

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Ex Vows

"Jessica Joyce is a force
to be reckoned with."
—LANA FERGUSON,
author of *The Nanny*

JESSICA
JOYCE

USA Today BESTSELLING AUTHOR OF *You, with a View*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİN ÖVGÜ

Sen, Manzaralı

"Jessica Joyce hepimize heyecan verici bir çıkış ve mükemmel bir yaz okuması hediye etti! Sağlıklı bir dozda kızartma, rakipten aşığa dönüşen rakipler, kendini keşfetme yolculuklarına dönüşen yol gezileri, komik ama seksi şakalar ve buharlı aşk hikayeleriyle eşleştirilmiş flörtünüzü seviyorsanız, bu, almak istediğiniz plaj okumasıdır! Beş üzerinden bir milyon yıldız, Jessica Joyce yeni ve sonsuza kadar favori!"

-Ali Hazelwood, *Love, Theoretically* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Bazen her şeyi yoluna koymak için tek gereken en eski rakibinizle bir yolculuğa çıkmaktır... Jessica Joyce'un ilk romanı *Manzaralı Sen* kalbimi çaldı ve Theo ile Noelle arasındaki kimya beni terletti. Eski model kırmızı bir Bronco'yu, bir TikTok seyahat videosunu ya da bir erkeğin kalçalarını bir daha asla aynı şekilde göremeyeceğim."

-Alicia Thompson, *Love in the Time of the Love* kitabının ulusal çok satan yazarı

Seri Katiller

"Şaşırtıcı derecede içten ve kelimelerin ötesinde seksi. Jessica Joyce son derece empatik bir kalemle yazıyor, her karakteri derin bir şefkatle çiziyor ve mükemmel miktarda rakipler-isteksizler-yolculuk-arkadaşlar-sevgililer gerilimi yaratıyor - tesadüfen, yeni favori mecazım. Bu kitabın içinde yaşamak istiyorum."

-Rachel Lynn Solomon, *Weather* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

Kız

"*Manzaralı Sen*, öfkeli, atmosferik bir mükemmellik. Kederin acısının yanı sıra dönüştürücü gücünü de ele alan bu yol romantizmi, yufka yürekli iyileşme, yakıcı bir kimya ve ilahi esprilerle dolu unutulmaz bir yolculuk."

-Chloe Liese, *Two Wrongs Make a Right* kitabının yazarı

"Jessica Joyce'un ilk romanı bir hazine! *Manzaralı Sen*, bavulunuzu toplayıp aşka bir şans vermek isteyeceğiniz romantik bir macera. Bu yürek ısıtan aşk hikâyesi gülmek, ağlamak ve bayılmak isteyen romans okurları için bir hediye."

-Denise Williams, *Do You Take This Man* kitabının yazarı

"*Sen, Manzaralı*, elimden bırakamadığım seksi bir aşk romanı, büyükanne ve büyükbabaların sevgisine içten bir övgü ve yirmili yaşlarda 'başarı' arayışının acı verici bir şekilde ilişkilendirilebilir bir keşfi. Noelle ve Theo'nun yolculuğu da duygusal yolculukları kadar destansı ve sonunda kalbimi mutlu, duygusal bir karmaşa içinde bıraktı. Bu kitaba bayıldım."

-Anita Kelly, *Love & Other Disasters* ve *Something Wild* kitaplarının yazarı
Harika

"Jessica Joyce, jilet gibi keskin üslubunu duygusal dokunaklılık ve mükemmel dozda inanılmaz romantik gerilimle harmanlayarak romantizm türünde bir klasik yaratmış. Onun yazdığı her şeyi okuyacağım."

-Mazey Eddings, *The Plus One* kitabının yazarı

"*Sen, Manzaralı*, tam bir paket: Swoony, seksi, komik ve derinden dokunaklı. Noelle ve Theo'nun karşı konulmaz kimyası beni sayfalar boyunca yırttı ve Jessica Joyce'un yazımının derinliği ve güzelliği kitabı bitirdikten uzun süre sonra bile aklımdan çıkmadı. Bu, kalbinizin derinliklerine yerleşen ve orada kalan bir kitap."

-Ava Wilder, *How to Fake It in Hollywood* kitabının yazarı

"Aynı anda hem kaçış hem de derin bir samimiyet sunan *Manzaralı Sen*, hem romantik hem de ailevi ruh eşleri ve geçmişi onurlandırırken bugünü yakalamanın önemi hakkında bir aşk hikâyesi. İlk kitabının yazarı Jessica Joyce'un düzyazısı ve sesi her sayfada parlıyor, başrol oyuncularının

kaynayan gerilimini ve somut kimyasını canlı bir şekilde çizilmiş bir seyahat macerasıyla birleştiriyor. Sonuç

Kederden güzel şeylerin doğuşunu ve iki insanın gerçekten aradıkları şeyin yolculukları boyunca yanlarında olduğunu keşfetmelerini anlatan, ruhu tatmin eden bir aşk romanı."

-Jen Devon, *Bend Toward the Sun* kitabının yazarı

"İlk sayfasından itibaren kalbimi saran, şaşırtıcı derecede duygusal bir ilk roman. BÜYÜK BÜYÜKBABA ENERJİSİ ve çatırdayan bir kimya ile dolu bu yol romantizmi ayaklarınızı yerden kesecek!"

-Amy Lea, *Set on You* kitabının yazarı

"Aşk romanlarınızda mükemmel şakalar arıyorsanız, başka yere bakmanıza gerek yok. Bu kitap büyük duyguları bolca gerilim ve neşeyle dengeliyor."

-USA Today

"Joyce'un bu keyifli ilk kitabı, iki farklı zamandan aşk hikâyelerini fotoğraflarla süslü bir seyahat öyküsüyle ustaca harmanlıyor."

-Booklist

"Keskin düzyazısı ve dolambaçlı olay örgüsüyle bu boğuşma Joyce'a pek çok hayran kazandıracak."

-Publishers Weekly

OceanofPDF.com

JESSICA JOYCE'UN BAŞLIKLARI

Sen, Bir Bakışla

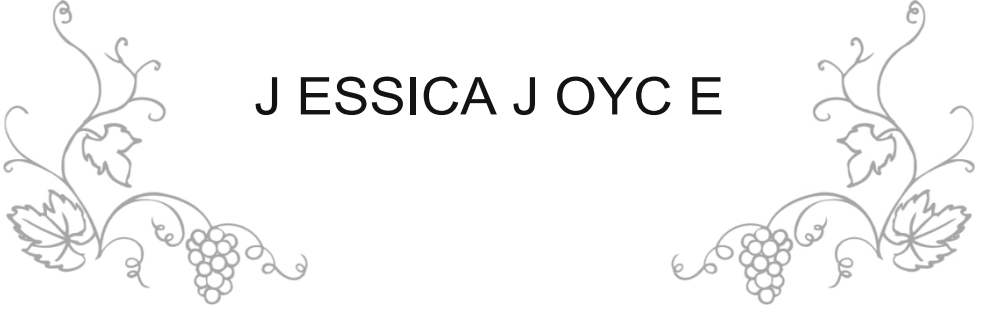
Eski Yeminler

OceanofPDF.com

The Ex Vows

J E S S I C A J O Y C E

BERKLEY ROMANCE
NEW YORK

OceanofPDF.com

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 Jessica Joyce

The Soulmate Charade'den alıntıdır telif hakkı © 2024 Jessica Joyce'a aittir

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığımız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Joyce, Jessica, yazar.

Başlık: Eski yeminler / Jessica
Joyce.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York: Berkley Romance, 2024.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023048269 (basılı) | LCCN 2023048270 (e-kitap) | ISBN 9780593548424 (ticari cilt) |
ISBN 9780593548431 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3610.O974 E9 2024 (baskı) | LCC PS3610.O974 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20231016

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2023048269> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2023048270> Ebook ISBN

9780593548431 adresinde mevcuttur

Kapak resmi Anna Kuptsova'ya ait

Kapak tasarımı Emily Osborne'a ait

İç mekan sanatı: Sarmaşıklar © Ohn Mar / Shutterstock.com

Kitap tasarımı Kristin del Rosario, e-kitap için uyarlayan Kelly Brennan

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0_147548044_c0_r0

OceanofPDF.com

İçindekiler

Adanmışlık

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm

Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm

Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

Bölüm On Yedi

Bölüm On Sekiz

Bölüm On Dokuz

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm

[Bölüm Yirmi Üç](#)
[Bölüm Yirmi Dört](#)
[Bölüm Yirmi Beş](#)
[Bölüm Yirmi Altı](#)
[Bölüm Yirmi Yedi](#)
[Bölüm Yirmi Sekiz](#)
[Bölüm Yirmi Dokuz](#)
[Bölüm Otuz Bölüm](#)
[Otuz Bir Bölüm Otuz](#)
[İki Bölüm Otuz Üç](#)
[Bölüm Otuz Dört](#)
[Bölüm Otuz Beş](#)
[Bölüm](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)
[The Soulmate Charade'den alıntı](#)
[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

Vazgeçmeyen
geçmişteki ben ve
gelecekteki ben
için,
geriye dönüp baktığında çok gurur duyacak.

OceanofPDF.com

Önsöz

Nasıl bittiğini düşünmekten nefret ediyorum ama bazen nasıl başladığını düşünüyorum: Bir başkasının evinin kapısını çalmadan içeri girmemle.

Bu benim için her zaman tipik bir hareket olmuştur, ilk yıllarımda olduğum gibi gezgin bir çocuktum. Ama diğer her açıdan, başlangıç alışılmadık bir gündü.

Kendimi oraya bıraktığımda, kafamın içinde bir film gibi izliyorum. Gerçek anın ait olduğu on üç yıl öncesi yerine, on beş yaşındaki ben daha önce yüzlerce kez girdiğim bir evin kapı tokmağını çevirirken, şimdi oluyormuş gibi hissetmeme izin veriyorum. Hiçbir dirençle karşılaşmıyorum, çünkü lise ikinci sınıftayken -bu anı gerçekleştiğinde-Cooper-Kim'lerin evine açık davetim ima edilmişti.

En iyi arkadaşım Adam Kim buralarda bir yerde, muhtemelen kros antrenmanından dolayı hâlâ terli ve iğrenç. En azından eve gidip duş aldım.

Adam'ın üç kurtarma köpeği Gravy, Pop-Tart ve Dave'i selamlıyorum, kulaklarım son sesle oynanan bir video oyununun tiz sesleriyle çınlıyor, iki ses onun altında gürliyor. Çalışma odasına doğru ilerlerken köpekler beni takip ediyor, tasmalarındaki künyeler şingirdiyor. Kendi kalp atışlarım kadar tanıdık bir ses.

Adam'ın evi sıcak ve güneşli, çoğu zaman gürültülü, kalıcı, hafif bir narenciye kokusu var. İçeri ilk girdiğimde göğsümde bir şeyler çözüldü; iki insanın yaşadığı ve bazen iç içe geçen hayatların olduğu bir yer değil, ev gibi hissettirdi. Evim sessiz ve çoğu zaman boş, tıpkı annemin ben üç yaşındayken evi terk etmesinden bugüne kadar geçen yıllar boyunca olduğu gibi.

Babamla senkronize olduğumuz zamanlar harikadır; tonlarca soru sorar ve bana ne kadar harika bir çocuk olduğumu, ne kadar kolay olduğumu, notlarımla ve beni meşgul eden ders dışı etkinliklerimle ne kadar gurur duyduğunu söyler. Ağzımdan çıkan her hikayeyi dinliyor, telefonu yemek odasında yüzüstü duruyor.

Masa vızıldıyor, vızıldıyor, vızıldıyor. Sonunda telefon kazanıyor ve ben daha fazla zaman için can atıyorum.

Bu yüzden başkalarının evlerini kendi evim haline getirmeyi alışkanlık haline getirdim ve bu yüzden Cooper-Kims'in evini en çok seviyorum.

Bu anıda, neredeyse çalışma odasına varmıştım ve Adam'ın kimi getirdiğini merak ediyordum. Umarım Jared değildir; Adam'a onun ne kadar hıyar olduğunu söyleyip duruyorum.

Geriyi görmenin gücüyle, ne olacağını saniyeler öncesinden biliyorum, bu yüzden burada her zaman nefesimi tutuyorum-

Tam köşeyi dönüp geniş bir göğse yüzüstü çarptığım anda. O kadar az dolgusu var ki dişlerim takırdıyor.

"Vay canına," diye bir ses şakağımdaki tüyleri karıştırarak üstümden nefes alıyor.

Sıcak, güçlü eller beni dik tutmak için kollarımı kavıyor.

Yukarı bakıyorum... ve yukarı, on beş yaşındaki benim daha önce hiç görmediğim bir yüze. Bu her **k i m s e**, çok güzel. Uzun boylu (belli ki) ve geniş omuzlu, henüz büyümemiş uzuvları var. Şu anda, acı verici derecede çekici bir şekilde dolacağını bilmiyorum - göğsü başım için mükemmel bir yastık olacak şekilde genişleyecek. Uylukları kalınlaşacak, ağız sulandıran kaslarla kıvrılacak, benim için mükemmel bir tünek olacak. Kucağına oturdum.

Ama baktığım gözler değişmeyecek. Karamel ve altının o hipnotik karışımı olarak kalacaklar, koyu kahve kahverengiyle çevrelenmiş ve isli kirpikler ve kafasındaki saçlarla uyumlu mürekkepli kaşlarla çerçevelenmiş olacaklar. Bu film anında olduğu gibi benimkini yakalamaya devam edecekler, tıpkı beni kancalayan ve sonra bizi yerimize kilitleyen bir mandal gibi.

"Merhaba," diyorum zekice.

Ağzı geniş ve kolay kolay vermediğini keşfedeceğim dişlek gülümsemeler için yukarı doğru çekiliyor. Sessiz olanlara ya da şu anda bana yaptığı gibi utangaç, kıvrımlı olanlara eğilimli. "Hey."

Çarpışmamızdan ve ellerinin tenimde bıraktığı sıcaklıktan dolayı kalbim yerinden çıkacak gibi olurken geri adım atıyorum. "Üzgünüm, Adam'ın birini çağırdığını bilmiyordum."

"Seni daha önce hiç durdurmadım Woodward," diye sesleniyor Adam dikkatle, gözleri televizyon ekranına yapışmış bir halde.

Ben de kendiminkini yuvarlayıp bu yabancıya dönüyorum. "Ben o ahmağın en iyi arkadaşıym, Georgia."

"Şeftali gibi," diyor, sesi sonunda yükseliyor. Bu bir soru değil, belli belirsiz bir alay. Hayatım boyunca bu şakayı milyonlarca kez duydum ve nefret ettim, ama burada söyleme şeklini seviyorum, sanki ne kadar saçma olduğunu biliyor ve şakanın içindeymiş gibi.

Sırıttıyorum. Bunu izlerken yüz ifadem ne kadar açık, ne kadar umutlu ve güneş ışığı dolu olduğunu düşünüyorum. "İyiymi. Bunu bana daha önce kimse söylememiştir."

Gözleri daralıyor, sanki beni anlamaya çalışıyor. Ne kadar çabuk anladığını fark ediyorum, güldüğünde içimde bir aidiyet dalgası kıvrılıyor. "Şaka yapıyorsun."

"Evet," diye karşılık veriyorum.

Hayal kırıklığına uğramış gibi davranıyor. "Yani ben ilk *değil* miyim?"

"Daha çok şanslı doksan dokuz numara gibi," diye karşılık veriyorum ve o da sırtıyor. Dişlek bir sırıtış. "Sana numaranla mı hitap edeyim yoksa senin de bir adın var mı?"

"Bu *Eli*'nin orospu çocuğu," diye bağırır Adam.

Bakışlarım yabancından -Eli Joseph Mora, öğreneceğim- bir oyun kumandasına öfkeyle vururken dili dışarı çıkmış olan Adam'a kayıyor. Yanında ikinci bir oyun kumandası, onun yanında da parçalanmış bir paket Doritos yatıyor.

Dikkatimi tekrar Eli'ye yönelttiğimde gözlerimiz çakışıyor. Kafamın içinde duyuyorum, göğsümde hissediyorum, hem anılarda hem de gerçekte. Ne zaman başlangıcı düşünmeme izin versem, içinde debelenmek istediğim kadar bu andan çıkmak da istiyorum.

On beş yaşındaki ben, on beş yaşındaki ona gülümsüyorum. "Hey, Eli. Umarım

sen o orospu çocuğu değilsin."

"Bildiğim kadarıyla hayır," diyor. Gözleri eğlenceyle ve başka şeylerle parlıyor ve bu kıvılcım bana geçiyor, derinlerde bir yere gömülüyor. Biz yabancından arkadaş, arkadaştan en iyi arkadaş, geçerken yıllarca orada bekleyecek. Üniversitenin üçüncü yılında, iki yıl devlet üniversitesinde okuduktan sonra Cal Poly'de bana katılana kadar alevlenmeyecek.

"Sen kimsin peki? Üç dakika öncesine kadar bir yabancından başka" - saatime bakıyorum, babamın yanlış bir tane almak istemediği için bana verdiği Noel parasıyla aldığım bir Fossil- "üç dakika önce."

"Yeni çocuk, sanırım?" Burnunu kaşıdığı zaman köprünün güneş yanığı olduğunu fark ediyorum. "Denver'dan yeni taşındım, iki gün önce Glenlake'de işe başladım."

Bana şimdi söylemiyor ama daha sonra ailesinin onu ve iki küçük kız kardeşini teyzesiyle birlikte yaşamak üzere San Francisco'nun hemen kuzeyindeki Marin County'de bulunan Glenlake'e taşındığını açıklayacak. Ekonomi çöktüğünde babası ipotek komisyoncusu olarak işini kaybetmiş ve evlerini kaybedene kadar amansız bir mali çöküş başlamış. Eli on beş yaşındayken teyzesinin dinlenme odasında çekyatta uyuyordu; daha sonra, birlikte ilk yatağımızı aldığımızda, onu bir kral için savurganlık yapmaya ikna ettim.

Her zaman omuzlarının kulaklarına doğru çekildiğini fark ediyorum, belki de soru sorup sormayacağımı merak ediyordur. Henüz ağır işlerinde bana güvenmiyor ama eninde sonunda, ikimiz de kendimizi saklamaya başlamadan önce, pek çok konuda bana güvenecek.

"Adam seni çoktan pençesine mi aldı?" Sesimi yükseltiyorum. "Hızlı çalışıyorsun, Kim."

Adam sırtıyor ama bize bir bakış bile atmıyor.

Eli omzunun üzerinden yeni arkadaşına, sonra da ensesini ovuşturarak bana bakıyor. "Evet, sanırım beni evlat edindi."

"Öyle yapıyor," diyorum, altıncı sınıfta Adam'la tanıştığımız o kader gününü hatırlayarak, üç yıllık en iyi arkadaşlarım Heather Russo ve Mya Brogan'ın beni belirsiz bir şekilde terk etmelerinden bir ay sonra. Ortaokuldaki ilk yılımızın yarısında, sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşündüğüm arkadaşlarım birdenbire çok muhtaç olduğuma, sürekli evlerinde takılma isteğimin külfetli olduğuna ve ara sıra yaşadığım duygusal anların son derece rahatsız edici olduğuna karar verdiler.

Sonunda Adam beni yalnızlığımdan kurtardı. Eli'yi de kurtarması mantıklı, gerçi onun da yalnız olduğunu ya da Adam'ın evinin benim olduğu kadar onun da evi olacağını henüz bilmiyorum.

"Pekâlâ Eli," diyorum, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. Üzerinde yıpranmış Nike ayakkabılar, spor şortu ve boynuna yakın bir yeri yırtılmış bir tişört var. Altın tenine keskin bir şekilde bastıran bir köprücük kemiği şeridini, kırılğan bir altın zincirin parıltısını görebiliyorum. "Sanırım ben de seni evlat ediniyorum."

Gözleri yüzümde geziniyor. "Muhtemelen iyi bir fikir, çünkü senin için zaten bir takma ad seçmiştim."

"Adam'da var mı?"

Eli otomatik olarak "Slim Kim," diyor ve Adam alay ederken ben gülüyorum. On beşinde dirsekleri ve dizleri birbirine değiyor. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum ama."

Yıllar içinde değişecek - Slim Kimmy, SK, Kiz ya da Kizzy. Diğer arkadaşlarıyla takma isim denemelerini izleyeceğim ama benimki sadece Peach olacak. Sonunda ona nedenini sorduğumda, bana bunun sebebinin en başından beri onun için kim olduğumu tam olarak bildiği için olduğunu söyleyecek.

Adam'a bakıyorum. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama sanırım bu evlat edinme sürecinin takma isim kısmını ben kazandım."

Eli'nin sırtışının genişlemesiyle göğsüm ısınıyor. Bağımlılık yapan bir duygu, tutunabileceğim bir insanla tanışmanın ortasında olduğumu bilmek.

Adam Eli'nin omzunun üzerinden bana bakıyor, ağzı yukarı kalkıyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum: üçümüz arkadaş olacağız. Özel bir şey.

Yıllar sonra Eli bana o anda aşık olduğunu söyleyecek ve ben bu film gibi anıda bunu hep göreceğim - göz temasını tam olarak nasıl kesemediğimizi, dakikalar sonra kanepede yanına oturduğumda kulağının kabuğundaki kızarıklığı, Adam ve ben televizyonun kontrolü konusunda tartışırken gözlerinin bana takılıp kalışını, dizinin sabit sekişini. Daha sonra akşam yemeğinde yediğimiz pizza için bana verdiği o güzel, utangaç gülümseme.

Bunu yıllarca saklayacak, ama sonunda bu kıvılcım bir yangına dönüşecek.

Sonra da hepsini yakacağız.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

On üç yıl sonra Bu

düğün lanetli

"Yine mi?" diye mırıldandım.

Eğitimsiz bir göz için bu metin muhtemelen bir şaka ya da büyüklerimizin, kuşaklar boyu süren kötü şansı miras almamaları için en yakınlarından yirmi kişiye iletmeleri için kandırıldıkları zincir e-postalardan birinin başlangıcı gibi görünüyor.

Aslında, son sekiz aydır Adam'ın mantrası buydu.

Adam benim hiç sahip olamadığım kardeşim ve onun düğün yolculuğuna eşlik etmekten büyük onur duyuyorum. Ancak altıncı sınıftaki Georgia, her geçen gün daha da zıvanadan çıkan en iyi arkadaşımın günde kırk yedi mesaj alacağımı tahmin etseydi, tanıştığımız gün Hannah Montana tişörtüne iltifat ederken iki kez düşünürdüm.

Yine de bu metin örümcek hislerimi harekete geçirdi. Agresif bir büyük harf kilidiyle gönderilmedi ya da kaotik bir GIF sürüsü eşlik etmiyor (Michael Scott alternatifi için krallığım). Şu anda her ne oluyorsa gerçekten acil bir durum olabilir.

Yine de düğüne on gün kaldı. Bu noktada, objektif olarak harika olmayan her şey bir felakettir.

Telefonumu masamdan alıp "**Hasar nedir?**" diye yazıyorum.

Bir baloncuk hemen patlar, kaybolur, yeniden ortaya çıkar ve sonra tekrar durur. "*Harika* bir işaret."

Çarşamba günü saat neredeyse öğleden sonra dört, düğün için bir haftalık iznimin başlamasından bir gün önce ve hala yapılacaklar listemde işaretlenmemiş yarım sayfa kutucuk ve patronum için hazırlamam gereken ayrıntılı bir Uzaktayken e-postası var. Yine de Adam'ı bu ihtiyaç anında yalnız bırakamam. Nasıl bir en iyi kadın olurum?

Çoğunlukla ortalıkta olmayan sağdıçtan daha iyi değil mi? Bu düşünceye kapıyı çarpıp çıkıyorum. Sağdıçlık faaliyetlerinin çoğunu yürütmeyi umursadığımdan değil; birçok nedenden ötürü bu bir nimetti. Sadece onun için çok tipik-

Bilgisayarın yansımada kendi gözümü yakalıyorum, kara kaşlarımın aşağı doğru eğimiyle sessiz bir mesaj iletiyorum: *Kapa çeneni. Kapa çeneni.* Eli Mora konusuyla teğet geçen herhangi bir şey yerine lanetler hakkında düşünmeyi tercih ederim.

Lanetlere inandığımdan değil.

Ancak... içten içe, Adam'ın nişanlısı Grace Song'a yılbaşı gecesini evlenme teklif ettiğinden beri kötü hisler tarafından takip edildiğinden endişeleniyorum. Planları, serserilikten *oh olsun'a* tırmanan bir hatalar komedisi içeriyordu: gelinlik salonu tarafından sipariş edilen yanlış gelinlik, basılı düğün davetiyelerinde iki kez yanlış yazılan isimler ve neredeyse inanmamı sağlayan bir şey - düğün planlamacıları üç ay önce istifa etti çünkü Bernedoodle'ı sosyal medyada o kadar çok takipçi toplamıştı ki onun menajeri olarak maaşının üç katını kazanıyordu.

Doğal mizacı canlı tele yakın bir yerde gezinen Adam için bu, akıl sağlığının sürekli bir testi olmuştur. Acımasızca soğukkanlı, Adam için mükemmel bir duygusal folyo olan Grace bile yıpranıyor.

Ama o zaman da kaçıp gitmesi sorun olmazdı. Her yeni felaket muhtemelen Vegas'a gitme isteğini daha da güçlendiriyor.

Adam'ın mesajları birbirini takip ediyor:

Gürcistan

Siktiğimin DJ'i

kalçalarını kırdı.

BEKARLIĞA VEDA PARTİSİNDE ÇIZGI DANSI

NASHVILLE'DE

Bu ölmekte olan dünyada geçirdiğim 28 yıl boyunca bunun olmasına neden olacak ne yaptığımı bilmem gerekiyor.

Ben yazmaya başlıyorum ama o benden önce davranıyor.

Bu retorikti, Woodward.

Belli ki Adam panik halinden sıyrılıyor, ben de tamir moduna geçiyorum. Herkesi bırakıp bana gelmesinin nedeni de bu - tereddüt etmeden devreye gireceğimi biliyor.

Derin bir nefes al. Hiçbir şey yanmadı, değil mi? Mesaj atıyorum. Bu sorunlu ama ölümcül değil. Yeni bir liste hazırlayacağız.

Kıyamet baloncukları tekrar patlıyor ve ben bekliyorum. Tekrar.

Keşke bu bok fırtınasına atlama hevesimin tamamen fedakârca olduğunu söyleyebilseydim, ancak üç ay önce Seattle'daki altı aylık işimden döndüğümünden beri, Adam'ı düğünle ilgili olarak kaç kez gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirim. Onun yörüngesinde kalmanın tek yolu bu oldu.

En azından şimdilik.

Mesele şu: Ben bir liste kızıyım. Onların büyüsunü uzun zaman önce öğrendim - görevleri ve beklentileri düzene sokma yollarını. İhtiyaçları ve duyguları. Dağınık, kaotik bir şeyi nasıl alıp yönetilebilir hale getirebildiklerini. Çocukluğumdan beri benim başa çıkma stratejim oldular. Zihnimi sakinleştiriyor ve duygularımı çözüyorlar, böylece soğukkanlı, sakin ve bölümlere ayrılmış kalıyorum. Yani *ben* dağınık, kaotik bir şey *değilim*.

Söylemeye gerek yok, son zamanlarda fark ettiğim şeyden çıkış yolumu listeleyememek beni üzüyor: en yakın arkadaşlarım tamamen benim olmadığım evrelere geçtiler - aşık olmak, birlikte yaşamak, beni ekstra tekerlek yapan diğer mutlu çiftlerle sosyal çevreler oluşturmak, bir Pazar günü Trader Joe's kadar kararlı bir şekilde kaçındığım bir duygu. Seattle'da geçirdiğim zaman bunu daha da belirginleştirdi ve beni bu yoldan döndürecek bir kontrol listesi olmamasından nefret ediyorum.

Destansı bir eve hoş geldin partisi beklediğimden değil, ama hala benimle aynı şehirde yaşayan en sevdiğim insanlara geri dönmeyi *bekliyordum*. Bunun yerine, tamamen farklı bir manzaraya döndüm: Adam ve Grace altı blok ötedeki Inner Richmond'daki dairelerinden Glenlake'e taşınmışlardı. Diğer en iyi arkadaşım ve son beş yıldır oda arkadaşım olan Jamie Rothenberg de ben yokken gidip aşık olmuş ve ben dönmeden hemen önce kız arkadaşının Oakland'daki bungalovuna taşınmış.

Gerçekten, sorun değil.

Tamam, yalnızlık içimi kemiriyor, ne olduğunu bilecek kadar büyüdüğümünden beri tanıdık bir duygu (anaokulu, babam tatil konserime gelemediğinde ve solomu onun yerine gelen komşumuza söylediğimde). Evet, geceleri uyuyabilmek için zamanlayıcıya koyduğum *New Girl*'ün tekrarları yerine Jamie'nin korna çalan kahkahalarıyla yankılanan bir dairede yanımda kıvrıldığını hissedebiliyorum. Kesinlikle, en iyi arkadaşlarımdan ikisinin bir zamanlar sahip olduğumu düşündüğüm türden bir aşkı bulmalarını izlemek oldukça ruh yıkıcı. En iyi arkadaşımın düğün şenliklerinde diz boyu olmak, on gün içinde yanında durmam gerektiğini bilmek gibi-

Telefonum çalıyor. İstenmeyen, yanımdan geçen düşünceyi silkeleyerek sıçıyorum ve dikkatimi Adam'ın mesajına veriyorum: **Boktan olmayan bir DJ listesi için yardım edebilir misin?**

Bu bir sesli mesajı hak ediyor. "Liste konusunda yardımcı olabilir miyim? Cidden mi?"

Adam'ın destek için beni çağırdığı diğer tüm zamanlar gibi, bu da yalnızlık hissini kovan bir serotonin vuruşu.

Peki düğün bittikten sonra ne olacak? diye soruyor sessiz bir ses.
En dağınık düşüncelerim gibi, onu da bastırmaya çalışıyorum.

Adam'ın takip mesajı bilgisayarımda kibarca çınlayan bir Teams bildirimi olarak geliyor. Başım içgüdüsel olarak dönüyor, atkuyruğum yanağıma doğru kayıyor.

Seni 5 dakikalığına ödünç alabilir miyim?

Adam ve patronum insanları memnun etme eğilimlerim üzerinde çekişme oynamama ihtiyaç duyuyor, ancak sadece biri bana ödeme yapıyor.

Nia'nın konuşmaya ihtiyacı var, ben mesaj atarım. Derin bir nefes al, sakinliğini dinle uygulaması. Bozuk DJ konusunda en kısa sürede size geri döneceğim.

Telefonum iki kez çalıyor ama duymazdan geliyorum, parlak beyaz koridorda Nia'nın ofisine doğru kısa bir yürüyüşe başlarken Adam'dan zihinsel olarak özür diliyorum.

"Georgia!" diye sesleniyor bir ses, ben neredeyse onun kapısındaiken. En büyük rakibimizden yeni çalınmış bir mühendis olan Shay'in yürüdüğünü görmek için döndüm.

Yukarı.

"Hey!" diyorum, onun geniş gülümsemesini yakalayarak. Üzerimde altın bir yıldız beliriyor.

Zihinsel çizelge; bir yerlerde bir İK meleği kanatlanır. "Nasıl gidiyor?"

"İnanılmaz. Ekibimi ve patronumu seviyorum ve-" Kendi kendine gülüyor.

Bilinçli bir şekilde, sarı buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Aslında, hoşlanmadığım şeyleri sıralasam muhtemelen daha kolay olurdu." Yeşil gözleri genişledi. "Ki bu hiçbir şey değil!"

Gülümsüyorum, iyi doldurulmuş bir rolün tanıdık endorfin patlamasını hissediyorum. İşime bayılıyorum. Yaklaşık beş yıldır buradayım ve Nia ile görüştüğüm anda bunun mükemmel bir uyum olduğunu biliyordum; şimdi aynı şeyi getirdiğim insanlar için de yapabiliyorum.

"Bunlar uğruna yaşadığım güncellemeler." Nia'nın ofisini işaret ederek, "Gitmem gerek ama sen yerleştikten sonra öğle yemeği yiyelim, olur mu?" diyorum.

"Kulağa mükemmel geliyor," diye sesleniyor Shay uzaklaşırken.

İçeri girdiğimde Nia şık beyaz masasında oturmuş, çenesini eline dayamıştı. Arkasında, tavandan tabana pencereler Çin Mahallesi ve Kuzey Plajı'nın manzarasını çerçeveliyor ve onun ötesinde, güneşle kaplanmış körfez boyunca uzanan Golden Gate Köprüsü.

"Memnun bir müşteri daha mı?" diye soruyor karşıdaki akrilik sandalyeye çöktüğümde, kalın kırmızı çerçevelerinin üzerinde siyah bir kaş yükseliyor.

Tırnaklarımı omzumda parlatıyorum. "Georgia Woodward serisi devam ediyor."

Gülümüyor ama gözlüklerini çıkarınca gülümsemesi kayboluyor. "Dinle..."

Midem bulanıyor. Başım belada mı? Özel hayatım için aynı şeyi söyleyemesem de, buradaki görevime sorunsuz bir şekilde geri döndüm. Ben iyiyim.

İşimde. Nadiren hata yaparım ve yaptığımda da hatamı kabul ederim. Asla tekrarlanmazlar; bundan eminim çünkü sık sık başvurduğum Bir Daha Asla Yapılmayacak Hatalar listem var.

Zihnim en üstteki maddeye gidiyor: Üniversiteden hemen sonra New York'ta geçirdiğim on beş ay, heyecandan titreyen iki karalanmış imzalı daire kontratı. Bir çift sıcak kahverengi göz benimkilerle buluşuyor, mutluluk ve sevgi dolu bir şekilde yerlerine kilitleniyor-

Hayır, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Hata yüzünü takmayan Nia'ya odaklanıyorum. İyi bir surat değil ama bunun benimle ilgili olduğunu sanmıyorum.

"Tanrım, gidiyor musun?" Ağzımdan kaçırđım. O sadece benim patronum değil, aynı zamanda akıl hocam, bir gün olmayı umduğum türden bir insan kaynakları lideri.

"Hayır, gitmiyorum. Ve sen yanlış bir şey yapmadın, sen sormadan önce. Senden..." Nia duraksıyor, kollarını iki yana açıyor. Her iki bileğindeki kalın altın bilezikler o devam ederken müzikal bir şekilde şingirdiyor. "Sana söyleyeceklerimi iyi dinle."

Terleyen avuçlarımı pantolonuma siliyorum. "Tamam."

"Seattle ofisimizin büyük ölçüde büyüdüğünü biliyorsunuz, bu koltukların en az yarısını doldurmaktan sorumlu olduğunuzu düşünürsek."

Başımı sallıyorum, endişe boğazımı tırmalıyor.

"Arjun"-CEO'muz-"işgücü odağını Seattle ofisine kaydırmak ve sonunda San Francisco'yu bir uydu konum haline getirmek istiyor. Eyaletler arası mali sonuçlar var, sizi sıkımayayım ama şirket stratejik rol transferleri yapma sürecinde." Nia arkasına yaslandı, ağzı buruştu. "Seattle ekibinin kurulmasına mükemmel bir şekilde liderlik ettin ve ondan önce ben doğum iznindeyken bir rock yıldızıydın."

"Tamam," diye tekrarlıyorum, kelimeyi uzatarak.

"Seattle ofisindeki işe alım direktörü birkaç hafta önce istifa etti," diyor, doğrudan bana bakıyor, koyu renk gözleri delici. "Bu rolü içeriden doldurmak ve buradaki üst düzey yönetici pozisyonunu lağvetmek istiyorlar."

Sanki ellerime bin tane yapboz parçası bırakmış ve çözmem için beş saniyem varmış gibi. "Üst düzey yönetici, benim pozisyonum bu."

"İşinde çok iyi olduğun ortaya çıktı, seni benden alıyorlar, Georgia. Terfi alacaksın, kendi ekibini yöneteceksin." Nia duraksıyor. "Ama bu terfi Seattle'da."

Vücudumdaki tüm kan çekiliyor.

Seattle San Francisco değil. Seattle *Washington*'da, 800 mil uzakta. Ben Bay Area ile kader arkadaşım, burada doğdum, burada büyüdüm. Evim burada, arkadaşlarım ve babam da burada, ancak otuz yıldır sürdürdüğü kamu avukatlığı işine olan bağlılığı sayesinde onu nadiren görüyorum. Yine de bana ihtiyacı olduğunda burada olmayı seviyorum; annemin ebeveynliğine ona fazla geldiğine karar verdiği günden beri sadece ikimiz varız. Bana kendi tarzında güveniyor.

Mesele şu ki, tüm bağlantı noktalarım burada. Seattle'da geçirdiğim altı ay boyunca önemli bir darbe alan *hayatım* burada. Ya kalıcı olarak taşınırsam? Adam ve Jamie'yi bir daha görebilecek miydim, yoksa pek çok yetişkin arkadaşlığının yitip gittiği gibi onları da zaman, mesafe ve aile saadeti yüzünden kaybedecek miydim?

"Ya almazsam?"

Nia'nın gözleri özür dileyerek yumuşar. "Burada bir pozisyon olmayacak. Seni burada tutamam."

Nia'ya o kadar yakınım ki, en azından işle ilgili endişelerimde gerçekçi olabiliyorum. "Cidden bir ekibi tek başıma yönetebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Bana bir bakış attı. "Georgia, zaten yaptın."

Geçici olarak değil, sonsuza kadar demek istediğimi biliyor, ama yine de Nia doğum iznindeyken görevi devraldığımında hissettiğim endişeyi, birkaç hafta sonra Arjun harika bir iş çıkardığımı duyduğunu söylediğinde hissettiklerimin nasıl eridiğini hatırlayarak bunun içime işlemesine izin verdim. Seattle'da işe alımları yönetme fırsatını elde ettiğimde ve orada gelişen bir ekip bıraktığımda hissettiğim başarı duygusu. Geri döndüğümünden beri hissettiğim huzursuzluk. Son on sekiz ayın çoğunu kendimi sınırlara kadar zorlayarak ve bunu severek geçirdim. Son birkaç ay ise yüz hızda uzun bir yolculuktan sonra elli beş hızda hız sabitleyiciye basmak gibiydi.

Nia bunu yüzümde görmeli. Sert bir satış için öne eğiliyor, dirseklerini masasına dayıyor. "Neredeyse beş yıldır seninle çalışıyorum. Sen

Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi çalışan ve bu abartı değil." "Abartıya alerjiniz var."

"Kesinlikle," diyor bordo boyalı ağzı yukarı doğru çekilerek. "Bu hamle sıkı çalışmanızın doruk noktası. Bunu hak ediyorsun Georgia. Mesele sadece senin bunu isteyip istememen."

Panik ve sefalet azalıyor, yerini bağımlılık yapan bir duygu alıyor: zevk. Övgüye verdiğim tepki Pavlovvari; övgü aldığında daha fazlasını istiyorum. Nia bunu bana gümüş tepside sunuyor.

Temelli geri taşınmamı istiyorlar. Ama bunu işimde harika olduğum için yapıyorlar. Çünkü onu *öldürdüm*. Çünkü bana ihtiyaçları var.

Boğazımda düğümlenen endişe ve gurura karşı yutkunuyorum. "Bunu senden duymak çok anlamlı."

Gülümsemesi sıcaktı, ama sonra doğruldu ve saçmalamaya başladı. "En iyi arkadaşının düğünü için dışarı çıkacağını biliyorum ve bunu gideceğin gün söylediğim için özür dilerim, ama eğer kabul edeceksen Eylül başına kadar bilmeleri gerekiyor, bu yüzden sana şimdi söylemek zorundaydım."

"Üç hafta sonra," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "Dışarıdayken bunu düşünün. Listelerinizden biriyle artıları ve eksileri tartın, sonra düğünün tadını çıkarın. Döndüğünüzde bana ne yapmak istediğinizi söyleyebilirsiniz."

Bu harika. Ama *bana* kim söyleyecek?

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Seattle'daki eve dönüş rutinim, San Francisco'ya döndüğümde tekrarlamak zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim bir danstı. Ama Jamie gittikten sonra bunu her gece yapıyorum: koridorun ışığını hemen açıyorum, sonra mutfağın ışığını, oturma odasının lambalarını. Müzik çalan kulaklıklarımı çıkarmadan önce televizyonu açıyorum.

Beş yıl önce New York'tan geri döndüğümde beni Jamie ile tanıştırdığı için Grace'e sonsuza dek minnettarım ve hiç tereddüt etmeden bana kiralık bir oda verdiği, sonra da her zamankinden daha çok ihtiyacım olan en iyi arkadaşım olduğu için Jamie'ye sonsuza dek minnettarım. Serbest grafik tasarımcısı olarak tüm gün çalıştıktan sonra yatak odasından çıkıp beni kapıda karşılarırkenki o golden retriever enerjisini özlüyorum.

Burası onsuz çok boş geliyor. Keşke bu gece burada olsaydı ama onun yerine körfezin öbür ucunda, Blake'in hukuk bürosunun ev sahipliği yaptığı bir akşam yemeğinde. Diğer seçeneklerime gelince, Adam muhtemelen hâlâ sarmalın içinde ve Nia'nın bombasını atlatmama yardımcı olması için daha yüzeysel arkadaşlıklarına başvurmak istemiyorum.

Bazen yetişkinliğin telefonunuza bakıp hangi arkadaşınızın sizin son duygusal çöküşünüzle ilgilenecek kadar zamanı olduğunu merak etmek ve sonra hiçbirinin olmadığını fark etmek olduğuna yemin edebilirim.

Neyse ki hayatımdaki dağınıklıklarla tek başıma başa çıkmaya alışkınım. Jamie'nin geride bıraktığı gri kanepeye çöküyorum (orta minderdeki kışının kalıcı kalıbıyla birlikte) ve Notlar uygulamamı açarak artıların ve eksilerin bir listesini yapmaya başlıyorum.

On dakika sonra elimde bu var:

1.

Tekrar Seattle'a taşınıyorum (lehte/aleyhte?)

2.

İyilik için (con)

3.

Eğer yapmazsam, işsiz kalırım (CON)

4.

Eğer bunu yaparsam, arkadaşlarım muhtemelen varlığını unutacaklardır (söylememe bile gerek yok)

Aman Tanrım. Seattle'a taşınamam.

Bunu düşünürken bile orada geçirdiğim zamanı hatırlıyorum: ezici bir yalnızlığa dönüşmesinden korktuğum ama bunun yerine arkadaşlara dönüşen iş arkadaşlarımla mutlu saatlere ve hafta sonu keşiflerine dönüşen o ilk haftalar; acımasız yeşili, San Francisco'dan daha sakın hissettirmesi, kanımdaki bir titreşimi susturması. New York'ta ise asla kapatamadığım statik bir gürültü vardı. Seattle'ı o kadar çok sevdim ki Adam ve Jamie'yi ziyarete davet ettim, ancak bu hiçbir zaman gerçekleşmedi.

Sanırım eve döneceğimi bildiğim için bu kadar coşkuyla sevmiştim. Ama şimdi San Francisco evim gibi hissettirmiyor, peki gerçekte nereye ait olduğumu nasıl bilebilirim?

Endişe ellerini boğazıma dolamaya başlıyor, vücudumda uğulduyor-

Bekle, hayır, o kışımın altındaki telefonum. Elime aldığımda, Adam'dan bir FaceTime isteği vardı.

Doğru, DJ felaketi, yani gerçekten çözebileceğim bir sorun.

Amaç paniğin yerini alıyor. Her şey olup biterken hayatımı değiştirecek bir taşınmayı aklıma sığdıramıyorum, bu da Seattle'ı bir kenara itip düğün bittiğinde bununla ilgilenebileceğim anlamına geliyor. Şimdilik Adam'ın bana ihtiyacı var.

Doğruluyorum, gözlerimin altını silmeden önce en yakındaki lambayı yakıyorum, sonra aramayı kabul ediyorum.

"Merhaba!" Cıvıldıyorum.

Adam'ın koyu kahverengi saçları bir felaket, yaklaşan bir erimenin habercisi. Ela gözlerinin altında gölgeler var, ama rahatlama

Gözlerimiz buluştuğunda bronzlaşmış, çilleri dökülmüş yüzüne bakıyor. "Hey, meşgul müsün?"

"Hiç de değil." Sesim boş dairede yankılanıyor. "Nasıl gidiyoruz?"

Çenesini ovuşturuyor. "Berbat durumdayız ama öncekinden biraz daha az berbatız."

Grace ekranda beliriyor ve çenesini Adam'ın omzuna yaslıyor. Şampuan reklamlarına layık siyah saçlarından bir tutamı yorgun yüzüne savuruyor.

"Merhaba Gracie," diyorum nazikçe. "Bu gece bir DJ listesi üzerinde çalışacağım, en iyi şeyleri çalacak biri."

"Çok teşekkür ederim." Adam onu daha yakına çekerken kahverengi gözleri alışılmadık yaşlarla doluyor. "Tamam, hayır, bir DJ için ağlamıyorum, yemin ederim."

"Bir DJ için ağlamaktan daha fazlasını yapabilirsin. Ben daha kötülerine ağladım, inan bana."

Bu bana ıslak bir kahkaha attırdı. Adam bana minnettar bir bakış attıktan sonra, "Bir DJ için ağlaması gereken biri varsa o da benim. Stevie'yi bulmak için *aylarımı* harcadığımı biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum hoşgörülle. Bu adam titizlikle oluşturulmuş Spotify çalma listelerine sahip. Düğününde iyi müzik tartışılmaz. "En son ne var?"

İç çekiyor. "Grace'in kardeşinin arkadaşı uygun olabilecek bir DJ tanıyor. Yarın öğleden sonra onunla bir Zoom görüşmesi yapacağız ama listeyi hazırda tutun."

"Ben ilgileniyorum. Gördün mü?" Aynı odada olsaydık göğsüne dokunacağım gibi telefon ekranına dokunuyorum. "Sen zaten bu fiyaskonun diğer tarafındasın."

Avucunu çenesinde gezdirerek beni değerlendiriyor. "Diğer bir şey de, iki iyiliğe ihtiyacımız var."

"Herhangi bir şey."

"Büyükannem ve büyükbabam yarın Dallas'tan geliyorlar ve onları benim almam gerekiyordu. Bir şans var mı?"

Bir elimi kaldırdım. "Onlar bende. Büyükannen ve büyükbabanı seviyorum, yani aslında *bana* bir iyilik yapıyorsun."

"Pekâlâ." Bana temkinli bir bakış attı. "Senden diğeri istemedenden önce Eli hakkında konuşmak istiyorum."

Konuşmadaki keskin dönüşü sindirmem **birkaç vuruş sürüyor**. Sonunda, son beş yılda mükemmelleştirdiğim bir düzgünlükle "oh?" diyorum.

Mantiken anlıyorum. Eli hakkında konuşmak zorundayız çünkü lise ikinci sınıftan beri Adam'ın en iyi arkadaşı ve yakında gerçekleşecek olan düğününde sağdıcı olacak. Haftalardır takvimimdeki *E* yazan randevuyu içimde bir kıyamet duygusuyla izliyorum.

Sadece bir gün daha bakmak zorundayım. Yarın JFK'den uçuyor.

Ama ne zaman Eli işin içine girse, mantığım pencereden uçup gidiyor, orta parmağımı uzatıyorum. Hakkında konuşmak istediğim son kişi o. Adam'ın en iyi arkadaşı, evet, ama benim için *her şeydi*: on üç yıl önce hayatımıza girdiğinde bir yabancıydı. Bir arkadaş. En iyi arkadaşım. Erkek arkadaşım, üniversiteden sonra onunla New York'a taşınmamı istediğinde birlikte yaşamaya başladım. On beş ay sonra tekrar bir yabancı.

Sayfalar dolusu bir Eli Mora listem var ama Adam bunu bilmiyor çünkü Adam, Eli ile hayatımızın en korkunç ayrılığından sonra arkadaş olmanın bir yolunu bulduğumuzu düşünüyor.

Onu buna inandırdık.

Eli ve ben bu konuda hiçbir zaman açıkça konuşmadık, ancak Adam'ı ayrılığımızın artçı sarsıntılarından korumak zorunluydu. Kolektif arkadaşlığımızı statükoda tutmak için aramızda işlerin nasıl yürüyeceği konusunda sessiz bir anlayışa vardık ve ayrıldıktan sonra birbirimizi ilk gördüğümüzde, bir yıl sonra, kurallar listesini birlikte yazmışız gibi içine düştük.

Zayıf anlarımda, bunun birbirimizi daha önce nasıl tanıdığımızın ne kadar berbat bir kanıtı olduğunu düşünüyorum: iliklerimize kadar. Ve aynı şeyi kullanıyor olmamızın ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu düşünüyorum.

Odanın diğer ucunda sözsüz bir konuşma yapmamızı sağlayan bağlantı, şimdi birbirimizi böylesine klinik bir şekilde tanımamızı sağlıyor. Birbirlerini her yönden çıplak gören yabancılar gibi, sizi mahveden her yönden.

Ancak beş yıl ve çok sayıda pratikten sonra, Eli'nin mesafeli katılımının da yardımıyla zayıf anlarım çok az.

Adam'ın her zaman kavgaya karışmamaya özen göstermesinin faydası oldu. Sadece bir kez, Jamie'nin dairesine taşınmama yardım ederken, ciddi bir yüz ifadesiyle bana iyi olup olmayacağımı ve sonra da iyi olup *olmadığımı* sordu. Bir an için nefes alamadım. Eli ve ben bir araya geldiğimizde, Adam'a üçümüzün arasına hiçbir şeyin girmeyeceğine dair söz vermek kolaydı; sonsuzluktan daha azı sadece dolaptaki bir canavardı. Bizi asla ele geçiremeyecek bir şey.

Onu tutmadığımız bir söz için bu kadar endişeli görmek beni hasta ediyordu ve içimdeki gibi dışım da berbat olursa neler olacağını düşünmek beni daha da dehşete düşürüyordu. Adam benimle ilişkisini kesmeyi planladığına dair hiçbir işaret vermemişti ama annemin ortadan kaybolma eylemi ve gençliğimin geçici arkadaşlıkları sayesinde bu tür şeylerin her an ve daha az meşru nedenlerle olabileceğini biliyordum.

Ona iyi olduğumuza dair güvence verdim ve ondan sonra konuyu her açtığında sözümü tekrarlardım: *sorun yok*.

Ve öyle. Ama Eli hakkında konuşmak istemiyorum. Bu yeterince kötü. Onu.

Boğazımı temizliyorum. "Tamam. Beni merakta bırakmayı mı planlıyorsun?"

"Dinle," diye başlıyor Adam. Jamie'nin apartman sesi değil ama nötr de değil ve beynim iç *çekiyor, kahretsin*.

Grace ayağa kalkar. "*Pride & Prejudice*'teki el esnekliği için ani bir özlem duyuyorum, bu yüzden ikinizi yalnız bırakacağım. Yarın görüşürüz, Georgia."

Ona bir öpücük veriyorum, sonra dikkatimi Adam'a veriyorum. Nişanlısının gidişini izliyor, gözleri kalp şeklinde dönüyor. "Uykuya dalacak."

Aşık olmasına bayılıyorum ama bazen Adam'ın yumuşamasını izlemek uzaylı bir yaşam formunu gözlemlemeye benziyor. "Evet, tatlım, lütfen odaklan."

"Doğru. Tamam." Bir nefes verdi. "Sadece... bazen sen ve Eli'in gerçekten iyi olup olmadığını merak ediyorum."

Ardından gelen sessizlikte, endişem tavan yapıyor. "Bana bundan daha fazlasını vermelisin."

"Nick ve Miriam'ın geçen yılki düğününü hatırlıyor musun?"

Lise arkadaşlarımızın Tahoe Gölü'ndeki düğününden bahsedildiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İçim dağınık olabilir ama patolojik olarak onu sıkı tutmakta iyiyimdir.

Ne yazık ki, olmadığım zamanlar hariç.

Eli'in düğüne gelmesine bile şaşırdım. Son beş yılda, katıldığından daha fazla etkinlik kaçırmıştı. Birini getirecek olması beni daha da şaşırtmıştı ve sorun değildi, çünkü ben de birini getirecektim, üç aylık bir maraton boyunca çıktığım birini. Los Angeles'a yeni taşınmıştı ama uzun hafta sonu için geri gelecekti.

Sadece, nesne kalıcılığı konusunda ciddi bir eksikliği olduğu ortaya çıktı. Taşındıktan iki hafta sonra eski sevgilisiyle buluşmuş, anlaşılan beni San Francisco'da unutmuş. Tahoe'ya yalnız gittim.

Bu, hafta sonuna dayanmak için yaptığım sağlam planıma bir darbe oldu. Eli ve benim mesafemizi koruyacağımızı biliyordum, ama çıktığımız insanlarla birbirimizin etrafında hiç bulunmamıştık. Bir araya gelmeden önce bile, Adam ve Eli ile olan arkadaşlığımıza nadiren birini dahil ederdim. Kimse aramızdaki dinamiği bozmaya değmezdi ve hep de öyle olurdu - Adam mülayim bir şekilde kibarlaşır, Eli ise sessizleşirdi. Eli'nin de aynı şekilde hissettiğini seziyordum; onun hakkında nadiren romantik söylentiler duyuyordum, ama asla kimseyi etrafına toplamadı. İlişkimizin tamamı, arkadaşlıktan her şeye ve hiçbir şeye kadar, baloncuğumuza başka kimsenin girmesine izin vermemenin tutarlı bir uzantısıydı.

Nick ve Miriam'ın düğünü patladı ve bu deneyimi tamponlayacak kimsem yoktu.

Zaten hiçbir insani tampon beni Eli ve başka bir kadınla aynı ortamda bulunmaya hazırlayamazdı ve Eli'nin yalnız olduğumu gördüğünde yüzünde beliren şok ifadesi göğsümde ek bir patlama gibi hissettirdi. Acıma duygusuna dönüşmeden önce gözlerimi kaçırdım ve geceyi kendi kurallarımı esneterek geçirdim. Herkesin önünde iyiymişim gibi davrandım ama diğer zamanlarda özensiz davrandım,

Zamanımı unutulana kadar içmek ve banyoda ağlamak arasında bölüyorum.

Eli gıda zehirlenmesi geçirdi ve gece bitmeden ayrıldı. Diğer insanların önünde birbirimize tek kelime bile etmedik. Bir kural daha çiğnendi, bu sefer alenen.

Ertesi sabah onu görmedim. Adam, dönüş uçağı için erkenden yola çıktığını söyledi ve haftalar sonra Eli ile sevgilisinin artık görüşmediğinden bahsetti. Görünüşe göre işi araya girmiş. Gülmemek ya da çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. İş, yaşadığı her ilişkinin önüne geçmişti. En çok da bizimkine.

"O gece çok tuhaftı," diyor Adam, düşüncelerimin arasına girerek. "Birlikte olduğumuz diğer tüm zamanlarda sen ve Eli iyiydiniz, ama o gece... değildiniz. Son zamanlarda senin *çok* iyi olup olmadığını ve o gecenin gerçeğe daha yakın olup olmadığını merak ediyorum."

"Adam, Eli somon yüzünden hastalandı ve ben de sarhoştum. Karışıklık buydu."

"Grace seni ağlarken görmüş."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. "Çünkü daha yeni aldatılmıştım." "O pisliği sevdiğine bile ikna olmadım. Ayrıca, onun adı Julian. J isimleriyle ilgili teorimi biliyorsun."

Şakağımda çiçek açan acıyı ovuyorum. "Evet, tüm J isimleri doğası gereği güvenilmezdir. Ne olursa olsun, aslında ondan hoşlanıyordum."

Çoğunlukla.

Adam bunu bozmadan önce sessiz bir açmazda kilitli kaldık. "Sana ve Eli'a ayrılığınızın detaylarını sormayı bıraktım çünkü ne zaman konuyu açsam ikiniz de geçiştirip sorun olmadığını söylediniz ve ben de buna saygı duydum. Hâlâ da saygı duyuyorum." Endişe ve şüphe gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor. "Ama aranız gerçekten iyi mi? Yoksa tüm bunlar sahte miydi?"

İfademi izleyebilmek için gözlerimi içinde bulunduğum FaceTime karesine çeviriyorum. Bu sahte ve gerekli. Eli ile yaşadığım şey hayatımda yaşadığım en berbat şeydi. Adam'ı asla buna maruz bırakmak istemedim. Düğününden bir hafta önce, o zaten bir felaketken, ona gerçekte nasıl hissettiğime dair bir fikir vermek trajikomik bir zamanlama olurdu.

"Sahte değil," diyorum sakince. "Neden bu konuyu aıyorsun ki?
Nick ve Miriam'ın düğünü on üç ay önceydi."

"Evet, önümüzdeki hafta sonu dğnm var ve sen ve Eli normalde geçirdiğiniz bir ya da iki günü değil, dokuz günü birlikte geçirmek üzeresiniz."

Hayatımda hiçbir Şeyin bu kadar derinden farkında olmamıştım.

"Bu düğünün yıkılmakta olan köşelerine iki elimle tutunuyorum," diye devam ediyor Adam, "ve kaygıdan mahvolmuş durumdayım, ama bu yoğun bir sevinçle ve diğer tüm garip duygularla karışık ve Grace-"

Bir irkilmeyele durdu, sonra bana yalvaran bir bakış attı. "En iyi insanlarımın iyi olmasına ihtiyacım var, çoğunlukla ikinizi de sevdiğim için, ama aynı zamanda iyi olmadığım için. Bu yüzden bu bir şimdi konuş ya da sonsuza kadar huzurunu koru anı gibi. Eğer bir çıkışa ihtiyacın varsa söyle, ne istersen yaparım. En iyi insan işlerini ayrı ayrı nasıl yapacağınızı bulmanıza yardımcı olurum, başkasının devralmasına izin veririm, her neyse."

Tek duyduğum, *ok fazla olursan etrafta olmayacağın*. Sonsuz bir döngüde yenilenen eski bir korku.

Hızla arpan zihnimi ve kalbimi sakinleştirmek için nefes veriyorum, sonra öne doğru eğilip aramızda bir telefon ekranı olmamasını diliyorum. Aramızda fiziksel ya da başka bir mesafe olmamasını dileyerek. "İşler ters gidiyor ve şimdi bir sonraki felaketi arıyorsun. Anlıyorum. Ama bu ben ve Eli değil, Adam."

Bu performansım için Oscar almalıyım - sesim sabit, gözlerim geniş ve ciddi, bulutsuz mavi bir gökyüzü rengine. Bunu *potansiyel bir sorun* olmaktan çıkarıp *sorun* olmaktan çıkardığını şimdiden görebiliyorum.

Eli Mora listemdeki kurallar da tam olarak bu yüzden var. şimdi parçalanmasına izin veremem, özellikle de Adam gerçeği koklarken: Eli ile aramızda olanları unutmuş değilim. Yakınından bile geçmedim.

"*Emin* misin?" diye soruyor, beni o kadar yakından inceliyor ki geri çekiliyorum.

Ellerimi kaldırıyorum, avuç ilerim ileride. "Hiç olmadığımız kadar iyiyiz."

Bu biraz abartılı oldu ama Eli ve benim yarattığımız dinamiğin, Nick ve Miriam'ın düğünü bir yana, her seferinde olduğu gibi bizi ayakta tutacağına inanıyorum.

Şöyle olacak: Buraya geldiğinde birbirimizi selamlayacağız, sıradan bir *selam* ve *merhaba*. Göz temasımız normal görünecek kadar uzun olacak, ancak eskiden olduğu gibi bir kilit gibi tıklayacak kadar uzun olmayacak. Dostça şakalaşacağız, sadece hikayeyi satacaksa dokunacağız. Anılar başka insanları da içeriyorsa anımsayacağız ama bunun dışında asla geçmişten bahsetmeyeceğiz. Birbirimizi mahvetmeden önce Adam'ın tanıdığı Georgia ve Eli olacağız. Adam Grace'le evlenirken yan yana durmak zorunda kalana kadar her gün bunu yapacağız, bir gün Eli'ye söyleyeceğimi düşündüğüm yeminleri yansıtacağız. Rahat olacağız, sakın olacağız. Adam'ın neye ihtiyacı varsa.

Ve bittiğinde, tuttuğum nefesi bırakacağım. Eli New York'a giden bir uçağa atlayıp işine geri dönerken uzaktan el sallayacağım.

Uçağa atlayıp benimkine gitmeme az kaldı.

"Pekâlâ," diyor Adam, benim iki uçlu sarmalımdan habersiz. "Eğer sen ve Eli sorun olmadığını söylüyorsanız, sorun yok demektir."

Gözlerimi kısıyorum. "*Eli* sorun olmadığını söylerse ne demek istiyorsun?"

"Ben de onunla konuştum." Yüzümdeki şaşkın ifadeye bir kaşını kaldırdı. "Hadi ama, birinize sorup diğerinize sormayacaktım."

Tepkilerimizin birbirimizi yansıtması iyiye işaret, ama "Sen bir felaketsin" diye inlemekten kendimi alamıyorum.

"Endişelenecek bir şey daha azaldı." Sırıttıyor ve içim rahatlıyor. "Şimdi, diğer iyiliğe geri dönelim."

"Herhangi bir şey."

"E'ninuçuş alır içinde yarın Öğleden sonra, doğru etrafında ne zaman büyükannem ve büyükbabamın toprakları-"

Hayır, hayır, hayır, diye bağılıyor beynim. Ekrandaki yüzüme bakıyorum, yüz ifademi botoks yaptırmış gibi donuk bir ifadede kalmaya zorluyorum.

"Onu da alabilir misin?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

"Kesinlikle hayır."

"Özür dilerim, ben-"

"Hayır!" Bağırıyorum.

"-Anla bunu."

"Siri, dur," diye bağırıyorum yolcu koltuğundaki telefonuma, o da benim saçma sapan konuşmalarımı dinliyor. Elimdeki işe geri dönüyorum: San Francisco Uluslararası Havalimanı'nın kısa süreli otoparkının girişindeki bilet makinesi üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışıyorum. Düğmeye defalarca basmama rağmen bilet vermeyi reddediyor ve şimdi arkamda huzursuz bir araba kuyruğu var.

"Bunu bana yapmayacaksınız," diye makineye homurdanıyorum.

"Lütfen biletinizi alın" diye küstahça cevap veriyor.

"Deniyorum!"

Aniden, bir görevli eterden cisimleşir. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Tahmin bile edemezsin," diye mırıldanıyorum ama bunu neşeli, minnettar bir gülümsemeyle yumuşatıyorum. "Bir türlü bilet bulamıyorum."

"Bir bakalım..." Düğmeye basıyor ve bir bilet çıkıyor, orta parmaklarını bana doğru kaldırıyor.

Eli'nden alırken çığlık atmamak için kendimi zerre kadar kontrol etmem gerekiyor. "Çok teşekkür ederim."

"Size iyi günler," diyor ve çekip gidiyor.

Korkarım bunu çoktan geçtik. Yirmi dakika geciktim, mevsime uygun olmayan kazağımın içinde stresle terliyorum ve Adam'ın ricası üzerine attığım "tabii!" cevabını geri alabilmeyi içten içe diliyorum. Adam'ın ricası üzerine fırlattığım "tabii ki "yi geri alabilmeyi diliyorum; birkaç dakika sonra Eli'ı Nick ve Miriam'ın düğününden beri ilk kez göreceğim.

"Yine de hayır diyemezdim," diye homurdanarak rampayı tırmanıyorum.

Kendimle yüksek sesle tartışmak kötüye işaret, ama haklıyım. Çünkü performanstan sonra ne mazeretim o l a b i l i r ki? Önümüzdeki hafta

Adam ve Grace'in her isteğini yerine getirmeye adanmış kendimi. Daha da önemlisi, ortak en iyi arkadaşımız söz konusu olduğunda Eli ve ben harikayız.

Ama şimdi önümüzdeki dokuz günü kimsenin haberi olmadan atlatmak için yaptığım plan resmen raydan çıktı. Eli'yi ilk kez bu akşam Adam'ın evinde tanıklarla birlikte akşam yemeğinde görmeyi bekliyordum. Eski dostlar gibi merhabalaşacaktık. Belki ona bir konuda takılırdım -kıtalararası bir uçuşa rağmen saçlarının ve kıyafetlerinin tahmin edilebileceği gibi mükemmel olması ya da kaçınılmaz olarak sırt çantasına doldurduğu abur cuburlar. Uçtuğu zamanlar dışında sinir bozucu derecede sağlıklı beslenir; ağzı Snickers ile doluyken bana uçak yolculuğunun kanunsuzluğunun boş kalorilerin sayılmadığı anlamına geldiğini söylerdi.

Bu geceden sonra, haftayı Eli'nin etrafında olamayacak kadar "meşgul" geçirdikten sonra önümüzdeki Cuma günü şenlikler için Napa County'ye gideceğim.

Bunun yerine, Garip Uber'i oynamak zorundayız. Eli'nin uçağı Adam'ın büyükanne ve büyükbabasıninkiyle aynı saatte inecek ama Eli'nin New York'ta benimsediği, sabah altıda apartman kapısından ofise ulaşma verimliliğini en üst düzeye çıkaran bir yer yiyici adımları var. Bagaj teslimine Adam'ın büyükanne ve büyükbabasından çok daha önce varacak, bu da bizi baş başa bırakacak.

Eli Mora listesindeki altın kurallardan biri: birlikte yalnız vakit geçirmeyiz.

"*Kahretsin.*" Kapımı çarparak kapattım ve aceleyle asansör bölümüne yöneldim. Sabahın birinde yatağımın altındaki bir kutuda saklandığı yerden çıkardığım listeyi düşünüyorum, asansöre atlarken onu okuyorum ve bir dakika sonra bagaj alımına doğru koşarak iniyorum.

"Çok fazla göz teması kurmayın. En fazla on saniye. Çok yakın durmayın. Dokunmayın. Belli ki." Bu düşüncenin saçmalığı karşısında homurdandım. Beş yıldır o adamın ellerini gösteriş dışında bir amaçla üzerimde hissetmemiştim.

Otomatik kapılardan aceleyle geçtiğimde bagaj alımı iyi koreografisi yapılmış bir kaos dansı. Ellerimi kot pantolonuma siliyorum, malzeme avuç içlerimi aşındırıyor. Bu beni bedenime geri döndürüyor; gözlerim kalabalığın üzerinde gezinirken kalbim aceleci adımlarımla aynı anda atıyor. Adam'ın büyükanne ve büyükbabasının aniden hıza ihtiyaç duyması

ve Eli'yi yenmesi inanılmaz olurdu.

"Anlamlı bir şey söyleme," diye mırıldandım. "Havanın ne kadar güzel olduğundan daha önemli bir şeyden bahsetme. Gökyüzünde bulutlar var mı? Şu anda yok. Güneş parlıyor, gökyüzü masmavi, her şey yolunda."

Mantramı nefes almak kadar kolay bir ritim haline gelene kadar, her öğeyi hafızama kaydettiğime emin olana kadar tekrarlıyorum. Geçen yıl Nick ve Miriam'ın düğününde tökezlediğimi bilmek benim için bir şey; Adam ve Grace'in bunu gördüğünü bilmek başka bir şey. Eğer bu hafta sorunsuz geçecekse, bu liste aklımda yer etmeli. Harfiyen uygulamalıyım.

Eli da öyle.

Adam'ın büyükanne ve büyükbabasına dikkat ederek kalabalığın arasından geçiyorum. Eli kendi başının çaresine bakabilir. Bir tur daha atıp onları hâlâ göremeyince ensemde bir endişe hissi uyanıyor. Onları almayı unuttuğumu düşünecek kadar geç mi kaldım? Taksiye falan mı atladılar? Bunu nasıl yapacaklarını biliyorlar mı ki?

Ya Adam'ın büyükanne ve büyükbabasını *kaybedersem*?

En azından bu yeni sarmal beni Eli şeklindeki düşüncelerimden uzaklaştırıyor, ama şimdi çılgınca bir daire çiziyor, muhtemelen dışarı çıkmış iki septuagenari arıyorum çünkü-

Kalabalık ayrılıyor. Kulağa saçma geliyor ama doğru. Tıpkı bir filmdeki dans gösterisi gibi, yıldızın sahneye çıkmasına yer açmak için herkes dönerek uzaklaşır.

O kişi Eli, yürüyen merdivenden iniyor ve o gülünç uzunluktaki bacaklarını kullanarak bana doğru ilerliyor.

İlk fark ettiğim şey onun muhteşem olduğu. Çoğu insandan bir baş daha uzun, geniş omuzlu, hafifçe uzamış ve kırışmış siyah saçları ve sakal bölgesine tecavüz eden agresif kirli sakalları var. Vücuduna aşık olduğu belli olan kot pantolonu ve tişörtü de saçları kadar dağınık.

Bu yanlış. Eli her altı haftada bir saçını kestiriyor. Eli'nin kıyafetleri kırışmaz ve her zaman sinekkaydı tıraş olur çünkü bir keresinde genel müdürü durup çenesindeki iki günlük büyümeye baktı ve "Hadi ama" diye alay etti. O adama sadece Luce (Lucifer'in kısaltması) derdim.

Patronunu düşünmek bana işini düşündürüyor, bu da beni ikinci farkındalığa götürüyor: Koluna asılı bir giysi çantası var, ama elleri boş.

Eli, eziyet kültürünün poster çocuğu, Teknoloji, Medya ve Telekom (veya TMT) Ortağı olduğu bir yatırım bankası olan Phillips Preston & Co'nun altın çocuğu. Telefonu bir eklentisi. Hayır, ciğerleri; ulaşamayacağı bir yerdeyse rahat nefes alamaz. Şu anda elinde olmalı, Luce'den gelen bir pls fix mesajını yanıtlamalı ya da bekleyemeyecek bir e-posta göndermeli, Çünkü asla yapamazlar. Gözleri yerimi tespit etmek için bana bakıyor olmalı, ama sonra uzaklaşıyor. On saniye kuralı.

Bu da beni fark ettiğim üçüncü şeye, midemin vücudumdan dışarı fırlamasının nedenine getiriyor.

Eli'nin bakışları lazer gibi bana odaklanmış durumda. Ve başka tarafa bakmıyor.

Onun en yoğun ilgisinin nasıl bir his olduğunu **asla unutmadım**, ama şimdi elli adım, sonra kırk, sonra yirmi adım uzaktayken, yıllar sonra ilk kez bunun tüm gücünü hissediyorum.

Ayrılmamızdan aylar önce bile içimize kapanıyor, bir zamanlar o kadar yoğun olan ve vücudumun her kırılğan sisteminde hissettiğim aşkımızı sulandırıyorlardık. Konuşmayı bıraktık, nadiren yalnız kaldık (teşekkürler, Luce) ve en sonunda dokunmamaya çalıştık. Belki de öldüğünü bildiğimiz bir ilişkiyi bırakmanın daha kolay olacağını düşündük.

Şimdi, bakma eşiğinin ötesine geçtiğimiz her saniye, karnımda o eski bağı, bir türlü kesip atamadığım gizli ipliği hissediyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak dikkatinden uzaklaşıyorum, bakışlarım tenine değen ince altın zincire takılıyor, yıllar önce İspanya'daki uzak akrabalarını ziyaret ettikten sonra babası Marcus'tan kalan bir kolye. Marcus bunun ailelerindeki en İspanyol şey olduğuna dair şaka yapardı ve Eli onu her zaman yakınında tutardı. Artık süslenmeden yakasının altında kayboluyor, çünkü onunla birlikte gelen Aziz Christopher madalyasını sadece

ailesiyle birlikte. Onlara on yedi yaşından beri agnostik olduğunu söyleyecek cesareti yoktur.

Tam önümde durduğunda gözlerim yere ulaşıyor ve eski siyah Converse'inin ayak parmaklarının neredeyse Vejas'ımın ayak parmaklarını öpmesini izliyorum. Onları en son ortak dolabımızın arkasına tıkılmış halde görmüştüm.

Çok yakın durma. Beynimde bir neon tabelası, bir kâğıt parçasına kendi el yazım. Eli'nin baş harfleri yanında, beş yaşında sessiz bir kabulleniş.

Şimdi, bir çizgi çiziyor.

Bir şey beni kaburgalarımın yakalıyor - panik, kafa karışıklığı, kontrol etmem gereken bir öfke. Nefes alıyorum, her duyguyu sıkı yumruklar halinde topluyorum.

"Hey."

Eli'nin nefesi nane ve çikolata kokuyor; şakağımdaki tüyleri karıştırıyor. Teninde sabun kalıyor, devridaim havası altında katmanlaşıyor. Bunun altında kolonyasının baharatı var. Parmağıma sıkar ve kulaklarının arkasına bastırırdım, o beni kapüşonlu gözlerle izlerken kokuyu boğazından aşağı çekerdim.

"Georgia." Bu beni şoktan çıkarıyor, adımı söylüyor, yalnızken nadiren.

Bakışlarım yüzüne kayıyor. O kadar yakınım ki göz bebeklerinin büyüdüğünü, yüz ifadesinin yoğunluğunu görebiliyorum. Her zamanki boş soğukkanlılığımızın tam tersi.

"Merhaba," diyorum, söylemeyeyim diye kelimelerin üzerine kalın bir söylenmemiş *ne halt ediyorsun* tabakası yayıyorum, çünkü karışık şeyleri yüksek sesle söylemiyoruz. İlişkimizi mahveden de buydu, o zamandan beri bizi kurtaran da.

Eğer gizli mesajı duyduysa, bunu kabul etmiyor, sadece gözlerinin yüzümde dolaşmasına izin veriyor, sanki beni içine çekiyormuş gibi. "Uzun zaman oldu, görüşmeyeli."

Ne kadar olduğunu biliyorum, gününe kadar. "Öyle mi oldu?"

"Görünüyorsun..." Duraklaması bir milisaniye sürüyor, nefesinin kesilmesiyle kesiliyor, ama "İyi" demesini beklemek sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor.

Ne aptalca bir kelime. Yıkıcı görünmek istiyorum.

"Görünüyorsun..." Aynı kelimeyi söylemeye çalışıyorum, çünkü gerçekten iyi görünüyor.

-Ama onun yerine "Kırışmış" diyorum.

Ağzında bir gülümseme gölgesi belirliyor. "Evet, öyle. Düşüncelerimden başka bir şey olmadan altı saatlik bir uçuş bunu yapacaktır."

Gözlerim bagaj teslim alanında geziniyor. Beni bu her neyse ondan kurtar. "Bazı düşünceler olmalı."

"Hiçbir fikrin yok." Bakışlarımız tekrar buluşuyor ve beni orada tuttuğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Üzgünüm geciktim. Bir grup yavaş yürüyenin arkasına takıldım."

Sanki akü asidi deri için neyse, yavaş yürüyenlerin de onun için o olduğunu bildiğimi biliyormuş gibi, tanıdık bir kıvrımla söylüyor. Sanki çok yakın durmuyor ve çok uzun süre bakıp adımı söylemiyor.

Ne halt ediyorsun sen?

Neredeyse ağızımdan kaçacaktı ama son anda boynumdan yakaladım. "Ben de geç kalıyordum, bu yüzden sadece yüzde üç affedilemez. Yine de Adam'ın büyükanne ve büyükbabasını yendin. Çantan var mı?"

Ben Bay ve Bayan Kim'i arıyormuşum gibi etrafta dönüp dururken, tüm bunlar ona hızlıca fırlatılıyor.

"Bir bavul kontrol ettim," diyor arkamdan, şimdi daha yakın.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Eli dünyadaki en becerikli bavul hazırlayıcısıdır, ama görünüşe göre bir bavulda dokuz günlük kıyafet en düğmeli adamı bile düşürebilir.

Gözlerim gömleğindeki bir kırıışıklığa takılıyor, tam karnının düzlüğüne.

"O zaman hangi atlıkarıncadan çıktığını kontrol etmelisin." Arkamı dönüp televizyonların olduğu sırayı işaret ediyorum. "Bulabilirsin" -yol -"Orada."

"Atlıkarınca beş," diye karşılık veriyor Eli, bana doğru sıçrama sayılabilecek minicik bir adım atarak. Yüzüme mesafeli bir gülümseme yapıştırarak geri çekiliyorum. "Dinle-"

Asla olmaz. Bu *dinleme* ile hem Nia'nın hem de Adam'ın oyun kitaplarından bir sayfa alıyor ve ardından gelen konuşmaların hiçbiri benim lehime değildi.

Vızıldayan bir siren çalıyor. Bir atlıkarınca çalışmaya başlıyor. Kontrol etmek için etraftan dolaniyorum. Altı. *Lanet olsun*. "Eminim çantan birazdan çıkar. Uçağın ineli ne kadar oldu, yirmi dakika mı? Yirmi beş mi? Ben Adam'ın büyükanne ve büyükbabasını ararken sen de gidip kontrol etsene. Burada buluşuruz."

Parmaklarını hissettiğimde kaçmanın ortasıındaydım. Beni tutmuyor; sadece koluma sürtünüyor, durmamı sağlayacak kadar bile önemli değil. Ama içime bir elektrik şimşegi gönderiyor ve öylece donup kalıyorum.

Ona baktığımda her şeyin yüzümda yazılı olduğunu biliyorum: şok, kızgınlık, endişe. Sonuncusu Eli'nin gözlerine yansıyor, her zaman orada olan gölge, ama o kahverengi ve altın rengi girdabın içinde başka bir duygu da kıvılcımlanıyor. Kararlılık.

"Çabucak konuşabilir miyiz?" diye sorar, sesi kısıktır. "Bir şey var-"

Cümlesinin geri kalanı kulaklarımdaki uğultu arasında kayboldu. Konuşmak istemiyoruz. Birbirimize söylememiz gereken o kadar çok şey var ki, bu da birbirimize söyleyebileceğimiz hiçbir şey olmadığı anlamına geliyor. Adam'ın bana konuşmasını yapmasının üzerinden sadece birkaç saat geçti ve Eli ile aramda bir şeylerin kokusu onu uzaya gönderecek.

Kesinlikle hayır, söylemiyorum. Söylememe gerek yok. Görkemli bir serap gibi, Bay ve Bayan Kim kalabalığın içinde belirdi.

"Ah, işte oradalar!" Eli'yi iterek geçiyorum, ama onu geçmek için kendime yeterince yer bırakmıyorum ve omzum koluna çarpıyor.

Dağılıyorum. Normalde aramızdaki mesafenin farkındayım, ama o dikkatli davranmıyor ve aniden ben de öyle oldum.

Lanet bu, Adam'ın sesi kafamın içinde mırıldanıyor.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum büyükanne ve büyükbabasının yanına koşarken. Bunun geçici bir durum olmadığına inanmayı reddediyorum.

"Annyeonghaseyo!" Adam'ın büyükbabasını kucaklıyorum ve yıllar boyunca beynimize işledikleri Korece selamlamayı tekrarlıyorum.

Bay Kim gülüyor. "Sizi her gördüğümüzde daha iyi oluyor."

"Çok uzun zaman oldu!" Bayan Kim haykırarak beni L'Occitane kokulu bir kucaklamanın içine çekiyor, Eli ve Bay Kim de birbirlerine sarılıyorlar. "Sence kaç yıl olmuştur?"

"İki, eğer inanabiliyorsan."

Kollarımdan tutup beni değerlendiriyor. "Her zamankinden daha güzelsin. Öyle değil mi, Eli?"

Kaygısız bir kahkaha olması gerekirken boğuluyormuşum gibi bir ses çıkarıyorum. "Oh, o değil-"

"Evet." Eli'nin tepkisi anında oluyor. Bakışları benimkine kayarken kulağı narin bir pembeyle kızarıyor ve yemin ederim gözlerinde çiğ bir şey parlıyor. Ama sonra gözlerimi kırıştırıyorum ve o şey kayboluyor, tabii eğer o şey oradaysa. "Öyle."

Mekanik bir vızıltı havada yankılanır ve kalabalık atlıkarınca beşe doğru ilerlemeye başlar.

"Çantan," diye çıktım.

"Evet, benim çantam," diyor, ağzının bir köşesi yukarı değil, dışarı doğru seğiriyor. Yüzünde hayal kırıklığına benzer bir şey belirliyor ama sonra susturuyor. Bu bana ayrılmamızdan önceki aylardaki Eli'yi hatırlatıyor. Onu New York'ta bıraktığımdan beri olduğu Eli'ı.

Ama anlık bir rahatlama hissetmek mümkün değil. Uzaklaşırken omzunun üzerinden bana son bir kez bakıyor ve ben hala orada kalan kararlılık parıltısını kaçırmıyorum.

Dördüncü Bölüm

Eli ve ben yedi buçuk dakika yalnız kalacağız.

Onunla *konusabilir miyiz* sorusuna kafayı takmakla o kadar meşguldüm ki havaalanından sonra ne *olacağını* düşünmedim. Bunun yerine, araba yolculuğunu Adam'ın büyükanne ve büyükbabasıyla havadan sudan konuşarak geçirdim, bir yandan da içimden bağıırıyordum, *ne hakkında konuşabilir miyiz?!*

Olası bir seçenek midemi korkuyla sıkıyordu: Nick ve Miriam'ın düğünü. Günün konusu bu, ama eğer bu konuda konuşmak istiyorsa, ben kaçıyorum. O gece bana neredeyse hiç bakmadı ama yine de neşeli kahkahalarındaki ve geniş gülümsemesindeki çatlakları görmüş olma ihtimali var.

Adam'ın ailesi bana ve Eli'ye serbest dolaşan çocukları diyor ve oraya gittiğimizde bizi kendi ebeveynlik ağlarına alıyorlar. Eli, David'le birlikte ortadan kayboluyor, muhtemelen David'in ortasında olduğu son bulmacayı çözebilmek için. Laurie'nin kucaklamasının Yok Anne pilimi şarj etmesine izin veriyorum, yüzümü sarı buklelerinin bulutuna bastırıyorum, sonra biz sohbet ederken kilerdeki atıştırmalık rafımı yağmalıyorum. Eli'nin eski rafı konserve ürünlerle doluydu, taze bir paket Doritos dışında.

Adam'ın büyükanne ve büyükbabasını burada bıraktığımızı hatırlıyorum.

Bu da demek oluyor ki Eli ve ben Adam'ın evine giderken yalnız olacağız.

Ayaklarımı sürüyerek onu takip ediyorum, *konusabilir miyiz* sorusu boğazımı sıkıyor, *evet demesi* çenemi sıkın parmaklar gibi, bir anı heyelanı için dikkatimi istiyor.

Bak.

İlk yıl balosu için Adam'ın evine gittiğimde "Çok güzelsin" dedi, bir grup arkadaşla buluşacaktık-

Ailesi son sınıfta para ve iş konusunda sürekli kavga ettikten sonra boşandığında ve o ağladığında, ben de ağlıyorum, sonrasında yüzüme ve gömleğine bulaşan makyaj için özür diliyorum-

Yirmi birinci doğum günümde beni ilk kez öptüğünde, bana aldığı kekin üzerindeki mumu üfledikten hemen sonra, onun için dilek diledikten saniyeler sonra-

Bir hafta sonra beni sevdiğini söylemeden hemen önce-

Luce'a mesaj yazarken iş arkadaşının nişan yemeği için giydiğim elbisenin uygun olup olmadığını sorduğumda, stres dolu gözleri telefonundan bana kayıyor.

Her zamanki asma kilitli kutularından fırlayan anılara o kadar odaklanmışım ki, sırtına çarpana kadar Eli'yi yolcu kapısına kadar takip ettiğimi fark etmiyorum.

Dönüyor, eli kapı kolunun üzerinde geziniyor. Gözleri yine gergin -hâlâ belki- ama gözlerinde tanıma kıvılcımları çıkıyor.

"Oh. Benim sürmemi mi istiyorsun?"

Bu soru onun ağzından çıkınca saçma bir şekilde kişiselleşiyor. Araba kullanmaktan nefret ederim ve o benim için direksiyona geçmekten hiç çekinmez. Yabancı olsaydık bunu bilemezdi.

"Hayır!" Anahtarlarımı can simidi gibi kavırıyorum ve daha az yoğun bir şekilde tekrarlıyorum, "Hayır, ben iyiyim. Aslında araba kullanmayı seviyorum."

Söylediğim aptalca bir şey, ama bana bunu söylemesini beklemiyorum. Bu yüzden ağzının bir köşesi kalktığında midem sıkışıyor. Ve arabaya yaslanıp ön kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak dürüstçe esnediğinde, bedenimden tamamen düşüyor.

"Demek öyle, ha?" diyor. "Bu yeni bir şey."

Beş saniye öncesine göre, kalkık kaşları çok gereksiz bir şekilde ekleniyor.

"O kadar da yeni değil," diye cevap veriyorum. Şimdi *on* saniye oldu. "Ve ne olursa olsun yedi dakikalık bir yolculuğu kaldırabilirim."

Otuz saniye kestiğim için kendimle gurur duyuyorum. Zaten o zaman diliminde bir şey olacak gibi değil.

Eli bunu açıkça bir meydan okuma olarak kabul ediyor. Onunla ilgili her şey düzeliyor - arabadan uzaklaşan vücudu, omuzları, ağzı.

"Dinle-"

"Gitmeliyiz. Adam muhtemelen dört kez 'neredesin' mesajı atmıştır," diye araya giriyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Geri çekilmeye başladım, ama o bir

parmağımı kotumun kemer köprüsünden geçirip beni durdurdu.

Tutuşunu bıraktığı anda parmağına bakıyorum. Bana gerçekten dokunmuyor bile - eskiden olduğu gibi açgözlü elleriyle değil - ve yine de bu inanılmaz derecede samimi.

Gözlerim boğazına, adem elmasının tüyleri diken diken olmuş tenine baskı yaptığı yere kayıyor. "Ben kullanırım" dediğinde sesinin titreşimini ağzımla hissedebildiğimi hayal ediyorum.

Bakışlarımız çarpışıyor. "Yapabilirim."

"Elbette yapabilirsin," diyor alaycı ve bezgin bir ifadeyle. "Ama sadece yedi dakika. Değil mi?"

Doğru. Bu tuhaf, kararlı Eli'nin istediği olursa her şeyin olabileceği on dört otuz saniyelik aralıklar. "Keyfine bak."

Arabanın ön tarafına doğru ilerliyor ve ben de yolcu kapısını açmak için el yordamıyla uğraşıyorum, nefesimin altında küfrediyorum.

Neyse ki anahtarı almayı unutmuş, ben de o arabaya binmeden koltuğuma geçip anahtarı kontağa sokuyorum. Teyp *canlanıyor* ve ses kadranını kulak tırmalayıcı bir seviyeye getiriyorum, *dinlemeler* ve konuşmalar ölüyor.

Şarkıyı tanımam üç vuruş sürüyor. Bir keresinde pis bir barın tuvaletinde, şarkı sözlerinden alıntılacak olursam, Eli'nin bedeninin başka biriyle olduğunu düşünerek ağlamıştım.

Trolleniyorum. Cehennemin yedinci çemberindeyim. Adam'ın lanetlere olan inancına bir daha asla göz devirmeyeceğim.

Belki de lanetli olan onun düğünü değildir. Belki de *benimdir*.

Eli sürücü koltuğuna kayıyor ve önce müzik setine, sonra da bana bakıyor, etkilenmemiş.

"Hadi gidelim."

Sözlerim sesin altında gömülü kalıyor ama sabırsızlığımı okuyan gözleri ağzıma düşüyor. Teybin düğmesine basıp bizi sessizliğe gömerken bakışlarını tekrar gözlerime yöneltiyor.

Geldiğini duyuyorum, dışarıda, havaalanında, belki de on üç ay önce birbirimizi gördüğümüzden beri söylemek istediği her neyse. Kadrana tekrar basıp boşluğu o korkunç şarkıyla doldururken bakışlarını üzerimde tutuyorum.

Doğru, yüzünde hayal kırıklığı çiçekleri açarken düşünüyorum. *Senin başka biriyle seks yaptığını düşünmeme neden olan bir şarkı dinlemeyi, konuşabilir miyiz mesajının diğer ucundaki uçurumu keşfetmeye tercih ederim.*

Müzik setine uzanıyor. Başparmağını tutuyorum. Birbirimize beş saniye boyunca bakıyoruz, indie pop bizim uzaklaşma müziğimiz olarak hizmet ediyor ve bir sonraki hamlesini gözlerinin daralmasında görüyorum. O da benimkinden bir şeyler görüyor olmalı, çünkü aynı anda hamle yapıyoruz, parmaklarımız kadrana giderken birbirine dolanıyor. Tenimizin temasıyla sinir uçlarım şarkı söylüyor; oraya önce ben varıyorum, avucumu düğmenin üzerine vuruyorum.

"Georgia," diyor, yıllardır birbirimize verdiğimizden daha fazla duyguyla. Bu yarı kızgınlık, yarı rica, bir tutam da eğlence, çünkü Eli her zaman yüzde 110'unu verir.

İçinde, adımı her söyleyişini duyuyorum: sevgiyle, gözyaşlarıyla, zevkin ortasında. Ayrılık sonrası dünyamızda sahip olduğu şekilde değil, hava gibi, direnmeden yürüyebileceğim bir şey.

"Araba kullanıyorsun diye müzik setime el koyamazsın," diye bağıriyorum müziğin üzerine.

"Yapmaya çalıştığım şeyin bu olmadığını biliyorsun." Bunu söylemek için eğiliyor; her kelimeyi yanağımda hissediyorum.

"Sadece *git*."

Eli benimkini örtüyor, avuç içi elimin arkasını kaşıklıyor. Ve sonra, gözleri aramızdaki bağa sabitlenmişken, bastırıyor. Sertçe.

Ani sessizlikte, ayrı ayrı aldığımız ağır nefesler soluk soluğa kalmış gibi geliyor. "Ne yapıyorsun?" Söylemek istediğim şey şu: "*Nasıl olduğunu unutmayı bırak*."

Bunu yapacağız. Ama ben sakın Georgia olmalıyım. Sakın

Georgia. "Seninle konuşmam gerek."

"Ne zamandan beri?" İnanılmaz ses tonuma engel olamıyorum. Ayrılık sonrası konuşmayı hiç istemedi. O da benim gibi hiç *istemedi*; bu yüzden beş yılı böyle geçirebildik.

"Ne zamandan beri-" Eli'nin gözleri genişler ve sonra kısa bir süre için kapanır. Sonraki sözcükleri dikkatle seçer. "Adam'ın evine gitmeden önce konuşmak istiyorum. Adam *hakkında*."

Dün gece Adam'la yaptığım konuşmayı ve onun da Eli'yle yaptığını

bildiğim gerçeği göz önünde bulundurduğumda, bu beni rahatlatmıyor.
"Peki ya

onu?"

Eli'nin eli benimkinden kayıyor, parmakları eklemlerimin her bir çıkıntısında geziniyor. Sadece işitme duyumuzu tekrar yok etmeye çalışmayacağımdan emin olmak için oyalanıyor, ama yine de içime istenmeyen bir heyecan gönderiyor.

İdeal değil.

Onu durduramayacağımı anlayınca koltuğa yaslandı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Ben... son sekiz aydır felaket derecede kötü bir sağdıç, daha uzun süredir de pek iyi olmayan bir en iyi arkadaş oldum. Benim işim - çok şey yaşadım-"

Bana bakmadığı zamanlarda ona bakabiliyorum; kendini keserken çenesinin nasıl gerildiğine, ağzının nasıl yüzünü buruşturduğuna, başını nasıl hafifçe salladığına bakabiliyorum. Kendini sansürlüyor. Söylediklerini bilmek ama artık ne hakkında olduklarını bilmemek garip.

Tekrar başlıyor. "Düğünle ilgili hiçbir şey için bana güvenmedi, bunun iyi bir nedeni var. Görevleri paylaşmamız gerektiği gerçeğine rağmen sen de öyle. Yani, Tanrım," diyor esprisiz bir kahkaha atarak, "yüzde beşini planladığım bekarlığa veda partisine bile gelemedim."

Geriye yaslandım, irkildim.

Adam'ın üç ay önceki Tahoe bekarlığa veda partisi sadece ismen ortak bir çabaydı - Ali ve ben birkaç saçma sapan resmi e-posta alışverişinde bulunduk. Kendini kötü hissetmesin diye ona bazı görevler verdim ama her şeyin önüne geçen işimin bunu tekrar yapmayacağına güvenmediğim için işin büyük kısmını kendime verdim.

Bunu fark etmesine şaşırmamalıydım. Onunla bu oyunu ilk kez oynamıyordum ve bunu yapmakta da ilk kez haklı değildim.

Yine de partiyi kaçırmaması onun suçu değildi. Miami'deki işinin zorunlu inzivasından doğrudan Reno'ya uçuşması, oradan da kiraladığımız kulübeye gelmesi gerekiyordu. Ama tropik bir fırtına yüzünden gelemedi.

Doğrusu, feci derecede *kötü* bir sağdıç olmadı, ama iyi bir sağdıç da olmadı. Binlerce kilometre öteden bile, onun nasıl

Daha çok dahil olmak istiyordu ve bunu yapmaktan ne kadar acizdi.

Ve şimdi, bunu değiştirmeyi ne kadar çok istediğini görebiliyorum. Düşünden dokuz gün önce burada olması neredeyse inanılmaz. Sadece bu da değil, Adam'ın büyükanne ve büyükbabasıyla sohbet ederken bile telefonunu bir kez bile çıkarmadı. Pencereden dışarı baktı, parmakları kucağında kıpırdıyordu.

Şimdi de aynı şeyi yapıyor ama bardak tutucumdan sakız paketini aldı.

"Kötü hava koşulları için kendini suçlayamazsın," diyorum sonunda.

Dikkati ambalajın üzerinde, onu şekillendiriyor. "Diğer her şey için kendimi suçlayabilirim. Onun yanında olmadığım için, işler sarpa sardığında grup sohbetindeki mesajlara zamanında yanıt vermediğim için. Adam bana DJ olayıyla ilgili mesaj attı ve yardım edip edemeyeceğimi sorduğumda ne dedi biliyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Ağzının bir köşesi acımasızca kalktı. " 'Hepimiz iyiyiz, dostum.

Georgia ilgileniyor.' "

Göğsümden geçen sıcak damlalar yüzünden pisliğin tekiyim ama benim de kendi takıntılarım var.

Eli'nin uzun parmakları tanıdık bir düzende çalışmaya devam ediyor, başparmağı dış kısmı yumuşatarak işaret parmağının etrafında döndürüyor. Bir halka oluşturuyor.

Başka tarafa bakıyorum. Bu, yıllar önce kız kardeşlerinin isteği üzerine geliştirdiği ve onlar istemeyi bıraktıktan sonra bile devam ettirdiği bir yetenek. Yatağımın altındaki Converse ayakkabı kutusunda benim de düzinelerce var, hepsi bana önce bir arkadaş olarak, sonra da bir söz olarak verildi.

"Telafi etmem gereken çok şey var." Eli'nin sesindeki çatlak beni geri getiriyor; yüzündeki yıkım beni şok ediyor. Bu konuda bu kadar üzgün olması değil ama bunu görmeme izin vermesi. "Ne kadar boktan bir arkadaş ve sağdıç olduğumu düzeltmek için bu hafta bir çentik atmam gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, tüm bu olaylarda Adam'ın sağ kolu oldun. Onunla ne zaman konuşsam, senin yardım ettiğin bir şeyden bahsediyor,

Sensiz nasıl kaybolacaklarını."

Övgüler içimde o kadar güçlü yankılanıyor ki, rahatladığımı hissediyorum. Tanrım, bana ihtiyaç duyulmasına ihtiyacım var. Elde edebileceğim her şekilde bana tutunulmasına.

"Sen çok iyi bir arkadaşsın Georgia," diyor Eli ve ses tonunda küçük bir bıçak var. Beni kesecek kadar değil, ama bunu duymanın onu kestiğini bilecek kadar. "Değildim ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok ama bunu değiştirmek istiyorum. Eğer bir şeyler ters giderse, bana yaslanmasına izin vermeni istiyorum. İşlerini halletmeme, ayak işlerini yapmama, Grace ve onun düğünle ilgili her türlü ihtiyacını karşılamama izin ver."

" 'Her neyse düğün boku' pek güven vermiyor."

Gözleri hem mizah hem de inatçılıkla parlıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Hayır demek istiyorum, yer için benimle savaşmak zorunda kalacak, çünkü benim de buna ihtiyacım var. Seattle'a gidersem, artık buna sahip olamayacağım.

Ama Eli daha uzun süre daha az şey yaşadı ve bunu ikimiz de biliyoruz. Mesele sadece kariyerinde kaybolmuş olması değil; eve geri dönen benim. Son beş yıldır yakınlığın gücü benim yanımdaydı. Eli'nin suçluluk duygusunu yatıştırmak için bazı şeyleri üstlenmesine izin vermek beni öldürmez. Daha da önemlisi, Adam'ı mutlu eder.

Eli sessizce, "Bana güvenebileceğine söz veriyorum," diyor ve küçük bir ürperti duyuyor.

Ona baktığımda dikkatinin parmaklarının arasına sıkıştırılmış yüzükte olduğunu görüyorum. Bir elmasa değer biçer gibi yüzüğü çeviriyor, kirpikleri gözlerinin altındaki soluk mor çukurlarda geziniyor.

Onun söylemediği şeyi duyuyorum: *Bu sefer bana güvenebilirsin.* Kaçırılan akşam yemeklerinin ve iptal edilen hafta sonu gezilerinin, paylaşmadığım duyguların ve onsuz yaptığım planların, sadece ismen paylaştığımızı hissettiğim bir dairede tek başıma uyuduğum gecelerin hayaletini ikimiz de hissediyoruz.

İşine olan bağımlılığı anksiyetesine o kadar bağlı ki, bunun nedenini biliyorum - babasının kariyerindeki istikrarsızlık, daha önce mükemmel olan ailesinin dağılmasının katalizörü gibi geldi hep. Hayatının yarısında sağlam bir şeye açlık çekiyordu. Ama bu bilgi hiçbir zaman daha az acı vermedi.

"Eminim herkese yetecek kadar vardır" derken boğazım düğümleniyor.

"Tamam." Bakışları üzerinde kalıyor, rahatlamanın altında anlaşılmaz bir şey oynuyor. "Teşekkür ederim."

"Hepsi bu mu?"

Ağzını açıyor, başparmağı yaptığı yüzüğün üzerinde dalgınca geziniyor. Sonunda, gözleri benimkilerle buluşmadan önce onu bardak tutucusuna yerleştiriyor. "Aklında bir şey yoksa tabii."

Bu tam olarak bir meydan okuma değil, ama sesinin araştıran kıvrımından hoşlanmıyorum. "Hayır," diyorum, koltuğuma daha da gömülerek. "Ben harikayım."

Tek kelimeyle *harika*.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

"Parti burada!" Adam ve Grace'in kiremitli Craftsman'ının parlak mavi kapısını açarken, çantamı bıraktığım giriş masasının üzerinde sergilenen galeri duvarını görmezden gelerek sesleniyorum. Buraya son geldiğimde, Seattle'dayken çekilen tüm yeni fotoğrafları fark etmiştim; Adam ve Grace'in Marin'deki evli arkadaşlarıyla çektikleri bir grup fotoğrafı da buna dahildi.

Boş ama sessiz olmayan rahat oturma odasına göz atıyorum; İskandinav tarzı süslü bir medya ünitesinde sergilenen ses sisteminden bir Mac Miller şarkısı yükseliyor.

Eli'yle Yukarı Batı Yakası'ndaki dairemiz için aldığımız televizyon sehpasının çok daha güzel bir versiyonu, genellikle bir anıya dönüşmeden önce bastırabildiğim bir düşünce. Ama bugün her şey rengarenk ortaya çıkıyor: Eli, ilk görüşte aşık olduğum tuğla duvarın önündeki gıcırdayan parke zeminde diz çökmüş, montajı yaparken kendi kendine mırıldanıyor. Ben henüz yatak odasına itme zahmetine girmediğimiz şiltenin üzerinde bağdaş kurmuştum; manzara oturma odasından daha iyiydi. Yeni şirketimden gelen korkutucu oryantasyon e-postasını okumak yerine onu izledim, sonra beni yakaladığında güldüm, burnundan ter damlıyordu çünkü henüz bir klima ünitemiz yoktu.

"Bak," diye fısıldadı, ağzı benimkini sıyırarak. "İlk mobilya parçamız."

Uzaktan, hala onda mı, yoksa taşındığında sattı mı diye merak ediyorum. Eli arkamdan yaklaşarak beni anılarımdan uzaklaştırıyor.

"Eşyalarımı misafir odasına bırakacağım." Yakınlığı beni tekrar geçmişe itiyor ve ben onu itip uzaklaştırıyorum.

"Harika," diye cıvıldıyorum, Adam için yapacağımız gösteriye hazırlanmaya başlamıştım bile.

Eli yanımdan geçerken bana dokunmamaya dikkat ediyor, havaalanından beri sayısız kez temas kurduğu düşünülürse bu gereksiz gibi geliyor ama neyse.

Koridorda kayboluşunu izliyorum. Gelecek Cuma Napa'ya gidene kadar Adam ve Grace'de kalıyor ve ben şehirde tek başıma savrulurken o burada olduğu için kendimi yalnız hissetmemeye çalışıyorum. O her zaman yalnız.

Sen değil misin?

İç çekerek arka bahçeye doğru ilerliyorum. Adam'ın benzer evlerin bulunduğu çıkmaz sokağı sık ormanlık bir yamaca yaslanmış, bu yüzden bahçesini akşamın ilk esintisinde sallanan olgun çam ve meşe ağaçları çevreliyor. Krem rengi bir koltuk ve ateş çukuru verandanın büyük bölümünü kaplıyor ve arkasındaki çimenlik alan da -Adam'ın acemi işçiliğiyle- özenle biçilmiş. Şehirde sahip oldukları tek açık alan ortak, eğimli bir çatı katıydı.

Adam kaşlarını çatmış ızgaraya bakıyor ama beni görünce iki kere gülüyor. "Dostum, zamanı gelmişti," diyor ve yumruk tokuşturmak için uzanıyor. "Düşündüm ki beni ektin."

"Kore barbeküsü yaparken mi? Asla." Yanına sokuluyorum, cızırdayan galbi şeritlerine bakıyorum, sonra dirsek atıyorum. "Hey, yabancı."

"Hey, sen." Bir kolunu omuzlarıma doluyor, sıkıyor. "İşler nasıl?"

"Harika." Uygun olmayan bir kelime ama en sık kullandığım kelime.

"Yüzünün neye benzediğini neredeyse unutuyordum."

Yüzünü buruşturup eti çeviriyor. "Biliyorum, seni görmeyeli iki hafta mı oldu? Üç mü?"

"Beş," diyorum hafifçe.

"İmkânı yok." Zihinsel olarak hesaplarken başı öne eğilir. "Kahretsin, haklısın. Bu düğün bitene kadar yüzümden sıkılacaksın, inan bana."

Bir mırıltı çıkardım. "Senin kesinlikle, ama Grace'in değil. O nerede?"

"Hemen bir reçete almam gerekiyordu," diyor galbi'yi dürterek. "Geri dönecek."

Tam her şeyin yolunda olup olmadığını soracaktım ki bir ses, "Hey, Kız, bir düğünün yaklaştığını duydum. Bir uğrayayım dedim."

Omzumun üzerinden baktığımda, mutfığa açılan Fransız kapıları Eli'yi çerçeveliyor. Onu yeni görmüş olmama rağmen kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onun

Gri tişört pazılarının kışkırtıcı kıvrımlarını ve göğsünün genişliğini ortaya çıkarıyor, tam oraya nasıl sığacağını vurguluyor.

Yılbaşından hemen sonra Adam onu ziyaret ettiğinden beri birbirlerini görmediler, bu da demek oluyor ki daha önce yoldan çekilmeliyim-

Evet, işte gidiyorlar. Adam bir sevinç çılgılığıyla etrafında dolanıyor, en iyi arkadaşını kucaklamak için neredeyse koltuğun üzerinden atlıyor. Eli önce bir *of* çekti, sonra güldü. Adam'ın sırtını sıvazlarken gözleri kapanıyor, yüz hatlarında kederli bir ifade beliriyor.

Adam'ın omuzları düşüyor ve Eli'ı ileri geri sallayarak mutlu bir şekilde ötüyor. Buna ihtiyacı olduğu çok açık. Sadece benim değil, *hepimizin*. İşte böyle anlarda, zaman zaman işkence gibi gelse de, Eli ve benim ortak dostluğumuzu korumak için harcadığımız çabaya minnettar oluyorum. Bunu kaybetme düşüncesi daha kötü.

"Burada olmana çok sevindim," diyor Adam.

Eli'nin nefesi titrektir. "Daha önce burada olmadığım için özür dilerim.

Bach için-" "Yine başlama şu saçmalığa." Adam kaşlarını çatarak geri çekilir ve

Yanağı pek de yumuşak değildi. "Şaka yapmıyorum, seni uykunda boğacağım."

Kalbim Eli'nin yüzündeki ifadeye çarpıyor, altı saatlik uçuşu boyunca çalışmış olması gereken konuşmayı yaptığı anın bir kopyası. O kırıksıklıklar şimdi anlam kazanıyor.

Yaklaşıyorum. "Adam cinayetle tehdit ettiğinde bunun yasal olduğunu biliyorsun." "Kesinlikle," diyor Adam, Eli'ı omuzlarından sarsarak.

"Ayrıca, sen

bu sezonki fantezi futbol liginiz için yaptığım yatırımı karşıladı. Biz iyiyiz." Eli ona alaycı bir bakış attı. "Tabii, ödeştik gibi görünüyor."

"Öyle," diye ısrar ediyor Adam. "Robot beynin her yıl bu boku kazanıyor ve benim param olduğunda çileden çıkıyor. Beni yüksek tansiyondan ve iki yüz dolardan kurtarıyorsun. Bunu ızgara malzemelerine falan yatırabilirim."

"Ya da çim biçmeyi bilen bir mahalle çocuğu," diyorum. Adam bana ters ters bakıyor. "Göründüğünden daha zor, seni sık kafalı."

"Dürüst olmak gerekirse, bunu imkânsızmış gibi gösteriyorsun," diyor Eli, bana komplocu bir bakış atarken bir elini çenesinde gezdiriyor.

Sırtışıımı geri alıyorum.

"Tamam, biliyorsun-" Adam iç geçiriyor, bir kolunu Eli'nın omuzlarında tutarken diğeri bana doğru uzatıyor ve elini sallıyor. "Kapa çeneni de kucaklaşalım."

Aradaki mesafeyi kapatırken Eli'nın da aynı şekilde davranıp davranmayacağını değerlendirmeye çalışıyorum. Kurallarımıza karşı gelmeye o kadar kararlı ki, bunu Adam'ın önünde yapacağına dair içimde vahşi bir korku beni boğazımdan yakalıyor.

Ama daha iyi bilmeliydim. Adam için her şeyi yapar, tıpkı benim yapacağım gibi. Kolunu kaldırıp Georgia şeklindeki yerini ortaya çıkarıyor. Ağzının bir köşesi, yıllardır özel hayatında görmediğim, mükemmel bir şekilde uygulanmış, kolay bir gülümsemeye dönüşüyor.

"İçeri gel," diyor, sanki beni evine davet ediyormuş gibi.

Sarılma uzun sürmüyor ama Eli'yle birbirimize bağlandığımız her noktayı, parmaklarının kaburgalarımı nasıl sıktığını hissedebiliyorum. Nefesinin saçlarıma çarptığını hissettiğime yemin edebilirim ama belki de esintidir. Yavaşça nefes veriyorum, onun herhangi bir parçasını içime çekmek istemiyorum.

İlk bırakan ben oluyorum ve iki sağlıklı adım geri çekiliyorum. "DJ görüşmesi nasıldı?"

Eli, Adam'ın iniltisi karşısında kaşlarını kaldırıyor. "O kadar iyi, ha?"

"Çok garip." Adam titriyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. George, sende bir gelişme var mı?"

"Telefonumda potansiyel bir liste var."

"Yardım edebilirim-" diye başlıyor Eli ama Adam onu başından savıyor.

"Hayır, bir iğne koyalım. Bu gece düğün konuşmak yok. Grace yakında döner, Jamie ve Blake de yoldalar."

Eli'nın ağzı geriliyor, sonra da gülümsemeye yakın bir şekilde esniyor. "Elbette."

"Siz ikiniz olmadan ne yapardım bilmiyorum," diyor Adam başını sallayarak. "Ve bunu düşünmek bile istemiyorum."

Eli'nin tepkisinin benimkiyle aynı olacağını biliyorum: biz de bunu düşünmek istemiyoruz.

"Saçların! Çok koyu, lüks, seks kedisi titreşimleri," diye bağıyor Jamie, arka bahçede Kool-Aid Mans yaparken, tarçın bukleleri açık tenli yanaklarına çarpıyor.

"Teşekkürler, vantuz," diye takılıyorum o bana doğru atılırken. Kollarım beline dolanıyor, beni bırakmaması için sertçe sıkıyorum.

Tıpkı Eli ile ilk tanıştığım gibi, Jamie ile tanıştığım da hemen bir aidiyet hissettim. Grace'in yakın bir lise arkadaşıydı, yakın zamanda Los Angeles'tan taşınmıştı ve bir ev arkadaşı arıyordu, gidecek hiçbir yerim olmadan eve taşındığımdan beri hoş bir tesadüftü. Geçici bir süre için bile olsa babamla kalmak istemiyordum; onunla yaşadığımı büyük ölçüde unutan bir işkolikten yeni ayrılmıştım. Neyse ki Jamie tereddüt etmeden kapısını açtı.

Onu o kadar çok özlüyorum ki kemiklerim sızlıyor.

Geri çekiliyor, geniş kahverengi gözleri saçlarıma sabitlenmiş.
"Boyamışsın!"

Ne zaman?"

Jamie'nin kız arkadaşı Blake Williams arka planda Adam ve Eli'yi selamlarken "Geçen ay," diyorum. Onunla Eli'nin ilk kez karşılaştıklarını fark etmek beni şaşırtıyor. Blake grubumuza o kadar kolay uyum sağladı ki bazen Jamie'yle sekiz ay önce çıkmaya başladıklarını unutuyorum. Adam'la gülerken Eli düşünceli bir gülümseme takınıyor. Muhtemelen takma isim seçenekleri hazırlıyordur.

"Kabul edilemez," diye atıldı Jamie. "Birincisi, seni o kadar uzun zamandır görmediğim için, ikincisi de bana bir selfie göndermediğin için."

Ellerimi savunmak için kaldırdım. "Birkaç tane çektim ama renk farkı fotoğraflarda görünmedi."

Bugünlerde çok meşgul ve ben zaten bir ayna olma eğilimindeyim; biri bana ne kadar zaman ayırırsa, göze batmama çabasıyla ben de ona o kadar zaman ayırıyorum. Ona hala hayatımın en önemli parçalarını gönderiyorum, ama saçımı iki ton koyuya boyamamın bir önemi yok.

Parmağını göğüs kafesime bastırıyor, belli ki aynı fikirde değil. "Yine de gönder. En az on tane, tüm açılardan."

Bir kahkaha atarak elini geri çektim. "Saçmalıyorsun."

Blake yanına yaklaşırken, "Sen gelene kadar peşini bırakmayacak, biliyorsun," diyor. Saç telleri mimari açıdan mükemmel yüzüne doğru çekilmiş ve

Karmaşık dövme koleksiyonu kollarının zengin kahverengi tenini süslüyor. Birini belime doluyor ve Tennessee'nin eriyen tınısıyla ekliyor: "Hey, tatlım. Seni özledik."

"Ben de seni özledim," diyorum. Jamie'yi bu kadar mutlu görmeyi sevmeme rağmen *kalbim* sıkışıyor. Onun başka bir insana sahip olmasına alışmak zor, özellikle de uzun süreli platonik ortaklığımız haline gelen şeye düzgün bir veda edemediğim için. "Güvende olması için ona on iki tane göndereceğim."

"Saçlar için biraz hareket istiyorum, hepsi bu," diyor Jamie. "Harika görünüyor."

Adam ve Eli'a anlamlı bir bakış fırlatıyorum. "Başka kimse fark etmedi."

"Kahverengi görünüyor." Adam ellerini kaldırıyor, gözleri büyüyor. "Daha önce kahverengi değil miydi?"

"Fark ettim," diyor Eli, yaklaşarak.

"Tamam, kış yalayıcı," diye mırıldanıyor Adam.

Eli gülüyor. "Önceden kahverengiydi, dahi." Bir tutam saç diğerlerinden ayırırken parmağı boynuma zar zor değiyor ama sanki boğazımı avuçlamış gibi midemde havai fişekler patlatıyor. Donup kalıyorum, işaret parmağının etrafında kısa bir süre dolanmasını izliyorum, sonra çekiştiriyor, bakışları ona odaklanıyor. "Şimdi daha kahverengi oldu."

Vay canına. Garip bir şekilde hevesli olmasına rağmen saçımı fark etmemiş olması mümkün değil, bu da bu gece gerçekten sattığı anlamına geliyor. Şovumuza olan hevesi bir eğri üzerinde ilerliyor - bir telefonla bölünmesi veya dikkatinin dağılması için başka bir şekilde strese girmesi de aynı derecede olası.

Ama şu anda çok hazır. Belki Adam'ın konuşması onu da ürkütmüştür.

Parmağımı tuttuğu kilide geçirip bağlantımızı kesiyorum. "Rengin teknik ismini iyi yakalamışsın." Bakışlarım saçlarına doğru kayıyor. "Sen de mi bunu istedin?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak aramızda biraz boşluk bırakıyor. "Aslında en kahverengi olanını seçtim."

Mırıldanıyorum. "Cesur bir hamle."

"İyi görünüyor." Gözleri, saçlarımın göğüslerimin üst yamacına dayandığı yerde sert bir duruş yapıyor, sonra geri dönüyor.

Güzel. Yine o kelime. Şimdi başka bir anlama geliyormuş gibi söylüyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Bildiğim şey, bunu meşhur kameralar için yaptığı.

Adam'a alaycı bir bakış fırlatmadan önce "*Teşekkür ederim,*" diyerek ona neşeli bir gülümseme veriyorum.

"Oh, Tanrım," diye mırıldanıyor. "Siz ikiniz lütfen beni biraz rahat bırakabilir misiniz?

düğün haftası?"

"Hayır," diyoruz hep
bir ağızdan. "Hey."

Grace'in sesiyle döndük. Kapının girişinde duruyor, parmaklarının arasından CVS çantası sarkıyor. Vintage Levi's'ları ve tenini dengeleyen beyaz atletle göz kamaştırıcı görünüyor, siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor. Adam'ın ne kadar şanslı olduğunu ilk kez düşünmüyorum. Grace muhteşem ve zeki, ama aynı zamanda sıcak ve neredeyse doğaüstü bir şekilde sakin. İfadesi tuhaf bir şekilde boş olsa da bu gece parlıyor.

Düşündüm de, sesinin tonu da öyle.

"*N'aber?*" Adam yanımdan hızla geçiyor, aniden solgunlaşan yüzünde çilleri belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Gözleri çılgınca onun üzerinde geziniyor. "Bu-"

"Meadowcrest Çiftliği aradı. Bir yangın çıkmış."

"Bir yangın," diye tekrarlıyor Adam kuşkuyla ve kafa karıştırıcı bir rahatlamayla.

"Adam," diyor Grace, bıkkınlığı sert bir esinti gibi ses tonuna yayılıyor. "Düğün mekanımız alev aldı. Her şey *gitti.*"

Altıncı Bölüm

"Bu imkansız."

"Değil."

"Öyle olmalı."

"*Değil*," diye ısrar ediyor Grace. "Eczaneden eve dönerken beni aradılar, hatırladın mı?"

Adam fısıldamadan önce uzun bir duraklama oldu, "Gracie. Lanet yüzünden."

Oturma odalarındaki kanepede birbirlerine doğru dönerek bu değişimi üç kez tekrarladılar. Eli ve ben endişeyle etrafta dolanırken onlar kendi sefil dünyalarındalar. Jamie ve Blake acil bir In- N-Out koşusundalar, talihsiz bir ironi anında hepimiz ızgaradaki galbiyi unuttuk ve cayır cayır yandı.

Adam tedirgin bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Anladığım kadarıyla tüm bunların en kötü yanı Meadowcrest'in zarar görmüş olması. Blue Yonder'ın tadilatını amcalarım yürütüyordu ve bu tam bir kâbustu ve bu planlanmış bir şeydi, felaketle sonuçlanan bir şey değil."

Üçümüz de onun halkla ilişkiler açıklamasını mırıldanarak onaylıyoruz. Blue Yonder Şaraphanesi elli yıldır Adam'ın annesinin ailesine ait; Rutherford'da altmış dönümlük muhteşem bir arazi ve özellikle de etkinlik alanlarını genişletiyorlar. Napa County'de düğünlere ev sahipliği yapabilen az sayıdaki şarap imalathanesinden biri olan bu tesis, şarap imalathanelerinde düğün yapılmasını yasaklayan bir yasa çıkmadan önce büyükbabalık statüsüne sahipti ve bundan faydalanmak istiyor. Adam ve Grace nişanlandıklarında tadilat çoktan başlamıştı. Bunun yerine, bir aile dostlarının açık hava tören alanı ve güzel, yeniden modellenmiş bir ahır olan çiftliği Meadowcrest'i seçtiler.

Grace, Adam'ın kalçasını sıkıyor. Adam'ın bakışları Grace'in yüzünde gezinir, ifadesi yumuşar, ta ki panik kıvılcımı yeniden alevlenene kadar. "*Lanet olsun*. Dokuz gün içinde evlenmemiz gerekiyordu."

Grace her zaman fırtınanın içindeki sakindir, felaketlere gülen ve Adam'ı tavandan indiren kişidir. Bu yüzden gözyaşlarına boğulmasına tamamen hazırlıksızdım.

Adam bir an için şaşırmış görünüyor. Ama sonra değişime ayak uyduruyor ve "Tatlım" diye mırıldanarak kollarını ona doluyor.

"Her şey berbat durumda," diyor Grace, yüzünü onun boynuna yaslayarak. "Neden tek bir şey doğru gitmiyor?"

"Bu benim hatam," diyor Adam. "Blue Yonder'da evlenmeyeceksek Napa'da evlenmememiz gerektiğini biliyordum. Başlangıcından beri ailemdeki herkes orada evlendi. Bunu ben istedim."

Grace geri çekilir ve elinin tersiyle yanaklarını siler. "Tamam, hayır. Düşünümüze yetişme ihtimali çok zayıftı. Meadowcrest'i seçtiğimizde kimse gözünü kırpmadı."

Adam inliyor. "Biliyorum, biliyorum. Sadece bunu suçlayacak bir şeye ihtiyacım var, lanet olası vahşi bir hayvanın kabloları kemirip yangın çıkarmasından başka."

Islak bir kahkaha atıyor. "Tanrım. Sadece biz."

Telefonumu kot şortumun arka cebinden çıkarıp Notlar uygulamasının simgesine dokunuyorum. "Yapılacaklar listesine başlayacağım."

Adam ve Grace beni duymuyor ama Eli kesinlikle duyuyor. Saniyeler içinde odanın öbür ucuna geçip omzumun üzerinde duruyor. Sırtıma yasladığı vücut ısısı, yaslanabileceğim bir duvar gibi. Bunun yerine bir adım ileri atıp boynumu bükerek ona bakıyorum. Bakışları telefonumun ekranında. Açımı değiştiriyorum.

Eğer bu kadar yakın olmasaydım, benimkiyle buluşmak için yukarı sıçrayan gözlerinin sıkılaştığını göremezdim. Ama yakıным. *O* da öyle, bu yüzden hayal kırıklığının tik taklarını görüyorum.

"Belki de tam bir seyir direktörü olmadan önce paniğini atlatmasına izin vermelisin," diyor, nefesi yanağımda dolaşiyor.

"Bir yanık referansı için kesinlikle çok erken," diye karşılık veriyorum, bir ürpertiği bastırarak. "Bunu düzeltmenin yollarının bir listesine başlıyorum, hepsi bu."

"Neden ben yapmıyorum?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Beş saniye önce onun panik içinde yanmasına izin vermek istiyordun."

Ağzı seğiriyor. "O beş saniye önceydi. Ben hayatıma devam ettim."
"Harika, o zaman kendi telefonunuzda kendi listenizi oluşturabilirsiniz."
"I..." Eli sözünü keser. "Yanımda değil." Göz kırpyorum. "Kaliforniya'da mı?"
Bana sanki daha iyi bilmem gerekiyormuş gibi bakıyor. Bilmeliydim.
Bilmeliyim. "Benden.

Odamda."

Beynim bunu çeşitli açılardan inceliyor. *Yanlış* diyor ama resmi bir araya getiremiyorum.

"Tamam, gidip almakta özgürsünüz. Bırakın Everest Dağı'nı, dünya barışını bile önümüzdeki iki dakika içinde çözmeyeceğim."

Kollarını kavuşturmuş, bana bakıyor. Dostça bir şekilde, çünkü hâlâ Adam'ın görüş alanındayız. "Arabada konuştuklarımızı unutma."

"Bu iki saat önceydi. Unutmadım."

Beş yıl önce yaptığımız konuşmaları unutmadım. Yapmadıklarımızı da.

Yemin ederim Eli bu düşüncenin yüzümde yazılı olduğunu görüyor. Ondan konuyu kapatmasını ve benim yapmaya çalıştığım gibi aramıza mesafe koymasını bekliyorum. Gidip telefonunu almasını ve içinde kaybolmasını. Bu, birlikte olduğumuz ve işler gerginleştğinde ikimizin de uzaklaştığı birçok kez gerçekleştirdiğimiz bir rutin.

Onun yerine yaklaşıyor. "Yardıma ihtiyaçları olacak." "Biliyorum."

"Adam'ın bize ihtiyacı olacak."

Bu söz beni tam kalbimden vurdu. Bu kelimeyi iki elimle itip bu evden çıkmak istiyorum. Hayatımdan çıkmak. "*Biliyorum*."

"O zaman izin ver-"

"George, iyi misin?"

Adam'ın sesi Eli ile aramızda büyüyen gerilimi kesiyor. Sorgulayıcı bir gülümsemeyeyle arkamı döndüm. "Evet?"

"Yüzün-" "Dikkatli ol."

"Sorunlu."

Eli araya girerek, "Bu onun listeye girme yüzü," diyor.

Gözlerimi devirmeden edemiyorum. "Benim listeye girecek bir yüzüm yok."

"Öyle," diyor küçük, sevecen bir gülümsemeyle, sanki bu gerçekmiş gibi. "Bu senin birçok yüzünden biri."

"Ne, yüzlerimi mi sayıyorsun?" "Bir liste dolusu var."

"Çok meta," diye şaka yapıyor Adam.

"Lütfen, size özel liste alanıma tecavüz etmeniz için izin vermedim," diyorum.

Bu üstü kapalı bir uyarı ama o sadece sırtıyor, kolay olanından. O gülümsemenin gerçek ve sadece benim için olduğu zamanları özleyorum.

"Biz de beyin fırtınasına başlamak üzereydik." Bunu Adam'a söylüyor ama dikkati benim üzerimde kalıyor.

Özenle yerleştirdiği "*biz*"'i kaçırmadım ama bunu ona söyleyebileceğimden değil, onun yerine dönüp Adam'a sahte bir selam veriyorum. "Bizi oyuna al, Koç."

"Aslında listeye ihtiyacınız olmayabilir," diyor Adam.

Ne? Bir listeye her zaman ihtiyaç vardır. "Neden? Erteliyor musun?"

"Hayır," diyor Adam, Grace'le bakışarak. "Yapamayacağımız pek çok neden var ama en önemlisi binlerce doları savaşmadan çöpe atmayacağım."

Grace, "Adam'ın söylediği şey, bir çözümü olabileceğidir," diyor.

"Mükemmel." Küçük bir parçam Adam'ın hayal ettiği şeyi benim düşünmüş olmayı dilese de canlanıyorum. Bakışlarım Eli'a, pişmanlık duymayan liste engelleyicime yöneliyor.

"Zor bir ihtimal olabilir ama elimizdeki en iyi ihtimal bu." Adam nefesini dışarı üflüyor. "Düğünü Blue Yonder'da yapıp yapamayacağımıza bakacağım."

Eğer benim büyüdüğüm ev ilk, Adam'ın ailesinin evi ikinci evimse, Blue Yonder da üçüncü evimdi. Lisedeki her yazımı orada geçirdim, Adam'la birlikte ufak tefek işlerde çalıştım ve Eli de üçüncü sınıftan itibaren bize katıldı. Bu geleneği üniversitede de devam ettirdik.

Son sınıftan önceki yaz Eli New York'ta bir bankada staj yaptı, bu mezun olduktan sonra analist olma yolunda gerekli bir adımdı.

Adam, "Sorun değil, zaten birbirinize aşık ve azginken ikinizin etrafında takılmak istemiyorum," demişti ama bu yarı doğrudu. O yazlar üçümüz için çok şey ifade ediyordu. Eli ve benim için *her şey* demekti. Özellikle de sonuncusu.

Ay ışığında yüzmeler, kalıcı dokunuşlar ve aramızda büyüyen farklı bir gerilim vardı. Arkadaşlığımızın şeklinin değişmekte olduğunu ve Eli'nin sonbaharda benimle birlikte Cal Poly'de olacağını bilmek mide bulandırıcıydı. Mantıken orayı seçtiğini biliyordum çünkü oradaki en iyi mali yardım paketini almıştı. Ama bir şekilde o da beni seçiyormuş gibi hissediyordum ve bu aidiyet duygusunu kanıma işliyordu. Olasılık, korku ve istek bütün yaz boyunca önümüzde uzandı, üstümüzdeki gökyüzü kadar geniş ve Adam etrafımızdayken dokunulmazdı.

Eli ve ben oraya bir daha hiç birlikte gitmedik. Üzerine yeni anılar ekleyemediğimiz için, o son yaz kehribar gibi saklı kaldı. Oradayken düşündüğüm tek şey bu. Kalbimin Eli'ye ne kadar bağlı olduğunu. Onu ne kadar istediğimi, zaten olduğumuz ama ateşe verilen *bizi*. Buna adım atmaktan ne kadar korkuyordum çünkü onu en iyi arkadaşım olarak kaybetmek istemiyordum. Onlardan çok az vardı.

Bu yüzden Adam ve Grace Meadowcrest'te yer ayırtmaya karar verdiklerinde çok rahatlardım. Ve bu yüzden "Bu *harika* olur!" derken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Her şey bir bulanıklık içinde gerçekleşir. Jamie ve Blake yemekle dönüyorlar. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve Adam evlenirken Eli'yle birlikte altında mola vereceğimiz devasa meşe ağacının önünde, başımı onun kalçasının sert yastığına yaslayarak Eli'nin yanında durmak zorunda kalacağımı düşünüyorum. Resepsiyon sırasında üzüm bağına bakan geniş çimenlikte dans etme düşüncesiyle, Eli'nin Adam'ın küçük kuzenleriyle ebelemece oynamasını, onu "yakaladıklarında" yere yığıldığında bana güzelce sırtımasını izledim. Eli bir süreliğine odasında kayboldu ve sonra geri geldi, ama elleri hala boştu. İkimiz de o listeyi yapmıyoruz. Belki de

Bu yüzden her şey bataklık gibi geliyor.

Bu sırada Adam mutfaktan oturma odasına doğru adımlar atar ve telefonu kulağına dayayarak tekrar geri döner.

Döndüğünde hepimiz toplanmış, nefesimizi tutmuştuk.

Ben *lütfe*n kötü adamım, *hayır* bu aklımdan geçmiyor. Adam ve Grace bir molayı hak ediyor. Keşke Blue Yonder'ı da içeren bir mola olmasaydı.

"Amcalarım bunu başarabileceğimizi düşünüyor. Kapalı resepsiyon alanı hazır olmayacak ama çimenlikte sorun yok," diyor Adam ve Grace'in yanındaki kanepeye uzanıyor. "Yine de orada birine ihtiyacımız var ve Grace ile ben gelecek haftaya kadar gidemeyiz çünkü-"

Durur ve özür dileyen gözlerle Grace'e bakar.

"Sorun değil," diyor. "Olan biten her şeyi bilmeleri gerekirdi."

Adam bize döndü, yüzü aydınlandı ve ağzından kaçırıldı: "Tamam, Tanrı'ya şükür, sırlardan nefret ederim.

Grace hamile."

Hepimizin donup kaldığı bir ritim var, ama sonra oda sesle patlıyor. Gözyaşı kanallarım bunu beynimden önce anlıyor - "Aman *Tanrım*" demeden saniyeler önce ağlıyorum. Ayağa kalkarken bir el sırtıma gidiyor. Jamie ya da Blake olduğunu sanıyorum ama hayır, bekleyin, onlar çoktan Adam ve Grace'e sarılmışlar.

Yanımdaki Eli. Bir an için beni yoldan çektiğini düşünüyorum ama eli kürek kemiklerimin arasındaki o karıncalanma alanını terk etmiyor.

Beni Adam'ın kollarına doğru itiyor.

En iyi arkadaşım beni en sıkı şekilde kucaklıyor, neredeyse titriyorum ve ben de sarılıyorum. Boğazımdaki yumruğun gevşemesini dileyerek gözlerimi kapatıyorum. Bu inanılmaz ve gerçeküstü; hayatları yeniden değişecek.

Ve Seattle'da olabilirim.

Eli'nin yerime geçmesine izin verip önümdeki manzarayı seyrederken kalbim yerinden fırlıyor. Hepimiz böyle bir arada olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve düğünden sonra tekrar böyle olup olmayacağımızı merak ediyorum.

Duygularım asla basit değildir, ama bu gece özellikle düğümlenmiş durumdalar: mutluluk, korku ve değişebilecek şeylerden korktuğum için suçluluk. Bir his

Bunun beni şekillendiren bir döneme veda etmek olduğunu. Korku, yine, belki de bu daha büyük bir vedadır.

Grace biz otururken kendisine yöneltilen soruları yanıtlıyor; sadece yedi haftalık; iki hafta önce öğrendiler; aileleri, Grace'in erkek kardeşi ve en iyi arkadaşı dışında kimse bilmiyor. Ertelemek istememelerinin en büyük nedeni bu.

Adam'a bakıyor, parmaklarını onunkilere geçiriyor. "Ayrıca bebek doğana kadar beklemek *istemiyorum*. Şu anda senin karın olmaya hazırım."

"Kocan olmaya hazırım," diyor, tüm kalbi gözlerinde. "Aman Tanrım, serotonin," diye haykırıyor Jamie, kollarını Blake'in boynu.

Eli gözlerini siliyor ve benimkinin karşısındaki krem rengi keten şezlongda öne doğru eğiliyor. Adam'la gururlu bir bakış alışverişinde bulunmasını izliyorum, ifadesi rahatlamaya benzeyen bir duyguyla dolup taşıyor.

"Neye ihtiyacın var?" Grace'e sordum. "Bir şey yapabilir miyiz?"

"Şu anda kusmadan günü atlatmaya çalışıyorum. Zofran benim en iyi arkadaşım olacak." Kahve masasının üzerindeki CVS poşetini işaret ediyor. "Ve tarihteki en kötü zamanlamayla, Perşembe günü hamilelik teyidimiz için bir kadın doğum randevum var. Cuma sabahından önce Blue Yonder'a gidemeyiz."

"Yapacak çok şey var," diyor Adam. "Meadowcrest'te pasta da dahil olmak üzere her şey dahil yemek vardı, bu yüzden bunun için bir düzeltmeye ihtiyacımız var. Ve lanet olası DJ. Araştırmayı biz yapabiliriz ama yerel satıcıları inceleyecek ve şarapçılıkla ilgili konularda yardımcı olacak birinin orada olması hayat kurtarıcı olur." Bakışları bana gelmeden önce doğrulan Eli'ye yöneliyor. "Oraya hemen birini göndermenin çok şey istemek olduğunu biliyorum ama..."

Jamie Çarşamba gününe kadar çalışıyor ve Blake'in Perşembe günü ifadesi var, bu da Cuma gününe kadar Napa'ya gelemeyeceği anlamına geliyor. Dışarıdalar.

Mevcut ol s a l a r bile, bunu kimin yapması gerektiği açıktır. Adam yalvaran gözlerini bana dikti.

Üzgünüm Eli, diye düşünüyorum suçluluk duygusuyla. Adam'a ona burada yapacak bir şeyler vermesini söylemeyi aklıma not ediyorum. Belki araştırmaya yardım edebilir.

birdenbire alerjisi olduğu fırınları arıyor.

Bunu resmileştirmek için ağzımı açıyorum ama başka bir ses benimkiyle çakışıyor.

Ne istediğimizi yüksek sesle söyleyip aynı şeyi elde edeli yıllar oldu.

Şimdi Eli'nin gözleri benimkilerle kilitlenirken birlikte "Yapacağım" diyoruz.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Ne?

Bunu yüksek sesle söyleyemem, Adam Eli ve benim aramda dolaşırken, yüz ifadesi sanki Noel'deymişiz, A's Dünya Serisi'ni kazanmış, üçümüzün tanıştığı gün ve Grace'le geçirdiğimiz her an bir araya gelmiş gibi aydınlanmışken söyleyemem - gerçeğe dönüşen heyecan verici bir umut.

Çığlık atmak istiyorum.

Onun yerine, gözlerim Jamie'ninkileri buldu. Benim ve Eli'nın geçmişi hakkında herkesten çok şey biliyor. İlk başta kalp kırıklığım konusunda dikkatliydim ama Jamie de benim gibi yabancıları tutmuyordu. Yakınlaştıkça, dağınık duygularımdan geri çekilmeyeceğini, aslında onları memnuniyetle karşıladığını fark ettim - "Bebeğim, ben bir Balık burcuyum, duygularımın içinde yuvarlanırım," dedi bir gece beni bir bardak Ben & Jerry's üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlarken yakaladığında- bu yüzden ona olanların özet versiyonunu verdim.

Ama beş yıl bir şeyi tutmak için uzun bir süre... bu her neyse. Kin değil ama aynı derecede ağır bir şey. Zamanla, ona bile mesajımı incelttim, hala taşıdığım tüm kafa karıştırıcı dağınıklığı açıklamaya çalışmak yerine eski sevgilimle aynı yörüngede dönmekten duyduğum rahatsızlık olarak çerçeveledim.

Bana attığı geniş gözlü bakışa bakılırsa, şu anda yüzümdeki rahatsızlık değil. Eli için içindeyken sürekli çığlık atmamın üzerine yapıştırdığım sakın kız-hayır-bu tamamen-iyi maskemin kayması.

Sakin değilim. Ve bu tamamen iyi değil.

Yüz ifademi bastırmaya çalışıyorum, gözlerim Jamie'den Adam'a odaklanmış olan Eli'ye kayıyor. Bütün bir öğleden sonra bana baktıktan sonra *şimdi* bakmayacak mı?

Çenesinin kıvrımı inatla oyulmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Eli'nın bu haline hiç alışık değilim; birbirimizle hiçbir şey için kavga etmedik, ilişkimiz için bile, ama bunun peşini bırakmayacağı çok açık.

Kesin olan bir şey var: O kadar yer varken Mavi Yol'a birlikte gitmiyoruz. Eli'nin yanaklarındaki renk artışı aynı fikirde olduğumuzu doğruluyor.

"Yani, seni orada görmek inanılmaz olurdu E, ama gidebileceğinden emin misin?" Adam soruyor, ağzı endişeyle aşağı doğru çekiliyor. "Teknik olarak izinli olduğunu biliyorum ama *gerçekten* izinli misin? Bu saçmalıkla ve her zamanki saçmalıklarınla uğraşmanı istemiyorum."

Doğruluyorum. Tanrı'ya şükür, bir çıkış. "Bu harika bir p-" "İş dikkatimi dağıtmayacak," diyor Eli.

Durduramadan kısa bir kahkaha atıyorum. Eli bana bakıyor, ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor.

"Olmayacak," diye söz veriyor, sesi çok kendinden emin ve geçmişimizle çok gölgeli. Yutkunuyorum, başka tarafa bakıyorum. "İş aklımdaki son şey. Senin için buradayım, neye ihtiyacın olursa."

Adam'la konuşuyor ama gözlerimi kapatırsam, bunu benim alternatif bir evren versiyonuma söylediğini hayal edebiliyorum. Gerçek Eli için iş her zaman önce gelir. Ve gerçek benle, insanlara onlara ihtiyacım olduğunu göstermek en son gelir.

Son oyununun ne olduğunu anlamıyorum; Eli pek çok şey olabilir ama bir yalancı bunlardan biri değil. Yine de samimi sözlerinin Adam'ı yumuşattığını görebiliyorum - omuzları düşüyor, kaşları yatışıyor.

"Ben de senin için buradayım," diyorum. *Ve senin için buradaydım*, diye ekliyorum sessizce. *İki dakika önce lütfen bana yardım et bakışları attığın kişi bendim.*

Adam bizi değerlendiriyor, başı eğik, gözlerinden tanımlayamadığım bir duygu geçiyor. Sonra ifadesi yumuşak ve mutlu bir şeye dönüşüyor. "Bu mükemmel."

"Ne?" Benim şaşkınlığım Eli'inkiyle mükemmel bir uyum içinde.

"İkinizin de orada olması harika olacak," diyor Adam. Eli'nin yüzünde saf paniğe benzeyen bir şimşek çakıyor ama sonra onu bastırıyor. "Yani, mantıklı, değil mi? En iyi insanlarım, büyük günü birlikte kurtarmaya yardım ediyorlar."

Eli'nin ağzından çıkan ses sessiz. Benimki korna sesi.

"Bekle. Birlikte çıkmamızı mı istiyorsun? Ben ve Eli?"

Adına çok az vurgu yaptım, sadece bir serpinti, büyük bir kısıtlama ile Salt Bae gibi. Ama asla yaygara koparmıyorum, bu yüzden bağırma da olabilirim, "Kalbime balyoz indiren *Eli* ile gitmemi mi istiyorsun? *O Eli*'yle mi?"

Jamie bana bakıyor, sessizce soruyor, *devreye girmemi ister misin?* Adam'a dün Eli ile her zamankinden daha iyi olduğumuza dair söz vermişken bunu nasıl yapacağımı düşünerek aldatıcı bir sakinlikle *hayır* diyorum. Eli'ye, her şeyden yoksun olduğu için duyduğu suçluluk duygusunu yatıştırmak amacıyla beni bir kenara çekebileceğini söylediğimde.

Blake bana hızlıca bir bakış fırlattı. "Yukarıda gerçekten iki kişiye mi ihtiyacın var?"

Burada da yapacak çok şey olmalı."

Araya girdiği için ona sarılmak istiyorum ama Jamie bunu benim yerime yapıyor, küçük bir el sıkma hareketi ve Blake'in göz kırparak karşılık verdiği bir gülümseme.

Grace, "Annemle babam ve kardeşim yarın Los Angeles'tan geliyorlar ve onlara yapacak bir şey vermezsem muhtemelen ortalıkta dolanacaklar," diyor. "Sen ve Blake de dahil olmak üzere etrafımızda bir sürü insan var. İyi olmalıyız. Ama sadece gerçekten sakıncası yoksa."

"Bilmiyorsun, değil mi?" Adam soruyor.

Bana sanki mutluluğunun anahtarını avucumun içinde tutuyormuşum gibi bakıyor. Böyle bir bakışa asla karşı koyamam. Bu bana Eli'nin New York'a taşınmayı teklif ettiğinde bana bakışını hatırlatıyor.

O zaman evet demek hataydı, şimdi de evet demek hata olacak. Ama hiçbir şey söyleme şansım olmuyor çünkü Eli konuşuyor.

"Biz varız."

"*Var* mıyız?" Ben yankıladım.

"Kesinlikle öyle." Adam'a bakmadan önce gözleri bana kayıyor. "Gördün mü? Gitmeye hazırız bile." Eli'nin gülümsemesindeki belli belirsiz gerginliği fark eden başka biri var mı merak ediyorum. "Yarın oraya gideceğiz ve hemen işe koyulacağız."

Hançerlerimi pamuk şekeri bulutlarına sararak ona doğru fırlatıyorum. Bakışları sanki gizli hayal kırıklığımı hissediyormuş gibi bana geri dönüyor. Sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi.

Belki de merak ediyordur. Belki o da önümüzdeki hafta en iyi anılarımızın çoğunun yaşadığı bir yerde birlikte olursak ne olacağını merak ediyordur.

Keşke bu beni biraz olsun rahatlatırsaydı. Bunun yerine, sadece lanetli olanın *ben olduğum* hissini doğruluyor.

Eve gittiğimi duyurmadan önce **bir saat daha** dayanıyorum. Neredeyse herkes onaylamadığını homurdanıyor ve benim gizli övgü sapkınlığım kaçırılma düşüncesiyle mırıldanıyor.

Jamie beni ön kapıya kadar takip etti. Beni kemiklerimi sıkarak fısıldıyor: "Toplanmamız gerek. Konuşacak çok şey var."

Alnına bir öpücük kondurarak kayıtsızca mırıldanıyorum. Telefonu açma düşüncesi beni iliklerime kadar yoruyor. Keşke bizim eve, yani *benim evime* geri gelseydi. Yatağıma uzanır, o saçlarımla oynarken tavana bakardım, her şeyi yavaşça çözerdim çünkü bunun için zamanımız vardı. Her zaman yaptığım gibi onun yanında uyuyakalırdım. Ama onun başka bir yerde olması gerekiyor ve doğrusu bu gece başka bir konuşmayı kaldıramam. Beynimin bağlantısını kesme vakti geldi.

İşte bu yüzden arkamdaki araba yolundan gelen ayak seslerini duyduğumda ruhum derin bir iç çekiyor.

Ve tanıdık bir sesin "Georgia" diye seslendiğini duyduğumda tamamen pes ediyor, protesto için yere çöküyor.

Yavaşlayıp duruyorum. Eli'nin bütün öğleden sonra sabrımı yonttuğu kenarları parlatmam sekiz saniye sürüyor. Arkamı dönmem iki saniye. Elleri cebinde, garaj yolundan hızlı adımlarla inişini izlemek için üç saniye daha.

Şu anda kendisinin on altı yaşındaki versiyonu olabilirdi. Sessizlik için eve gitmeyi daha fazla erteleyemediğimde Adam'ın ailesinin evinden çıkarken beni takip ederdi ve çekyat kaderinden kaçınmak için Adam'ın misafir odasında yatarı. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle koşarak çıkardı.

ve günümün görmediği kısımlarını ona anlatana kadar beni orada tuttu.

Aramız bozulduğunda onun ilgisini çok düşündüm. Arkadaşken ve özellikle de arkadaşlığımız ilerledikten sonra kendimi dünyadaki tek insan gibi hissettim. Sanki birine aitmişim gibi. Hayatımla ilgili her ayrıntıyı sanki açgözlüymüş gibi yakalıyordu. Bir gece daha yatağımızda yalnızken, bana olan açlığının ne zaman bittiğini çok merak ettim.

Şimdi, iki adım ötemde durduğunda, bakışları yıllardır değil ama bütün gün olduğu gibi delip geçerken, midemde hayali bir sızı hissediyorum.

Bir süre sonra, "Bizi ne kadar zor bir duruma soktun," dedi. Ağzım açık kaldı. "*Ben mi?*"

"Arabada kenara çekileceğinize dair anlaşıştınız." Yarı karanlıkta bile hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Ortaya çıkan başka bir şeyle ilgilenmeme izin vereceğini söylemiştin."

"Başka bir şeyin' düğün mekanlarının yanıp kül olması olacağını bilmiyordum Eli. Orada oturup 'Yazık sana, iyi şanslar' demeyeceğim. "

Adam'ın sessizce yardımım için yalvarışından bahsedebilirdim ama bu aptalca bir hareket olurdu. Eli'nın göğsüne bir hançer. Onu incitmek istemiyorum; sadece gitmesini istiyorum.

"Bunu söylemene gerek yok," diyor. "Ben oradaydım."

"Ama gitmedin." Bir çırpıda değil, ama yakın.

Üzerimizdeki sokak lambası çatırdıyor, sonra sönüyor ve bizi Adam'ın ön verandasının ışığının ancak yumuşatabildiği samimi bir karanlığa gömüyor.

Çok güzel.

"Mesele de bu zaten, Georgia." Eli'nın sesi sessiz. Sinirli. "Ben de bu yüzden konuştum. Ama sen de konuştun ve şimdi ikimiz de gitmek zorundayız."

"Zorunda değilsin," diyorum hemen.

"Evet, biliyorum," diye yanıtlıyor kollarımda tüylerimi diken diken eden bir otoriteyle. "Öyleyim."

"Grace yardım alacaklarını söyledi, ama daha yapacak çok şey var-"

"Adam'ın bana yaptığı konuşmanın aynısını sana da yaptığını biliyorum," diye araya giriyor Eli.

Yaklaştığında bile yüzü gölgede kalıyor. Olmasını dilediğim yabancıya benziyor, yapmak istemediğim konuşmaları zorluyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "O yaptı."

"Birlikte Blue Yonder'a gideceğimiz için çok heyecanlı olduğuna göre mesajımızın birleşik olduğunu tahmin ediyorum."

Zihnimde listemiz iyice yıpranmış sayfalarına doğru açılıyor ve onu görüyorum: *asla geçmişten ya da şimdi onunla nasıl başa çıktığımızdan bahsetme*. Eli'nin kalemini görüyorum, üzerini çizmeye hazır.

"Özetlemene gerek yok," diyorum isyan eden bedenimin izin verdiği kadar sakın bir şekilde. "Aynı sayfadayız."

"Öyle miyiz?" diye soruyor anlamadığım bir arayışla. "Yani, Blue Yonder'da birlikte olmak istememenizin garipliğin ötesinde bir nedeni var mı?"

"*Gariplik mi?*" Ağzımdan kaçırdım.

Lekeli, mürekkepli gecede, yüzünün şekli sadece bir öneri, sadece benim bildiğim çünkü onun her kıvrımını ve açısını izledim. İfadesi bir gizem ve "Başka bir şey diyebilir misin?" diye cevap verirkenki tonu dikkatli.

Eli hakkında hissettiklerimi tanımlamak için kullanacağım kelimeler listesinde,

Garip olan sona yaklaştı, ama diğer her biri çok fazla şeyi açığa çıkaracaktı. "Hayır," diye yalan söyledim.

Hemen cevap vermiyor, havada benim olduğunu bildiğim bir hayal kırıklığı var. Umarım bunu hissetmiyordur.

"Adam geride kalmak için öne süreceğimiz her bahaneyi anlayacak ve bu da onun aklını başından alacak," diyor sonunda.

"Biliyorum." İçten içe, *bunu* birlikte *yapacağımızı* söylediğimiz anda sıkışıp kaldığımı biliyordum.

"Bir yanım gönüllü olacağını biliyordu," diyor, sesi bizi koza gibi saran gece kadar sessiz. Diğer tek gürültü, düzenlemeye çalıştığım nefesim, yakınlarda cırcır böceklerinin cıvıltısı ve içeriden gelen bir kahkaha patlaması. Ortasında olmadığım zaman yalnız bir ses. "Tabii ki yaparsın. Sevdiğin insanlar için her şeyi yaparsın." Bunu söyleme şekli

Kaba ve neredeyse şefkatli, kulağıma fısıldadığı, boynumun kenarına bastırıldığı ses tonunun bulanık bir yaklaşımı. Ağzıma karşı.

Bunun neden boğazımda bir düğüm oluşturduğunu bilmiyorum ama birden yutkunmak zorlaştı. Sevdiğim insanlar için her şeyi yaparım: New York'a taşınırım. Sonrasında arkadaşmışız gibi davranmak. Bir düğünü kurtarmak.

"Ama ben de yapacağım," diye devam ediyor Eli. "Yani bunu birlikte yapmamız gerekecek. Görevleri bölüşebiliriz ama ben geride kalmayacağım."

"İş gerçekten araya girmeyecek mi? Luce ile ilgili acil bir durum olduğu için yarı yolda işi devralmak zorunda kalmayacak mıyım?"

Yüz ifadesindeki titreşimi göremeyecek kadar karanlık değil. Kısa bir yıkım. "Hayır. Bunu tek başına yapmayacaksın. Dizüstü bilgisayarım bile yanımda değil." Şüpheli ifadem üzerine, "Hiçbir yere gitmeyeceğim, Georgia." diyor.

Şimdi göğsümde bir düğüm var. Onun sözünü tutmasından korkuyorum, tıpkı benim onun sözünü tutmayacağından emin olduğum kadar. Ama o haklı; başka seçeneğimiz yok. Adam'a endişelenecek bir şey daha veremeyiz.

"İyi." Bunu S-kelimesi gibi söylüyorum ve Eli'nin omuzlarının daha da gerginleştğini fark etmemeye çalışıyorum. "Yarın dokuzda seni alırım."

"İyi," diye yankılanıyor alçak, yankılanan bir gürültüyle.

Bir dakika sonra kaldırımdan uzaklaştığımda, dikiz aynasına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Orada durmuş, her zaman yaptığı gibi beni izliyor.
Yap.

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah **Jamie** telefonu açar açmaz, "Eli'nin cesedi çalındı" diye bağırdım.

"Merhaba," diyor neşeyle. "Telefona ulaşmaya çalışırken neredeyse beynimi duş kapısına çarpıyordum. Belli ki yaralanmaya değerdı."

"O sabahlardan biri işte." Ellerim direksiyonda kayganlaşırken inliyorum. Eli'yi almak için Adam'ın evine doğru koşuyorum ve telaşlı, endişeli ve geç kalmış durumdayım. Otoyol 101 beni Marin County'nin inişli çıkışlı yeşil tepelerine doğru fırlatırken Golden Gate Köprüsü'nün paslanmış kırmızı metali bulanıklaşarak geçiyor.

"Bir de bana sor. Kasırğa modundayım çünkü Blake ve benim bu sabah bir finans planlamacısıyla randevumuz var ve bana yirmi dakikam olduğu söylendi."

"On beş," diyor Blake.

"*On beş mi?*" Jamie feryat ediyor. Şifonyerinin çekmeceleri çılgınca açılıp kapanıyor, ortak duvarımızdan duymaya alıştığım bir takırtı.

"Seni aramamı ister misin-"

"Hayır!" diye bağıyor. "Sakın telefonu kapatayım deme. Zaten dün gece beni aramanı bekliyordum ve şimdi beni bu komplo teorisiyle sıkıştırdın. Biz konuşurken ben hazırlanayım."

Programlarımızın birbirimizi nasıl ittiğine dair mükemmel bir örnek. "Aramadığım için üzgünüm, erken uyudum."

Gerçekte, saatlerce yatakta yattım, gürleyen düşüncelerim *New Girl*'ün bastıramayacağı kadar gürültülüydü, Eli'yle aramızdaki her anı tekrar ediyordum. Gözlerimi kapattığımda, köşeyi dönene kadar tek görebildiğim Adam's kaldırımının bıçak sırtında durduğu, uzun boylu, tanıdık vücudunun göz kapaklarımın arkasına sanki çok uzun süredir çok parlak bir şeye bakıyormuşum gibi damgalandığı oldu.

"Odaklanalım," diyor Jamie. "Eli neden kaçırıldı?"

"Onu aldığımdan beri çok garip davranıyor." Yemin ederim şimdi bile lazer gibi bana odaklanmış gözlerinin tuzağını hissedebiliyorum.

"Gerçekten mi? Dün gece onu gördüğümde gayet normal görünüyordu." "Adam'ın önünde normal davranıyor-"

"Biri yanlış nefes alırsa Adam kuduz bir rakuna dönüşeceği için mi?"

"Aynen öyle. Ama benimleyken, o..." Kelimeyi arıyorum, sonra inliyorum. "Bilmiyorum. Vücudum ısırıldı."

Jamie, her zamanki duygusal tazı, sesimin tellerini geren endişeyi duyuyor. "Tamam, anlat bana."

Robin Williams Tüneli'nin gökkuşağı kemerinin altından geçerken ona havaalanından dün geceki araba yolu konuşmasına kadar Eli'nin davranışlarının kısa bir özetini yapıyorum. Ona telefonunun olmayışından, Adam'ın yanında olmak için yeni keşfettiği adanmışlığından, bana nasıl *baktığından...* bahsediyorum. Hatta ona kırıksıklıklarından, çok uzun saçlarından ve sakalından bile bahsettim.

İşim bittiğinde, endişeli bir ses tonuyla, "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Emin olup olmamam önemli değil," diyorum. "Eli kendini kanıtlamak için yanıp tutuşuyor ve Adam da her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için benim orada olmamı istiyor. Yani olacak."

"Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

Dişlerimi sıkarak Adam'ın çıkışını iki tekerlek üzerinde alıyorum. "Her şey yoluna girecek. Eli kendi işini yapacak ve kahramanı oynayacak, ben de kendi işimi yapacağım, her şeyi kolayca yeniden ayarlayacağız ve sonra işimiz bitecek."

"Georgia. Bu kelimelerin hiçbiri duygu değildi."

İç çekiyorum. "Kendimi iyi hissediyorum. Yani, çoğunlukla iyiyim. Garip bir durum. Başa çıkamayacağım kadar garip değil-"

"Hayır, tabii ki."

"Ama tuhaf. Nesnel olarak."

"Elbette," diye tekrarlıyor Jamie. "Nesnel olarak, eski kişiyle uzun süre takılmak zorunda kalmak, boşver-"

"Sekiz gün."

"Çok hızlı refleksler, teşekkür ederim," diyor, sesi eğlence dolu ama aynı zamanda özenli ve empati dolu. Klasik üçlüsü. "Eski sevgilinle sekiz gün geçirmek hiç de kolay bir şey değil ve bu, uzun zamandır ilk kez birlikte olmak için çok uzun bir süre. Normalde birbirinizi küçük parçalar halinde görürsünüz, bilirsiniz."

"Oh, biliyorum," diyorum suratsızca.

"Bu, en yakın arkadaşınızın düğününü kurtarmanıza yardım eden sevdiğiniz adam. Bu konuda iyi olmaman sorun değil. Eğer söylediğin kadar kendini bu işe dahil etmeye kararlıysa, birbirinizin etrafında bu kadar çok bulunmanız rahatsız edici olabilir."

Kırmızı ışıktaki takılıp kaldığımda inliyorum, kalbim hızlı ve sert atıyor. "Tamam, ama bunun yerine rahatsızlığı atlayıp birbirimizin yolundan çekilsek nasıl olur?"

Bir süre Jamie'nin makyaj çantasını karıştırırken çıkardığı *tıkırtıları*, nefesinin sabit temposunu dinliyorum. Ve sonra soruyor, "Rahatsızlık mı? Yoksa başka bir şey mi?"

"Ne gibi?" Işık yeşile döndüğünde gaz pedalına basarak soruyorum.

"Korku, belki?"

Bu kendime düşünme izni verdiğim bir duygu değil, ama Jamie'nin nazik sondası duygularımın kafes kapısının kilidini açıyor. Tüm çabalarım rağmen hissediyorum -korku, evet, ama aynı zamanda tehlikeli bir özlem çekirdeği. On üç ay öncesinden ve ondan öncesinden de tanıdığım bir özlem.

Eli ve ben ilişkimizin sonuna çok az yaklaşmıştık. Ben ayrıldığımda, hepsi bu kadardı. Devamında herhangi bir konuşma yapmadık ve her birimizin neyi yanlış yaptığını irdelemek zorunda kalmamanın verdiği rahatlama acının yerini aldı. Çünkü gerçek şu ki, ben de yanlış şeyler yaptım. Sadece onlarla onunla yüzleşmek istemedim.

Yıllar geçtikçe en yakın arkadaşlarım konusunda daha dikkatli olmaya başladım. Heather ve Mya'dan öğrendiğim kadarıyla, onların zamanına ve ilgisine çok hevesli ve muhtaçtım. Kendimi dizginledim, asla çok fazla şey istemedim, aldığımdan daha fazlasını verdiğimden emin oldum.

En çok Eli'ye karşı dikkatliydim, belki de içten içe aramızdaki bir kırılmanın beni paramparça edeceğini bildiğim için. Birbirimize aşık olduğumuzda, evlenmeden önce tereddüt ettim.

ondan emin olmama rağmen. Kaybedecek daha çok şeyim vardı - sadece en iyi arkadaşımı değil, her şeyimi: Kişimi, şimdi de erkek arkadaşımı, bana sonsuzluğu verebilecek birini, çok arzuladığım bir şeyi, ama sadece kartlarımı doğru oynarsam.

Geriye dönüp baktığımda, ilişkimizin ilk iki yılının ne kadar kolay olduğunu, çok fazla şey istememenin ne kadar zahmetsiz olduğunu görüyorum, çünkü Eli zaten bana her şeyi veriyordu - ilgi, sevgi, zaman. İstemediğim sürece muhtaç değildim, değil mi?

New York'a büyük bir umut ve hevesle taşındık, aylardır bunun hakkında plan yapıyor ve konuşuyorduk. Eli analist eğitim programına başlamadan önceki ilk üç haftayı evimizi düzenleyerek, şehrimizi keşfederek, ona ve birbirimize daha çok aşık olarak geçirdik.

Altı haftalık eğitim programı yoğunlu, ancak o zamana kadar bir güzellik şirketinde İK koordinatörü olarak işe başlamıştım, bu yüzden ikimizin de günleri doluydu ve akşamlarının çoğu hala benim için boştu. Eli Eylül ayında ekibine katıldığında bile, birlikte zaman geçirmeyi başardık - sabahları hızlı bir kahvaltı, akşam yemeklerinin çoğu artık dışarıda olsa da ve hafta sonlarımızın çoğu. Yaptığı işte çok *iyiydi*. Bunu seviyordu, bundan heyecan duyuyordu ve ben de onun yanındaydım.

Ve sonra yaptığı işte hala iyiydi, ekibinin altın yıldız analistiydi, ancak daha kıdemli bir analist ayrıldı ve Eli kazandıkları bir görevde modeli çalıştırmak için adım atmak zorunda kaldı. Birlikte geçirdiğimiz az zaman da yok olup gitti. Ona yüklenen beklentiler bir başka altın yıldızdı; stresini ikiye, üçe katladılar. Başarısız olamazdı, çünkü işinde çok iyiydi ve güvenliydi ve buna *ihtiyacı* vardı. Aylar geçtikçe ve talepler arttıkça, kaygısı da canavar gibi büyüdü. Onun bu beklentiler altında yok oluşunu, belki bir yıl içinde kurtulabileceğinden emin olduğu bir sefaletin içine hapsoluşunu izledim. En fazla iki yıl sonra, iş ortağı olduğunda ve böylesine güç sahibi bir genel müdürün olmadığı bir rol aramaya başlayabilirdi.

Ama oralarda bir yerde ben de kaybolmuştum. Eli'yle geçirdiğim ilk birkaç ay mutluydum ama onun ulaşılabilirliği azaldıkça ve sonra tamamen ortadan kalktıkça, New York'ta kendime ait bir yerim olmadığını, mutluluğumun sadece *ona* bağlı olduğunu fark ettim. İşimin berbat olduğu ortaya çıktı.

uygun, patronum bir mikro yönetici, kültür zehirli. Çok az arkadaşım vardı, hiçbiri de köklü değildi. Şimdiye kadar hissettiğim her tür yalnızlık bir araya geldi, bir endişe sarmalı gerçek oldu. Kabaran çirkin duyguları bastırdım: Eli uzaklaştıkça ona daha fazla ihtiyaç duymanın utancı, ona bu kadar bağımlı olmanın utancı. Ne yapacaktım, ona *ihtiyacım* olduğu için işinden ayrılmasını mı isteyecektim? Lütfen.

Böyle insanlara ihtiyaç duymak geçmişte bana sadece zarar vermişti. Kendimi kapatmak daha kolaydı. Aylar boyunca, tekil, iç içe geçmiş hayatımız çoğul ve paralel hale geldi, ta ki söylemediğimiz her şeyin baskısı altında çatladığı geceye kadar. Hâlâ söylemediğimiz her şeyin.

Son beş yılını ona karşı hissettiğim iyi ya da kötü her duyguya karşı kendimi uyuşturarak geçirdim. Ama ya bu sadece üzerinde anlaştığımız sessizliğimiz yüzünden mümkün olduysa? Mesafemiz?

"Korkmuyorum," diyorum ve bu tam olarak bir yalan değil. Bu bedensiz Eli'nin tanıdığım Eli'ye geri dönmesi için bir dilek. Sinsi küçük toz zerrecikleri gibi etrafa saçtığı duygular yatışacak ve ben de bu haftayı başarıyla atlatacağım. "Sadece her şeyin kolay olmasını istiyorum."

Jamie üzgün bir şekilde iç geçirir. "İsteddiğini biliyorum."

Arka planda Blake ona sesleniyor. Zaman doldu.

Adam'ın çıkmaz sokağına dönüyorum. "Her şey yoluna girecek. Muhtemelen her an eski haline dönebilir ve o zaman orada tamamen ayrı hayatlar yaşayabiliriz."

Ne de olsa en iyi yaptığımız iş bu.

"Geç kaldığından **bahsetmeyeceğim**," diyor Adam ön kapıyı açarken. "Çoğunlukla bana Bob's Donuts getirdiğin için."

"Adil bir takas," diye cevap veriyorum ve yanından geçerken yağ lekeli kutuyu göğsüne doğru itiyorum.

"Aslında bu iyi bir şey," diye devam ediyor Adam, kapağı çevirerek. "Yirmi dakika önce Eli'nin odasına girdiğimde bay gındı. "Yirmi dakika önce

Şu anda hem gerçek hem de mecazi anlamda kendini toparlıyor." Kısa kesiyorum. "Hâlâ uyuyor muydu?"

Eli her zaman erken kalkan biriydi, işi bunu gerektirmeden önce bile. Üniversitedeyken, diğer üç erkekle paylaştığı dairede gece kalırdım ve bana sarılmış bir şekilde uyanırdım, o yumuşak, uykulu gözlerle tavana veya pencereye bakarken dalgın bir şekilde saçlarımı okşardı.

Gerçekten de yattığı tek zaman, nadiren geç saatlere kadar süren bir hafta sonu randevusundan sonra ya da anksiyetesinin onu ele geçirdiği ve geceyi geçirdiği zamanlardı-

"Oturma odasında volta atıyor."

Adam'a doğru döndüm. "Ne?"

"Grace'in suya ihtiyacı olduğu için saat üçte kalktım dedim, o da oturma odasında volta atıyordu." Adam ön kapıyı ayağıyla iterek kapattı ve omzuyla beni oturma odasına doğru itti. "Telefonuna dokunup duruyordu. Hiç ara vermiyor." Kanepeye yerleşirken başını kaldırdı ve iki kez baktı. "Bu bakış da ne?"

Yüz ifademi siliyorum. "Ne bakışı?"

"O bakış. Bir şey varmış gibi." Doğruldu. "Sence Eli'da bir sorun mu var?"

Tabii ki Eli'da bir sorun var. O lanet işe girdiğinden beri bir sorunu var. Son sınıfta Phillips Preston'ın onu istediğini öğrendiği gün yanındaydım, bir önceki yaz staj yaptığı bankadan daha büyük ve daha prestijli bir bankaydı. Gözlerindeki rahatlama ve zafer parıltısını gördüm.

Bunun olacağını, işinin onu nasıl yutacağını ve ona istediği her şeyi vereceğini görememek aptallıktı: kaya gibi sağlam bir istikrar, kendi hayatının gidişatı üzerinde kontrol ve ev diyebileceği bir yer, elinden alınmayacak bir yer. Bundan emin olacaktı.

Hâlâ panik atağa dönüşen o gece yarısı kaygısı döngüsüne kapıldığını bilmek, mesafemi korumam gerektiğinin altını çiziyor. Vücudu çizilmiş Eli'nin altında *aynı* Eli var.

"Onun hiçbir sorunu yok," diyorum boğazımda düğümlenen öfkeyi yutkunarak. İyi ya da kötü, artık ortağız ve Adam, Eli'nin davranışlarını endişe listesine *eklemesine* iki saniye kalmış gibi görünüyor.

"Saat farkı muhtemelen onu rahatsız ediyordu. Belki de Hinge'i trollüyordu ya da bir bulmacayı çözüyordu."

Adam gülüyor. "Bunu söylemen komik, çünkü onun katında yarısı bitmiş bir Brooklyn Köprüsü yapbozu var. Bizim oğlanı bilirsin."

Eli bir keresinde bana bu alıştırmamın ne kadar tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olduğunu söylemişti. "Üzerinde yeterince uzun ve sıkı çalışırsam, olması gerektiği gibi görünmesi hoşuma gidiyor," demişti. Lisedeyken bir gün Adam'ın çalışma odasında yere bağdaş kurmuş, David'in devam eden işlerinden birini bitirmeye odaklanmıştık. Adam evde değildi ama Laurie o gelene kadar takılmamızı, böylece hep birlikte yemek yiyebileceğimizi söyledi.

Bunu söylediğinde Eli'nin yanaklarındaki pembeleşmeyi izlerken, bir parçayı yerine bastırırken dudaklarının arasından çıkan nefesi duyarken göğsümde sıcak bir şeyler alevlendi. Cal Poly'ye gittiğinde, Pazar günleri yapboz yapma gecemiz oldu, bu geleneği New York'a da taşıdık. Koridordaki dolabımız yarısı hiç açılmamış kutularla doluydu.

Oğlumuzu tanıyorsun.

Biliyorum ve Tanrım, keşke hâlâ bilmeseydim. Birine aşık olduğunuzda onu tanımak bir hediye, aşık olmadığınızda ise bir lanettir.

Adam'a en yakın sandalyenin koluna tüneyip zorlukla yutkunuyorum. "Gizem çözüldü o zaman. Eli Mora bulmaca yaratma yöntemlerine devam ediyordu."

"Ah, işte bu yüzden kulaklarım yanıyordu," diyor derin bir ses hemen arkamdan.

Bir çığlık atıyorum, neredeyse sandalyeden düşüyordum ama bir çift el kollarımı sarıyor. Bir dizi dayanılmaz saniye boyunca, Eli'nin vücudunun sağlamlığı sırtıma baskı yapıyor, dengemi bulana kadar dengeleyici bir duvar.

Oyalanmak istiyorum; bu yüzden yapmıyorum. Bunun yerine onu değerlendirmek için dönüyorum. Duştan yeni çıkmış olmalı; saçları ıslak ve alnından geriye doğru taranmış. Ensesinde kıvrılan bir tutamdan bir damla su sarkıyor ve tenine, sıcaklığıyla büyümüş taze bir sabun kokusu siniyor.

Gözlerinin altındaki mor lekelere rağmen o kadar yakışıklı görünüyor ki içim acıyor. O kadar tanıdık ki, göğsümde hiç unutmadığım bir boşluk var.

Benim için ne ifade ettiğini.

Odaklan, Georgia. "Bir dahaki sefere kızın ödünü koparacağın zaman onu uyar."

Yorgun ağzı yukarı doğru küçük bir gelişme gösteriyor. "Bu seni korkutmanın amacını boşa çıkarmıyor mu?"

"Haklı," diyor Adam bir çöreğin etrafında, sonra da gözlerini dikmiş kalan çöreklerle bakıyor. "Kahretsin, bunlardan birkaçını Grace için saklamalıyım, ha?"

"Nerede o?" Ben soruyorum.

"Yoga," diye iç geçiriyor ve kutuyu kapatıyor.

Eli'nin elleri kollarımdan aşağı inene kadar bana tutunduğunu fark etmedim. İçine battığımı. Uzun süren salınımını bitirdiğinde gevşek köklü bir ağaç gibi sallanıyorum.

"Yepyeni yapboz kutunu kırdığım için özür dilerim, Kız," diyor

Eli. Adam neşeyle, "Hayır, değilsin," diye yanıtlıyor.

"Hayır, değilim." Eli'nin ağzı şefkatle yukarı çekilirken gözleri benimkileri buluyor ve orada kalıyor. Dudaklarının kıvrımı yumuşuyor. "Ve geç kaldığım için özür dilerim."

"Her şey yolunda. Ben de öyleydim," diyorum güneşli bir gülümsemeyle. Göz kırıyor. Hâlâ nemle kaplı kirpiklerine bakıyorum. Bir saniye öylece duruyoruz. İki.

Kendimi zorlayarak Adam'ın kucakladığı pasta kutusunu gösteriyorum. "Acıktıysan çörek getirdim."

"Protein barım vardı," diyor. "Yola çıkmalıyız."

Saçma sapan ses tonu omurgamı çekiyor. Yapacak bir işimiz var ve bu iş onun haksız yere kalınlaşmış kirpiklerine bakmak değil. "Evet. Kesinlikle."

Dışarı çıkarken Adam durmadan konuşuyor, Blue Yonder'a vardığımızda amcalarının ve teyzesinin bizi konuk evlerine yerleştireceğini hatırlatıyor ve doğrudan gideceğimiz fırın randevusunun ayrıntılarını anlatıyor.

"Grace'in iştahı son birkaç haftadır çok kötü, ama bu fırın konusunda çok heyecanlı," diyor Eli'yi bavulunu tıka basa dolu bagaja yerleştirmeye çalışırken izlerken. "Görünüşe göre kadın bir dahi ama telefonda dehşet vericiydi."

"Korkutucu mu?" Yankılanıyorum.

"Sadece... unlu mamuller konusunda garip bir şekilde yoğun, ama sanırım bu onun işi, değil mi?" Omuz silkiyor, yanağını kaşıyor. "Pastamızı pişireceğine dair bize onay bile vermedi. Sadece 'Göreceğiz' dedi. "

Eli bagajın etrafına bakıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Biliyorsam ne olayım. Ama Grace'in düğünde kusmadan ve sürpriz bebeğimizi ortaya çıkarmadan yiyebileceği tek şey pasta ve ben onun sevdiği bir şey olmasını istiyorum." Adam yalvaran bakışlarını aramızda bölüştürüyor. "Bu kadını almalıyız. Ciddiyim, ne olursa olsun."

"Kulağa yasadışı gibi geliyor ama tabii, listeme eklerim," diyorum.

"Listelerden bahsetmişken, Grace ve ben bu hafta için yapılacakları birlikte." Adam bagajı kapatırken başparmağıyla Eli'ye işaret ediyor. "Eli bizim için yazıya döktü, yani her şey hazır olmalı, ama sorularınız olursa nerede olduğumuzu biliyorsunuz."

"Harika," diyorum Eli'ye bakarak. "Bunu senin elinden alabilirim."

"Telefonumda," diyor, küçük sırtışı karmik sınırlarda geziniyor. "Dün gece bana kendi listemi oluşturmamı söylemiştin, değil mi?"

"Bir kez daha özel liste alanıma tecavüz mü ediyorsun?" Cık cık. "Bu kötü bir alışkanlık olmaya başladı, Mora."

"Takımda 'ben' diye bir şey yok, Georgia.

Paylaşacağız." Sakince gülümsüyorum. "Ben iyi bir paylaşımcı değilim."

"Sana inanıyorum." Ve sonra bu adam dürüstçe *göz kırpmıyor*.

Adam gözlerinde bir parıltıyla bizi izliyor, rol oyunumuzun altında gerçekleşen gerçek çekişmenin farkında değil.

Hepimiz toparlandıktan sonra Eli ve ben sırayla Adam'a sarılıyoruz. Çimenlerin üzerine geri adım atıyor ve gözlerimizin önünde kalp-göz emojisine dönüşüyor. "En iyi insanlarım. Eğer bu haftayı tek parça halinde atlatırsak, bu sizin sayenizde olacak."

Eli ve ben hep bir ağızdan, "Seni yakaladık," diyoruz ve birbirimize bakıyoruz. Uzun bir sekiz gün olacak.

Dokuzuncu Bölüm

Napa ile Blue Yonder arasındaki pitoresk bir kasaba olan Yountville'deki Sucre Bakery'nin önüne paralel park ettiğimde Eli yolcu koltuğunda kendinden geçmiş durumda. Motoru kapattığımda kıpırdamadı bile.

İç çekiyorum, emniyet kemerimi çözüyorum.

İyi ki arabayı kullanmasına izin vermemiştim; Adam'ın evinin yakınında benzin almak için durduğumuzda teklif etti ve kalçasını arabaya dayamış benzin deposunu doldururken gözlerinin altındaki mor aylara baktım.

"Kaza yapmamayı tercih ederim" dedim ve sonra ağzımdan kaçırdım: "Gerçekten bana listeyi vermeyecek misin?"

Doğruldu, sanki bir şeylerle uğraştığımı biliyormuş gibi beni değerlendirdi. "Gerçekten paylaşamıyor muyuz?"

"Görevleri bölüşmeye karar verdik."

"Tamam." Neredeyse bir iç çekiş gibiydi, bakışları bana kilitlenmişti. "Yarısını sana göndereceğim. Yarı yarıya adil olur."

Arabaya biner binmez telefonunu çıkardı ve dakikalar sonra ekranımda paylaştığımız grup başlığından ayrı olarak onun adını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bundan sonra dijital dünyasına dalmasını bekliyordum ama bunun yerine telefonunu kucağına bıraktı ve bana bakarak radyoyu açtı. Bunu en iyi şekilde davranacağına dair sessiz bir söz olarak algıladım.

Ve öyleydi, çünkü beş dakika sonra bilinci yerinde değildi.

Bunun için minnettar olmalıyım, ancak bu senaryo, uyuduğu bir saatlik durma trafiği de dahil olmak üzere iki buçuk saat boyunca arabamda tamamen uyanık bir Eli Mora'dan daha kötü olabilir. Kendini organik olarak uyandırmazsa, uykudan başka bir boyutta çıkacak. Daha önce de genişlik . o deneyim, gelen anlamsız konuşmalar Uyurgezerliğe, mutlu, uykulu gülümsemelerden boş bakışlara, sanki bir yabancıymışım gibi.

Korkmak aptalca ama midemde biriken his bu. Ona bakıyorum, çünkü belki yeterince sert yaparsam, kendi kendine uyanır.

kendi. Ve ayrıca, dürüst olmak gerekirse, o çok güzel.

Dizlerini açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini pazularının altına sokmuş. Kucağında telefonu ve Adam'ın "Şu anda önemli bir şeyden sorumlu olamam" diyerek teslim ettiği yüzük kutuları var. Kirpikleri derisinin üzerine yayılmış, kaşları tanidik, Manhattan biçimli bir çatık kaşla birbirine kenetlenmiş.

Saate bakıyorum. *Lanet* olsun. Randevumuza beş dakika var.

"Eli," diyorum ama daha çok fısıltı gibi.

Kirpikleri titriyor, sonra
kıpırdamıyor. "Eli," diye tekrar
deniyorum.

Hiçbir şey, sadece parmakları seğiriyor, bu da hâlâ hayal dünyasının derinliklerinde olduğunu, uykusunda bile meşgul olduğunu gösteriyor.

Sinirli bir iniltiyle konsola yaslanıp cesaret edebildiğim kadar yaklaşıyorum.

"Eli."

Gözleri hemen açıldı ve benimkilerle kilitlendi, sanki nerede olduğumu milimetresine kadar biliyordu.

Burada olduğunu hemen anlıyorum ama değil. Ağzı yukarı doğru eğik, gözleri güneş dokunuşlu ve sakin. O bakışta donup kalıyorum. Bu bir anı, yüzlercesi: ilk tanışmamız; ilk öpüşmemiz ve binincisi; Cal Poly'de geçirdiğimiz iki yıl ve birlikte yaşadığımız otuzuncu gün. Bana uzun zamandır bakmadığı gibi bakıyor. İçgüdüsel olarak ona doğru uzanıyorum, içimdeki o sonsuza dek muhtaç kız onun sıcaklığını istiyor.

Koltuğunda kayarak bana doğru yaklaşıyor. Bir anda, avucu yanağıma şekillendiriyor, sonra beni daha da yaklaştırmak için boynumun arkasını avuçluyor. Ve bu artık sıcaklık değil, sıcaklık. Geri çekilmezsem beni yakacak bir şey.

Ama yapamam.

"İşte buradasın." Yüzünde yavaş ve uykulu bir gülümseme beliriyor.
"Hey, Peach."

Eli bana böyle seslenmeyeli **beş** yıldan fazla **oldu**. Sesi önemsiyormuş gibi çıkmayalı. Belki de onu uyandıran şey budur.

Kendisinin aksine.

Ya da belki de elimini bileğini demir gibi kavrayışından kaynaklanıyordur.

Farkındalık gözlerine yansıyor ve ikimiz de yanıyormuşuz gibi geri çekilmeden önce, geçmiş ve şimdiki zaman arasındaki çizgide, birbirimizden bir santim uzakta öylece duruyoruz.

Dirseğim kornaya çarpıyor ve korna Eli'nin kafasının arkasındaki cama çarpmasıyla aynı anda çalıyor.

"Siktir," diye soluyor, kafatasının arkasını kavrarken kendi üzerine kıvrılıyor.

"İyi misin?" Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu araba şu anda dayanılmaz derecede küçük. Eli ve benim aramda, burada on dört kol ve bacak olmalı.

Yine inliyor, hala katlanmış durumda. Acı çekip çekmediğini anlayamıyorum. Kulaklarının kabukları parlak kırmızı.

"Uyuyordum," diyor boğuk sesi. Sertçe yutkunuyorum. "Evet, tabii ki."

Yavaşça doğruluyor, başını ovuşturuyor. "Öyle demek istemedim-"

"Biliyorum. Uyandığında Ambien'in insan formundaki yan etkilerisin." Omuzlarımı cama dayayarak olabildiğince geriye yaslanıyorum. "Bu kadar yaklaşmamalıydım. Uyanmıyordun ve randevumuza beş dakika vardı."

Başının arkasını ovuşturarak bakışlarını yüzümden ayırıyor ve pencereden dışarı göz kırptıyor. İnsanlar geniş kaldırım boyunca tembel tembel ilerliyor, cadde boyunca uzanan çeşitli lüks vitrinlere girip çıkıyorlar. Güneş tepemizde asılı duruyor, yaz sonu ışınlarını elli metre ötedeki Sucre'nin parlak siyah kapısının üzerine bırakıyor.

Gözleri tekrar benimkileri bulduğunda Eli nefes alıyor, uykusunun son kalıntılarını da silkeliyor gibi görünüyor. Ne demesini beklediğimi bilmiyorum ama "Kendi başına paralel park mı ettin?" demesini beklemiyorum.

Dört kez denedim ama bunu bilmesine gerek yok. Yıllar içinde geliştiğime inansın.

Anahtarlarımı titreyen parmaklarımla kontaktan çıkarıp kapımı açıyorum. "Evet. İyi misin? Çünkü gitmemiz gerek. Adam burada kalamayacağımızı söyledi."

geç."

"Evet, üzgünüm," diyor, sesi kullanılmadığı için kısık. "I-"

Telefonu çalıyor. Duruyorum, içgüdüsel olarak aşağı bakıyorum, ses omurgamı titretiyor. Ekranı, telefonu eline alıp alçak, önsezili ve çok tanıdık bir "Kahretsin" demeden önce bir takvim hatırlatıcısı görebileceğim kadar açılı.

"Ne?"

Ses tonum dikkatlice boş. Eli'nin telefonunun sponsorluğunda elime ilk kez bir *bok* tutuşturulmuyor, bu yüzden hissettiğim hayal kırıklığı için kendimden nefret ediyorum. Ben daha iyi biliyorum.

"Şu anda bir şeyim olduğunu unutmuşum." Eli bir elini saçlarında gezdiriyor ve hayal kırıklığıyla uçlarını sıkıyor. "*Kahretsin.*"

"Pasta yemeni içermeyen bir şey mi?" "Bu bir telefon... şeyi. Bir randevu."

Çok kışkırtıcı bir şekilde kendimi tutmayı başarıyorum, *tabii ki öyle*. Muhtemelen Luce için bir son dakika acil durumudur. Topu düşüreceğini *biliyordum*. Sadece bu kadar çabuk düşeceğini ya da topun yuvarlanışını izlerken bu kadar acı çekmiş gibi görüneceğini bilmiyordum.

Bu beni işe başladıktan birkaç ay sonrasına, aynı topun düzenli olarak düşmeye başladığı zamana götürüyor.

Kaçırdığı ilk büyük olayı hâlâ hatırlıyorum: Birlikte çalıştığım ve teknik olarak "arkadaş" tanımına uyan Rory'nin gösterişli doğum günü yemeği. Luce'un Eli'nin geç saatlere kadar çalışmasına ihtiyacı vardı ve bunu anladım: hayır diyemezdi. Ama bu tanıma zar zor uyan bir masa dolusu arkadaşına erkek arkadaşımın gelemeyeceğini söylediğimde hala midem sıkışıyordu. Bu, onun gerçekten var olup olmadığını sorgulamaları, gülüp geçtiğim, kalbimin etrafına kırgın bir sarmaşık saran yakıcı bir şaka haline gelene kadar birçok kez yaptığının ilkiydi.

Nadiren dışarı çıktı, yaptığından daha fazla gece kaçırıldı ve ben anladım, anladım, anladım. Onun bitkin rahatlığı bana iyi olduğumu, kolay olduğumu hissettirdi. Bunu daha önce de yapmıştım.

Ama benim anlayışım bir ipti ve kariyer beklentilerinin bıçağıyla kesildi ve tamamen yıpranana kadar onu paniğe soktu. Bizi hissizleştirdi. Son program çatışmasıyla bana geldi, ifadesi yenilmişti. Haklıydım çünkü onu çağırılmışım. Önemli değilmiş gibi, iyiymişim gibi, aslında trençkot giymiş kırık bir kalp değilmişim gibi davranırdım. Kendimi ondan uzaklaştırmamı izledi ve önce geri itti-iyi olup olmadığını sordu, değilsem ona söyleyecek miydim? Ama söyleyemedim. Babama sekiz yaşında, on bir yaşında iyi olmadığını söylediğimi hatırladım, bana bir terapist bulmaya çalıştığını ve sonra gün içinde yeterli saati olmadığı için arayışını bir aile dostuna devrettiğini hatırladım. Bunun onu nasıl mahvettiğini hatırladım.

Sonunda Eli sormayı bıraktı ve ben de onu davet etmeyi bıraktım. Kendimi korumak için o çirkin duyguları sakladım. Ve onu da.

Yine de onu son bir kez içeri çekmeye çalıştım - Aralık ayındaki o gece hafızama kazındı. Yılbaşında San Francisco'ya dönmüştüm.

Sözsüzce arabadan çıktım.

Eli beni ön tamponda karşıladı. "Georgia-"

"Sorun değil," diyorum fırına doğru yürürken. "Zaten ikimizin de orada olmasına gerek yok. Nasıl gittiğini sana haber veririm."

Sadece iki adım atabildim ki eli koluma dolandı ve beni durdurdu.

Döndüğümde, özür dilemesini ya da vurdumduymaz olmasını bekliyorum, bu tanıdık spektrumdaki iki duygudan biri. Bunun yerine gözleri parlıyor, bir elektrik akımı gibi içime işliyor. Şu anda onda uyuşmuş ya da yenilmiş hiçbir şey yok.

"Orada olmam gerekiyor," diye ısrar ediyor. "Ben sadece-"

"Bana bir açıklama borçlu değilsin. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Ağzı sıkıdır. "Ben ç ö z e n e kadar bensiz git, ama ben çöz."

Yutkunuyorum, şaşıyorum. İşini aksatmayı bir kenara bırakan bir Eli çok uzaylıya benziyor ama elbette. Kendini Adam için bunu düzeltmeye adanmış.

"Hemen içeri girmeliyim yoksa bu kadın beni yakacak." Ellerin hâlâ üzerimde olduğunun çok farkındayım ve kendimi çekemediğimin daha da farkındayım. Güven verecek bir seyirci olmadan, bana dokunmasına izin vermem için hiçbir neden yok.

Kımıldamıyorum.

Eli'nin bakışları yüzümde geziniyor, kaşları çatılıyor. Eskiden geçene kadar başparmağımı oraya sürterdim. Elim seğiriyor, şimdi onu istiyorum.

Hayır, Georgia.

Sonunda, "Düşündüğün gibi değil." dedi.

"Benim ne düşündüğüm önemli değil."

"Aslında öyle," diyor, sesi alçak. "Hem de çok."

Kalbim acı verici bir şey yapıyor, hızlı, şok gibi bir nabız. Kendime bunun benimle ilgili olmadığını tekrar hatırlatıyorum. Ben buna tanıklık ederken onun Adam'a bir şey kanıtlamasıyla ilgili.

Bunun canımı yakmasına izin veremem.

Eli'nin telefonu çalmaya başlar. Gözleri kısa süreliğine kapanır. Tam zamanında bir başka mükemmel hatırlatma.

Kendimi onun elinden kurtarıyorum. "Bunu listenin benim payıma düşen kısmına yazalım. Sen kendi işine bak, tamam mı? Ben hallederim."

Onuncu Bölüm

Verdiğim teminatlara rağmen, ben içeri girerken Eli fırının dışında bekliyor, elinde telefon, gözleri üzerimde.

Kapıyı kapatıyorum, bir huzur kırıntısı için içime çekiyorum ve hemen hipnotize edici şeker kokusuyla çarpılıyorum. Böylece tüm sinirli düşüncelerim yok oluyor.

Burası mükemmel bir yer.

Büyük, şık ve pırıl pırıl. Ortada tertemiz bir şekilde dekore edilmiş pastalar ve el yapımı tatlılarla dolu bir vitrin var; duvarlar tertemiz beyaz, yerler ise neredeyse kendi yansımamı görebileceğim kadar cilalı soluk bir mermer. Tezgâhın arkasındaki kapı, hemen dışarıdaki beyaz sıva duvarın yarısını kaplayan sürünen gül fidanına uygun olarak yeni yetişen yeşile boyanmış.

"Hoş geldiniz!"

Beni karşılayan Hintli kadın filmlerden fırlamış bir fırıncıya benziyor, koyu renk parıldayan gözleri ve altın sarısı teninde parlayan parlak gülümsemesiyle, siyah saçları canlı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Adam'ı korkutan kadın bu mu? Kafasının üzerinde sürekli dönen kek emojileri varmış gibi görünüyor. Sıradaki en iyi arkadaşıma benziyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum aynı hevesle. "Buraya-"

Yeşil kapı açılır ve fırtına bulutu gibi bir insan aceleyle dışarı çıkar. Şimşek çakan gözleri bana odaklandı.

"Geç kaldın," diye bağırıyor, ellerini beline bağladığı siyah önlüğe silerek. Kıvrıcık gri saçları olan, yalan söylüyorsa bir metre boyunda, ufak tefek beyaz bir kadın. Limon emen yüz ifadesine bakılırsa elli ila yetmiş beş yaşlarında olabilir.

Yeni arkadaşımın beni bir sokak kavgasında alt edebilecek bu diğer kadın arasında bir bakış fırlattım. "Ben-hayır?"

"Sen benim 12:30'umsun, değil mi?"

Rahatlayarak gülümsedim. "Evet."

"O zaman geç kaldın." Duvardaki saati işaret ediyor. "Saat 12:32." "Oh, ama o buraya 12:30'da geldi," diyor diğer kadın. Ona bir Minnettar bir bakış.

"Erken gelersen vaktinde gelersin, vaktinde gelersen geç kalırsın" diyor fırıncı, beni tepeden tırnağa süzerek. Hiç etkilenmemiş görünüyor ve ben de bunu anlıyorum: Kırpılmış siyah keten bir atlet ve ona uygun bir şort giyiyorum, ama belli ki folyoya sarınmış olarak gelmeliydim, çünkü ızgara olacağım.

Onu yatıştıracak bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "Bunu... kesinlikle ilerisi için not edeceğim. Bilgeliğinize minnettarım."

"Bu Margot," diyor genç kadın. "Ben de Sarika. Adınızı öğrenemedik."

İK gülümsememi yapıştırıyorum. "Ben Georgia. Bizi son dakikada kabul ettiğiniz için gerçekten minnettarım-"

"*Biz kimiz?*" Margot araya giriyor, pencereden dışarıyı işaret ediyor. "Onunla mısın? Çünkü havalanıyor."

Eli'nin kaldırımında volta attığını, telefonunu kulağına dayadığını ve ağzının hızla hareket ettiğini görmek için dönüyorum. "Benimle birlikte ama randevuya gelmiyor. Bir işi varmış."

Gözleri kısıldı. "Bir şey mi?"

"Bir şey mi?" Sarika hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yineliyor.

Elimi havada salladım. "Bir şey. Sorun değil, kendi başıma da yapabilirim."

Margot, "Düğünün amacı birlikte yapmaktır. Alınmayın ama nişanlınız bu kavramı anlamıyor."

Gücenmek yok ifadesini kullanan insanların gezegendeki en saldırgan insanlar olduğu evrensel olarak kabul edilen bir gerçektir. Dahası, eminim ki Margot *gerçekten* alınmak istiyordur.

Ve sonra ona ne dediğini fark ettim.

"Oh, Tanrım hayır, o değil-"

"Onu savunmana gerek yok," diye mırıldandı. "Zaten sana inanmayacağım."

"İçeri girdiğinde sana nasıl baktığını gördüm." Sarika bana cesaret verici bir gülümseme attı. "Sanki gezegendeki tek insan senmişsin gibiydi."

Bunu hayal ederken kalbim küt küt atıyor. Arabada bana nasıl baktığını hatırlıyorum.

Ambien Eli'yken, kendime hatırlatıyorum. "Burada biraz karışıklık var-"

"Onu bir 'şey' için terk etti. Telefonda da her yerdeydi," diyor Margot başını sallayarak. "Bugünlerde siz çocukları anlamıyorum. Kırıntılarla yetiniyorsunuz."

Tanrım, üniversitedeki ilk yılımın bahar tatilinden beri hiçbir durum benden bu kadar kaçmamıştı.

Margot randevuyu ayarlamak için aradığında Adam'ı açıkça yanlış anladı ve görüşeceği çiftin Eli ve ben olduğumuzu düşündü. Eli'dan nişanlısı olmadığı için, benden de bunu kabul ettiğim için nefret ediyor ki aslında gerçek bundan daha farklı olamazdı. Ben kabul *etmedim*.

Adrenalin bana bir Mack kamyonu gibi çarptı. "O benim nişanlım değil. Birbirimize aşık değiliz. Biz sadece sağdıç ve sağdıçız ve en iyi arkadaşlarımızın düğün mekânı yandı ve her şeyi yeniden planlıyoruz ve gelin umutsuzca pastalarınızdan birini istiyor ve zamanında ve bir şekilde geç kaldığım için çok üzgünüm, ama bu onun için son derece önemli, bu da benim için son derece önemli olduğu anlamına geliyor, bu yüzden başlayabilirsek harika olur."

Bitirdiğimde utanç verici bir şekilde nefes nefese kalmıştım. Sarika tertemiz tezgahın tozunu almaya koyulmuş, gözlerini Margot'ya dikmiş.

Konuşmam Margot'u etkilediyse bile bunu belli etmiyor. Bahse girerim pokerde harikalar yaratıyordur. "Arkadaşlarınızın talihsiz sorununu takdir ediyorum. Tanrı biliyor ki her yerel halkın yangından etkilenen insanlara karşı bir zaafı vardır. Bu randevuyu almamın nedeni de bu. Ama zamanım çok değerli ve çok seçiciyim." Bakışları önce aşağıya, sonra tekrar yukarıya kayıyor. "Şimdiye kadar ikna olmadım."

Panik şu anda beni kolayca ele geçirebilir, ama bu işi başaracağım, çünkü ben her zaman işleri başarırım. Ve bunu yalnız yapacağım, çünkü her zaman yalnız yaparım.

"Sizi ikna etme fırsatı bulabilir miyim?" diye sordum. "Arkadaşlarım alabilecekleri en iyi pastayı hak ediyor, özellikle de yaşadıkları onca şeyden sonra. Bana kalırsa, bu sizin pastanız."

Başını eğiyor ve belki de halüsinasyon görüyorum, ama yemin ederim en ufak bir memnuniyet parıltısı görüyorum.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi. "Arka tarafa gel. Hadi başlayalım."

Ona bakıyorum. "Mükemmel."

Sonra Eli'a mesaj attım: **Buraya gelme. Seninle arabada buluşuruz.**

Tadım alanındaki **sandalyeme** yerleşip önümdeki serpmeye bakıyorum. Uzun, şık bir İtalyan kaynak suyu şişesi iki bardakla birlikte duruyor ve Sarika önüme zarif kek dilimlerinden oluşan bir tepsi koyuyor.

Birkaç fotoğraf çekip grup başlığına gönderirken kalbim küt küt atıyor. **Pastanızı seçmek üzeresiniz!**

"Tamam," diyor Sarika neşeyle, karşımda oturan ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade olan Margot'nun yanındaki koltuğa kayarak. "Altı seçenek var ve her dilimin önünde lezzet açıklamalarını içeren bir kart var."

Öne doğru eğilip, kulağa lezzetli gelen kombinasyonların yer aldığı el yazısıyla yazılmış güzel pankartları inceliyorum. "Harika görünüyorlar."

"Arkadaşlarınızın tercihlerini biliyor musunuz?" Margot soruyor. "Sarika dün onlara seçeneklerimizin bir listesini e-posta ile gönderdi ama geri dönüş olmadı. Bunlar en popüler tatlarımız."

Ne kadar etkilenmemiş göründüğünü ve fikrini değiştirmek için ne kadar hazırlıksız olduğumu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Grace ve Adam'ın ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bu," diyorum telefonumu kucağımdan alıp masanın altından alçak sesle SOS mesajı atmaya başlarken, "çok akıllıca, harika bir soru."

Margot tabağı göstererek, "Vanilyalı tereyağı kremasıyla başlayın," diyor. "Herkes vanilyayı sever."

Hamile Grace vanilya sever mi? Hiçbir fikrim yok ve midesini karıştıran kişi olmak istemem. Büyüttüğü fetus olağanüstü seçici görünüyor.

Ama aynı zamanda Margot'ya hayır demek de istemiyorum, her ne kadar beyanının istisnası tam önünde oturuyor ve üstünden sıkıntı terleri akıyor olsa da.

Güçlendirici bir nefesle çatalımı alıp bir parça kesiyorum ve ağzıma atıyorum. Yoğun vanilyalı bir şey tattığımda beni vuran tanıdık mide bulantısı çiçek açıyor ve dilim Sahra-kuru oluyor.

Elimle ağzımı kapatıp mırıldanıyorum: "Çok lezzetli. Harika bir seçenek."

Konu Eli ile ilgili herhangi bir şey olduğunda iyi bir oyuncu olabilirim ama konu vanilya sevmezliğim olduğunda berbat bir oyuncu olduğum kesin. Margot'nun ifadesi taşa dönüştü.

"*Hasta* mısın?"

Aman Tanrım. "N-

"

"Kusura bakmayın geciktim," diye derin bir ses geliyor kapı aralığından.

Sarika ve Margot'nun dikkati omzumun üzerinden uçup giderken sessizlik aniden ve mutlak bir hal alıyor. Margot'nun gözleri kızgınlıkla kısıldı. Sarika'nın kiler huşu içinde genişliyor.

Koltuğumda dönüyorum, bakışlarım Eli'inkilerle çarpışıyor. Ve evet, anlıyorum. Kapı aralığında dururken oldukça hayranlık uyandırıcı, minky saçları endişeli parmak dalgalarına dönüşüyor, gözleri en zengin çikolata ganajı gibi koyu. Müstehcen genişlikteki omzunu kapının pervazına yaslamış, bir eli cebinde, diğeri telefonunu tutuyor.

O çok güzel. Ve onu boğacağım.

"Burada ne yapıyorsun?" Kek mideme bir kaya gibi çarparak ağzımdan kaçırdım. "Randevumuzun ortasındayız." Margot iç geçirdi. "Eğer arayabilirsen

Bunu."

"Böldüğüm için özür dilerim." Eli dikkatini bana çevirmeden önce bunu Margot'ya yöneltiyor. "Telefon görüşmem erken bitti. Neyse ki."

Gülümsemem o kadar plastik ki çatlıyor. "Bunu sevdim, ama sana bende olduğunu söylemiştim."

"Sende kesinlikle bir şeyler vardı," diye mırıldanıyor ve yanımdaki koltuğa kayarken telefonunun ekranını bana doğru eğiyor. Birkaç dakika önce attığı mesaj karşısında neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

HANGİ PASTA ÇEŞİDİNİ İSTİYORSUNUZ?? 1 LİSTEYE BAKMAM GEREK

Pekâlâ. Düşündüğüm kadar sade değilmiş.

Sesi güven verici bir okşayışa dönüşüyor. "Biraz desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Duygularım Mach hızında birbirine karışıyor: ona gelmemesini söyleyen mesaj yerine o mesaja tepki verdiği için kızgınlık; burada olduğu için şaşkınlık; ve en üzücü olanı, bunu tek başıma yapmadığım için rahatlama. O geldi. Küçük bir toz zerresi kadar bir duygu.

Zihinsel olarak uçuruyorum. Bu en az önemli olan şey, odaklanmam gereken ilk şey çünkü beni dinlemedi.

O bir canavar, sessizce iletiyorum. Az önce inşa ettiğim tüm iyi niyeti yok ettin.

Ne iyi niyeti? Kollarını kavuşturmuş bizi izleyen Margot'ya bir bakış fırlatıyor. *Seni yemek üzereymiş gibi görünüyor.*

Sonra gözleri kek tepsisine, doğrudan dokunulan dilime kayıyor. Kaşlarını çatıyor. "Minibüsü sen mi yedin-"

Elim kalçasına çarpıyor. İçgüdüsel olarak, kalın, sert kas kemerini sıkamak için yukarı kayıyorum. Hayvan beynim ne tür bir dokunuşun onu konuşmaktan alıkoyduğunu tam olarak hatırlıyor ve susmasını istiyorum. Yukarı.

Ama hayvani beynim onu *neden* konuşturmadığını unuttu ve bu yüzden gözbebekleri şok ve sıcaklıkla büyüdüğünde, avucu elimin arkasını kapladığında, parmakları benimkileri sardığında kalbim boğazıma sıçradı. Çenesi bükülerek bizi dayanılmaz birkaç saniye boyunca orada tutuyor. Sonra elimi dizine götürüyor; gri şortunun hemen altındaki sıcak tene değene kadar yavaşça sıyrılıyor.

Vücudumun her santimetrekaresinde tüylerim diken diken oluyor.

"Vanilya çok güzel," diyorum kısık sesle, "*vanilyanın beni hasta ettiğini bilemez, bunu mahvediyoruz*" diye ekliyorum. "Sen de denemelisin."

"Doğru." Eli kendini toparlayıp Margot ve Sarika'ya dönmeden önce bir kelimedenden ibaretti. Elimi geri çekip kucağımda yumruk haline getiriyorum. "Gelin Grace, çarkıfelek meyvesi gibi tropikal tatlara bayılır. Sizde böyle bir şey var mı?"

Margot ona bakıyor, dudakları kıvrılıyor. "I-"

"Bekle, bunu nereden biliyorsun?" Sözünü kestim. Dün gece ben gittikten sonra bu konu hakkında konuştular mı?

Bana baktı. "Listelerimizde var."

"Benim listemde yok. Elinizdeki tam listede var mı?" "Sizin listenize de koydum."

"Yapmadın."

Margot bir adım öne çıkarak, "Affedersiniz," diye homurdandı.

"Georgia," diyor Eli, çenesini telefonuma doğru sallayarak. "Listeni kontrol et. Orada."

"İşte bu yüzden tam listeye ihtiyacım var," diyorum ona mesajını açıp sabırsızlıkla aşağı kaydırırken. "Gördün mü?"

Kek aromaları: çarkıfelek meyvesi, portakal,
ananas, ahududu veya başka bir tart ile
çikolata, vanilya

Pekala. Tamam, vanilya seviyor.

"Sana yarı yarıya yapacağımızı söylemiştim," diyor Eli sessizce. "Bilmen gereken her şey orada. Ama hepsini istiyorsan, sana vereceğim."

"Affedersiniz."

Eli'nin dikkatinin pençesinden kendimi kurtarıyorum ve Margot'nun tam boyunda durduğunu görüyorum. Bir metre boyunda görünüyor.

Önce Eli'ye hitap ediyor. "Genç adam, burası Burger King değil. İstedğin şeyi sipariş edip benden onu hazırlamamı bekleyemezsin. Asistanım Sarika, tercihlerini bize bildirmeleri için arkadaşlarınıza bir liste gönderdi ama bunu yapmadılar. Bu yüzden, geç kaldığın için" -bunun üzerine bakışlarını bana dikti- "ve bu her ne tür bir sevgili kavgasıysa, vaktimi boşa harcadın."

Eli konuşmaya başlıyor, ama ben hemen atılıyorum, "Bu bir lo- Margot, bu karışıklık için çok özür dilerim, ama-"

Elini kaldırıp beni susturuyor. Yanımda Eli kaskatı kesiliyor. Ona bir bakış attığımda, Margot'yu onunkiyle yarışan taş gibi bir ifadeyle izliyordu.

Önlüğünü düzeltiyor, sonra çenesini indirip bana bakıyor. "Üzgün ol ya da olma, bu iş yürümeyecek. Arkadaşlarının düğün pastasını yapması için başka birini bulman gerekecek. Bu ben olmayacağım."

Adam ve Grace'in rüyalarındaki pastanın bir görüntüsü kanatlanır ve uçup gider. Bir yerlerde, o eski Sarah McLachlan şarkısı çalmaya başladı. Ve Adam ve Grace'in Düğününü Düzelt listesindeki ilk maddemizin yanına zihnimde yerleştirdiğim onay işareti?

Silindi.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Eli ve ben Blue Yonder'a olan yolculuğumuz boyunca hiç konuşmadık.

Bunun tanıdıklığı rahatlatıcı olduğu kadar sinir bozucu, çünkü bu biziz: Kötü gecelerden sonra Uber'lerde benzer, gergin bir sessizlik içinde otururduk, şehir ışıkları pencerelere doğru açılı yüzlerimizin üzerinde oynardı.

Ama aynı otoyoldan şaraphaneye dönüş anlarıyla karışıyor, Adam'ın eskimiş Volvo'sunun açık camlarından kahkahalar fişkırıyor, Eli arka koltuktan bana gülümsüyor.

Bu da biziz ve birbirlerine dolanma şekilleri çılgılık atma isteği uyandırıyor.

Üzüm bağının başlangıcını 29. Otoyol'dan ayıran rustik beyaz çiti gördüğümde çenemi sıkıyorum ve sola dönüp soluk taş ve ferforje Blue Yonder tabelasının yanından geçiyorum. Yanımda Eli bir sessizlik sütunu gibi duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş pencereden dışarı bakıyor. Dizleri arabanın salınımına katılacak kadar vurgulu bir şekilde zıplıyor. İçimdeki kara tahtaya çivi çakmaktan başka bir şey yapmıyor. Neden sinirlendiğimi biliyorum; o neden sinirli?

Manzarayı dikkatimi dağıtmaya zorluyorum, tıpkı önümüzde uzanan yol gibi gerginliğimi azaltmasına izin veriyorum. Her iki taraftaki meşe ağaçları birbirlerine uzanarak güneşin gölgelediği bir tünel oluşturuyor. Son kısa mesafeyi de kat ettiğimizde ana bina ortaya çıkıyor. Cooper'ların Büyük Ev adını verdikleri bu bina, altmış dönümlük üzüm bağlarının ortasındaki hafif eğimli bir arazide yer alan, ziyaretçi merkezi ve ofislerin bulunduğu muhteşem beyaz bir çiftlik evi. Etrafındaki alan yerli bitkiler, parlak kır çiçekleri, lavanta çalıları ve parlak yapraklı ağaçlarla ustalıkla düzenlenmiş. Arkasında, Mayacamas sıradağlarının inişli çıkışlı yeşil yüksekliği gökyüzüne doğru uzanıyor.

İçeri ilk adımımı atmadan önce bile, kahkaha ve s o h b e t i n eksik olmadığı bir yer olacağını biliyordum; asla gitmek zorunda kalmayacaktım

O çok arzuladığım şeyleri arıyordum. Sessizlik de farklıydı, ağırlıksız ve hoşnut.

Eli ve benim burayı bu kadar çok sevmemize şaşmamalı. İkimizin de ihtiyaç duyduğu sığınaktı, bizi kalıcı bir yer gibi hissettiren köklere bağlayan köklerdi. Ve birbirimize.

Bu arabayı geri döndürüp San Francisco'ya gitmek istiyorum. Pasta mahvoldu. Hiçbir şey doğru gitmiyor. Yapmak istediğim son şey başarısız olmaya devam etmek ve o bu kadar garip davranırken Eli ile en mutlu olduğumuz anları yaşamak.

Ne yazık ki bu durumda sıkışıp kaldık ama Cumartesi gelene kadar kendimi ondan olabildiğince uzağa atmaya hazırım.

Arabayı evin solundaki park yerine çekiyorum, kapıyı açmadan önce motoru zar zor kapatıyorum. Eli yolcu koltuğundan kalkıp bana öyle farkındalık dolu bir bakış atıyor ki kendimi bir an için çıplak hissediyorum.

Ama sonra tekrar Büyük Ev'e doğru bakıyor, şarap mahzenlerine ve tadım odalarının bulunduğu binaya doğru uzanan zümrüt yeşili çimenleri ve tavandan tabana pencereleri olan çarpıcı beyaz bir bina olan henüz tamamlanmamış kapalı resepsiyon alanını tarıyor. Bakışlarını, içinde kalacağımız tanıdık siyah süslemeli beyaz kulübelerin, avlunun içine sıkışmış havuzun bulunduğu arazinin kenarına kadar takip ediyorum. Hava durgun, Ağustos ayına göre ılık ve kuş sesleriyle dolu.

Eski uğrak yerimiz. Babamın en iyi ellerde olduğumu bilerek beni on haftalığına gönderebileceği yer. Eli'nin nefes alabildiğini hissettiği yer çünkü yetişkinlerin tartışmalarını dinlemek ya da para ve gelecek planları hakkında endişelenmek zorunda değildi.

O son cennet gibi yazı geçirdiğimiz yer. Adam ve Grace'in evleneceği yer. Son zamanlardaki alışkanlıklar devam ederse ve ben Seattle'a taşınırsam, gerçekçi bir şekilde uzun bir süre sonra son kez birlikte olacağımız yer.

Mükemmel olmasını istiyorum - düşün, tüm gece, benim rolüm. Eğer ayrılacaksam, bu anıyı buradaki toprağın derinliklerine yerleştirmek, köklerimi bu yere ve bu insanlara bağlamak istiyorum.

Ancak bir pastayı bile güvence altına alamıyorsak, geri kalanı hakkında şüphelerim var.

Eli'nin iç çekişi boynuma dolanıyor. Geniş omuzlarının burada olduğu gibi düşmesini bekliyorum, ama gergin kalıyorlar.

"Son zamanlarda buraya geldin mi?" diye soruyor arkasını dönmeden.

Gözlerimi kısarak uçsuz bucaksız gökyüzünde sürüklenen kabarık bir buluta bakıyorum. Gerçek mavi ufuk. "Adam'ın büyükanne ve büyükbabasının ellinci yıldönümünden beri görmedim."

Eli yavaşça nefes almak dışında bir tepki vermez. İki yıl önceki partiye davet edilmişti ama gelememişti. Jamie ve ben, Adam, Eli ve benim burada olduğumuz son yaz üretilen bir şişe Cabernet Sauvignon ile sarhoş olmuştuk. Adam ve Grace bütün gece birbirlerine aşık, bu da Jamie'yi ağlamaklı yapıyordu çünkü o da korkunç bir ayrılıktan yeni çıkmıştı. Anıları uzaklaştırmaya çalışıyordum. Aynı bok, farklı gün.

Eli çenesini gökyüzüne doğru kaldırıyor. Güneş yüzüne parmaklarımın alışkın olduğu bir şekilde dokunuyor. "Aynı görünüyor."

Gizleyemediği özlemle göğsüm sıkışıyor, ama bir yanıt verme zahmetine girmiyorum. Onun yerine gözümü kırıp bagajı açıyorum.

Eli çantalarımızı Tetris blokları gibi paketlemişti, bu yüzden bavulumu güçlü bir şekilde çekmeme rağmen yerinden kımıldamıyor. Çevremde olması da işe yaramıyor, derin nefes alıp yavaşça verirken Güzel, Yalnız Adam Doğaya Bakıyor titreşimleri yayıyor. Göz ucuyla, ağzının sanki sayıyormuş gibi yavaşça hareket ettiğini izliyorum.

Sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve bakışlarımız çarpışıyor. Elim bavulun sapından kayıyor, ayaklarım kaldırımda kayıyor.

Beni sabitlemek için bir elini sırtıma dayıyor, diğer elini de sapa doluyor.

Elini tokatlayarak uzaklaştırma dürtüsüne direniyorum, parmağımı bıraktığı bir santimlik boşluğa doluyorum. "Ben hallederim."

İkimiz de bavulu çekip yolun çeyreğine kadar kaldırırken bana bir bakış atıyor. "Yapamazsın."

"Evet," diye homurdanıyorum, tıpkı onun yaptığı gibi tekrar çekiyorum. Bir santim daha çektik. "Bırak beni-"

"Ya *bana* izin verirsen?" Sahte bir nezaketle karşılık veriyorum. "Ve hazır başlamışken, içeri dalmak yerine senden istediğim gibi fırınla ilgilenmeme izin verseydin ne olurdu?"

Birbirimize yapışmışız, ikimiz de bırakmak istemiyoruz, burunlarımız birbirinden birkaç santim uzakta. Eli'nin nefesindeki tarçın kokusunu arabada patlattığı sakızdan alabiliyorum, ağzıma sinirli bir şekilde verdiği nefesi hissedebiliyorum.

"Sana yardım etmeye geldim."

"Sana bende olduğunu söylemiştim." Tanrım, yüksek sesle kızmak iyi hissettiriyor. "Sana gelmemen için mesaj attım ve sen dinlemedin."

Kısa ve sinirli bir kahkaha attı. "Bana yazdığın mesajla gruba yazdığın mesaj iki farklı hikâye anlatıyor. Sen telaşlıydın, ben de satır aralarını okudum ve risk aldım, tamam mı?"

"Ve Grace'in hayallerindeki fırından kovulduk." Hançeri fırlatmadan önce bunu içime sindirmeye çalıştım. "*Ve* hiç pastamız yok."

"Öncelikle, tüm bunlar benim suçum değil. Ben o dükkâna adımımı atmadan önce o kadının canı sıkılmıştı ve ben de istedikleri tatları sizin listenize koydum. Sen sadece bakmadın."

Öfkeli bir ses çıkardım ve o da bu sesi bastırdı.

"İkincisi, Adam ve Grace de bunun bir kısmına sahip. İstediklerini yerine getirmediler."

Duraklıyor, bu da benim çürütmem için bir davet. Ne yazık ki iyi noktalara değiniyor. Eli'nin iş çağrısına duyduğum kas hafızalı kızgınlığın beni oyundan düşürmesine izin verdim, sonra da kazanılamaz bir Margot'yu kazanmaya çalışmanın paniğinin beni tamamen kaybetmesine izin verdim. Bu felaketin tamamına sahip değilim ama bir kısmına sahibim.

Eli'nin gözleri yüzümde geziniyor, ifadesi yumuşuyor. "Yine de bunun pek bir önemi yok. Bize yardım etmek gibi gerçek bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Sadece garip bir güç yolculuğuna çıkıyordu."

"Bana yardım ederdi," diyorum huysuzca, bavulu tekrar çekiştirerek. Vermiyor.

Kolu tutuşunu yeniden ayarlarken bana bakıyor. O çekince ben de çekiyorum ve yarıya kadar kayıyor. "Onun gözüne girmek için en iyi arkadaş olmanıza izin veremezsiniz. Üzgünüm."

Aslında hiç de üzgün görünmüyor.

"Dışarıda kalmalıydın," diye tekrarlıyorum. "Ve bilgin olsun, Adam'a değiştiğini kanıtlaman için bir sürü fırsat olacak, ama iş görüşmesinde olduğun için geç kalmamamızı söylediği bir randevuya geç kalman muhtemelen bunu yapmayacak."

Bir insandan kaydedilmiş en öfkeli sesi çıkarıyor. "Bu bir iş görüşmesi değildi, tamam mı? Terapi randevum vardı. Üçe kadar sayacağım, çek ki şu lanet şeyi çıkarabilelim."

Sayıyor ama kulaklarımdaki uğultudan zar zor duyuyorum. Alçak ve gergin bir sesle "git" diye bağırırken kelimeleri yeniden başlayan beynime çarpıyor.

Bavul ortak çekişimizle serbest kalıyor ve yere düşerken neredeyse başımı koparıyor. Eli elleri kalçalarında, kulakları pembeleşmiş bir halde bavula bakıyor.

Ona bakıyorum. "Halüsinasyon mu görüyorum yoksa az önce terapiye gideceğini mi söyledin?"

Yanağındaki kirli sakalı ovuşturuyor; avucunu aşındırıyor, yumuşak bir çapak tenimi gıdıklıyor. "Gittim. Neredeyse bir yıldır her hafta gidiyorum."

Hala birlikteyken denedi ama gitmeyi tamamen bırakana kadar sık sık iptal etmek zorunda kaldı. Bu kadar uzun süredir düzenli olarak biriyle görüşüyor olması bir mucize.

Tüm duygularımı tanımlamak zor. Şok, kafa karışıklığı ve ikimiz için de bastıramadığım küçük bir acı var. Başkaları da var: Sonunda bunu kendisi için yapıyor olmasından gurur duyuyorum. Bunun nedenini merak ediyorum. Yıllar önce yaşadığı kaygının ve çökmekte olan ilişkimizin yeterli olmadığına dair bir kalp çarpıntısı.

Ve tabii ki Adam'ın pastası bendeyken terapistini bırakıp beyaz *atlı* şövalyelik yapmasına inanamıyorum.

"Tanrım, Eli," diye nefes alıyorum. "Terapistinle telefonda kalmalıydın. Yanlış yazılmış büyük harfli bir mesaj, bu kadar önemli bir şeyden kaçmanı gerektirmezdi."

"Ben kaçmadım. Durumu açıkladım ve o da beni gelmem için cesaretlendirdi-" Ağzı sert bir çizgi haline geldi ve devam etti

"Bana yaptığımız şeyin önemli olduğunu söyledi. Bana gitmemi söyledi."

"O zaman gönderdiğim *diğer* mesajdan bahsetmemiş olmalısınız."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Oraya gittiğim için pişman değilim. Listeye bakmış olsaydın, tatların ne olduğunu göreceğini biliyordum. Bakmamış olman bana kafayı yediğini gösterdi. Sen listelerine göre yaşıyorsun." Tartışmak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı. "Ben doğru seçimi yaptım Georgia. İhtiyaçlarını iletmekte iyi değilsin, özellikle de boğuluyorken."

Eski, acı veren bir çürüğe doğrudan bir baskı. "İhtiyacım yoktu-"

Sen demeden önce sözümü kesiyorum ama Eli yine de duyuyor. Kısa, esprisiz bir kahkaha atıyor. "Evet, bunu açık ve net bir şekilde anladım."

Sertçe yutkunarak arkamı dönüyorum, duygularımı yatıştırırken aniden bulanıklaşan gözlerimi en yakındaki meşe ağacına odaklıyorum.

Eli'nin terapötik bir şekilde ifade ettiği gibi, ihtiyaçlarımı iletmeyi patolojik olarak reddetmem, kendi (son zamanlarda ihmal ettiğim) terapistimin yardımıyla aşmaya çalıştığım bir şey. Ancak stres veya tetikleyici durumlarda ilk sarıldığım başa çıkma mekanizması bu oluyor. Başkalarının ihtiyaçlarının öncelikli olduğunu, benimkilerin karşılanması için program yapılması gerektiğini ya da daha kolay bir şekilde kendi başımın çaresine bakmam gerektiğini çok küçük yaşta öğrendim. Bu, zorlu bir kariyerle uğraşırken elinden gelenin en iyisini yapan ama sadece benim adımın yazılı olduğu topları düşüren babam tarafından; sadece varlığım bile başa çıkılamayacak kadar fazla olduğu için çekip giden annem tarafından; Adam, Jamie ve Eli gibi, bir şeylere ihtiyacım olana ya da çok fazla hissedene kadar sakın olan arkadaşlarım tarafından pekiştirildi.

Sonunda Eli bunu bana da yaptı, ama önce ihtiyacım olanı yüksek sesle söylemek zorunda kalmadığımdan emin oldu; bir şekilde, en iyi arkadaşken ve hatta ilişkimizin ilk birkaç yılında bile *beni anlıyordu*. Bu yüzden her şey kötüye gittiğinde işler çok daha zordu; bunu her şeyin iyi olduğu zamanlarla kıyaslayabilirdim. Kolaydı. Bazı açılardan mükemmel.

"Georgia." Eli adımı usulca, pişmanlıkla söylüyor, sanki tüm bunları yüksek sesle söylemişim gibi. Ben ona izin vermeyi bırakmadan önce beni nasıl okuyabildiğinin bir parıltısı.

"Öyle demek istemedim," diyorum alnımı ovuşturarak. "Çok da önemli değil."

"Tabii ki önemli." Sesi şimdi daha yakın, kulağıma yakın alçak bir mırıltı.

Bu duyguların hiçbirinin kabardığını hissetmek istemiyorum ve bu eski tartışmayı tekrarlamak istemiyorum - hiçbir zaman değil, özellikle burada ve şimdi.

Odaklanmam, önümüzdeki Cumartesi'nin sorunsuz geçmesini sağlamam gerekiyor ve Eli etrafımdayken bunu yapamam. O da üzerine düşeni yapabilir ama benden uzakta olmalı.

"Dinle." Arkamı döndüğümde yüz ifademi nötr hale getiriyorum. "Çok yoğun birkaç gün geçirdik ve birbirimizin etrafında bu kadar çok olmaya alışık değiliz, özellikle de gözetimsiz."

Eli'nın kaşları havaya kalkıyor. "Gözetimsiz mi?"

Ben de arkama yaslanıyorum. "Bunun için daha iyi bir kelime bulabilir misin?" Bir süre sonra, "Şu anda değil, hayır" dedi.

"Bunu mahvetmek istemiyorum, sen de istemiyorsun, bu yüzden birbirimizin yolundan çekilmemiz muhtemelen bizim ve daha da önemlisi Adam'ın yararına olacaktır."

"Yoluma çıkmıyorsun," diyor hayal kırıklığı içinde. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum *ki "Sen benim yolumdasın"* demeyeyim.

"Seni terslemek istememiştim," diye devam ediyor, sessizliğimi şüpheyile karıştırarak.

"Mesele o değil. Seninle ya da benimle ya da-" Neredeyse *ağzımızdan* kaçırdığımız sözlerin etrafından dolanıyorum. "Adam ve Grace'in yaşadığı felaketi, kendimizi toparlayamadığımız için daha da büyük bir felakete dönüştürmek istemiyorum, bu yüzden ayrılık listelerimizi bu hafta yapılacaklar olarak kabul edelim. Darılmaca gücenmece yok."

Eli bana bakıyor, gözleri tanımlayamadığım ve tanımlamak istemediğim duygularla bulutlanmış. Çenesi geriliyor ve Büyük Ev'e doğru bakarken gevşiyor.

"Pekâlâ. Darılmaca gücenmece yok," diye yineliyor. "Neden eşyalarını içeri götürmüyorsun? Eminim herkes seni görmek için sabırsızlanıyordur."

Bavulumu düzeltmesini ve ardından giysi çantamı çıkarmasını

şaşkınlıkla izliyorum. Ben kıpırdamayınca dirseğimi kavırıyor, koluma bir kanca yapıyor.

Böylece çantayı üzerine örtebilir.

"İçeri gelmiyor musun?" Onun dokunuşuyla tenimde uçuşan kıvılcımları görmezden gelmeye çalışarak ama başaramayarak soruyorum.

"Önce Adam'ı arayacağım ve ona fırında neler olduğunu anlatacağım."

Neredeyse giysi çantasını düşürecektim. "*Şimdi mi?*"

"Bizi takip etmesinin an meselesi olduğunu biliyorsun."

"Şey, evet, ama-" Bu konuşmayı yapmayı düşünmemiştim bile. "Ona ne söyleyeceksin?"

"Margot'ya geri dönmediği için ona biraz bok vereceğim ve hayal kırıklığına uğramaması için onun nasıl bir canavar olduğunu oynayacağım." Eli çenesini kaşıyarak bana bakıyor. "Senin hakkında kötü bir şey söylemeyeceğim. Ya da kendim hakkında. Margot bizim için suçu üstlenebilir."

"Benim hakkımda kötü bir şey söylemenden endişelenmiyordum," diyorum, ikimiz adına da hakarete uğramış bir şekilde. Geçmişimize rağmen beni eleştirmeye hiç yaklaşmadı. "Sadece bu konuşmayı neden tek başına yapmak istediğini merak ediyorum."

"Çünkü onu hayal kırıklığına uğratmanın seni öldüreceğini biliyorum." Sırt çantasının cebinden bavulunun yanına yerleştirdiği telefonunu çıkarırken bana küçük, tahta bir gülümseme veriyor. "Ve çünkü ben buna alışkınım."

On İkinci Bölüm

"Üzgünüm, az önce nişanlınıza da söylediğim gibi, yıl sonuna kadar doluyuz. Bake House'u denemek isteyebilirsiniz."

"Onları zaten denedim," diye iç geçiriyorum. "Ve o benim sevgilim değil-"

Hat kesildi. Yazlık oturma odamda yankılanan sinirli bir iniltiyle telefonumun ekranını yumrukluyorum.

Bu, elli millik bir yarıçap içinde aradığım dördüncü pastane ve her seferinde bir nişanlıdan bahsettiler. Eli'nin havuz kenarında bir şezlongda oturmuş, telefonu kulağına yapışık ve dizinin üzerinde bir Post-it pedi dengede tutarken, onun da elli mil yarıçapındaki tüm fırınları aradığını anlamak için çok kafa karıştırıcı iki konuşma ve pencereden dışarı bakmam gerekti. Görünüşe göre, listenin benim payıma düşen kısmında olmasına rağmen bu görevi o üstlenmişti.

Sayılır. Biraz yaratıcılığımı kullandım ama pasta aromaları listemde yer alıyor, bu da yeni bir tane bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Son fırının numarasını tuşluyorum, hat çalarken bakışlarım Eli'da sabitleniyor. Şu anda telefonu kapalı, yani ya benden önce davrandı ya da bulamadı. Dikkati parmaklarının arasına sıkıştırdığı neon bir şeye, kâğıt yüzüklerinden birinin içine katlanmış Post-it notuna odaklanmış durumda.

Bu bir aşinalık anı, ancak yirmi altı saat önce Blue Yonder'a vardığımızdan beri, onun hakkında tanıdık olan çok az şey var. Cesedi yakalanan Eli Mora geliyor.

Ve kafamı karıştırıyor.

Düşünmem gereken pek çok meşru şey olmasına rağmen, bunun yerine geçtiğimiz günü ona ne olduğunu anlamaya çalışarak geçirdim. Uzaklaşması mı? Şeytan çarpması mı? Bazıları profile uyuyor, dün arabadaki o an ve bana Şeftali diye seslenmesi, sanki onun için hala o kişiymişim gibi.

Ama şeytani olarak ele geçirilmiş insanların haftalık terapi randevuları olduğunu ya da Adam Özür Turu olarak düşünmeye başladığım şeyi yaptıklarını ya da eski kız arkadaşlarına hiper-terapi hakkında terapi konuşmaları yaptıklarını sanmıyorum.

Son beş yılı kendilerini ilgilendiren ya da inciten hiçbir şey hakkında konuşmayarak geçirdiklerinde bağımsızlık sorunları.

Başını güneşe doğru eğip gözlerini kapatırken onu inceliyorum. Belki de şeytan çıkarılmıştır. Belki de bir şeytanı *kaybetmiştir*. Luce gitti ve yerine bir insan mı geldi? Eli çok istediği Başkan Yardımcısı terfisini mi aldı, yoksa -en düşük ihtimalle- iş/yaşam dengesini kurmaya mı karar verdi?

Her neyse, dün tam tersini yapmak üzere anlaşılmamıza rağmen, bu kadar mevcut ve *inanılmaz* bir şekilde yolumda olması korkunç bir zamanlama. Kelimenin tam anlamıyla bulunduğum her yerdeydi: Dün Laurie'nin dört kardeşinden ve onların çeşitli soylarından gelen kucaklamaları kabul ederken; Adam'ın saha koordinatörü rolünü üstlenen teyzesi Julia ile haftanın çalışmalarını gözden geçirmek için araziye gezerken arkamda beliren bir varlık; diğer ikisi hala yenilenmekte olduğu için benimkine birkaç santim mesafedeki kulübesinin merdivenlerinden yukarı yürürken, çünkü elbette öyleler; Dün akşam yemeği için toplandığımız tadım odasının dışındaki ana verandada yanımdan geçerken, eli sırtıma hızlı ama silinmez bir baskı yaptı; bardağımın son damlalarını yudumladıktan beş saniye sonra en sevdiğim Chardonnay şişesini uzattı.

Şimdi de beni Napa County'deki tüm fırınlara götürün.

Hayalet olarak geçirdiğim beş yıldan sonra, Eli'nin bana ve etrafındaki dünyaya dair güçlü farkındalığının bu yirmi altı saati, sürekli çarptığım sağlam bir duvar gibi geliyor. Bu Eli'nin yeniliği, *eski* Eli'yi ne kadar yakından yansıttığı o kadar kafa karıştırıcı ki odaklanamıyorum.

Ama yapmak zorundayım.

"Pastanın üzerindeki krema, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Hattın diğer ucundaki neşeli ses beni Eli'nin sersemliğinden çekip çıkarıyor. Kendi lanet noktamı kanıtlıyorum.

"Merhaba!" Ses tonlarına uyararak söylüyorum. "Biraz uzun olacak ama önümüzdeki Cumartesi günü yapılacak bir düğün için pastaya ihtiyacım var ve acaba bana yardımcı olabilir misiniz?"

"Ooh, evet." Karşı taraftaki kişinin sesi mutlu geliyor, bu olumlu bir işaret, ta ki devam edene kadar, "Nişanlınız birkaç dakika önce aradı. Ben çok

Zahmetiniz için özür dilerim."

"O benim değil- biliyor musun, bunun bir önemi yok." Hafif bir kahkaha atmaya zorladım. "Yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

"Umarım öyledir. Patronum bugün dışarıda ama ona durumunuzu mesaj attım ve benden sizin için Salı günü bir randevu ayarlamamı istedi. Saat 14:00'e ayarlandı."

Rahatlama ve kızgınlık birbirine karışıyor. "Çok teşekkür ederim. Salı günü görüşürüz."

Telefonu kapatıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve koltuğun koluna yaslanıp yüzümü pencere camına dayıyorum. Eli'ye bakıyorum, ona sakince listemden çekilmesini ve anlaşılmamıza sadık kalmasını söylemenin yollarını arıyorum.

Ama sonra ayağa kalkıyor ve düşüncelerim uçurumdan aşağı düşüyor. Siyah tişörtünü çıkarmadan saniyeler önce açık mavi mayo giydiğini fark ediyorum, altın rengi teninin dönümleri ortaya çıkıyor, ensesinde altın rengi bir parıltı belirliyor.

Ağzım hemen sulanıyor. Onu yıllardır gömleksiz görmemiştim; özellikle Nick ve Miriam'ın düğününden sonra şişmanlamış. İyi görünüyor. Muhteşem.

Eskiden bu vücudu o kadar iyi tanırdım ki bazen benimmiş gibi hissederdim. Her kıvrımını, her sert düzlemini bilirdim. Teninin nerede gıdıklanacağını, nerede zevkten titreyeceğini bilirdim. Omuzları çıplakken daha da geniş görünüyor, gömleğini kenara atarken kürek kemiklerinin kanatları açılıyor. Uykuya dalarken parmaklarımı tam o noktaya sokar, yumuşak, kıvrımlı desenlerde gezdirirdim.

Görüş alanıma bir yüz giriyor. "Harika bir manzara, değil mi?"

Çılgık atıp koltuktan yuvarlanıyorum, kığım parke zemine öyle şiddetli çarpıyor ki dişlerim takırdıyor. "Tanrım, Cole!"

Ben sürünürken kıkırdaması pencereden içeri giriyor. "Belli ki öyle düşünüyorsun, en azından."

Saçlarımı yüzümden çekip ona kışkırtıcı bir bakış atıyorum. *Göt* herifin tanımına bakacak olsanız, Cole Cooper'ın yakışıklı yüzü karşınıza çıkar. Adam'ın büyük kuzeni ve Blue Yonder'ın satış müdürü, uzun boylu ve iri yarı beyaz bir adam, geniş bir gülümsemesi ve herkesi yavru bir köpek olduğuna inandıran koyu kahverengi gözleri var. Gerçekte, o bir

Barracuda. Burada başımıza gelen belaların yüzde doksan dokuzundan ve Cooper ailesinin kolektif mide ekşimesinin muhtemelen yüzde yüzünden o sorumlu.

"Ona bakmıyordum. Ona ters ters bakıyordum çünkü bok kafalılık yapıyordu."

Kahretsin, ağzımdan çıkan kelimeler Eli'nin filtresinden geçmeden ağzımdan çıktı. Burada bile, ilişkimizin en steril şekilde bilindiği yerde - çıktık, ayrıldık, arkadaşız - Eli ve ben arkadaşlık açısını oynamayı biliyoruz. Özellikle de herhangi birinin Adam'a Eli'yle aramızın bozuk olduğunu söyleyen bir mesaj atabileceği şu günlerde bu çok önemli.

Ben Cole'u bu listenin en başına koyardım.

Bir anda gözleri parlıyor. Omzunun üzerinden bakıyor, koyu sarı saçları esintiyle dalgalanıyor. "Oğlumuz şimdi ne yaptı?"

Bir iniltiyi bastırıyorum. "Önemli bir şey değil. İkimizin de bu hafta için görevleri var ve o benimkilerden birini devraldı."

"Ah," diyor bilge bir baş hareketiyle. Yüzünde o sustalı gülümsemesi belirmeden önce birbirimize bakıyoruz. "O zaman gidip ona soralım."

"Hayır."

Ama artık çok geç; adımlarında çileden çıkarıcı bir sıçrayışla uzaklaşmaya başladı bile.

Peşinden koşuyorum. Avlu, dört kulübenin arasındaki U şeklindeki boşlukta yer alıyor; havuz ve lacivert minderli şezlonglar merkezi toplanma noktası olarak hizmet veriyor. Lavanta bitkilerinden oluşan bir sınırın ötesinde, üzüm bağının çevresinde eski bir piknik masası duruyor. Eli'nin ve Adam'ın baş harflerinin yanı sıra benimkilerin de hâlâ masanın üzerine kazılı olduğunu anlamak için bakmama gerek yok.

Cole çoktan parıldayan havuzun kenarına gelmiş, elleri haki pantolonunun ceplerinde. Eli'nin bakışları Cole'dan bana kayıyor, Cole'la ilgili anlaşılabilir kızgınlığın bir kısmı ifadesinden taşıyor.

"Georgia senin bok kafalı olduğunu düşünüyor, E,"

diyor Cole. Eli'nin kaşları havaya kalkıyor. "Öyle mi?"

Cehennemin derinliklerinden gelen bir iç çekiyorum. "Ben öyle bir şey demedim." Cole'un gözleri neşeye parlıyor. "Kesinlikle öyle dedin."

"Öyle demek istemedim."

"Bunu söyledin ama ciddi değil misin?" Eli soruyor.

"Sevgi ifadesi olarak söyledim," diye düzeltiyorum.

Gözlerini kısarak bana bakarken ağzında bir sırıtış beliriyor. "Evet, duyduğuma göre bu sevecenlik konusunda çok ilerideymiş."

Ben de ona bol dişli, hoş bir gülümseme ile karşılık veriyorum. "Tam orada *dostumla* birlikte."

"Peki ben *bu bok kafalıyı* hak edecek ne yaptım *dostum*?" Saçlarını yüzünden geriye doğru iterek tam boyunda ayağa kalkıyor ve bir an için göğsünden aşağı akan su beni tamamen şaşkına çeviriyor.

Tek söyleyebileceğim "Salı".

"Salı mı?" diye tekrarlıyor, içimde yarattığı cinsel isyandan habersiz.

İki beyin hücrelerini bir araya getirmeye çalışıyorum. "Salı günü bir fırın randevumuz var."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Var. Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü ben de fırınları arıyordum." Sesimi eşit tutuyorum, Cole'un konuşmamızı dikkatle izlediğinin farkındayım. "Ya da daha doğrusu senin yarım yamalak saniyelerini alıyordum. Az önce randevumuz olan biriyle konuştum."

"Tamam," diyor yavaşça. "Bu kötü bir şey mi?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Çifte iş yapmak hiç *iyi* bir şey midir, özellikle de bizim zaman çizelgemizde? Listelerimize sadık kalacağımız konusunda anlaşmıştık. Fırın benim listemdeydi."

Kaşlarını çattı. "Hayır, değildi." "Evet, öyleydi."

"Listenizde, *diğeri yüzümüze patladığından beri yeni bir fırın bulmak* mı yazıyordu?" diye cevap veriyor, elini ağzına götürüp nemli bırakıyor. "Bu benim için çok psişik olurdu."

"Bu revizyonist tarih çok *sevimli*," diye neşeyle karşılık veriyorum. "Benim listemde pasta aromaları var, ki bu da neredeyse aynı şey."

Şimdi dişlerim parlıyor, küçük, muzaffer bir sırıtış. "Kesinlikle öyle."

"Hey."

Sırıtişı geniş ve yoğun bir güzelliğe dönüşüyor. "Tam içine girdin." Bir süre sonra, ipeksi bir "Dostum" diye ekliyor.

Cole bu alışverişi giderek artan bir gülümsemeyle izliyordu. Şimdi aramızda eliyle işaret ediyor. "Bir dakika, bu gerçekten bir fırınla mı ilgili yoksa eski sevgililerin kavgası mı? Dün gece biriniz hata yapıp diğerinin yatağına düştü ve beklentileri karşılanmadı mı?" Gözlerini Eli'a diyor. "Georgia'ya iyi bir D vermedin mi?"

"Alo?" Haykırıyorum. "Bunu söyleyemezsin."

"Bu havuzdan çıkıp seni öldüreceğim," diyor Eli, dirseklerini şu anda çıplak ayaklarımın tabanlarını yakan betona dayayarak.

Belki de burası cehennemdir.

Cole muzaffer bir edayla, "Demek ona kötü D verdin," diyor.

"Bana hiç kötü davranmadı-" Birdenbire sözümü kesiyorum, vücudum sarsılıyor, Eli'nin çıkardığı boğuk ses ve Cole'un attığı kahkaha yüzünden yanaklarım alev alev yanıyor. Bakışlarım Eli'ninkilerle çarpışıyor ve kıvılcımlar, hızlı ve erimiş anılar.

Cole'a döndüm. "*Siklerden* bahsetmişken, böyle konuşamazsın. Eli ve ben arkadaşız."

Cole'un dikkati Eli'da kalır. "Onlar da eski sevgililer."

"Yıllar önce," diye ısrar ediyorum. "Biz iyi arkadaşız. Harikayız."

Cole kaşlarını kaldırarak Eli'a bakar. "Senin değerlendirmen de mi bu? Çok iyi arkadaş mısınız?"

Ses tonu tuhaf bir şekilde bilgili ve Eli'ye bakıyorum, "En büyük" dediğinde ifadesi boş kalıyor.

Cole'un "hmm" demesi eğlendirdi.

"Bunu hallettiğimize sevindim." Cole'a dönüyorum. "Seni yıllardır görmedik Cooper. Tanıdık gelmeye başlamadan önce kişiliğine alışmamız için bize bir dakika ver, tamam mı?"

"Ama ben aşınayım," diyor ve Eli'yi işaret ederken sırtarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "En azından bununla. Aslında Eli'yi son bir buçuk yıl içinde birkaç kez gördüm."

Göz kırpıyorum. "Öyle mi?"

Cole bir şezlonga doğru yürüyor, Eli'nin havlusunu ve gömleğini bir kenara atıyor, böylece ayak bileklerini çaprazlayarak uzanabiliyor. "Evet. İlk kez geçen yıl bir konferans için New York'a gittiğimde, sonra da bir arkadaşımı ziyaret etmek için tekrar döndüğümde. Senin geldiğin düğünden kısa bir süre önceydi, değil mi E?"

"Zaman çizelgesini açıkça bildiğin halde neden bana soruyorsun?" Eli eşit bir şekilde arkasını dönerek uzaklaşıyor.

Cole sırtarak, "Drama için," diye yanıtlıyor. "Her neyse, geçtiğimiz Nisan ayında aynı konferans için geri döndüm ve bu çocuk çok yalnız ve nihayetinde anlamsız görünen bir programda zaman bulmayı başardı, ama hey, ben ne bilirim ki?"

Haksız değil ama yine de tüylerim diken diken oldu. Eli, tanıştıklarında ona acımasız programıyla ilgili bazı işaretler vermiş olmalı ve kalbi doğru yerde, ama Cole'un suratına hızlı bir yumruk yemiş gibi bir teslimiyeti var.

"Yakın zamanda bir noktaya varacak mısınız?" Eli'nin isyankâr bakışını yakalayarak soruyorum.

Cole'un gözleri kısılıyor, sanki göğsümde kabaran koruyuculuk benim de yüz ifademi doldurmuş gibi bana bakıyor. Bir omzunu kaldırarak masanın üzerinde duran kâğıt yüzüğü alıyor ve inceliyor. "Mesele şu ki, en sevdiğimiz bok kafalıyı tanıyorum. Eli iyi bir dinleyicidir. Ben de öyleyim." Bunun üzerine bakışları keskinleşiyor ve beni buluyor. "Sanırım bu E ile benim de çok iyi arkadaş olduğumuz anlamına geliyor."

"Bu çok değerli," diyorum. "Ama bu, sansasyonel ve uygunsuz şeyler söyleyebileceğin anlamına gelmiyor."

"Bu benim kişiliğimin yüzde yetmişi gibi bir şey."

Eli havuzun kenarına doğru yüzerken bakışları Cole'un üzerinde sabitlenir. "Buraya sadece baş belası olmak için mi geldin yoksa ziyaretinin bir amacı var mıydı?"

"Evet," diye

yanıtlıyor Cole.

"Hangisi?"

"İkisi de, ve değerli demişken-" Cole kâğıt yüzüğü havaya fırlatıyor, tam bana doğru. İçgüdüsel olarak ona uzanıyorum, avucuma fısıltı kadar hafif bir şekilde indiğinde nefesimi bırakıyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

Elimi yüzüğün etrafına kapatıyorum. *Bu* geçmişı onunla paylaşmayacağım. "Hayır."

Cole'un bakışları benden Eli'a kayıyor ve onda kalıyor. Yumuşak bir "Ah." diyor. Eli burnunun kenarını çimdikliyor. "Anlatmak istediğimize hızlıca yaklaşın."

Cole parmaklarını şıklatarak, "Tamam," diyor. "Georgia, annem bir dakikan varsa koca kışlı kontrol listesine göz atmanı istiyor. Şu anda ofiste."

"Hallediyorum," diyorum, kendimi yarı çıplak Eli ve Cole'un işkencesinden kurtaracak bir neden bulduğum için minnettarım.

Ellerini başının arkasında birleştirerek sırtıyor. "Merak etme, oğluna eşlik edeceğim."

"Endişelenmedim."

"Ve seni tamamen boğmayı planlıyorum," diye ekliyor Eli. Cole sadece güler. Bu ikisinin çözmesi gereken bir durum. "Görüşürüz, bok kafa."

"Endearment?" Cole arıyor.

"Aşağılayıcı," diye karşılık veriyorum. Eli'nin kahkahası Cole'un alçak sesle mırıldanmasıyla kesilmeden önce beni patikaya kadar takip ediyor.

Merakımı zorla uzaklaştırıyorum. Aralarında her ne oluyorsa beni ilgilendirmez. Bu yepyeni Eli Mora'nın bunaltıcılığı dikkatimi dağıtamaz. Şimdiden etrafımı bir sarmaşık gibi sarıyor ve ona kapılmaktan daha az istediğim bir şey yok, özellikle de sarmaşıkların büyümesi gereken topraklarda.

On Üçüncü Bölüm

Pazar günü, Adam güneş henüz gökyüzüne çıkmamışken **arar**.

Telefonumu sehpanın üzerinden alıp tekrar koltuğa yerleşiyorum.
"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor merhaba yerine.

"Saat 8:05 Adam, ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Uyuyor musun?" diye tahmin ediyor pişmanlık duymadan.

"Çok yakın zamanda."

Aslında bir saatten fazla bir süredir, şu anda profesyonel bir fotoğrafçı olan ve Glenlake Lisesi'nden çıkan en seksi ikinci adamla evli olan eski bir lise üst sınıf öğrencisini düzenli olarak takip ettiğim TikTok ile panik içinde iş ilanlarını incelediğim LinkedIn arasında gidip geliyorum.

Yine de ikilemim hakkında düşünmeme yeminimi tutmalıydım; bulgular olumlu değildi. Seçenekler var ama hiçbiri şu anda sahip olduğum şeye dokunamaz. İşimi seviyorum ve bunun ne kadar nadir olduğunu kişisel deneyimlerimden biliyorum. Bu konudaki tek kusurlu şey, beni temelli olarak Seattle'a geri göndermek istemeleri.

"...Eli?"

Adam'ın sesi beni o ana geri döndürüyor ve spiralimi zihinsel bir çekmeceye itiyorum.

"Peki ya Eli?" "Nerede o?"

"Saat 8:05'te *burada* değil," diyorum, mutfuğa doğru yürürken. Pırıl pırıl lacivert dolapları ve altın rengi donanımıyla, tezgahı mavi damarlı beyaz mermeriyle şimdi muhteşem.

Sevgiyle yıpranmış akçaagaç ahşabı ve asma duvar kağıdıyla eski versiyonu özliyorum.

Burada geçirdiğim ilk iki yaz -aslında bu kulübede, Adam'ın kuzenlerinden tembel bir Susan'ın rotasyonu ile kalıyordum- nasıl olduğunu bilmiyordum.

bu yerin benim için ne kadar önemli olduğunu anladım. Heyecan ve ev özlemi beni çok bunaltmıştı. Blue Yonder'ı seviyordum ama henüz bana ait değildi ve bu duygu beni hep endişelendiriyordu. Bir sonraki yaz Eli bize katılana kadar buranın evim gibi olduğunu gerçekten hissetmeye başlamadım; o zaman burası damarlarımda kök saldı.

Pencereden dışarı bakıyorum, yine evimi özlüyorum, özlediğim yerin ortasında duruyorum. Uzun, sallanan ağaçları ve uzun araziye, özenle dizilmiş asma sıralarını gözümün önüne getiriyorum. Avlu, çimenlerin üzerinde zıplayan kuşlar dışında sessiz ve boş; havuz, Eli'nin dün içinden geçen bedeninin anısıyla titreşiyormuş gibi sessizce dalgalanıyor. Huzurlu ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

"Kulübesinde olduğunu varsayıyorum," diyorum gözümü manzaradan kaçırarak.

Muhtemelen yeni Eli şeylerinden birini yapıyordur ya da listemden başka bir şey aşırıyordur. Ya da belki Cole'un cesedini gömüyordur. Dünkü konuşmayı düşünerek ve sonra da düşünüp durduğum için kendimi azarlayarak geçirdiğim zamana rağmen parçaları bir araya getiremiyordum. Yastıklarımı insan şekline sokup yatağımı boş hissetmemeye başladığımda, Cole'un Eli'ye meydan okuyormuş gibi görünmesini tekrar tekrar düşünerek dönüp durdum. Ama ne konuda?

"Sahiplenme," diye mırıldandım. "Ne?"

"Uh..." Bakışlarım tezgâhın arka köşesine yerleştirilmiş yüzük kutularına takılıyor; zengin kırmızı renkleri beyaz mermerle keskin bir kontrast oluşturuyor. Kanayan iki kalp gibi görünüyorlar. "Yüzükleriniz bende."

Adam, "Evet, biliyorum." demeden önce kısa bir duraksama oldu. Onları sana ben verdim." Bir duraklama daha, bu seferki daha şüpheli. "Bunu bana neden söylüyorsun? Sen iyi misin? Rehin mi tutuluyorsun? Bu garip bir kod mu? Çünkü bu noktada, olan biten diğer her şey göz önüne alındığında şaşırmazdım-"

"Rehin tutulmuyorum ama teorik travmatik deneyimimi sen ve lanetinle ilgili hale getirdiğin için teşekkürler." Kalçamı tezgâha yaslıyorum. "Öyle bir şey yok bu arada. Her şey harika gidiyor. Tüm mekan hazırlıkları yolunda gidiyor ve Salı günü bir fırın randevumuz var."

"Güzel," diyor. "Bu sefer çivilenmiş olsun, tamam mı?" Kalbim mideme iniyor. "Üzgünüm-"

"ADAM," diye bağıyor Grace arka planda.

"Şaka yapıyorum!" diye bağıyor, sesi boğuklaşıyor ve sonra tekrar düzeliyor. "George, şaka yapıyordum. Özür dilerim, çok erken oldu."

İç çektim. "Bana sadece neden aradığını söyle."

Adam mutlu bir şekilde yoluna devam eder; bir meyve sineğinin dikkat süresine sahiptir. "Çünkü yarın senin için bir DJ randevusu ayarladık. Gracie ve ben adamla Zoom yapmak istedik ama o 'deneyim' için birinin gelmesi konusunda ısrarcıydı. Tam olarak böyle diyordu. Bir 'deneyim'."

"Kulağa epik geliyor." Bir yüzük kutusu alıyorum, Adam'ın altın yüzüğünü bulmak için üstünü çeviriyorum, dün gece kontrol ettiğimde olduğu gibi. Ve dün sabah da kontrol ettiğimde.

Kutuyu geri kaydırmaya başladığımda Grace'in kutusunun arkasında neon pembesi bir parıltı yakalıyorum; Cole'un dün bana fırlattığı kâğıt yüzük. Fırlatıp atmam gereken ama bunun yerine sonsuzluğun gerçek sembolü olan gerçek yüzüklerin arkasına sakladığım yüzük.

Adam konuşmaya devam ederken telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp yüzüğü alıyorum. Kağıt pürüzsüz ve kalın, katmanları Eli'nin özenli parmakları tarafından titizlikle katlanmış. Eskiden bana bunları verdiğinde, parmağıma takarken çok dikkatli olurdum - işaret ya da orta parmağıma ya da çıkmaya başladıktan sonra yüzük parmağıma, ama sağ parmağıma. Arkasında bir yol çizer, aşağı itmeme yardım eder, sonra kirpiklerinin arasından sırtarak bana bakardı. Bazen en mutlu gülümsemeleri en küçük gülümsemeleriydi ve kağıt yüzük gülümsemeleri sadece ağzının hafifçe yukarı doğru kıvrılmasıydı.

"İyi görünüyor Şeftali," diye mırıldanır, parmağımı ağzına götürürdü. Parmak eklemimi ısırırdı, ben gülünceye kadar sert ve dağınık, sonra daha yumuşak, ben titreyinceye kadar sadece dişlerinin sıyrıklarıyla.

"-Beni FaceTime ile içeri alabilirsin diye düşündüm. Bu adamın yasal olup olmadığını görmek istiyorum. Yemin ederim, sadece taş gibi soğuk tuhaf tipler kaldı," diyor Adam. "Bu kötüye işaret mi?"

O kadar gerçek ki Eli'nın ağzını tenimde hissettiğime yemin edebilirim.

"Bu kötüye işaret değil," diye sesleniyor Grace.

"Bu kötüye işaret değil," diye tekrarlıyorum. "Düğününüzden bir hafta önce seçeneklerinizin kısıtlı olması normaldir."

"Hatırlatma bana," diye cevap veriyor karanlık bir şekilde.

"Çok fazla endişelenmeyin. Benim ve Eli'nin tüm beyin hücrelerimiz bu işi çözmeye adanmış durumda."

Ve bir beyin hücresi bile Eli'ye adanmamalıdır.

Yüzüğü tezgâhın üzerine bırakıyorum ama bu daha çok sinirli bir hamle oluyor ve bileğim Adam'ın yüzüğünün bulunduğu kutuya çarpıyor. Büyük bir gürültüyle yan tarafına devrildi.

Ve yüzük sıçrayarak tezgâhtan aşağı iniyor.

"Aman *Tanrım*." Ona doğru hamle yaptım ama çok geçti. Lavabonun kenarına yuvarlanmıştı.

Doğruca gidere.

"Ne? Ne?" Adam bağırır.

"Hayır, bir şey yok!" Karanlık uçuruma bakmak için lavabonun üzerine eğilerek çılgılık atıyorum. "Bir kuş pencereden içeri girdi ve beni korkuttu. Sanırım öldü."

"Hasta," diyor dehşetle. "*Bu* kötüye işaret değil mi?"

"Bu kötüye işaret değil," diye feryat ediyorum. Ama alyansının lavaboya uçması kesinlikle öyle.

"Eğer ölmüşse, Eli'nin onunla ilgilenmesini sağla. Ağlayacaksın."

Kesinlikle ağlayacağım ama Eli'nin hiçbir şeyle ilgilenmesini istemeyeceğim. Bu tamamen benim.

"Hı-hı, tabii." Lavabonun üzerine daha fazla eğilerek alnımı kola çarpıyorum ve bu sırada önüme şiddetli bir su püskürüyor. "Oh fu- Adam, sanırım kuş hareket ediyor. Gitmeliyim, DJ randevusuna not düştüm, görüşürüz."

"George-"

Telefonu kapattım, sonra bir iniltiyi bastırmak için iki elimi ağzıma götürdüm. Oh, lanet olsun.

Ayak sesleri verandanın basamaklarını tırmanırken **daha ıslak, daha paniklemiş** ve YouTube tavşan deliğinde üç dakika geçirmiştım.

Kapı hızlıca çalındı. "Georgia?"

Hayır, hayır, hayır. Kısa bir süre cevap vermemeyi düşünüyorum; Eli bu ana tanıklık etmesini isteyeceğim dünyadaki son kişi.

"Georgia," diye tekrarlıyor, sesi daha yüksek, daha acil. "Beni içeri al." "Günaydın! Hayır, teşekkür ederim, her şey yolunda."

"Kapıyı kıracağım."

"Bu çok dramatik," diye homurdanarak ön kapıya doğru yürüdüm. Kafamı aralıktan içeri sokabilmek için kapıyı biraz araladım.

Eli spor şortu, ince altın zinciri ve başka hiçbir şeyle orada durmaktadır. Karnında ve göğsünde çarşaf çizgileri var, saçları arkaya doğru dikilmiş. Güçlü olmak için çok çabalıyorum, ama ben sadece bir insanım ve o güzel ve savunmasız görünüyor, cildi hala uykunun sıcaklığında, muhtemelen, gözleri kapüşonlu ve ağzı şiş.

"Üzgünüm ama tişört yoksa servis de yok kuralına uyuyorum," diyerek gözlerimi gövdesinin katı genişliğinden ayırıyorum.

"Protokolü bozduğum için özür dilerim," diyor hoş bir şekilde, ancak beni incelerken gözlerinde bir yoğunluk var. "Ölü gibi uyurken koşarak geldim."

Kapı bir bariyer görevi görmeden, sesindeki ince dokuyu duyabiliyorum, sadece sabahları ilk iş olarak aldığı zımpara kağıdını. Parmaklarımın arasında ovmak, tenimin her yerinde hissetmek istiyorum.

Aşağı, kızım.

"Bu çok gereksiz görünüyor." Arkamda lavabo bomba gibi tıkırıyor.

"Tartışılabilir. Adam aradı ve senin çılgık atmanla ilgili bir şeyler söyledi.

ölü kuş ve kötü bir
alamet." "Ölü kuş falan
yok."

Gözle görülür bir şekilde söner. "Tamam, güzel. Senin için hallederdim ama ağlardım."

"Kim istemez ki?" Ben haykırıyorum. İşte bu yüzden evimizdeki fareler için tutkallı tuzaklarımız yoktu. Koridorun karşısındaki komşumuz bizim için yakalar ve bırakırdı.

"Peki, eğer ölü bir kuş yoksa," diyor Eli, fibimi sessizce onaylarcasına bir kaşını kaldırarak, "sorun ne?"

"Hiçbir şey. Her şey yolunda."

Yalanımın devamı onu tamamen uyandırıyor. Geniş avucunu kapıya koyuyor, parmak eklemleri yanağımı sıyrıyor. Sadece en hafif baskıyı uyguluyor, reddetmek istediğim bir istek. Ama bedenim beynimden ayrılmış durumda ve kapı gıcırdayarak açılırken topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum.

Eli'nin dikkatli bakışları yüzümde geziniyor, alnımdaki yaradan başlıyor. Saçlarım darmadağın, geri kalan her yerim enkaz halinde.

Gözleri alçalıyor, sonra genişliyor ve ben büyülenmiş bir halde adem elmasının boğazında dalgalanışını izliyorum. "Sen... ıslanmışsın."

Aşağı bakıyorum. "Oh."

Uyku tişörtüm beyaz değil ama ıslak tişört yarışmasını beyaz kazanıyorsa, lavantanın da sıkı bir rakip olduğunu keşfetmek için kötü bir zaman. Bir şeylerin rengini tam olarak ortaya çıkarmıyor ama kesinlikle şeklini detaylandırıyor.

Eli kızarır, sertçe yutkunarak başka tarafa bakar ve kirli yanağını kaşır.

Birbirimizi her gün çıplak görürdük, sıradan anlarda ve son derece zevkli anlarda. Ben duş alırken benimle konuşmak için kapalı klozetin üzerine tünedi; ben alışveriş listesi okurken onun iş kıyafetlerini çıkarışını izledim. Şu anda kulaklarını kızartan meme uçlarını yüzlerce kez ağzına aldı. Göğüslerime dokundu, onları öptü, onlara saçma evcil hayvan isimleri verdi ve onları becerdi. Bu adamın aletini ezberden çizebilirdim, ellerim ve vücudum her yerindeydi ama yine de göğsünü bu kadar yakından görmek yüzümün alev alev yanmasına neden oluyor. İkimiz de utanıyoruz, sanki tüm bu bilgiler aramızda kalmamış gibi.

Ya da belki de öyle olduğu içindir, çünkü uzun zamandır ilk kez gerçekten birbirimize bakıyoruz, aynı alanda birlikte bir şeyler hatırlıyoruz.

Bir yerlerde, kendimi koruma içgüdülerim bağırıyor, *aşağı çekilme*.
Artık felaket yok.

Haklısın. Özellikle de elimde zaten bir tane varken. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gülümsemeye zorluyorum.

Ama Eli bunu hemen anlar ve bir adım öne çıkar. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey. Ben iyiyim." Sesim titriyor. "Söz veriyorum."

Bunun son olmasını bekliyorum. Başını sallamasını, çenesini sıkmasını ya da iç çekmesini bekliyorum, tıpkı iyi olmadığım çok açıkken o cümleyi tekrarladığımda yaptığı gibi. Çekip gitmesini bekliyorum.

Ama şu anda o Eli değil ve Tanrım, bu korkunç bir şey. Orada duruyor, avucunu kapıya dayamış. Sabahtan sabaha, yazdan yaza durup beni beklediği yer aynı.

Bunu tekrar yapıyor olması çok kafa karıştırıcı. Bu kendi başına bir ev özlemi.

"Neler oluyor?" diye tekrarlıyor.

Sorunun nezaketi, diğer tüm ezici duygularla birlikte bükülüyor ve boğazımda bir düğüm oluşuyor. Sesinde bir sessizlik var, ihtiyacım olan her şeyi halledeceğine dair sessiz bir güvence.

Buna güvenmemeliyim çünkü daha önce de insanlara sırtımı dayadım ve onlar da beni yüzüstü bıraktı. Düşürdü.

Ama yalnız kalmak istemiyorum. Burada birine ihtiyacım var, Eli bile olsa.

"Adam'ın evlilik yüzüğünü yanlışlıkla lavaboya düşürdüm ve nasıl geri alacağımı bilmiyorum ve tamamen çıldırıyorum çünkü beni arkadaşlıktan çıkaracak ve düğünden atacak," diye patladım.

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Eli'nin ifadesi şaşkınlıktan yoğun bir şefkate dönüşüyor ve kaburgalarımın hemen altında canımı acıtıyor.

Yaklaşıyor, eşiği geçiyor ve bir an için beni kollarına alacağını düşünüyorum. Bir an için bunu o kadar çok istiyorum ki nefes almakta zorlanıyorum.

Onun yerine parmakları benimkileri sıyırıp geçiyor ve ben onları gerçekten hissedemeden kayboluyor. "Tamam. Hadi bunu çözelim."

Bölüm On Dört

Eli'nin ultra yetkin olmasının ne kadar seksi olduğunu neredeyse unuttuyordum, bu benim açımdan bir hata çünkü o tanıdığım en yetkin insan.

Aletleri çoktan toplamış, su kaynağını kapatmış ve şimdi lavabonun önünde çömelmiş, altındaki borulara bakıyor.

"Muhtemelen P kapanına sıkışmıştır. Bu bağlantıları gevşetip boruyu çıkarmam gerekiyor." Omzunun üzerinden bana bakıyor, tam bir metre uzağımda. Daha yakın olmak için kendime güvenmiyorum. "Görebilmem için buraya bir ışık tutabilir misin?"

İşte o fikir gitti. "Sorun değil."

Telefonuma uzanıyorum, kaosa neden olan kâğıt halkayı tezgâhın üzerinde görünce duruyorum. *Kahretsin*. Eli gördü mü?

Bir elimle telefonumu alırken, diğer elimle yüzüğe hafifçe vurarak Grace'in yüzük kutusunun arkasına atmaya çalışıyorum.

Onun yerine, Thelma ve Louise'in arabası gibi tezgahın üzerinden sekerek fırlıyor. Eli'nin çıplak sırtına kuğu dalışı yapıyor, sonra kavis çizerek uzaklaşıyor ve dizinin yanında yere iniyor.

Eli ona bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Sonra birbirimize bakıyoruz ve o aptal küçük kâğıt yüzüğün taşıdığı on üç yıllık anılar aramıza yerleşiyor.

"Cole dün bana fırlattı," diye açıklıyorum, sanki o görmemiş gibi. Sanki bu daha sonra onu neden sakladığımı için bir bahane. "O bir pislik." "Evet," diyor, "hepimizin güçlü yanları var."

Ben güldüğümde Eli sırtıyor, içimi ısıtan bir sırtış, ama ringe dönüp baktığında sırtışı kayboluyor.

Sorular sorabilir. Eli'nin bu versiyonu sorabilir, kalbimi hoplatan bir farkındalık. Ama bunun yerine onu alıp parmaklarının arasına sıkıştırıyor. Dizlerinin üzerine değil, kalçalarının üzerine oturuyor ama bu etki yine de midemin boşalmasına neden oluyor. Bir noktada, bunu dilemiştim.

Bakışları bana doğru kayıyor. "Sanırım bu şimdiye kadarki en iyi çalışmam."

Nefesim yumuşak bir hışımla çıkıyor. "Medyumunuzun hakkını verin. Bu kağıt bir saman paketinden çok daha lüks."

"Yine de bir sakız ambalajı kadar iyi değil," diye düşünüyor. "Daha az esneklik." "Zanaatınız konusunda her zaman tutkulu oldunuz."

"Elbette var," diye mırıldanıyor. Tezgâhın üzerine koymadan önce bir süre daha bakıyor. Sonra boğazını temizliyor ve ensesini ovuşturarak lavaboya dönüyor. "Yüzük düştüğünde su akıyor muydu?"

"Oh," diye kekeliyorum, konuşmanın değişmesiyle kafam karışıyor. "Bir dakikalığına. Bu şekilde ıslandım."

Gözleri kuruyan gömleğime kayd. "Tamam. Yine de P tuzağında durmalıydı."

Kalçasının dibinde diz çöküyorum, teninin sıcaklığını hissedecek kadar yakınım. El fenerim parlarken aleti alıyor ve konektörü gevşetmeye başlıyor. Dikkatimi yaptığı işe vermeye çalışıyorum ama çok geçmeden ön kollarındaki dalgalı kasların izini takip ediyorum; pazılarının toparlanıp gevşemesini, omuzlarının kaymasını ve sırtının esnemesini izliyorum.

Sonra, işkence edercesine, yumuşak bir efor homurtusu çıkarıyor. Vücudum bu sesi, onu içeri almamı izlerken çıkardığı ses olarak hemen tanıyor ve sahip olduğum her erojen bölge bir langırt makinesi gibi yanıyor.

Bundan sağ çıkamayacağım.

"Rastgele şeyleri tamir etmekte ne kadar iyi olduğumu unutmuşum."

Sesim odanın sessizliğinde yüksek ve vahşi çıkıyor ve Eli kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Sanırım babam işten çıkarıldıktan sonra yaptığı tüm o el işlerini özümsem."

diyor, anahtarı bir kenara bırakıp boruyu sallayabilmek için. Kıpırdıyor ama ayrılmıyor ve anahtarı tekrar eline alıyor. "Bazen ona eşlik etmek için onunla işlere gitmeyi severdim."

Sesinde eski bir acı var. Anne ve babasının önceden sağlam olan evliliklerinin yıkılışını izlemenin onu nasıl incittiğini, kendisi de dahil olmak üzere ailesindeki herkesin acı çektiğini görmenin en büyük, sorumlu Eli'yi nasıl kontrolden çıkmış hissettirdiğini biliyorum. Yetişkinlikteki inanç sistemi bu felaketten doğdu: kontrol *ettiği* finansal istikrar, bir daha asla böyle hissetmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Başka hangi duygulara sahip olursam olayım, onu ergenlik döneminin yaralarına kurban gittiği için asla yargılamadım. Tanrı biliyor ki ben de aynı şeyi yaptım. Ama o geçmişinde kırılmış olanı düzeltmeye çalışırken, tam önünde duran bir şeyi kırıyordu.

Bu düşünce içime soğuk su serpti. Mesafemi korumam için gereken nedenler listesine bir ek.

Sadece *yaklaşmaya* devam ettiğinde zor oluyor. Şimdi olduğu gibi, omzunu omzuma bastırırken.

Yanına koştum. "Baban nasıl?"

"O harika biri," diyor, gururlu bir ses tonuyla. "Pasadena'da yeni bir ev aldı ve marangozluk işi yapıyor."

Biliyorum. Onu Instagram'da takip ediyorum, yaptığı işlerle ilgili paylaştığı her fotoğrafa küçük bir kalp koyuyorum - yüzlerce beğeni ve onlarca yorum alan, geri kazanılmış ahşaptan yapılmış güzel mobilyalar.

Birkaç ay önce Marcus bana DM attı, beğendiğim her gönderiyi takdir ettiğini ve iyi olduğumu umduğunu söyledi. "*Seni özledim evlat*" diye bitirdi.

Üç gün boyunca ağladım, kendimi silmeye zorlayana kadar takıntılı bir şekilde okudum.

o.

"Peki annen ve kız kardeşlerin iyi mi?" diye sordum. Nina ve Zoe de Eli gibi sosyal medyada hayalet gibi, bu yüzden gizlice takip edebileceğim hesapları yok, ancak babasının hesabından sırasıyla üniversitenin ilk ve son yıllarına başlamak üzere olduklarını biliyorum. Eli'nin annesi bana her yıl doğum günümü kutlayan mesajlar atıyor ama onun bunu bildiğinden şüpheliyim.

Hepsini özlüyorum ama özellikle Kelly'yi; bir gün ona anne demeyi hayal ederdim. Şimdi mesafemi koruyorum ama asla tamamen bırakmadım.

"Evet, hepsi iyi. Annem Denver'da," diyor Eli, bu düşünceyi bir kenara bırakarak. "Ortağı birkaç ay önce evlenme teklif etti."

"Bu inanılmaz."

"Evet. Uzun zamandır bekliyordum. Her şey yerli yerine oturdu yani." Duraklıyor, boruyu gevşetmeye dönmeden önce bana hızlı bir bakış fırlatıyor. "Uzun bir süre boyunca ailemin bana benzemediğini düşündüm."

Her şey mahvolmadan önce olduğu gibi, bir daha nasıl böyle mutlu olabiliriz ki?" Dikkati tekrar bana kayıyor ve bu sefer bakışları kalıcı bir iz bırakıyor. "Gerçekten de öyleler. Farklı ama sorun değil."

Kendisi hakkında değil de onlar hakkında konuşmasını özlemiyorum ve ona mutlu olup *olmadığını* sorma isteği duyuyorum. Ama bunu sormak bana düşmez. Yumuşak bir sesle, "Bu beni de mutlu ediyor." diyorum.

Gözlerinden sıcak ve hüzünlü bir şey geçiyor. "Peki ya baban? O iyi mi? Umarım yavaşlıyordur?"

"Hayır, hâlâ çok çalışıyorum." Omuz silkiyorum. "Muhtemelen öleceği güne kadar."

Bir an sessiz kaldı, çenesi büküldü. Sonra şöyle dedi: "Bir gün buna pişman olacak. Senin gibi bir kızı olduğu ve her dakikasından yararlanmadığı için."

Boğazım tıkanıyor. "Bu-"

"İyi olduğunu söyleme." Gözleri bana kilitlenmiş, sesi garip bir şekilde kısık. "İyi değil."

Öyle değil, ama bu gerçekliği değiştirmiyor ve şimdi bunun hakkında konuşmak da değiştirmeyecek. Çok hassas ve çok yakınız ve Eli bana çok sert bakıyor. Onun ilgisi altında eriyebilirdim ama *yapamam*.

Başka tarafa bakıyorum. "Adam'ın yüzüğü muhtemelen o borunun içinde bizim için çığlık atıyordur."

Onun değerlendirmesini *hissedebiliyorum*. İtme arzusunu. Sonunda,

"Tamam." diye mırıldandı. Eli anahtarı tekrar yere bırakıp boruyu oynattığında oda sessizleşiyor. Bu sefer boru çekiliyor ve duran suyu Kova.

"Hmm."

"Ne?"

"Burada değil. Ya yukarıdaki boruya sıkışmış ya da bu tarafa doğru ilerlemiş olabilir." Eğilip gözlerini kısarak duvarın içine giren borunun açıklığına bakıyor. Işığımı parlatarak yaklaşıyorum. Artık lavabonun altında beraberiz, vücutlarımız dizden omuza birbirine bağlı. Çıplak tenimizin sıyrıldığı yer işkence gibi.

Nefesi titriyor, etrafımızda yankılanıyor. Çenesini eğiyor, en ufak bir hareket bile ağızlarımızı birbirimize birkaç santim yaklaştırıyor.

"Eğer daha da ilerlerse, birilerini aramak zorunda kalacağız" diyor.

"Siktir," diye fısıldadım.

Ses tonu yatıştırıcı bir hal alsa da gözleri parlıyor. "Önce diğer yolu deneyelim. Buralarda telden yapılmış bir şey gördün mü? Belki bir askı?"

Konuşma nötr ama aramızdaki hava yoğun. Nefesindeki naneli dış macununun kokusunu alabiliyorum, boynundaki nabız atışını görebiliyorum. "Elbisem hâlâ kuru temizleme askısında."

"Tamam, git getir lütfen."

Bu beni aydınlatan sessiz bir talep, bana seks sırasında bazen patronluk taslamasını ve açgözlülüğünü hatırlatıyor, bu aynı adamın bana arzuladığım gizli, çaresiz şekilde ihtiyaç duymadığından korktuğum adam. Aramızdaki bağı iliklerime kadar soydu, hayatımızın geri kalanında tam olarak izin vermeyeceğim bir şekilde dürüst ve gerçek hale getirdi.

Her şey aniden çok fazla geliyor -geçmiş, şimdiki zaman, Eli- ve geri çekiliyorum. Dolaba çarpmadan hemen önce eli başımın arkasına dolanıyor.

"Dikkatli ol," diye gürlüyor, parmakları saçlarımda sıkılaşıyor. Tanrım, olmaya çalışıyorum.

"Hemen döneceğim," diye geveleyerek dar alanımızdan çıkmaya çalışıyorum.

Üç yüz temizleyici nefesten ve kendime fısıltıyla verdiğim sert bir öğütten sonra yatak odasından tel askıyla dönüyorum. Eli onu düzleştiriyor, sonra bana geri veriyor.

"Bunu kanalizasyona sok ve oynat. Düşme ihtimaline karşı ben burada kalacağım."

Ben askıyı söylediğim gibi oynatırken o lavabonun altına giriyor. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve tesisatçı çağırmak zorunda kalacağım düşüncesiyle kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Eli, sanki beni duyuyormuş gibi, "Harika gidiyorsun," diyor. "*Lütfen*," diye fısıldıyorum, giderin içine bakarak.

Ve sonra muzaffer bir "Anladım."

"Anladın mı?" O dışarı çıkarken askıyı kenara fırlatıyorum. Yüzük orta parmağında, parmak eklemine üzerinde duruyor. "Aman Tanrım, almışsın!"

Sanki biri beni gömleğimin arkasından tutmuş ve bir uçurumun kenarından aşağı bırakmış gibi. Rahatlama o kadar içgüdüsel. Eli ayağa kalktığında kollarımı boynuna atmamın nedeni daha sonra kullanacağım bahanedir.

Eli ve ben en son ne zaman gerçekten, ortak bir mutluluktan dolayı sarıldık bilmiyorum. Eğer o anı tam olarak saptayabilseydim, muhtemelen son beş yılımı kendime işkence ederek geçirirdim, bu yüzden belki de en iyisi budur. Tek bildiğim, Eli kısa bir tereddütten sonra kollarını belime doladığında, en uzun süre uzak kaldıktan sonra eve dönmüş gibi hissettiğim.

Parçalanmış bir nefes veriyor, beni kendine çekiyor, göğüslerimi göğsüne bastırıyor. Kalbi benimkiyle birlikte çarpıyor. Tişörtümün ince kumaşının arasından Adam'ın evlilik yüzüğünün soğuk metalini hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum, bunun onunla ve Grace'le ilgili olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, bununla değil. Mesafemi korumam gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum.

Ama siktir et. Eğer bu son kez böyle sarılıyorsak -gerçekten, mutluluk içinde- o zaman bunun tadını çıkaracağım. Canımı yakan yeterince anım var; bir tane daha olsa ne olur?

Bir şey söylemeliyim. Bunun yerine, yüzümü omzuyla boynunun birleştiği kıvrıma bastırıyorum, ağzımı ona değdirmemek için dudağımı ısııyorum. Bu şekilde rasyonalize ediyorum: *en azından o kadar ileri gitmiyorum. Sadece bu kadar. Sadece bir dakikalığına.*

Eli'nin burnu yanağıma değiyor, kirli sakalı tenimi tırmalıyor. İlk seferinde bir kazaydı, diye düşünüyorum, ta ki tekrar yapana kadar. Ağızlarımızın köşeleri neredeyse aynı hizaya gelene kadar geri çekiliyorum.

Bu kötü, çok kötü bir fikir, diye bağılıyor beynim ama bedenim *daha da* yaklaşıyor. Eli'nin kolları geriliyor, parmakları sırtımın alt kısmına batıyor.

"Georgia," diye fısıldıyor ve listemize birbirimizin adını söylemekten kaçınmamız gerektiğini yazdığım için geçmişteki kendimden nefret ediyorum. Kendimi bu kadar dikkatli olmaya zorladığım için nefret ediyorum, şu anda buna her zamankinden daha çok ihtiyacım olduğunu fark etsem bile.

Aklımdaki tüm nedenleri karalıyorum: Eli ve ben ilk seferde yürümedik. Tekrar denemek acı verecekti, muhtemelen aynı şekillerde. Adam'la arkadaşlığımız uğruna işleri katlanılabilir kılmak için sahip olduğumuz bir

nebze yeteneği mahvedecekti. Sevdđim eski Eli'ye çok benzeyen bu yeni Eli'nin burada kalıcı olamayacağını. Bunu istemediğimi. İstemiyorum.

yoksa beni yine mahvedecek ve bu sefer daha önce olmayı reddettiğim gibi bir karmaşaya dönüşeceğim.

Tüm bunları birazdan hatırlayacağım.

Bir milimetre daha geri çekiyorum. İki, ta ki altın rengi ve kıvılcımlarla dolu gözlerinin derin, sıcak yıldız patlamasına bakana kadar. Burnu benimkine sürtünüyor ve kirpikleri aşağıya inip tenine sertçe bastırıyor.

Elleri kalçalarımına iniyor. Onları şekillendiriyor ve sonra kavırıyor. "Bunu istemeyeceksin," diye fısıldıyor.

Birkaç saniye önce ben de kendime aynı şeyi söylemiştim ama onun bunu yüksek sesle söylediğini duymak beynimi allak bullak etti. "Ne?"

"Otuz saniye içinde bunu istemeyeceksin ve ben de geri çekilemem, o yüzden bunu yapmak zorunda olan sensin."

Kollarım derisi yanıyormuş gibi düşüyor ve kalçam arkamdaki küçük adaya çarparak geriye sendeliyorum. Düzensiz bir nefes vererek arkasını dönüyor ve yüzük kutusunu kapıyor. Onu tekrar kadifenin içine bastırmasını izliyorum. Kutuyu kapatıyor. Başını eğip bir elini yüzüne sürüyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Sorun değil," diyor.

"Heyecanlıydım.

"Ben de."

"Yüzük hakkında yani."

Bir kahkaha attı. "Evet."

Bu sadece bizim hatırlamamızdı. Son yazımızın ve sonrasında yaşananların anıları her yerde, içine girilmesi çok kolay ve korktuğum gibi ikimiz de kaydık. Ama Eli ve benim ne kadar geçmişimiz varsa ve yıllar süren mesafeden sonra fiziksel olarak ne kadar yakınlaştıysak, bunu *yapmamış* olsaydık aslında daha garip olurdu.

Kağıt kadar ince bir mazeret ama yine de kabul ediyorum.

"Bu..." Bizi tekrar tehlikeye atmayacak bir açıklama bulmaya çalışıyorum. "Şaşırtıcı derecede iyi bir takım çalışması."

Omzunun üzerinden bana kuşkulu bir bakış attı.

"Yüzük, Eli."

Gözlerindeki sıcaklık yerini eğlenceye bırakıyor. "Birbirimizle kavga etmediğimiz zamanlarda ortak bir amaç için gerçekten iyi çalışıyor gibiyiz."

"Fırınla ilgili pasif agresif bir yorum mu bu?" Dönüyor. "Ve ayrılma listesi."

"Bu da aynı şekilde senin fikrindi." "Senin için yaptım."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir omzunu kaldırıp tezgâha yaslanıyor. "Belli ki benimle mümkün olduğunca az şey yapmak istiyorsun. Burada yalnız kalmayı ya da Jamie'yle falan olmayı tercih edeceğini biliyorum."

Tabii ki Jamie ile birlikte olmak isterdim. Ama Jamie burada olsaydı, Blake de burada olurdu ve Blake'e bayılsam ve onlarla takılmayı sevsem de, bazen ben Seattle'dayken geliştirdikleri çift stenografisini dinlemek beni yalnız hissettiriyor. Jamie tarafından daha az ait hissediyorum. Gerçi bu yüksek sesle itiraf edebileceğim bir şey değil.

Ve yalnız olmak daha kolay, ama bu istediğimin bu olduğu anlamına gelmiyor. Bu benim de yüksek sesle itiraf edeceğim bir şey değil.

"Düşündüğüm kadar garip d e ğ i l m i ş ." Görünüşe göre *gariplik* artık benim duygusal destek kelimem oldu.

Yüzünden bir şey geçiyor, bunu söylediğinde hissettiklerimin bir gölgesi. "Harika."

"Ve az önce günü kurtardın, bu yüzden seni burada istemediğimi söyleyemem."

"Hey," diye uyarıyor. "Bunu birlikte yaptık."

Bunun farkına varırız. Bu sıcak bir şey, tanıdık ve yabancı. "Büyük meseleleri birlikte halletsek nasıl olur?" diye soruyor. "Bu Adam'ı Cole'u mutlu et ve bizi rahatsız etmeyi bırakmasını sağla."

"Onun nesi var böyle? Dün çok garip davranıyordu."

Bakışları başka yöne kayıyor. "Belki de hepsi ondan nefret ettiği için eski sevgilileriyle herhangi bir etkileşim kurmayı aklına getiremiyor." "

Gülüyorum. "Sağlam bir teori."

"Her neyse," diyor tekrar gözlerime bakarak, "en önemlisi, bunu ayrı ayrı yapmadığımız zaman felaketleri hafifletme konusunda daha iyi olduğumuz açık."

O haklı - birbirimizle gerçekten işbirliği yaptığımızda, işler yoluna giriyor. Sona yaklaşırken tam da ihtiyacımız olan şey bu. Adam Cuma günü buraya gelecek ve havalara uçacak.

Ama bu, Eli ve bu yeniden inşa bilinciyle birlikte yaşayacağım anlamına geliyor. Çok dikkatli olmam gerekecek.

Eli ellerini arkasında birleştiriyor. Beni izliyor. Bekliyor.

"Adam bana yarın için bir DJ randevusu ayarladığını söyledi, böylece ekip çalışması olayını o zaman deneyebiliriz." Bakışları ısınıyor ve göğsüm de ısınıyor. Ahh. "Zaten FaceTime yapmak istiyor, o yüzden birlikte gitmek iyi bir fikir."

"Tamamdır. Salı günkü fırın randevusuna da birlikte mi gideceğiz?"

"Evet, en iyi davranışlarımızla."

Göğsünün üzerine bir X işareti çizerek kasvetli bir şekilde "Kalbimi çapraz yap" diyor.

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsememi tam olarak engelleyemiyorum. O da yumuşak bir şekilde sırtıyor ve bir anlığına kendimizi kaptırıyoruz. Yirmi yaşındaki Eli'ye benziyor, o kıvılcım içimi ısıtırkenki yaz versiyonuna, sonraki yıllarda tamamen aşık olduğumdaki versiyonuna.

Aman Tanrım, dur, diye iç geçiriyor beynimdeki fıstık büyüklüğündeki mantık.

Kendini toplar gibi başını sallıyor ve tezgahı itiyor. "Gitmeliyim. Bu sabah güverteye yardım edeceğim."

"Doğru, evet, benim de hazırlanmam gerekiyor," diyorum. "Resepsiyon için bir sürü eşyayı kulübeye boşaltmaya yardım ediyorum."

Aletleri kaldırdıktan sonra onu kapıya kadar takip ediyorum, gitmesine izin vermek için rahatsız edici bir isteksizlik hissediyorum.

"Beni o karmaşadan kurtardığın için tekrar teşekkürler," diyorum ve o merdivenlerden inerken kapıya yaslanıyorum.

Hızla yükselen güneşe karşı gözlerini siper ederek dönüyor. "Ne zaman istersen." "Umarım bir daha asla." Hafifçe söyledim ama şaka yapmıyorum.

"Her zaman," diye tekrarlıyor, vurgulayarak.

O gidene ve ben duşta, yüklü anımızı tekrarlayana kadar, bana bunu istemeyeceğimi söylediğini fark etmedim.

Ama yapmayacağını söylemedi.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

"Ekip çalışmasına ilk adımımız inişli çıkışlı bir başlangıç oldu," diye tıslıyorum, talimat verildiği gibi çok yumuşak bir şekilde ça-ça yapıyorum.

Eli aksayarak yürürken bana bir bakış atıyor. "Yeteneklerimizi buna göre yargılama.

Dünkü yüzüğü hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirim ki? Sonsuz bir döngüde oynatıyordum, yüzük tasarrufu hariç - kollarının tekrar bana sarılmasının nasıl hissettirdiğini, dudaklarının neredeyse-

"Sorun biz değiliz," diye devam ediyor Eli, tökezlediğimde bana destek olmak için uzanıyor. "Sorun o."

"Ve sonra genellikle 'Cha- Cha Slide'dan 'Cotton Eye Joe'ya geçiyorum," diye sesleniyor Danny Diamond, başındaki fötr şapkasını düzelterek. Kırmızı yeleğinden şiirsel bir şekilde fırlayan bir payet, eyer ayakkabısının burnuna yakın bir yere düşüyor.

Google Maps'e girdiğimiz adres bizi Napa'da harap bir alışveriş merkezine götürdüğünde içime bir kurt düştü ama kendimi kitabı kapağına göre değerlendirmemeye zorladım.

Görünüşe göre, yapmalıymışım. Adam ve Grace'in hayatlarının en büyük günü için seçtikleri potansiyel DJ, *She's the Man* filmindeki müdüre esrarengiz bir benzerlik taşıyor; bu düşünce, bize "deneyim" boyunca eşlik ettiği otuz üç dakikanın her saniyesinde dikkatimi dağıttı - katılımın gerekli olduğu tipik düğün setinin canlı bir gösterisi.

"Cotton Eye Joe'ya bayılıyorum Danny," diyor Adam'ın sesi. "Harika bir vizyon."

Eli'nin "lobi "de, yani odanın diğer tarafındaki iki sarkık, kismuk yeşili kanepenin arasına sıkıştırılmış masada, cılız bir sehpanın üzerinde duran telefonuna bakıyorum.

Buraya geldiğimizde Adam ve Grace'i aradık ve o zamandan beri Adam'ın kederin beş aşamasından geçmesini izledim. Grace, Danny "Tavuk Dansı "nın neden bu kadar önemli olduğunu anlatırken daldı.

hala geçerli, mide bulantısı (aynı) olduğunu iddia ediyor, ama Adam tüm bu fiyasko boyunca bizimle birlikteydi.

Kederin beşinci aşaması mı? Trolleme.

Göz ucuyla Eli'nin gözlerini devirdiğini görüyorum. Adam'ın bu şarkıyı hiç duymadığından neredeyse eminim; doksanların pop müziğini tanımıyor.

Eli çenesini telefona doğru sallıyor. "Müdahale zamanı. Kendini kaybetmeden önce üç dakikamız var."

"Cotton Eye Joe "nun ilk notaları gıda zehirlenmesinin başlangıcı gibi içimi gümbürdetiyor. Danny'ye doğru bir parmak kaldırdım. "Damatla sohbet etmek için kısa bir ara vermemiz gerekiyor. Hemen döneriz."

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlatıyor. "Sorun değil, müziği pompalamaya devam edeceğim."

Coşkulu katılımım sayesinde, Margot ile yapamadığım şeyi başardım: Danny Diamond'ın sonsuz hayranlığını yakaladım. Ne yazık ki benim işime yaramıyor.

Eli'yi sürtünen dans pistinden çıkarıp Adam'ın yanına sürüklüyorum. Çömeliyoruz, ekrana sığmak için yaklaşıyoruz, bu da Eli'nin kalçasını dizimden kalçama dayıyor. Feromonlu, baharatlı kokusu burnuma doğru süzülüyor. Doğrudan damarlarıma da giriyor olabilir; Eli Mora'nın duygusal fırtınasına kapılan zihnim bomboş kalıyor.

Dün olanları unutmak için elimden geleni yaptım ama Eli ne zaman bir metre yakınımaya gelse, sanki o mutfağa geri dönmüşüz gibi hissediyorum. Beni bedenine sımsıkı çektiğinde verdiği işkence dolu nefesi duyuyorum, kalbinin öfkeli atışını hissediyorum, bana geri çekilmemi söylediğini duyuyorum, çünkü yapamıyordu.

Belki de kas hafızası ve nostaljiden kaynaklanıyordur ama bazı parçalarım mesajı almıyor.

"Hey, dostum." Eli'nin Adam'a selam verişini alçak sesle. İçimde gümbürdeyerek beni sersemliğimden uyandırıyor.

"Evet, ne oluyor lan?" Adam tıslayarak karşılık verir. "Cidden 'Tavuk Dansı' adamına mı takılıyoruz?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Başka kimse yok mu?"

"Bütçemizden bir mil bile uzakta değil." Elini yüzünde gezdirip inliyor.
"Ben lanetliyim. Son sınıfta o arabayı çaldığım için karma bu."

"Bu bir kaza değil miydi?" Ben sordum.

"Evet!" diye haykırıyor, ellerini havaya kaldırarak. "Bu, lanetimin sebebinin bu olmadığı anlamına gelmez."

Eli eğilir. "Adam, hayatında lanete değer çok daha fazla şey yaptın."

"İkimiz birlikte çok daha güçlü bir liste hazırlayabiliriz," diye katılıyorum.

Bana bir kaşını kaldırıyor. "En az on şey."

"Muhtemelen yirmi," diye düşünerek ona bir bakış attım. "Başlangıç olarak-"

"Şu şey, değil mi?" Eli hemen anlıyor ve çenesini eğerek ağzının kenarından küçük, komplocu bir sırıtış çıkarıyor. Ayrıldığımızdan beri Adam'la yüzlerce kez bu şekilde dalga geçtik. Ama beş yılı aşkın bir süredir ilk kez bir performans gibi değil de doğalmış gibi geldi.

Bu beni korkutmalı ve korkutuyor da. Ama aynı zamanda uzun zamandır kendimden uzak tuttuğum bir şeyi de besliyor.

"Bunu neye koyardın, lanete değer bir bilge mi?" diye soruyor, ayaklarının topları üzerinde kayarak. Dizini benimkine daha sıkı bastırıyor ve ben de buna izin veriyorum.

"Bir numara olmalı."

"Gerçekten mi? *Diğer* şey yüzünden üç diyecektim-"

Alçak sesle ıslık çalıyorum ve kollarını kavuşturmuş, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bizi izleyen Adam'a bakıyorum. "Bunu unutmuşum. Son derece lanetlenmeye değer. Kesinlikle bir numaralı malzeme."

"İyi ki seni dürüst tutmak için biz varız, Kız," diyor Eli. "Kazara oto hırsızlığı bile-"

"Pekâlâ, sizi sik kafalılar," diyor Adam, kahkahası sonunda serbest kalıyor. "Şakayla karışık saldırmak yerine neden benimle duygusal olarak ilgilenmiyorsunuz? Kızartmaları en iyi insanlar konuşmanıza saklayın."

Haftalar önce tamamladığım el yazısı konuşmamı gözümün önüne getirerek, "Seni kızartmayacağım," diye onu temin ediyorum. "Aslında büyüleyici ve dokunaklı olmanın mükemmel bir karışımı. Düğününüzün geri kalanı da tam olarak böyle olacak."

"Evet, müzikal olarak da 'Hokey Pokey' ile desteklenecek," diyor Adam, ama ağız daha kolay bir gülümsemeye dönüşüyor. Bir köşeyi dönüyoruz.

Eli satışı kapatmak için eğilir. "Dinle, bunu izleyerek hiçbir şey elde edemezsin. Georgia ve ben randevunun geri kalanıyla ilgileneceğiz. Git karınla takıl."

Adam parmağını sallar. "Henüz karım değil."

"Beş gün içinde," diyor Eli ve sesi ensemde fısıldayan tatlı, kandırıcı bir tınıya dönüşüyor. "Ve harika olacak, söz veriyorum."

Adam iç geçirir. "Doğru. Buna odaklanmam gerekiyor."

"Evet ve buna odaklanacağız. Buradan bir plan yapmadan çıkmayacağız, tamam mı?" Eli yumruğunu ekrana doğru kaldırıyor. Adam da öyle yapıyor, iki dakika öncesine göre daha az endişeli bir gülümsemeyle.

Gözlerini bana dikeyyor ve ben de içimdeki tüm kuşkuları bastırarak başımı sallıyorum. "Bu iş bizde."

"Seni seviyorum takım, her zaman arkamı kolladığın için teşekkürler." Sevecen gülümsemesi bir anda sırtıtmaya dönüşür. "George, Lil Wayne'i çalarsa kendini masada bulma, tamam mı?"

Eli'nin omzu omzuma yaslanırken öfkeli bir nefes veriyorum. "Bu *bir* kere oldu-"

Arama sona erdi.

"Küçük pislik," diye mırıldandım.

"Yani, müziğin sizi götüreceği yer orasıysa sizi durdurmayacağım," diyor Eli.

Ona baktığımda bir elini ağızına götürüp kendini beğenmiş sırıtışını sildi.

"Müzik beni almayacak."

Yine de ne güzel bir geceydi. New York'a gitmeden önceki hafta sonu Eli, Adam, Grace -o zamanki yeni kız arkadaşı- ve ben şehre giderek yetişkinliğe geçişimizi kutladık. Votka sodalar, adrenalin ve uzayıp giden bir geleceğin beklentisiyle zıplamıştım. *Tabii ki* masaya tırmanıp dans ettim, Eli da beni izledi.

Sanki gülünçmüşüm gibi, sanki beni yutmak istiyormuş gibi. Daha sonra beni el ele tutuşup gülerek, beni soyarak, beni sevdiğini, çok mutlu olduğunu, hayatımızın çok güzel olacağını söyleyerek, savurganlık yaptığımız otel odasına taşıdığında bunu gerçekleştirdi.

Bakışlarımız çarpışıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. İkimiz de aynı anda başka tarafa bakıyoruz.

Biz ayağa kalkarken Eli boğazını temizliyor. "Bu şaka iyiye işaretti. Daha sakın görünüyordu."

"Bu da bizden biri yapar." Eli bana sorgulayan bir bakış attığında, gizlice çevremizi işaret ediyorum. "Bu berbat bir durum ve başka seçeneğimiz de yok. O ve Grace her şeyin yolunda gitmesi için bize güvendiler ve şu ana kadar yolunda giden tek şey tadilat işi."

"Hey," diyor kaşlarını çatarak, bir adım daha yaklaşarak. "Bunu şimdi birlikte yapıyoruz, değil mi? Beş günümüz kaldı. Her şey hallolacak."

Boğazıma tırmanan endişeye karşı sertçe yutkunuyorum. "Peki ya olmazsa?"

Gözleri yüzümü tarıyor, neredeyse koruyucu bir şey parlıyor gözlerinde. "Neden biz-"

Yüksek sesli bir alkış odada yankılanıyor ve Eli ile ben irkilip Danny'ye bakıyoruz. Yükselen paniğimden uzaklaşmak için kendimi zorlayarak bir nefes verdim.

"Tekrar gitmeye hazır mısınız?" diye soruyor umutla. "Kesinlikle," diye şarkı söylüyorum.

"Mükemmel. Şimdi, işleri neşeli tutmaya çalışıyorum çünkü kabul edilebilir tek Danny Diamond dans pisti tıka basa dolu bir pisttir." Sırıttıyor. "Ama arada bir slow parçalar da çalmayı seviyorum. Şuna bir bakalım."

"Oh, uh..." Bu dünyada ihtiyacım olan son şey, bir aşk şarkısı çalarken Eli'a bastırılmak. "Sanırım bu işin nasıl yürüdüğünü anladık. Aslında-"

"Bu harika," diye konuşuyor Eli, dans pistine doğru yürürken. Tepedeki ışık sönerken bana dönüyor, bir elini uzatıyor, bakışları niyetli. *Buraya gel*, mesajı bu.

Ben giderim.

Bedeninin beşiğine adım attığımda müzik başlıyor. Eski bir Norah Jones şarkısı ama Danny'nin çaldığı diğer şarkılara kıyasla şaşırtıcı derecede modern. Bir kolumu Eli'nin boynuna dolayarak sağ elimi tutmasına izin veriyorum. Dünkü kucaklaşma gibi hissediyorum, ama niyetle.

Ne yaptığımı çok iyi biliyorum ve yine de yapıyorum çünkü Eli istedi.

Soluk mavi yazlık elbisemdeki kesik aniden bir sorumluluk haline geldi. Sırtımın alt kısmında, tam Eli'nin elini koyduğu yerde ve elektrik çarpmış gibi, içten dışa sıvılaşmış gibi hissediyorum. Neredeyse insanım, sadece çılgınca atan bir kalp ve spiral çizen bir cazibe.

"Bunu neden yapıyoruz?" Mırıldanıyorum.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Çünkü şu anda toparlanıyoruz. Bir fikir bulacağız ve bu şarkı bittiğinde Danny'ye sunup buradan siktir olup gideceğiz, sonra da kutlama için bir şişe şarap içeceğiz."

Bir kahkaha atmayı başarıyorum, ağzım neredeyse boynuna varıyor. Derisi tam orada dokulaşüyor, minik tüyler diken diken oluyor ve ben tekrar olmasını izlemek için bir nefes daha çekiyorum. "Pekâlâ, toparlanalım. Danny sözümüzü kesmeden önce, 'Neden biz...' demiştin."

"I-" Duraklıyor. Parmakları omurgamda geziniyor, sonra artık bunu yapmadığımızı hatırlayarak hareketsiz kalıyor. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım korkunç bir şey söylemek üzereydin ki sen de bunu dahice bir şeyle süsleyebilesin."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Beni abartıyorsun." "Kendini küçümsüyorsun."

İltifat işini yapıyor, muhtemelen amaçladığı gibi. Beynim düzeltme moduna geçiyor, seçenekleri yazıyor, her birinin üzerini çiziyorum.

Ama

sonra- "A

listesi."

"Bir liste," diye tekrarlıyor, yanağımda alçak bir mırıltı.

"Ona çalabileceği şarkıların bir listesini vereceğiz ve bunun dışına çıkamayacağını söyleyeceğiz. Gerekirse bunun için ona ekstra ödeme yaparız. Adam'ın istediği gibi olduğundan emin olmak için çalabileceğimiz beş yüz Spotify çalma listesi var."

Eli geri çekilir, yüzünde bir gülümseme belirir.

"Gördün mü? Dahice." "İşe yarayabilir, değil mi?"

"Bu bizim en iyi şansımız. "Cotton Eye Joe" dışında kaybedecek bir şeyimiz yok. "

Kendimi kurtarmaya başladım. "Harika, hadi-"

"Şarkıyı bitir." Eli'nin avuç içi sırtımın en küçük noktasına sıcak bir baskı uyguluyor ve beraberinde bir anıyı getiriyor - eli tam orada, beni yatağıma bastırıyor. "Onun 'deneyimine' hakaret etmek istemiyorum, daha biz ondan bir sapma istemeden."

"Elbette," diye fısıldadım. "Tamam."

Dans etmeye devam ediyoruz. İnanılmaz bir his. İşkence gibi. Neden durmak zorunda olmadığımızı mantıklı hale getirene kadar zihnimde kurcalıyorum: bu bir takım çalışması. Yeni dinamiğimiz son beş yıldır yaptıklarımıza kıyasla tartışılmaz bir gelişme. Eğer beni incitebilecek bir alana kaymadan bu alanda yaşayabilirsem, bu hafta başarılı olacak.

Sadece onunla bir şeylerin içine tamamen düştüm: arkadaşlık, aşk, onu bir yabancıya dönüştürmek. Kendimi tam burada, onun kollarında tutmaya dikkat etmeliyim, tamam, ama sadece bu an için.

Şarkı bittiğinde neredeyse kendimi Eli'nin elinden kurtarıyordum. Kalçam hala kıvrılmış parmaklarına takılıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Danny," diyorum, bakışlarımı Eli'inkinden bir saniye, sonra bir saniye daha ayıramıyorum. Sonunda ifadesi düzeliyor ve başını sallıyor, sessiz bir *şekilde söz senindir* diyor.

Danny'ye dönüyorum, ellerim önümde kenetlenmiş. "Seninle bir anlaşma yapmak istiyoruz."

Yatağıma kıvrılmışım, yastığım sırtımda, telefonumda düşüncesizce geziniyorum.

Uyuyamıyorum. Daha önce Eli havuzdayken yaklaşmıştım ve onun ölçülü kulaçlarının s e s i beni bir tür transa sokmuştu.

Ama Őimdi sessiz, gece yarısını çoktan geçti ve beynim dűŐűnce kalıplarından oluŐan bir asit yolculuĐunda. Her Őey ya Eli Őeklinde- tanıdık ve sıcak ve bir Őekilde tamamen farklı- ya da felaket Őeklinde- iŐaretlenmeyi reddeden Őeylerin bir listesi.

Danny Diamond fikrimize pek sıcak bakmadı.

"Georgia, senden hoŐlanıyorum ama ben bu iŐi yaklaşık otuz yıldır yapıyorum. Neyin iŐe yarayıp neyin yaramadığını biliyorum." AĞzı hayal kırıklığına uğramıŐ bir çizgiye dűnűŐtü. "Beni kabul edebilirsin ya da terk edebilirsin ve bu isteğine bakılırsa, beni terk etmek zorunda kalacaksın."

Bu benim fikrimdi ve bizi reddetmesi benim hatamdı. BaŐka tűrlű onu iŐe alamayacak olmamız önemli deĐil. Tek görebildiĐim yanlış giden baŐka bir Őey.

Jamie ile mesajlaŐmalarıma geri dűndűm. Her gün kontrol ediyordu ve ben de cevap veriyordum, ama bu gece Őöyle yazdı: **Tamam, mesajların a) ok kabarık ve b) ok seyrek. Orada her Őey yolunda mı?**

Cevabım sadece onun yanıldığını kanıtlamak için bir paragraftı, ama mesaj diğerleriyle aynıydı. Ona lanetin hayatta ve iyi olduğunu söyleyemem: **Her Şey yolunda. İlerleme kaydediyoruz! Seni özledim, Cuma günü görüşmek için sabırsızlanıyorum. Xo**

Ondan sonra ondan haber almadım, bu yüzden mesajın işini yaptığını varsayıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, bir lobotomi, bir zafer tezahűr ediyorum. Her Őeyin yoluna gireceĐine dair bir iŐaret, iŐlerin bir noktada zihnimin içine etmekten hayatımın olması gerektiĐi gibi bölűmlere ayrılmıŐ ve kontrollű olmasına dűneceĐine dair bir iŐaret.

Saniyeler sonra, bir baŐlangıçla uyandım. O-?

Evet, pencerem çalıyor. Hangi yılda olduĐumu, on altı yaŐındaki Georgia olup olmadıĐımı ve oturduĐum yerden kalkıp on altı yaŐındaki Eli'yi penceremde, eskiden olduĐu gibi beni dıŐarı çaĐırırken bulup bulamayacaĐımı dűŐűnűrken tavan üstűmde dűnűyor.

Doğrudum, gözlerim pencereye doğru uçtu. Orada beyazlara bürünmüş biri *var*. Bir hayalet.

Ağzım çığlık atmak için açılıyor.

"*Georgia*," diyor hayalet bıkkınlıkla.

Ama bu bir hayalet değil. Bu yirmi sekiz yaşındaki Eli, benden ona izin vermemi istiyor.

içinde.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Ben ön kapıyı açarken **Eli geri adım** atıyor, beyaz tozlar omuzlarının etrafında dönüyor.

"Neden pudralı çörek gibi görünüyorsun?" diye haykırıyorum. "Tavan düştü," diye öksürüyor.

Tanrım, tabii ki öyleydi. "Bundan çok daha fazla detaya ihtiyacım olacak." "Önce beni hortumla yıkayabilir misin?" diye soruyor, bir elini beyaz saçlarında gezdirerek.

Çizgili saçlar.

"Oh." Duraksıyorum, vücudunu hızlıca gözden geçiriyorum. Tişört giymiyor ama buna karşı bağışıklık kazanmaya başlıyorum. Ya da en azından ne kadar bağışık olmadığım konusunda rahatım. "Elbette."

Dönmeye başladı ama elimi göğsüne koyarak onu durdurdum. Teni avucumun altında sıcacık, kalbi uçuyor.

"İyi misin?"

Ay bu gece pek ışık vermiyor, parmaklarını etrafımızdaki dünyaya zar zor dokunduruyor ama karanlıkta bile Eli'nin göz bebeklerinin ne kadar şiştiğini görebiliyorum. Ağzı gergin, düz bir çizgi halinde.

"Evet," diyor, sesi alçak perdeden. Ona inanmıyorum. Elini kaldırıyor ve bir saniyeliğine benimkinin üzerinde geziniyor, hâlâ tenine bastırıyor, sonra bırakıyor. "Uyanıktım. Çoğunu atlattım."

Kapıya gelirken saati fark ettim, bir buçuktu. Sallantılı bir "Şükürler olsun" dedim ve bunu içtenlikle söyledim; onun ezilmesini istediğimden değil. Ama neden ayaktaydı?

"İyi misin?" diye karşılık veriyor, bakışlarımı korumak için çenesini eğiyor. Açıkça sormuyor, muhtemelen bunu kabul etmeyeceğimi biliyor, hayal kırıklığının tüm işaretleri göze batıyor olsa da: Onu eve bıraktım, ona iyi ama yorgun olduğumu söyledikten sonra kulübeme kapandım, yol boyunca karnım guruldasa da aç değildim.

"Evet." Onun da bana inanmadığını söyleyebilirim. Zihnim daha önce kapıyı yumuşak bir şekilde çalmasına, bir yığın hazır yemek kutusuna ve otururken terleyen buzlu çaya geri dönüyor

Birkaç dakika sonra kapıyı açtığımda verandadaydı. "Yemeği bıraktığın için teşekkürler."

"Karnın perili bir ev gibiydi," diye cevap veriyor ve ben gözlerimi devirdiğimde, ağzı küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu beni de etkiliyor, ağzı düzelip hafifçe ayrıldığında bile bedenimi ona yaklaştırıyor.

Ben çekilemem, o yüzden çekilmesi gereken sensin.

Parmaklarımda bir seğirme var. Eli'nin göğsünde bir kas. Elim hala onun üzerinde.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım ve sanki derisi yanıyormuş gibi elimi bıraktım. Ki öyle de sayılır. "Gidip şu işi halledelim."

Kulübemin yan tarafına bağladığım hortumu açıyorum, hani şu bağ bloklarında beni çağırdığı geceye yakın yürüyüşlerden sonra bacaklarımızdaki kiri yıkamak için kullandığımız hortum. Orada büyüyen sadece sarmaşıklar değildi; birbirimize dair farkındalığımızdı, dinamiğimizin değişmekte olduğu bilgisiydi, o zaman da şimdi olduğu gibi yadsınamazdı.

Birdenbire geçmişte mi yoksa şimdiki zamanda mı olduğumu bilemiyorum. Karanlık, anılarım, son birkaç gündür Eli ile aramızda olan her şey - zamanın bölünmesini yumuşatıyor, onu köşede parıldayan havuz gibi sıvı hale getiriyor.

"Hava soğuk olacak," diye uyarıyorum.

"Hatırlıyorum," diyor, gözleri üzerimde. Söz konusu biz olduğumuzda en tehlikeli cümle.

Hortumu ona çeviriyorum. Buz gibi. Tesadüfi bir spreyci çıplak ayaklarıma düşüyor ve o düştüğünde irkiliyorum.

Ben onu temizlerken bana neler olduğunu anlattı: yatak odasının tavanında bir çatlak olduğunu hemen fark etmiş. Bu gece tavan eğik görünüyordu ama uzun bir gün olduğu için gözlerine güvenmiyordu. Sabah Adam'ın amcası Cal'a göstermeyi planlıyormuş ama sonra tavan çökmüş.

O konuşurken göğsündeki el izime bakıyorum. Açıkta bıraktığı deriyi gözlerimle takip ediyorum, avucumun dibinde tam olarak çekemediğim çizgileri. Kalbi oranın altında.

İzi silinmez görünüyor, dövme gibi. Yıkadığım son şey bu. Sadece bir saniye daha orada kalmak istiyorum, ama sessizliğe gömüldüğümüzde ve tozun geri kalanı yıkandığında, başka seçeneğim yok. İstedğim şey ortaya çıkacak: vücudu, tam olarak böyle. Benim dokunuşum, son beş yıldır sakladığı kalbine daha yakın.

Akıntıyı sol göğüs kaslarına doğru yönlendiriyorum. Eli çenesini eğiyor ve bulanık karışımın karnından aşağı, şortunun kemerine doğru akmasını izliyor.

El izim saniyeler içinde kayboldu. Hortumu ayaklarımın dibine bırakıyorum, kirpiklerinin arasından bana bakıp elini göğsünde gezdirdiğinde damarlarımda bir dalgalanma oluyor.

Buradayız. Şimdi. Bu bir hatırlatma. Aynı zamanda bir uyarı.

"Sanırım iyiyiz." Kalbim bir sonraki sözlerimi beklerken havalanıyor, gidecek başka bir yeri olmadığını biliyorum. "İçeri gel."

Eli'ye iyi geceler diyeli **bir buçuk saat oldu**. Cenin pozisyonunda yatan orta boy bir çocuğun sığabileceği bir mobilya parçası olan loveseat üzerinde geçici bir yatak kurmakta ısrar etti, ama alternatif neydi? Şu anda içinde dönüp durduğum yatağı onunla paylaşmak mı? Çok büyük, ikimizin de birbirine hiç dokunmadan uyuyabileceği kadar büyük. Tanrı biliyor ya, daha önce yüzlerce kez aynı yatakta yatmıştık.

Bu yüzden onun yerine koltuğu almasına izin verdim çünkü daha önce yüzlerce kez aynı yatakta yatmıştık. Bu gece aynı anlama gelmeyecekti, ama bir şey ifade ettiği zamanlar aramızda üçüncü bir beden olarak ikamet edecekti.

Ayrıca loveseat'i almasına izin verdim çünkü önemsiz olmayan bir parçam onu burada istiyordu ve bunu istemek için geçerli bir nedenim yok. En azından beni olmam gereken yarı yolda tutacak bir sebep yok.

Bunun yerine, yastık insanım var ve Eli'nin oturma odasındaki gerçek varlığı hemen yanımda hayali bir varlık.

Gözlerimi kapatıp koyunları saymaya çalışıyorum. Ama sadece Eli'nin göğsündeki el izimi hayal edebiliyorum, bu yüzden onun yerine oraya yayılmış parmakları sayıyorum.

Bir, iki, üç, dört, fi-

Kapalı kapımın diğer tarafından bir ses geliyor. Doğrulup nefesimi tutarak bekliyorum.

Bir döşeme tahtası gıcırıyor ve zaman yeniden bükülüyor. Manhattan'daki dairemize geri döndüm, sabahın üçünde boş bir yatakta uyandım, Eli kadar sık uyuyan şehrin seslerini dinliyorum -nadiren. Daha yataktan kalkıp kapıya yönelmeden, tokmağı çevirmeden ve yavaşça açmadan önce ne bulacağımı biliyorum: Eli odada volta atıyor, yüzü telefon ekranıyla aydınlanmış.

Ama bu sefer telefon yok. Muhtemelen kulübesinde gömülüdür.

Belki de bu yüzden koltukta oturuyor, başını ellerinin arasına almış, ağzı neredeyse sessizce hareket ediyor.

O da sayıyor.

Bu ilk olmaya başladığında, yanına gider, kollarımı arkasından sarar ve yavaşladığından emin olmak için elimi kalbinin üzerine bastırırdım. Telefonunu ulaşamayacağı bir yere fırlatırdım. Ama çok geçmeden, oraya gitmek işleri daha da kötüleştirdi. Neden bu kadar gerildiğini biliyordum, sonunda onu sakinleştirecek tek şeyin telefonu geri almak olduğunu biliyordum. Bunun farkında olmam ve bundan gizliden gizliye nefret etmem onu daha da endişelendiriyor, o da bunu saklamaya çalışıyordu. Buna karşılık, işe yaramaz olmak ve sorunu daha da kötüleştirmek beni geri çekilmeye itti. Yatakta uzanır, "*Sen çok fazlaydın*" diye düşünür, tavana bakardım, ta ki o milyonlarca kilometre öteden yanıma gelene kadar.

Şimdi, bir adım geri çekiliyorum, emin değilim.

Döşeme topuğumun altında gıcırıyor. Eli'nin başı dönüyor, vahşi gözleri beni buluyor. Keskin bir nefes alıp doğruldu.

"Özür dilerim," diye aynı anda nefes nefese kaldık. Tereddüt ediyorum. "Sen iyi misin?"

Bu daha önce sorduğum sorunun aynısı ve şimdi yüz ifadesinin daha önce olduğundan daha güçlü bir versiyonu olduğunu görüyorum. Tavan düştüğünde panikliyordu. Tüm dünya üzerine çöküyormuş gibi hissetmiş olmalı.

İyi olduğunu söylemesinin makul bir yolu yok ama yine de söylemesini bekliyorum.

Onun yerine, "Aslında panik atak geçiriyorum." diyor.

Göğsüm sıkışıyor. "Tamam. Gideyim mi?"

"Hayır!" Sesi yüksek ve kısık çıkıyor. Uzun bir nefes vererek başını sallıyor. "Gitme, ben sadece- terapistim bana sakinleşmek için birkaç yol gösterdi, ama en iyi yatarken işe yarıyorlar."

Evet. Onu yatağında tutmak için geçerli bir sebep olduğu kesin. "Buraya gel."

Tereddüt etmemesi ne kadar paniklemiş olduğunu gösteriyor; az önce o koltuğa sıkı sıkıya yapışmıştı. O yanımdan geçerken geri çekiliyorum, ona uzanmamak için parmaklarımı tişörtümün eteğine doluyorum.

İçgüdüsel olarak yatağın sol tarafına çöküyor, omzu yastığıma değiyor. Kalbim yerinden fırlıyor. Cal Poly'de birlikte olmadığımız gecelerde ya da New York'taki ilk günlerinde işe geç kaldığı zamanlarda onların fotoğraflarını mesaj atardım. Yanında hep tek bir kelime gönderirdim: **Yalnız**. Eli'nin cevabı her zaman şöyle olurdu: **"İyi ki Sammy var da ben dönene kadar yerimi sıcak tutuyor**. Her seferinde isim değiştirdi: Tom, Milo, Diego. Altın Kızlar'ın her biri.

Buna bakıp ne anlama geldiğini bilebilecek tek kişi o. Neredeyse her tarafını kaplamış olmasaydı yırtıp atardım. Bunun yerine, yatağın kendi tarafıma dönüyorum ve oturmadan önce lambayı yakıyorum.

İlk başta, ellerini karnına dayayarak gözlerini kapatışını izliyorum. Zincirinin ince sarmalının altında nabızı sert ve hızlı atıyor, yanakları ve kulakları kızarıyor. Ölçülü bir nefes alıyor, sonra bir tane daha.

"Kendini sakinleştirmenin yollarından biri nedir?" Onuncu nefesinden sonra soruyorum, gözlerim zonklayan nabzına yapışmış.

Eli'nin gözleri faltaşı gibi açılıp bana dikiliyor. "Beş-dört-üç-iki-bir diye bir topraklama tekniği var. Terapistim Amari bana ilk seanslarımızdan birinde öğretmişti. Görebildiğin beş şeye, dokunabildiğin dört şeye, duyabildiğin üç şeye, koklayabildiğin iki şeye ve tadabildiğin bir şeye odaklanıyorsun."

"Ve bu senin için işe yarıyor mu?"

Titrek bir nefes vererek başını sallıyor.

Sesimi alçaltıyorum. "Tamam, ne görüyorsun?"

Eli'nin gözleri odanın içinde çılgınca dolaşır. "Blue Yonder'ın bir tablosu. Bir parfüm şişesi. Beyaz bir şifonyer. Aşırı dolu bavulun patladı.

Yerde." Sessizce güldüğümde bakışlarımla buluşuyor. Nabzı boğazında ağır bir şekilde atmaya devam ederken bile ağzı seğiriyor. "Sen."

Bir an için kalp atışlarım onunkiyle eşleşti. "Tamam. Dokunabileceğin dört şey."

Gözlerini kapatır. "Çarşaf. Başımın altındaki bu yastık. Pencereden gelen esinti. Kendim."

"Bu biraz kişisel, Mora," diye takılıyor, bunu hayal etmemeye çalışıyorum. Ya da hatırlamamaya. Neye benzediğini çok iyi biliyorum.

Odaklan, Georgia. Nabzı şimdiden yavaşlıyor.

Bir gözünü kısarak açıyor. "Elim karnımda yani. Elim karnımın üzerinde duruyor ve bunu hissedebiliyorum."

"Özgünlük sizin dostunuzdur."

Gözlerini tekrar kapatarak, "İmalı konuşmalarım üzerinde çalışacağım," diye mırıldandı. "Seyirciye alışık değilim."

Başka hiç kimse, hatta ben bile onu bu şekilde görmemişken, benim onu bu şekilde görmeme izin vermesi beni çok hassas bir noktadan vuruyor. Şimdiye kadar yaptığımız her şeyden daha samimi hissettiriyor.

Boğazımı temizliyorum. "Sırada ne var?" "Duyabileceğin üç şey."

"Ve?"

İç çekiyor, omuzları yatağa daha da gömülüyor, kalçaları yerleşiyor, dizleri hafifçe açılıyor. Onun çözülüşü benim de çözülüşüm. "Dışarıda cırcır böcekleri. Bir yerlerde bir baykuş." Duraklıyor. Yutkunuyor. Sessizce, "Senin sesin." diyor.

"Kokusunu alabildiğin iki şey mi?" Fısıldıyorum.

"Bir eğilim fark etmeye başlayacaksın." Ağzında yavaş bir gülümseme eriyor. "Ama tam oradasın, bu yüzden seni kokluyorum. Hindistan cevizi losyonunu. Parfümünden geriye ne kaldıysa."

Sesinde bir tanıma var; her zaman takındığım ses. "Ve tadabileceğiniz bir şey."

Bunun için dişlerim parladı. "Buzlu çay. Seninkini daha önce bıraktığımda bir yudum çalmıştım."

"Affedersiniz."

Gülüyor, omuzları titriyor. "Teslimat ücreti."

Vücudunu terk eden gerginlik benimkine karıştı. Kendini sarmalından çekip çıkarırken bana yaptığı çağrılar, sahip olduğu farkındalık beni ters yüz etti.

"Bunun yardımı oldu mu?" Bir elimi hızla çarpan kalbimin üzerinde gezdirerek soruyorum. Oyunu kendim oynamaya çalışırdım ama şu anda her cevap Eli olurdu ve hiçbir i olmamalıydı.

Gözleri ağır kapakların altından açılarak bana doğru kayıyor. "Öyle oldu. Teşekkür ederim." Tereddüt ettim. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bu sefer tereddüt eden Eli oluyor. Gözlerindeki endişenin bir kısmı geri çekiliyor ve zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum.

"Üzgünüm, söylediğimi unut."

Sessizlik aramıza giriyor. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, kendimi o yarı yoldan o kadar uzaklaşmış hissediyorum. O benim yatağında. Son beş yılda yaptığımız hiçbir şeye benzemeyen, ama ondan önceki her şeyin bir yankısı olan yirmi dört saatlik sağlam bir etkileşimimiz oldu. *Terapide* öğrendiği bir topraklama tekniğini uygulamasına yardım ettim. Hem aynı hem de tamamen farklı. Hoşlandığım on beş yaşındaki çocuk ve sevdiğim yirmi yaşındaki adam ve burada tutmam gereken yirmi sekiz yaşındaki adam, çünkü bir noktada kalbimi kıran yirmi üç yaşındaki adamdı.

Ona bakmakla o kadar meşgulüm ki, sanki zaman ve uzayda savruluyormuşum gibi onun tüm yinelemelerini görüyorum ve cevabını kaçırıyorum.

"Georgia," diyor.

Odaklandım. "Ne?" "Beni duydun mu?"

"Hayır, ben- hayır."

Bir nefes verdi. "İşimi bıraktım dedim."

On Yedinci Bölüm

Sanki Eli beni bir uçurumdan aşağı itti ve beynim arkada kaldı. Vücudum adrenaline dolup taşıyor ve saniyeler sonra her şeyi kavıyorum.

Uçaktan indiği andan itibaren her an hiper hızda bir film gibi oynar: telefon alerjisi, Adam'ın yanında olma kararlılığı, Blue Yonder'a gelmek için nasıl ısrar ettiği ve işinin buna engel olmayacağına dair verdiği güvence. Onunla ilgili her şey açığa çıktı çünkü işi onu sıkı sıkıya bağlı tutan şeydi.

"İşini bıraktın," diye tekrarladım.

"Yaptım." Sanki onu yeniden vuruyormuş gibi sertçe nefes veriyor. "Aslında yedi hafta önce."

Çenem düştü. "Yedi biz- ne? Neden?"

Doğrulup elini çenesinde gezdiriyor. "Bu yüklü bir soru."

Sesinde bir soru var ve mesajı açık ve net bir şekilde alıyorum: *Cevabı duymak istiyor musun?*

Gerçek şu ki evet, çaresizim ve aynı zamanda hayır, çünkü ne fark eder ki? Bunu her ne sebeple yaptıysa onun için, benim için değil.

Hissettiğim keder anlık da olsa gerçek. New York'tan ayrıldığımda içime kapattığım parçam acıyı şiddetli bir şekilde hissediyor, keşke bu konuşmayı satın aldığımız yatakta, kiraladığımız dairede yapıyor olsaydık diyor. Kendimizi birbirimizden soyutlamamış olsaydık şu anda bunun yerine ne yapıyor olurduk?

Gerçi bu gereksiz bir düşünce.

"Vay be. Vay canına. New York'a döndüğünde yeni bir işe mi başlayacaksın? Daha az Luce benzeri bir genel müdürle mi?"

Konuşma tarzımdaki bariz sapma karşısında kaşlarının arasındaki kırıklığa hayal kırıklığı yerleşiyor. "Hayır."

"Ne yok?"

"Bunların hepsine hayır."

"Yeni iş mi, New York mu yoksa Lucifer mı?"

"Doğru," diyor ağzı seğirerek.

Her şeye cevap verdiğini fark edene kadar gözlerimi kısarak cevap vermeyişini evirip çeviriyorum: yeni bir işe hayır. Bir patrona hayır, Lucifer'e yakın olsun ya da olmasın.

Ve New York'a hayır.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "New York'a geri dönmüyorsun." "New York'a dönmeyeceğim," diye onaylıyor.

"Geliyorsun ho-" Kendimi *ev* demekten alıkoyuyorum. San Francisco bize ait değil; yakında *bana* da ait olmayacak. "Burası mı?"

Başını sallıyor, gözleri bana sabitlenmiş. "Bu konuda bir fikrin var mı?"

Sadece iki tane var: *Tanrı'ya şükürler olsun ki şu anda daha iyi bir yerdeyiz ve elinizden geldiğince o yerde KALIN.* Seattle'a gitsem bile Eli bana daha yakın olacak, daha çok yanımda olacak. Neredeyse üç bin mil uzakta bir hayalet olarak bulunması güvenliydi; ama bu değil.

"Yapmalı mıyım?"

Cevabı sessiz, küçük bir itiraf. "Yapmanı isterim."

Daha önce bu ağır dönemeci atlamıştım ama Eli bu dört kelimeyle bizi hemen geri getirdi. Bunun bana ne yaptığı hakkında uzun uzadıya konuşmaya hazır değilim. Şu anda Eli'yle dağınık bagajları açmaya hiç niyetim yok; muhtemelen işleri daha da kötüleştirir ve bu ihtiyacımız olan son şey. Dağınıklıkları temizlememiz, işleri kolaylaştırmamız gerekiyor.

Yine de ona bir şeyler vermeliyim, aksi takdirde dürtmeye devam edecektir.

Yorganın üzerindeki bir ipliği seçiyorum, parmaklarımın etrafında döndürüyorum. Kopana kadar çekiyorum. "Sanırım, her ne kadar felaket olsa da, sen ve ben... bir anlayışa vardık." Gözleriyle buluştuğumda, onaylayan bir kaşını kaldırıyor. "Ve her neyse, ailene ve arkadaşlarına daha yakın olmak istemeni asla yadırgamam."

"Arkadaşlarımız," diye düzeltiyor.

"Doğru." Bu bir aidiyet kelimesi. Canımı acıtıyor ve kanımda şarkı söylüyor. Aynı anda hem uyuyor hem de çok küçük hissettiriyor. "Pazar gününden itibaren şehre geri mi döneceksin?"

Ellerinin üzerinde geriye yaslanıyor. "Buraya geri döneceğim derken Kaliforniya'yı kastediyorum. Pazar günü Los Angeles'a uçuyorum. Son birkaç haftadır bir iş bulma uzmanıyla çalışıyorum ve beni çok iyi bir işle

buluşturdu.

Oradaki bir medya şirketinde strateji direktörü pozisyonu için güçlü bir aday. Orayla iki telefon görüşmesi yaptım ve her ihtimale karşı önümüzdeki haftalarda iki görüşme daha ayarladım."

"Strateji direktörü rolü mü?" Kafam karışmış bir şekilde yankıladım.

"Bankacılıktan ayrılıyor musun?" "Evet," diyor ve bu kelime o kadar kesinlik var ki omurgam düzelir.

Yıllar önce, hala birlikteyken, sonunda müşteri tarafına geçmekten bahsetmişti. TMT sektöründe çalışmak istemesinin nedenlerinden biri de buydu - bizi Batı Yakası'na geri götürmek için daha fazla esnekliğe sahip olacaktı, burada gözleriniz kapalıyken bir dart atabilir ve bir teknoloji veya medya pozisyonunu vurabilirsiniz.

Ama bu onun başkan yardımcısı olduktan sonraki planıydı. *Çok* sonra.

"...bana Bay Area'da teknoloji alanında birkaç seçenek gönderdi," diyor, "ancak tüm işten çıkarmalarla birlikte, o yöne gitmeye istekli değilim. Los Angeles'taki pozisyon daha istikrarlı görünüyor ve bir an önce bir iş bulmam gerekiyor."

Eli'nin yüz ifadesinde bir panik kıvılcımını geri dönerken ona bakıyorum. Garip bir şekilde, bunu görmek beni güvende hissettiriyor, bu kadar özenle yerine birini aradığını bilmek. Daha yakın olsa bile, yine de bir dereceye kadar kariyerine bağlı kalacağını bilmek.

"İşi bırakmayı düşünüyordum," diye devam ediyor. "Aslında çok düşündüm. Sadece bunu yapacağımı beklemiyordum. Bu biraz... düşüncesizce oldu."

"Kariyerinle ilgili seni tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil bu," diyorum düşünmeden ve sesimde geçmişimizin ağırlığını, acısını duyuyorum.

Bakışları üzerime düşüyor; o da duyuyor. Sanki saatlerce, günlerce bakıyor. Sonsuza kadar.

Bundan kurtulmak zorundayız. "Sadece demek istediğim-"

"Ne olursa olsun uzun zamandır bekliyordum," diye araya giriyor, kelimeleri dikkatli, dikkati yoğun. "Adam'ın bekârlığa veda partisini kaçırmak beni kararına götüren tek şey değildi, bir mil bile değildi, ama katalizördü. Cuma günü arabada, kaçırmamın benim hatam olmadığını söyledin, ama fırtına ya da değil, *öyleydi*. Onlara hayır demeliydim ama endişelerim buna izin vermedi ve önceliklerim..." Düşük ışıktaki gözleri

parlıyor. Öfkeli görünüyor ve

Yıkılmıştı ama aynı zamanda kararlıydı, uçaktan inerken de aynı duygularla inmişti. "O iş, olmaması gereken bir zamanda önce geldi ve ben bunun bedelini ödedim."

Ben durduramadan kalbimde bir yarık açılıyor. Bizden bahsetmiyor, ama başka bir hayatta bu duygu mükemmel bir şekilde uyabilirdi. Yıllardır kaçırdığımız bir yapboz parçası.

Eğer kendimizden bahsediyor olsaydık.

Tanrım, şimdi *gerçekten* bundan kurtulmak zorundayız. "Adam biliyor mu?" Gözlerinde bir şey parlıyor - belki yine o hayal kırıklığı.

"Ailem dışında söylediğim tek kişi sensin. Balayından döndüklerinde ona da söyleyeceğim."

Başımı salladım, sonra usulca "Vay canına. Hayatını gerçekten mahvetmişsin." dedim.

Bakışlarımız birbirini yakalıyor ve tutuyor. O kadar çok şey hissediyorum ki -neden beş yıl önce değil de şimdi diye şaşkınlık, cevabın beni mahvedeceğini bildiğim için üzüntü, korku ve gurur ve böylesine yoğun, istenmeyen bir istek- ve umarım bunların hiçbirini görmez. Umarım bu habere şaşırmış ama sinirlenmemiş bir Georgia görür. Yıllar önce aşka yelken açtığımız yerde, bir Salı günü sabahın üçünde onun yatağında olmasından rahatsız olmayan bir Georgia.

Dayanılmaz bir vuruştan sonra kulakları pembeleşerek yere bakar. "Gecikmeli olarak. Ama evet, yaptım."

"Hey, bekârlığa veda partisi için endişelenmeyi bırak." Bileğini dürtüyorum ve o da yatağa doğru özel, neşesiz bir gülümseme gönderiyor. "Cidden Eli, en önemli kısım için buradasın. Kelimenin tam anlamıyla düşünlerini kurtarıyorsun."

Yukarı bakıyor. "Sen de öylesin."

Bana dar gözlerle bakmasını görmezden gelerek mırıldanıyorum. Daha önceki *iyi misin sorusuna* geri dönmeye hazır olduğunu görebiliyorum. Ama şimdi adrenalin vücudumdan çekildiği için düşmek üzereyim.

"Gitmeliyim," diyor Eli sessizce, değişimi hissederek. "Her şey için teşekkürler... Tanrım. Her şey için. Seni yüzüstü bıraktığım için özür dilerim."

"Üzülme."

Onu böyle görmenin, bana güvenmesinin ne demek olduğunu neredeyse ağzımdan kaçıracaktım. Eli Mora çözülmesine izin vermiyor; gizlice

dağınık bir insan için

Benim gibi, yansımamı görmek gibiydi. Bu asla kaçabileceğim bir şey değil. Arzuladığım bir şey.

Belki de bu yüzden "Gitmek zorunda değilsin." diyorum.

Eli çoktan bacaklarını yatağın kenarına atmıştı ama donakaldı. "Ne?"

"O koltuk küçük çocuklar için. Bu gece burada kal."

Bana bakıyor ve o saniyeler içinde beş kez sözlerimi geri almayı düşünüyorum. Ama sonra sesi alçak ve sert bir şekilde "Yapamam" diyor.

"Neden?" Aptalca bir soru. Yapmamamız için milyonlarca neden sayabilirim ama yapmamız gereken tek neden hepsini silip süpürüyor: Bu yatak ikimizin de değil. Bu gece paylaşmamız gerekmiyor.

"I-" Yüzünü buruşturuyor, sonra çaresiz, acı dolu bir ses çıkarıyor.

"Ya bir panik atak daha geçirirsen?" Zorladığım için kendimi tokatlamak istiyorum. "Yalnız kalmak zorunda olmamalısın."

Yalnız kalmanı istemiyorum. Söylemediğim kelimeleri duyuyor ve tereddütlerinin bir kısmı çözülüyor.

"Sorun değil," diyorum zorlukla yutkunarak. "Bu yatak ikimiz için de fazlasıyla büyük."

"Ama üçümüz için yeterince büyük mü?"

"Ne?"

Aramıza bir bakış attı. "Nick Miller burada."

Lanet olsun. Yastıklardan birini çekip ona doğru savuruyorum. O da gülerek yakalıyor.

"Yastık insanımı yargılamayın lütfen. Kalıyor musun, gidiyor musun?"

Eli yatağa, yastıklara ve bana bakıyor. Aramızda bir kelime dolaşıyor, uzaydan ve hafızadan gönderilen bir metin: **yalnızlık**.

Belki de ikimiz de öyleyiz ve

öyleydik. "Tamam," diyor,

"kalacağım."

Dışarıda zaman sıvı haldeydi ama burada katılaşıyor. Şimdi ve o yatağa geri kayıyor. Hiçbir anı taşımıyor. Hiçbir şey bizi altına çekemez.

Yine de, lambayı kapatırken nefesimi tutuyorum, bizi hemen yakınlaştıran bir karanlığa daldırıyorum, bedenlen olmasa da gerilim olarak. Bu

Ay pencereden içeri bakıyor ve ben uzanırken bana doğru dönen Eli'nin yüzünü kesiyor.

"İyi geceler," diye mırıldanıyor.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum ondan uzaklaşmadan önce.

Nick Miller'a bizi kendi tarafımızda tutması için sessiz bir tehdit gönderiyorum ve sonra bitkin bir halde derin, siyah bir uykuya dalıyorum.

Farkındalık parçalar halinde geliyor. İlk başta bir sıcaklıktır, derimin altında öyle lezzetli bir şekilde ilerleyen bir ısıya yükselir ki ona doğru eğilirim.

Ve sonra avuçlarımın altında çıplak bir sırt, benimkinin arasına sıkıştırılmış sağlam bir uyluk, metalin kısa süreli ürpertisi ve ardından ağzım bir boğazın sütununu geçerken sıcak bir ten. Tenimi titreten gümbürtüye karşı iç çekiyorum.

Eskiden bana işkence eden canlı, sabahın erken saatlerindeki bir hatıra rüyasıydı, ama şimdi içine dalıyorum, elleri hatırlıyorum-

"*Evet*," diye iç geçiriyorum geniş bir avuç kıcımı kavrayıp beni sarmaladığı bedene sıkıca kenetlerken. Parmaklar uyku şortumun bel bandını sıyrıyor, gömleğimin altından geçerek omurgamın sütununu takip ediyor ve kaburgalarımın etrafında kıvrılıp göğsümün alt tarafına giriyor. Bu dokunuşta karnımı döndüren bir muhtaçlık var.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, içeri girmeye çalışan zayıf güneş ışığını, bunu parçalayacak herhangi bir gerçekliği engelliyorum. Benimkine karşı sertçe çarpan bir kalbin, bana ilk ulaşan birinin olduğu bu liminal alanda yaşamak istiyorum. Bu yüzden sabahın erken saatlerinde seksi hep sevmişimdir. Başka hiçbir zamanın izin vermediği bir içgüdü var, sadece bedenler ve kalpler her şeyden çok istediklerini yapıyorlar.

Bir saniye önce boğazıma dayanan bir ağzı arzuluyorum -dişler derimi sıyrıyor, neredeyse ısıyor, zonklayan bir baskıya dönüşen bir yanma. Derin bir inilti benimkini yankılıyor. Birisi benim için çaresiz.

Hayır, biri değil. Eli.

Yavaşça sırtüstü yatırıldığımda uykuda mırıldandığı "Siktir Georgia" yanağıma bastırılıyor.

Gözlerim açıldı.

Bu bir anı ya da rüya değil. Şimdi, zaman etrafımızda çarşafklar kadar bükülmüş. Eli üzerimde geziniyor, zinciri aramızdaki çıplak boşlukta sallanıyor. Gözbebekleri geniş, ağzı ayrık ve uykudan şişmiş. Benden şişmelerini istiyorum.

Bu tamamen tutarlı bir düşünce ve korkunç bir fikir, ama yine de-

Ellerim kendi akıllarıyla yanlarına doğru hareket ediyor. Titriyor, gözleri kapanıyor ve bedenim tekrar ağırlaşıyor, uykuyla değil ama ona benzer puslu ve sıcak bir şeyle. Eli'nın rüya hallerinden birinde olduğunu gösteren işaretler arıyorum.

"Neredesin?" Fısıldıyorum.

Adem elması boğazında sallanıyor. "Seninle" dedi. "Uyanık mısın?"

Gözleri vahşi ve sıcak, burada olmadığı için değil. Çünkü o burada. "Olmamı ister misin?"

Bu bir teklif, sorumluluktan kaçış ve ben bunu reddedecek kadar güçlü değilim. Bu gerçek, ama daha önce yaptıklarımıza o kadar yakın ki, bittiğinde başka bir anıya yerleştirebiliriz. Ona bağlanmamak için nedenler listemde sayılmaz.

Ve Tanrım, onu çok özlüyorum. *Onu* çok özlüyorum. "Onun yerine üç dakika içinde uyanık olabilir misin?"

Yüz ifadesi rahatlayarak gevşiyor ve ağırlığının bir kısmını üzerime vererek tam ihtiyacım olan yere yerleşiyor. "Zamanlayıcıdan sen sorumlusun."

"Neden?" Kalçalarımı onunkilere doğru eğerek nefes nefese kaldım.

"Çünkü duramayacağım," diye mırıldanıyor. "Ve yapmak zorundayız. Değil mi?"

"Evet," demeye başlıyorum ama ağzı benimkinin üzerine eğildiğinde kelimeyi eritiyor.

İşin kolayına kaçmak yok. Eli tam olarak neyi sevdiğimi biliyor; önce alaycı bir dilin benimkine sürtünmesi, daha derine götürdüğünde ve sonra alt dudağımı ısırarak için geri çekildiğinde boğulmuş bir inilti. Öpüşmenin gerçekliği

Kendimi hazırlayamadığım bir şoktu, sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm bir şeyi en üst rafımda bulmak gibi. Bunca zamandır ulaşabileceğim bir yerde, tekrar ellerimde.

Onu kaldırmam gerektiğini biliyorum ve kaldıracağım. Kaldıracağım. Üç dakika içinde.

Eli gömleğimin altından kayarak kaburgalarımın dibinde duruyor ve ben de eskiden olduğu gibi bana dokunmasını isteyerek eğiliyorum.

"Yapabilirsin," diyorum çenesine doğru.

Yapıyor. Beni avucunun içine aldı, başparmağı ve işaret parmağı arasında göğüs ucumu sıkıştırdı. Alay bitti.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye nefes alıyor. "Hiç düşünmemiştim-"

İnliyor, kırık dökük düşüncelerine uyan sinirli bir ses. Parmaklarımı sırtına geçirip onu daha da yaklaşıtıyorum.

Beni içine almak için geri çekilirken nefesi kesiliyor, ağzımın üzerinde dalgalanıyor, beni tekrar öpmeden hemen önce gözlerinde inanmadığım bir şey var. Derin ve yavaş bir öpücük, saatimiz ilerlemesine rağmen acele etmeyeceğine dair bir güvence. *Zaman hiçbir şeydir*, diyor bana. Bu benim takip etmem için bir talep ve ben de takip ediyorum çünkü buradayız, şimdi. Bu bir anı, bir rüya, gerçek bir şey.

Elimizden geldiğince birbirimize tutunuyoruz; ben ensesindeki saçları kavırıyorum, o kalçamı kalçasının üzerine çekerek aramızdaki bağı daha da sıkılaştırıyor.

"Seni üç dakika içinde boşaltabilirim," diye mırıldanıyor, küçük, dayanılmaz dalgalar halinde bana doğru titreşiyor. O kadar sert ki acıya yakın ama hoşuma gidiyor.

"Bir," diye nefes nefese kaldım.

Gülümsemesi ağzıma doğru kıvrılıyor, çünkü o da bunu yapabiliyor ve ben alt dudağını yalayıp dişlerimin arasına alıyorum. Bu onu eğlencesinden koparıyor - ya da belki de zamanımızın tükenmekte olduğunu hatırlatıyor. Bir elini saçlarıma doluyor, beni öperken kavırıyor, beni tam orada onun için, sıcak, yalvaran ağzı ve yumuşak, vahşi sesleri için tutuyor.

Karşılığında herhangi bir ses çıkarabilir, herhangi bir şey söyleyebilir, ona yalvarabilir ve onun için iyi olabilirdim ve o hepsini alırdı. Daha fazlasını isterdi. Bu onu parçalar ve Tanrım, bunu istiyorum. Eli o kadar içine kapanık ki, o sıkı kontrol yumruğunu bırakmaya dayanamıyor. Saçları

dağıldığında, boynu kızardığında, göğsünde ısırık izleri olduğunda ve bana istediği her şeyi, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu söylediğinde ne kadar güzel olduğunu bilmiyor.

Zamanın dışında olduğumuzu biliyorum, ama öyle olmasa bile sanki sevişiyormuşuz gibi bana doğru hareket ediyor. Başparmağını yanağımın yüksek düzleminde şefkatli ve zamansızmış gibi gezdiriyor, öyle de olamaz.

"Bunun hayalini kurmuştum," diye fısıldıyor boynumdan aşağı öpmeye başlarken. "Sana böyle dokunmayı. Tadına bakmak."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve gözlerimi kapatmadan önce sürekli aydınlanan tavana bakıyorum. "Dün gece mi?"

Sadece tenime doğru mırıldanıyor, boğazımı emiyor. Bıraktığı izi değerlendirmek için geri çekiliyor, sonra sahiplenici, aç gözlerle bana bakıyor.

"Georgia," diye nefes alıyor. "I-"

Dışarıda bir kahkaha patlaması yankılanıyor. Cole ve bir başkası. Belki birkaç kişi daha. Eli ve benim ne yaptığımızı bilecek kadar yakın değiller ama o sınır boşluğundan geçip gerçekliğin içeri kaymasına izin verecek kadar yakınlar.

Adam ve Grace'in düğününü hayata geçirecekleri bir başka güne hazırlanıyorlar. Biz de bu yüzden buradayız, yatakta yuvarlanmak için değil.

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle Eli'nın bedeninin güzel ağırlığının altından sıyrılıyorum. Kalbim kaburgalarımı zorluyor, ona geri dönmek için çaresizce çırpınıyor ama mantık sonunda devreye giriyor.

"Zaman doldu," diye mırıldanıyorum.

Eli yatağa yayılmış, sertleşmiş ve kızarmış, bakışları tepeden tırnağa beni tarıyor. Şu anda nasıl görüldüğümü hayal bile edemiyorum - tam bir karmaşa. Sanki dağınıklığımdan hoşlanıyormuş gibi bakıyor bana. Sanki bunu istiyormuş gibi.

Hayır. Bunu ikimiz için de açıklığa kavuşturmak için yüksek sesle söylememe gerek yok.

Oturur pozisyona geçer ve eliyle ağzını siler. "Evet, biliyorum."

Zayıf ateşkesimizi bozup bozmadığımızı, üç dakikalığına bile olsa geçmişe dönmenin bizi günler önceki halimize geri gönderip göndermeyeceğini merak ederek paniğe kapılıyorum. Tuhaf bir şekilde, bu seçenek şu anda en kötü senaryo.

Tanrım, bunu yapmamalıydık.

Eli ağzını açıyor ve kalbim ayaklarıma düşüyor.

"Kulübeye ne oldu böyle?" Duyuyorum.

Gözlerini kapatır. "Ben... gidip bununla ilgileneceğim."

"Tamam."

"Tamam." Ayağa kalkıyor ve kendini ayarlarken başka tarafa bakıyorum, tüm vücudum kızarıyor. "Fırın randevusunda görüşürüz, tamam mı?"

"Evet. Elbette," diyorum ama o çoktan kapıyı yarılamıştı.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

"Bu bizim son şansımız."

Gözlerim Icing on the Cake'in üzerinde, ellerim kalçalarımnda geziniyor. Napa şehir merkezinin ana caddesine yakın, ağaçlarla çevrili sakin bir sokaktaki soluk tuğla binanın hemen dışında dolanıyoruz. Öğle güneşi tepemize tünemiş, etrafındaki gökyüzünü ağartıyor.

Burası Sucre kadar gösterişli bir yer değil, ancak neşeli sarı kapısı, uyumlu tentesi ve vitrinindeki tatlılar, yeryüzüne inme çabalarımna rağmen umutlarımı artırdı. Bu hafta başımıza gelen felaketler şansımızı yerlerde süründürüyor ama Adam ve Grace'in ebedi mutluluğu söz konusuyken pes edemem.

Eli elleri cebinde, hoşgörölü bir bakışla birkaç adım ötede duruyor.

"Bu surat da ne?"

Yüz ifadesi masumlaşıyor. "Bu bir yüz değil."

"Bu bir yüz. Surat yapıyorsun."

"Sadece iyi bir replikti, hepsi bu," diyor. "Son derece dramatik ama sağlam."

"Ciddiyim," diye inleyerek saçımı dağınık bir şekilde tutan tokayı çıkarıyorum. "Bu pastayı almak için ne gerekiyorsa yapmak zorundayız."

Eli, klipsi çantama atıp parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken ilgiyle beni izliyor. "Cinsel iyilikte sınırı çiziyorum ama başka her şeye varım."

Ona bir bakış attım ve o da karşılığında küçük bir gülümseme gösterdi. "Başka seçeneğimiz yok, Eli. Dizlerinin üzerine çökmen gerekiyorsa, öyle olsun."

Gülümsemesi tam bir sırtışa dönüşür. "Adam'ı seviyorum ve onun için her şeyi yaparım ama bunu yapmayacağım."

"Tamam, Meat Loaf," diye mırıldandım.

"Bu, başka koşullar altında pozisyona karşı olduğum anlamına gelmiyor," diye devam ediyor. "Sadece Adam için değil."

Eli'ye bakmaya cesaret edemiyorum ama aklımda hemen anılar canlanıyor: Beni ön kapımıza doğru bastırması, antrede diz çöküp elbisemin eteğini yukarı itmesi, ben parmaklarımı saçlarına geçirirken ağzı açık bir şekilde kalçalarımın öpücükler kondurması; gülerek beni ayak bileğimden tutup yatağın ucuna sürüklemesi, böylece bacaklarımın kenardan sarkması ve karnıma tatlı öpücükler kondurmak için aralarına girebilmesi.

Bu sabah isteseydim benim için nasıl diz çökeceğini. Eğer zamanlayıcının kontrolden çıkmasına izin verseydim, Cole ve Cal sözümüzü kesip Eli'yi hasarlı kulübeyi incelemesi için uzaklaştırmasalardı.

Ondan sonraki sabahı ayrı geçirdik ve Julia Teyze ile o kadar meşguldüm ki gitme vakti gelene kadar onu görmedim. Mesafe gerekli hissettirdi, başımdan aşağı bir kova soğuk su döküldü ve ona bir daha elimi süremeyeceğime dair sebepler listesini hatırlamam için bir şans oldu:

1.

Çünkü bunu daha önce yaptık ve bozduk

2.

Çünkü beş yıl zar zor konuştuktan sonra nihayet daha iyi bir yerdeyiz ve bunu korumam gerekiyor.

3.

Buna bağlı olarak, Adem ve ayrılmaz bir şekilde bağlı olan dostluğumuz nedeniyle

4.

Çünkü, evet, Eli işini bıraktı, ama gözünü çoktan yeni bir şeye dikti ve eski alışkanlıklar zor ölür

5.

Çünkü bir şey olsa bile, muhtemelen Seattle'a gideceğim.

6.

En önemlisi, bu hafta dikkatimin dağılmasını göze alamayacağım için
Ve işkence edercesine dikkatim dağınık. Yatağımdan ayrıldığından beri
vücudum gergin, bu his buraya gelirken araba yolculuğu sırasında daha da
kötüleşti, yüzeysel konuşmalarla doluydu - bu sabah ne yaptığımız ya da
Eli'nin dün geceki itirafı hakkında hiçbir şey yoktu. İleri geri
konuşmalarımız hâlâ vücudunun ağırlığını üzerimde hissettirmeye devam
ediyordu ve şimdi hapşırık tutmanın cinsel versiyonuyla baş başa kalmış
durumdayım. Çaresizce rahatlamaya ihtiyacım var.

Ama bu rahatlama Eli tarafından bahşedilmiş bir orgazm şeklinde olacak
ve ben bunu yapamam. Ne kadar istersem isteyeyim.

Ve tanrım, istiyorum.

Döngüsel düşüncelerime karşı bir iniltiyi bastırıp fırına doğru başımı
sallıyorum. "İçeri girmeliyiz."

"On iki dakika erken geldik," diyor Eli, beni kapıya kadar takip ederken
bebek arabasını iten bir babayı atlatarak.

"İşimi şansa bırakmayacağım."

Beni durduruyor, bakışları önce değerlendiriyor, sonra da eğleniyor.
"Margot seni travmatize etti."

"Sende de ejderhadan kalma yanık izleri var dostum," diyorum
parmağımı ona doğru sallayarak.

"Dostum, ha?" diye mırıldanıyor, gülümsemeye karşı koyarak. "Ne oldu
da
bok kafalı?"

"Bu kadar uslu bir çocuk olduğun için mezun oldun," diyorum kuru
bir sesle. "*Benim* bok kafamın bir sevgi sözcüğü olduğunu
sanıyordum."

"Aşağılayıcı, bunu söylediğim için üzgünüm."

Yanımdan geçip kapının koluna uzanırken gülümsemesi galip geliyor ve
bedenlerimizi işkence gibi bir yakınlığa sokuyor. "Biliyordum."

Çenemi geriye yatırıyorum, üzerimde yükselişine alışmaya
çalışıyorum. Parmak uçlarıma bassaydım, şu anda onun tadına bakıyor
olurdum. "Bu konuda kendini beğenmişlik yapma."

"Kendini beğenmiş değil." Ağzı yumuşayarak küçük bir kavis çiziyor.
"Sadece bildiğimi sevdim."

An sessizleşiyor ve uzuyor ve ben nefesimi tutuyorum, bu büyüü

bozmak istemiyorum. Pek çok nedenden dolayı bunu yapmak zorunda olduğumuzu bilerek.

Bakışları yüzümü süzdükten sonra niyetli bir şekilde ağzıma iniyor. "I..." Devam etmeyince, "Ne?" diye fısıldadım.

Gözleri tekrar benimkileri buluyor ve dudaklarıma, ağzının yapmasını dilediğim şekilde dokunan bir nefes veriyor. Yapamayacağını bildiğim şekilde.

"Bu son şansımız değil," diyor ve bir an için bizden bahsettiğini düşünüyorum, ta ki pastanede olduğumuzu hatırlayana kadar. Pasta için. Çünkü Adam ve Grace'in *düğünleri* için bir *pastaya* ihtiyaçları var. "Ama bunun en iyisi olduğunun farkındayım, bu yüzden burası standartlarınıza uygunsa bunu başaracağız. Dizlerimin üstüne çökmem gerekse bile."

"Bu seçeneği listeden sildiğini sanıyordum."

Gözlerinin kenarları kırışıyor. O zaman aşınmış çizgilere dokunmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. "Eğer iş oraya gelirse, senin için yaparım."

Şaka yapıyor elbette, ama yine de kalbim mideme iniyor. "Bunu Adam'a söyleme. Bir numaramız olma konusunda hassas olduğunu biliyorsun."

Adam her zaman hem benim hem de Eli'nin en iyi arkadaş sıralamasında bir numarada yer aldı; bugüne kadar şakayla karışık daha alt bir sırayı kabul etmeyi reddetti. Bu küçük aidiyet simgesine tutundum, ama şimdi hepimizin dürüstçe nerede oturduğumuzu merak etmekten kendimi alamıyorum. Grace onun kişisi ve hayatına başka arkadaşlar da soktu. Yakında odaklanmaları gereken bir bebekleri olacak. Önümüzde sıçrayarak ilerlediği evreler arttıkça, bir numaralı günler daha da uzak geliyor.

Eli düşüncelerimi bölerek, "Adam bu varsayımsal ve tuhaf cinsel iyilik senaryosunu öğrenirse, yalanımı destekleyebilir ve onun için olduğunu söyleyebilirsin," diyor.

Sonunda kapıyı açıp beni içeri iterken nefes veriyorum. "Anlaştık. Yine de o kolu çekmek zorunda kalmayacağımızı umalım."

"İyi günler!"

L şeklindeki tezgahın arkasından uzun boylu, kırpılmış tuzlu biberli saçları olan Asyalı bir kadın çıkınca dönüyoruz. Mekân Margot'nun dükkânı gibi ıslıl ıslıl değil ama çok daha sıcak. Ön oda küçük ve kalabalık.

Etrafta dolaşan birkaç müşteriyle birlikte, zemin hafif soluk siyah-beyaz bir dama tahtası. Bir duvar, Pothos bitkilerini ve sevgiyle yıpranmış yemek kitaplarını barındıran yüzer raflarla dolu.

Kadın bize ulaştığında "Siz benim iki saatim misiniz?" diye soruyor.

"Öyleyiz." Onun uzattığı eli tutup kenara çekilirken Eli da aynısını yapıyor. "Ben Georgia ve bu da Eli."

"Hey, siz ikiniz, ben Tai." Avuçlarını beline bağladığı beyaz önlüğün üzerinde gezdiriyor ve bakışlarını ikimiz arasında bölüyor. "Genellikle çiftlerle buluşmayı severim-"

O konuşmaya devam ediyor ama benim beynim durdu. Tek düşünebildiğim, Margot'nun bizi pastanesinden kovması, çünkü erken gelmek yerine zamanında gelmiştik ve titreşimlerimizden nefret ediyordu. Grace ve Baby Song-Kim'in Cumartesi günü pasta yiyemeyecek olmaları. Benim yerim o parantezin içinde.

"Bu biziz," diye ağzımdan kaçırdım. "Biz çiftiz."

Eli bana dönüyor, gözleri kocaman, ve ben elimi uzatıyorum. Önce ona, sonra bana bakıyor. Parmaklarımı oynatıyorum. *Bu senin diz çökme anın, dostum.*

Bir süre sonra elimi tuttu. İlk başta çekingen davranıyor, sanki bunu milyonlarca kez yapmamışız gibi. Ama parmakları benimkilere dolandığında, kendinden emin bir basınçla. Cazibe ve eski, tanıdık bir rahatlık kanımda dolaşıyor. Gözlerimiz buluşuyor. Sahte bahanelerle bile olsa, o kilit-tıklama.

"Bu biziz," diye yineliyor, gözleri üzerimde.

Tai'ye dönerken gülümsüyorum, içime adrenalin doluyor. "Bizi bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Mükemmel o zaman," diyor Tai. "Hadi başlayalım."

Eli bana anlam veremediğim bir bakış atıyor ama tek kelime etmeden beni takip ediyor.

Tai, Eli ve benim önüme iki kare beyaz tabak koyarken, "Tadım yaparken çiftlerimi tanımayı **seviyorum**, ama çok meraklı olursam söyleyin," diyor. Her birinde altı dilim var, un ve şekerden oluşan nefis küçük üçgenleri midem şu anda kaldıramıyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyor Eli yanımda. Dizleri ahşap masanın altında sallanıyor, çıplak teni defalarca benimkine sürtünüyor.

Keşke ikimiz de şort giymeseydik. Başımıza açtığım bu son bela yüzünden beni boğmak isteyip istemediğini anlamak için yüzündeki herhangi bir düşünceyi ya da duyguyu okuyabilmeyi isterdim ama boş. Oturana kadar elimi tuttu, sonra bacağıma koydu, bırakırken avuç içi uyluğumu sıyırdı. Şimdi elleri bacaklarının arasında kenetlenmiş, parmakları birbirine dolanıyor ve çözülüyor.

Tai masanın karşısındaki sandalyeye otururken bize her bir aromayı tarif ediyor. "Neden önce vanilyayı denemiyorsun?"

"Bunu listemizden çıkarmak için aldım," diyor Eli, bana sert bir bakış atarak. "Georgia'nın vanilyaya alerjisi var."

Cevabım anında, kızgın ve yıllar öncesine ait. "Alerji değil, sadece bazen tahammül edemiyorum."

"Her yediğinde," diyor. "*Her* seferinde değil."

Eli, Tai'ye komplocu bir tavırla, "Her seferinde böyle oluyor," diye fısıldıyor. Bana soru soran bir kaşını kaldırıyor.

"Tamam, bu doğru ama bu bir *hoşgörüsüzlük*." Eli'nın dizini dürtüyorum. "Neden sen ve ağzın iftira yaymaktan daha verimli bir şey yapmıyorsunuz?"

Eğlencesi hararete dönüşüyor. "Elbette, istekleri kabul ediyorum."

"Sonrası için not aldım," diye eşlik ediyorum ve keşke diyorum. Gözleri gerçek bir nişanlıninki gibi parlıyor. "Ama şimdilik pastayı kastediyorum."

"Bu çok eğlenceli," diyor Tai, gülümsemesini aramızda paylaşarak. Eli da ona sırtlıyor.

"Katılıyorum."

Ne yazık ki, ben de öyle.

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Tai soruyor.

Kucağımda bir peçete açarken beynim devre dışı kaldı. Bir an için numara yapmamız gerektiğini unuttum. "Uh..."

"Bir Cadılar Bayramı partisinde," diye araya giriyor Eli, çatalını dilime bastırarak. Bir ısırık alıp, bu sabah dilini yaladığımda çıkan sese benzeyen yumuşak, tatmin edici bir mırıltıyla dudaklarını yalamasını izliyorum. İçinden vızıldıyor

Vücuduma şeker yüklemesi gibi. "Georgia karaoke yapıyordu ve ben yanından geçerken pepperoni pizza kostümünün ucuna takıldı. Beni kış üstü yere düşürdü." Bana baktı. "Hem gerçek hem mecazi anlamda."

Ona göz kırpıyorum, ağzım açık kalıyor. Karşılığında, bir ısırık daha alırken ağzı çatalının etrafında kıvrılıyor.

Ohh-kay. Beni boğmayacak ama intikam olarak benimle oynayacak. Eğlence ve daha dumanlı bir şey içimde kıvrılıyor.

"Neyse ki sen o şişme T-Rex kostümünü giyyordun da düşüşümüzü engelledi," diyorum.

Bir kaşını kaldırıyor ve çarkıfelek meyvesi olan bir sonraki dilimi kesiyor. "Evet, kabuğun kollarımdan birini delene kadar."

Özür dilemeyen bir omuz kaldırıyorum. "Korkarım kostümün tehlikesi." Tai gülüyor. "Hangi şarkıyı söylüyordun?"

"O-"

"Celine Dion," diyor Eli. " 'It's All Coming Back to Me Now'. Köşeyi dönüp onu sehpanın üzerinde dururken görene kadar birinin hoparlör sisteminde ölmekte olan bir kedinin klipini oynattığını sanıyordum."

"Ben masaların üzerinde durmam!" Savunmacı bir kahkahayla araya girdim.

Gözlerindeki altın rengi yıldızlar gibi parlıyor. "Artık değil. Ama biberli pizza olarak yaptın."

Pastadan bir ısırık alıyorum. "Ayrıca, şarkı söylemem o kadar da kötü değil."

Bu patentli bir yalan ve ölmek üzere olan kedi benzetmesi Eli'nin cömertliği. Ben duş konserleri verirken gizlice banyoya girerdi; perdeyi geri çektiğimde onu tezgâha yaslanmış, şefkatli bir sırtışıla bulurdum.

"Dostum, hadi ama," diye sessizce gülüyor ve sesindeki kıvrım sanki bana Şeftali diyor gibi. İçinde çok fazla sevgi var. Rol yapmakta iyi olduğuna dair beş yıllık bir kanıtım olmasaydı, bunun içine o kadar batardım ki bir daha asla çıkamazdım.

Yine de bu eski rol yapma oyunumuz değil. Daha yumuşak, sanki bunu kendimizi savunmak için değil de birbirimize destek olmak için yapıyormuşuz gibi. Bir sıcaklık da var, ancak bu sabahki hatamızdan arta kalan bir sıcaklık olduğu kesin.

"Çarkıfelek meyvesi iyidir," diyorum, neredeyse bitmek üzere olan dilimine başımı sallayarak.

"Lezzetli," diye onaylıyor, gözleri üzerimde.

"Tuhaf," diyor Tai, "yirmi üç yıldır bu işi yapıyorum ve insanların aşık olmalarını sağlayan şeyin genellikle kusurlar olduğunu keşfettim. Kötü şarkıcılar, her yemeği yakan şef adayları. Partnerim yük treni gibi horluyor ama iş için seyahat ettiklerinde ben uyuyamıyorum. Anlıyorsun, değil mi?" Aramızda eliyle işaret ediyor. "Şimdi ikinize dönelim. İlk görüşte aşktan mı bahsediyoruz?"

"Hayır," diyorum Eli'nin "Evet," deyişiyle birlikte.

Ona bakakalıyorum, hikâyemizin böylesine ayrılmaz bir parçasını bu ana yerleştirmesine şaşırıyorum. Tanıdık geldiği için söylüyor olmalı, bu da onu daha inandırıcı kılıyor.

Tai tepkimi ölçüyor ve eğiliyor. "Çok sulu. Şimdi şeftali burbonunu dene ve sonra bana ondan bahset."

Kek ağzımda karton gibi duruyor. Tüm duyularım Eli'a kilitlenmiş, cevabını bekliyor.

"Yüzünün her yerinde sahte pepperonis vardı ama yine de odadaki en güzel insandı. Bana çarptığında vücudumdaki her şeyi yeniden düzenledi. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda." Sesi sessiz, gözleri Tai'de ama aramızdaki bir bağ gibi bana dair farkındalığını hissedebiliyorum. Pastadan bir ısırık alırken ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Mmm. Bu benim favorim."

Tai ışıldıyor. "Beğendiğinize çok sevindim. Şeftalilere karşı bir önyargım var."

"Ben de," diyor Eli parlak bir gülümsemeyle. "Bu benim Georgia için kullandığım lakap. Şeftali. Tanıştığımız gece ona böyle seslenmiştim, o da bana Doksan Dokuz demişti çünkü ona bu lakabı takmaya çalışan doksan dokuzuncu kişiydim. Pek orijinal değildim."

Gerçek ve oyun arasındaki çizgi bulanıklaşıyor ve ben buna ayak uydurmak için çabalıyorum. "Orijinal değil ama Pepperoni Face'ten çok daha üstün."

Gülüşünün sesi yumuşak ve tonu sert; bu sabah avuçlarının üzerimde gezinmesi gibi bir his.

"Peki senin için daha sonra mıydı?" Tai bana soruyor.

İlk başta kelimelerimi bulamıyorum, Eli'ninkileri düşünmekle meşgulüm. Peçetesinden sıyırdığı uzun bir kâğıt parçasıyla oynamasını izliyorum. Sahte

Aklımdan senaryolar geçiyor ama sonuçta bazı şeylerin sahtesini yapamazsınız.

"Uzun zamandır en iyi arkadaşlık ve bu bana piyangoyu kazanmak gibi geliyordu, bu yüzden onunla uğraşmaktan korkuyordum." Eli'nin sadık ilgisi, yüzümü çerçeveleyen parmaklar gibi bir dokunuş. "Her yıl arkadaşımızın ailesinin şaraphanesinde çalışırdık ve orada olduğumuz son yaz işler değişti. Birkaç yıl aradan sonra aynı okula gidecektik ve oraya gittiğimizde ben sadece..." Eli'nin kâğıt şeridinde donmuş parmaklarına bakıyorum. "Ekim ayındaki yirmi birinci yaş günüm için bana bir kek almıştı. Çikolatalı tabii ki."

Tai gülüyor ama başka bir şey düşünmüyor ve ben de okul yılının iki ay öncesindeki o geceyi düşünüyorum. Eli'nin kampüs dışındaki dairemin merdivenlerini tırmanışını izledim, bir elinde yerel bir fırından aldığı tanıdık mavi bir kutu, diğer avucu kot pantolonunun kalçasında geziniyordu. Ona baktığımı bilmeden kapıya baktı, yüzünün her ayrıntısına dikkat ettim çünkü devrilmeden önceki halini hatırlamak isteyeceğimi biliyordum. Bunun kaçınılmaz olduğunu bilmeme rağmen, o kararsız, ben ise korkmuş bir şekilde bunun etrafında dans ediyorduk. Bir önceki hafta sonu bir kardeşlik partisinin karanlık koridorunda neredeyse öpüşüyorduk, biranın tadı burun deliklerimi yakıyordu, nefesi ağzımdaydı. Biri sözümüzü kesmişti ve ben bütün hafta boyunca o askıya alınmış anı yaşamıştım, kalbim boğazımda bir yerlerdeydi. Onun ellerinde.

Tek bir mumu ne kadar dikkatle yaktığını ve sonrasında avucunu mumun etrafına koruyucu bir şekilde nasıl kıvırdığını hâlâ hatırlıyorum. Beni öpmeden önce elini aynen böyle boynuma koymasını, kucaklamasını isterdim. "Mutlu Yıllar" şarkısını söyledi, gözleri bende idi, o derin, güzel kahverengi alevle parlıyordu. Çok korkmuştum. Bunu çok istiyordum.

"Onu diledim," diye itiraf ediyorum, kalbim yine boğazımda. "Sonra mumu üfledim ve dileğim gerçek oldu. O zamandan beri böyle."

Eli'nin gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor, karanlık ve ışıltılı, ve beni orada tutuyor.

O da hatırlıyor. Aramızdaki anılar o kadar canlı ki dokunulabilir.

Belki ona tüm benliğimi vermedim, ama ona başkalarına verdiğimden daha fazlasını verdim ve geri almak yerine kilitledim. Şimdi

Eskiden nasıl olduğumuzla, onu ne kadar sevdiğimle ilgili her şey, kilidi yeniden açıyormuş gibi hissettiriyor. Ayrıldığımızda geriye ne kaldığını görecektik diye korkuyorum. Biraz oksijenle yeniden kıvılcımlanmaya başlayan şeyi.

Bu düşünce omurgamı dikleştiriyor. "Şeftaliyi ben de severim ama çarkıfelek meyvesi galip gelebilir." Eli'ye bir kaşımı kaldırıyorum. "Sence de öyle değil mi?"

Grace'in favorisi olduğunu ve bizim için değil, onun ve Adam için burada olduğumuzu hatırlıyor musun? Bir rol oynadığımızı hatırlıyor musun?

Sanki ikimize de bağırışım gibi o da doğruldu. Parmaklarının etrafına sardığı peçete şeridi neredeyse çözülmüştü, herhangi bir şekli koruyamayacak kadar dayanıksızdı, eğer yapmaya çalıştığı buysa.

"Doğru," diyor. "Şeftali burbonu benim kişisel favorim, ama kazanan çarkıfelek meyvesi."

Tai gülümseyerek başını sallıyor. "Harika bir karar, gerçi bu grupta verebileceğin kötü bir karar da yok. Keklerim çok lezzetlidir."

"İnanılmazlar," diyorum. "Çok minnettar oluruz eğer-"

Beni başından savdı. "Başka bir şey söyleme. Pasta senindir."

Sahte bahanelerle bunu yaptığımızı bildiğim için içimde bir suçluluk duygusu belirliyor ama hemen yerini rahatlamaya bırakıyor. "Öpmeyeceğim ama şunu bil ki şu anda seni cidden öpebilirim. Bunun bizim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Benim için bir zevk," diyor. "Geri kalan detayları konuşalım ve sonra her şey hazır olacak."

Randevunun geri kalanı uçup gitti ve işimiz bittiğinde yorgun ve sevinçli bir karmaşa içindeydim.

Dışarı çıktığımızda, Adam'a bir ödeme talebi gönderebilmek için Venmo'yu açıyorum, böylece listeden bir maddeyi geçtiğimizi görebiliyor.

"Sonunda bir galibiyet," diyorum Eli'ye bir bakış atarak.

Beni izliyor, elleri cebinde, ifadesi anlaşılmaz, ama gözlerimiz buluştuğunda bana bir gülümseme gönderiyor. "Sahte nişanlı olayında hızlı düşündün."

İnledim. "Özür dilerim. Bu çok düşüncesizce yapılmış bir şeydi."

"Yani..." Omuzlarını kaldırıyor ve söylenmemiş binlerce kelime sessizliğı dolduruyor. Başka bir hayatta, bu gerçek olabilirdi ve ikimiz de bunu biliyoruz. "İşe yaradı, değil mi?"

"Tanrıya şükür bir evlenme teklifi hikâyesi istemedi," diye şaka yapıyorum ve o da gülüyor, ama yumuşak ve tuhaf bir kahkaha. Bir eliyle sert çenesini sildi.

"Evet, şey. Muhtemelen bir şeyler bulabilirdim," diyor belli belirsiz.

Bakışlarımız birbirine karıştı. Orada tehlikeli bir oyun oynadık ve ben bunu ancak şimdi kalbim hâlâ hızla çarparken fark ediyorum. Eli bana olduğu gibi, anılarla dolu bir şekilde bakarken.

Konuşmak için ağzını açıyor ama arka cebindeki telefonu çalmaya başlıyor. Alnıma bir fiske, alaycı bir şekilde gülümseyip "Patron arıyor" dediğinde daha da acil hale gelen bir hatırlatma.

"Patron mu?" Kafam karışmış bir şekilde yankıladım.

"Adam. FaceTiming yapıyor," diye açıklıyor ve ben de anlıyorum, çünkü *bu* bizim işimiz. Birbirimize bakıp geçmişi düşünmek değil, Adam'ın geleceğine en iyi şekilde başlamasını sağlamak için şimdiki zamanda kalmak.

Doğru.

Eli'nin yanına gidiyorum, bedenlerimiz arasında ona doğru kıvrılmamı engelleyecek kadar mesafe bırakmaya dikkat ediyorum. "Hadi ona iyi haberi verelim."

On Dokuzuncu Bölüm

Adam ve Grace bir parti veriyorlar.

Tamam, düşün hediyelerini hazırlamaya yardım edecek insanlar var; adeta bir montaj hattı. Ama Eli FaceTime'ı kabul ettiğinde ve Adam'ın arkasında oturma odasında yayılmış tanıdık bir grup insan gördüğümde, aniden Seattle'a geri döndüm, hem geçmişte hem de geleceğim olabilecek bir yerde. Orada geçirdiğim altı ay boyunca arkadaşlarımla FaceTime'laşıyorum, onlar şimdi arkalarındaki aynı çift arkadaşlarının ya da Jamie'nin durumunda yeni Kişilerinin hayatlarına daha derinlemesine entegre olurken, programlarımız izin verdiğinde onları parça parça yakalıyorum. Bana artık gelemeyeceklerini söylediklerinde "Önemli değil!" deyip onları götürmek istediğim yerlerin listesini siliyorum. Önümüzdeki yıl onları sadece bir bedenin sığabildiği daireden FaceTime'la arayacağım - ben - Grace Bebek Song'u tutarken - Kim.

Çocukları beni tanıyacak mı, yoksa sokağın aşağısında yaşayan ve benzer şekilde minik bir patatesi olan bir arkadaş vaftiz ebeveyni mi olacak?

Tanrım. Vaftiz ebeveynlerinden biri olacak mıyım? Kendimi kanıtlamak için girmem gereken bir test var mı? Vaftiz ebeveynleri uzak mesafeden olabilir mi?

"Geri dön," diye mırıldanıyor bir ses.

Eli. Eli belimin alt kısmına bastırıyor ve o anki tüm hislerim bana geri çarpıyor.

"Dostum, az önce neredeydin, ay mı?" Adam parmak eklemleriyle ekrana vurarak soruyor.

Orta parmağımla kulağımı işaret ediyorum. "Hayır, sadece bu kadar öfkeliyken duymak zor." Eli'a bakıyorum, o da gülümsemesini bastırıyor. "Son otuz saniyeyi benim için tekrar oynatır mısın?"

Eli, "Ben de tam Adam'a ne kadar çekici ve ikna edici olduğumuzu ve şimdi nasıl harika bir pastaları olduğunu anlatıyordum," diyor. Parmakları hâlâ omurgamdaki tümseklerin arasına girmiş durumda. Ekranda, pastanın yanında duruyoruz.

Fırın hemen arkamızda, omuzlar zar zor sürtünüyor. Kimse elinin üzerimde olduğunu anlamayacaktı.

"Pastanız var!" Haykırıyorum.

"Pastamız var," diye bağıyor Adam. "O kadar rahatladım ki az önce Venmo'da gördüğüm numara hakkında çıldırmayacağım bile."

Grace, boynuna doladığı uzun bir kurdeleyle Adam'ın arkasından çıkagelir. "Merhaba, merhaba. İkinizi de her zaman seviyorum ama bugün sizi daha çok seviyorum. Cumartesi günü o pastanın yarısını indireceğim." Gözleri yaşlarla doluyor ve bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırıyor. "Olamaz, düşündükçe ağlıyorum."

"Cidden, teşekkür ederim." Grace tekrar mücadelenin içine çekilirken Adam elini kalbinin üzerine koyar. "Bugün bulamayacağımızdan endişeleniyordum. Randevu çok uzun sürüyordu, diğer yerdeki gibi yine bir şeylerin ters gitmiş olabileceğini düşündüm."

"Diğer yere hiç benzemiyordu," diyor Eli, sesinde korumacı bir tonla. "Georgia orayı mahvetti. Tai'yi avucunun içine almıştı."

Ona dirsek attım. "İkimiz de yaptık ve Tai'nin bir melek olmasının da yardımını oldu. Ayrıca, fırını ilk bulan da sensin."

"Ben bulmasaydım sen bulacaktın."

"Evet, çünkü fırın listemdeydi." Sırıttırıyor. "Bunu yine yapıyoruz, ha?"

Gözlerimi deviriyorum. "Demek istediğim, tüm övgüyü bana vermeyin. Sen de öldürdün."

Gülümseyerek ve yumuşak gözlerle "Bu altın standart ekip çalışması" diyor ve bu doğru. Şu anda harika bir ekibiz. Böyle kalmaya devam etmeliyiz.

"Merhaba, bir saniyeliğine bana odaklanabilir miyiz?" diye homurdanan bir ses geliyor.

Eli'nin eğlenerek çıkardığı huff yanağıma geliyor. Tekrar telefona baktığımda, Adam anlaşılmaz bir ifadeyle benimle Eli'nin arasına bakıyor. "Kahretsin, bugün ikinizin arasında gerçekten bir elektriklenme var. Ne var ne yok?"

Sadece küçük bir sabah kamburu ve bir yığın kafa karıştırıcı duygu, diye düşünüyorum, yanaklarım ısınıyor.

Eli'nin cevabı daha halkla ilişkiler dostu. "Düğününüzü berbat etmemek gibi nihai bir motivasyonumuz var ve bunun ü z e r i n e bir de saatimiz var.

Hâlâ yapılacak işler var."

Adam iç geçirir. "Doğru, DJ. Daha parlak bir haber olarak, Julia Teyze akşam yemeğini ayarladı. Arkadaşlarından birinin bir yemek şirketi var ve görünüşe göre ona, kulağıma fazla cinsel gelen bir şey için borcu var, bu yüzden hazırız. Blue Yonder'da her şey yolunda gidiyor mu?"

"Her şey yolunda gidiyor," diyorum ona. Sahada her şeyin bu kadar sorunsuz ilerlemesi gerçekten bir mucize. Cuma günü buraya geldiklerinde işimiz bitmiş olacak, sorun yok.

"Bu harika." Koltuğa yaslanıyor, aramızda bakışırken rahatladığı belli oluyor. "Siz ikiniz benim lanet kırıcılarımsınız, yemin ederim."

Onu el sallayarak uğurluyoruz ama yüzünde ciddi bir ifadeyle eğiliyor. "Cidden, her ne yapıyorsanız?" Benimle Eli'nın arasını işaret ediyor. "Devam edin, çünkü işe yarıyor."

"Yine burada kalmamın **senin için sorun olmayacağına emin** misin?" Yemekten sonra kulübeye vardığımızda Eli sordu.

Kolunun altına sıkıştırdığı havalı şilte ve arkasındaki ayla kapı aralığında geziniyor. Işıkları açık bırakmayı unutmuşum, bu yüzden yüzü gölgede kalmış ve ifadesi okunamaz hale gelmiş.

"Sorun değil," diyorum sandaletlerimi tekmeleyerek. Kalbim kaburgalarım doğru sertçe çarpıyor.

Kulübeye dönüş yolu sessizdi, yapmadığımız tüm konuşmalar bizimle birlikte ilerliyordu: bu sabah olanlar; gerçekte ihtiyacımız olmadığı halde hikayemizi satmak için fırında teslim ettiğimiz anılar; Adam telefonu kapattıktan sonra ikimizin de Adam'ın *yaptığın şeyi yapmaya devam* etmesini açıkça görmezden gelme şeklimiz.

Ve en önemlisi, bu geceki uyku durumu.

Akşam yemeğinde Cole bize Cal'ın daha önce Eli'nin kulübesinin tavanındaki delikleri bantlamayı denediğini ama "oldukça berbat" olduğunu söyledi.

Eli bir elini çenesinde gezdirerek, "Anlamıştım," dedi. "Bugün yaşadığımız onca şeyden sonra kalacak bir yer bulmayı düşünmemiştim."

"Georgia'da tekrar kaza yap. En az direnç göstereceğin yol bu," dedi Cole, bana bir bileğini o kadar kayıtsızca salladı ki ancak hesaplanabilirdi. "Tabii birbirinizin gece alışkanlıklarını önceden bildiğiniz için bu çok tuhaf kaçmazsa." diye devam etti.

Eli iç çekti. "Tüm kalbimle söylüyorum, lütfen kapa çeneni."

Julia Cole'un omzuna doğru eğildi ve kıvrıcık sarı saçlarını geriye doğru itti. "Sevgili oğlum, hıyarlık etmeyi bırak."

"Bir anne için ne biçim bir söz bu," dedi Cole, aşağılıyormuş gibi yaparak ama duyguları sırtışının keskin kıvrımında kaybolmuştu.

Julia kolunu Cole'un boynuna doladı. "Eli, Büyük Ev'de bir yerlerde havalı bir yatak var. Senin için kazmamızı ister misin?"

Eli ve ben karşılıklı olarak anlaştığımızı gösteren bir bakış attık. Eğer hayır dersek, evet demekten daha tuhaf görünecekti. Ve her neyse, o noktada saat dokuza yaklaşıyordu. Uzun bir gün olmuştu. Alternatif bir plan yapacak enerjim yoktu, özellikle de ne yazık ki Cole haklıyken - bu en kolay seçenektir.

Eli yanımdan geçip giderken, spor ayakkabılarını kapının yanında çıkarıp havalı yatağı onların yanına koyarken, *en güvenlisi bu değil* diye düşünüyorum. İçinde bir delik olmasını umut eden önemsiz parçamı boğmak istiyorum.

Oturma odasındaki lambayı açtıktan sonra Eli'ı bakışlarını bana sabitlemiş halde bulmak için doğruluyorum.

"İyi misin?"

Kaşlarımı çattım. "Sana sorun olmadığını söyledim."

"O konuda değil," diyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Adam'la konuştuğumuzdan beri sessizsin."

Kaşımı kaldırıyorum. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Her zaman," diyor çabucak kaybolan bir sırışıla. "Sadece emin olmak istedim, hepsi bu. Adam minnettarlığını ifade etmekte iyidir, ama aynı zamanda düşünmeden bir şeyler söylemekte de iyidir. Margot konusunu açtığında-"

"Oh, bu beni rahatsız etmedi." Adam'ın Sucre'deki felaketi gündeme getirmesi düşündüğüm şeyler listesinde yer almıyor.

Listede *olan* şey Adam'ın *yaptığınız şeyi yapmaya devam etmeniz* ve bunun ima *ettiği* her şeydir.

Eli beni on yıldan uzun süredir tanıyan birinin güveniyle "Bir şey oldu," diyor. Bu beni aydınlatıyor; elimde değil. "Ne oldu?"

İtiraf etmeden önce tereddüt ediyorum: "Bu gece onun evindeki grup, ben Seattle'dayken Grace'le yakınlaştıkları gruptu. Arkadaşlarının başka arkadaşları olduğunu görmek garip ve bu beni yine uzakta hissettirdi, anlıyor musun?"

"Yıllardır sevdiğim herkesten üç bin mil uzakta yaşıyorum," diyor, gözlerini benden ayırmadan. "Yani evet, biliyorum."

Sesinde benimkinden daha ağır bir anlayış var ve bu bir farkındalığı ortaya çıkarıyor: Hepimizin burada olduğu FaceTime görüşmelerinde oturmuş, gelemeyişi etkinliklerin fotoğraflarını görmüş ve değer verdiği insanlara pamuk ipliğiyle bağlıymış gibi hissetmiş olmalı. Bunca zaman işinin onu meşgul ettiğini, dokunamadığımız bir şekilde tatmin ettiğini, asla geri dönmediği şeyi özleyemeyecek kadar meşgul olduğunu varsaydım, ama öyle olmadığı açık. Ya da yol boyunca bir yerlerde parlaklığını kaybetti.

Ne oldu?

"Yani, bu yüzden mi tüm bu işleri yapmak konusunda bu kadar vahşi davranıyorsun?" Eli'nın alaycı sesi düşüncelerimi böldü.

"Feral?"

Gülüyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Sen de vahşiydin," diyorum parmak ucumla pazusunu iterek. "Evet, ama nedenini biliyorsun. Kanıtlamam gereken bir şey var."

Belki benim de vardır.

Bunu yüksek sesle söylemiyorum; kulağa saçma geliyor. Ama daha da önemlisi, sanırım bunu yine de duyuyor. Gözlerindeki şefkat bana bunu söylüyor, bu yeni Eli tanıdığım diğer Eli'lere benzemese de, en iyi arkadaşım olan Eli de dahil olmak üzere diğer tüm Eli'lerin onun altında yattığını hatırlatıyor. O versiyonu beni tanıyor ve tam olarak hangi yarımı deştiğini biliyor.

İç çekiyorum. "Birkaç ay önce San Francisco'ya döndüğümde çok şey değişmişti. Adam ve Grace Glenlake'teydi, Jamie ise Oakland'da eşiyle birlikteydi. Birbirimize zaman ayırmak çok daha zor hale geldi. Geçen Cuma'dan önce, bir aydan fazladır kimseyi görmemiştim. Onlara yaptıklarını bırakmalarını söylemek istemiyorum; birbirlerine aşık olmalarını seviyorum. Ben sevmiyorum.

Adam ya da Jamie'yi kendi hayatları olduğu ve meşgul oldukları için ya da ben yokken işler değıştiğı için suçlamayın."

Eli, "Yirmili yaşlarda çalkantı bir tür boktan geçiş töreni," diye katılıyor.

"Doğru, ama..." Omuz silkiyorum ve Eli ile benim bedenlerimiz arasındaki boşluğa bakıyorum. Dizlerimiz neredeyse birbirine sürtünüyor.

"Ama uzakta hissetmek yine de acı veriyor," diyor ve ben bunu tekrar duyuyorum, o derin anlayışı.

San Francisco ile Seattle arasında uzanan kilometreleri hayal ederek başımı sallıyorum. Aralarında nasıl köprü kuracağımı merak ediyorum. "Belki biraz vahşiyim, ama sadece Adam'ın hayatında kalmak istediğim için. Ve Jamie'nin de tabii ki. Beni terk etmelerini istemiyorum."

Bu çok eski bir korku, annemin çekip gitmesiyle filizlendi. Hatırlayamadığım bir anı ama yine de tüm hayatımı şekillendiren bir şey. Şimdi bile bundan kurtulamıyorum ve bundan nefret ediyorum. Tek başıma iyi olmalıyım ama o aidiyet hissini aramaktan kendimi alamıyorum. Yerimi bulmak benim için çok zor - bulduğumda belki de çok sıkı tutunuyorum, ama bunun tek nedeni onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmem.

Eli sessiz. Kendimi tüm yanlış yönlerden çıplak hissediyorum. "Şimdi yüksek sesle söyleyince kulağa inanılmaz dramatik geliyor-"

Birden eli bileğime dolanıyor. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, yüz ifadesini gördüğümde nefesim kesiliyor. Göğsümdeki Eli şeklindeki kıvılcımı yakalayan bir şiddet. Beş yıllık bir hüzn.

Beni boğazımdan yakalıyor, gerçek dokunuşu kadar kesin bir şekilde yerimde tutuyor.

"Georgia." Adımı soluyor, sonra duruyor.

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Biliyorum," diyor, bir adım daha yaklaşarak. "Seni terk edebilecek biri zaten seni hak etmiyor demektir." Sertçe yutkunuyor, gözleri benimkileri arıyor. "Ve Adam ve Jamie'nin seni asla bırakmayacak kadar akıllı olduklarını biliyorum."

Eli'nin sadece onlardan bahsetmediğı açık. Bizden de bahsediyor, ben New York'tan ayrılmadan çok önce birbirimizi terk ettiğimizden. Özür dilemek zorunda kalmadan

Belki de bunu söylemek içimdeki sivri şeyleri yumuşatıyor.

Şimdi gözlerinde bir soru var. Bir kararlılık kıvılcımı, sanki pisliğimizin bulunduğu kutuyu açacakmış gibi.

Yaptığın şeyi yapmaya devam et, Adam'ın sesi kulağıma bağırıyor ve bu sanki arkadan itilmek gibi bir şey.

Eli nefes alıyor ve ben de nefes alarak onun sözünü kesiyorum.

"Yüzmeye gidebilirim." O kıvılcım, konuyu nezaketsizce değiştirmemle kendini gösterdi. "Yüzmek."

"Evet, yüzmek. Dışarıdaki havuzda durmaksızın yaptığınız şey, eğer havuz üzerinde bir hak iddia etmediyseniz."

"Her seferinde açık bir davet aldın," diyor, sesi alçak. Midem bulanıyor. "Arkadaş ister misin?"

İlk tepkim hayır demek oluyor, çünkü evet demeyi çok istiyorum. Ama sonra tekrar duyuyorum: *yaptığın şeyi yapmaya devam et*. Bu sefer bir öneri, Adam ve Grace'in düğün listesine eklenen bir madde.

Bu şekilde kendi yarı alanımızda var olabiliriz, değil mi? Birlikte denize girebilir, galibiyetimizi kutlayabilir ve DJ bulma işini nasıl halledeceğimize karar verebiliriz. Geçmişimizin gölgeli alanlarına adım atmadan yeniden inşa ettiğimiz geçici arkadaşlığa yaslanalım. Belli ki bir şeylerin peşindeyiz ve Adam bunu anlayabiliyor. Batıl inançlı yanım bunu bozmak istemiyor.

Diğer yanım ise sadece aç.

"Elbette," diyorum. Eli'nin rahatlamış gibi gelen nefesi etrafımı sarıyor. "Üstümü değiştireyim."

Eli, "Yan odadan takım elbisemi alacağım," diye cevap verir. "Birazdan görüşürüz."

Yirminci Bölüm

Blue Yonder'daki son yazımızda Eli çalışmadığımız zamanlarda yüzüyordu. Daha önce de her yıl aynı şeyi yapmıştı ama ben ona bakmaya hiç izin vermemiştim. Ya da en azından o yaz yaptığım gibi, pazularının kıvrımlarını, altındaki taşınmaz katılığı gizleyen yumuşak kavisi ve kalçalarının çıplak inceliğini izleyerek ona *bakmamıştım*. Uyluklarının kalın kabarıklığını, dışarı çıktığında mayosunun onlara nasıl yapıştığını, bronzluğunun solduğu soluk, savunmasız teni ortaya çıkardığını haritaladım. Yıllar geçtikçe vücudunun kendi içinde büyümesini izledim ve farkındalığım da onunla birlikte büyüdü, her güzel düzlemi ve uzvu tam potansiyeline ulaştığında zirveye ulaştı.

O zaman bu potansiyelle hiçbir şey yapmadım ve şimdi de yapamam, ama çimlerin üzerinde ilerlerken, o zaman yaptığım şeyi hissetmekten de kendimi alamıyorum -beklenti. Dayanılmaz bir farkındalık. Bedenim burada olan her şeyi hatırlıyor ve olmayan her şeyi istiyor.

Eli çoktan derinlere dalmış, çenesini gökyüzüne doğru kaldırmış. Ayaklarım betonla buluştuğunda omzunun üzerinden bakıyor, sonra bir şezlongun yanında durduğumda tamamen dönüyor. Su etrafında dalgalanıyor, yukarıdaki ay ışığı ve aşağıdaki havuz ışıklarıyla kireçleniyor, onu büyüleyici bir gölge ve ışık karışımına sokuyor.

Zaman yine bükülüyor ve ben hangi versiyonum olduğumu bilmiyorum. Eli'nin de hangi versiyonum olduğunu seçemiyorum ve bu beni heyecanlandırıyor mu yoksa korkutuyor mu bilmiyorum.

"Hey," diyorum aptalca, sanki birbirimizi daha beş dakika önce görmemişiz gibi.

Havlumu karnıma sarıyorum.

"Hey," diye cevap veriyor, gözleri kırmızı tek parça kıyafetimin ortaya çıkardığı kıvrımlarda geziniyor. Elleri akla gelebilecek her yola girmiş ve bana bunu hatırlıyormuş gibi bakıyor. Boğazını temizliyor, geriye doğru sürükleniyor. "Su mükemmel."

İhtiyacım olan davet bu. Havlumu şezlonga atıyorum ve neredeyse Eli'nin suda ilerlediği yerin üstüne, derin uca doğru ilerliyorum. Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum.

Nefesini tuttuğundan eminim, ben de tutuyorum. Ve sonra zıplıyorum.

Hava almak için çıktığımda Eli'nin yüzünden sular akıyordu.

"Neydi o?" diyor ıslak, gülerek nefesini üfleyerek, "neydi o?"

Saçlarımı geriye yatırdım. "Bir gülle."

"Uh-huh." Sesten çok dokusu olan ipeksi bir onaylama; tenimin üzerinde su gibi kayıyor. "Bu bir savaş ilanı değilmiş gibi davranma."

"Benim sıçrama bölgemde olmana engel olamam." "*Beni* sıçrama bölgen yaptın."

"Böyle düşünmeniz çok kendini beğenmiş bir davranış."

Sırıttıyor. Köpekbalığı gibi, keskin dişli ve odaklanmış. Kalbim hızlı atmaya başlıyor, adını koyamadığım bir şeyin beklentisine kapılıyorum.

Eli yaklaşıyor. Su damlacıkları kirpiklerine ve çenesindeki kalın kirli sakala yapışıyor, alt dudağının yastığından ve boğazının uzunluğundan aşağı kayarak ince altın zincirinin oluklarına yerleşiyor. Benden birkaç santim ötede duruyor, sonra aniden sola doğru kaçıp arkamda dönüyor. Su etrafımızda dalgalanıyor, göğsü kürek kemiklerimi sıyrıyor.

"Gürlemek ister misin Georgia?" diye mırıldanıyor, neredeyse kulağımın dibinde.

Bu eski, tanıdık bir soruydu, ne zaman arkasından atlasam sorardı. Bu bana kaba saba davranma kisvesi altında ellerimi onun kaygan teninde gezdirmek için mükemmel bir bahane verirdi, ben de her zaman evet derdim.

Tekrar evet demek istiyorum. Onu dağıtmak için. Burası güvenli, değil mi? En azından benim yatağымda değil.

Belki bunu duyuyor, belki de bizim için karar veriyor. Birden kolları belime dolanıyor ve beni sudan çıkarıp bir plaj topu gibi fırlatıyor.

Çılgık atarak yere düştüm ve çırpınarak yukarı çıktım. "Tamam. Sen öldün."

Ona doğru ilerlediğimde gözleri parlıyor ve sonra niyetle kararıyor, geniş omuzları benim garip sıçrayışım karşısında bastırılmış kahkahalarla titriyor-

Karıştır. Vazgeçiyorum, ona daha çabuk ulaşmak için suyun altına dalıyorum. Gözlerim daha sonra açık tutmaktan yanacak ama fethetmek üzere olduğum bedeni görmek istiyorum.

Ama takım elbisem kırmızı bayrak gibi, tabii ki geldiğimi gördü. Elleri suyun altında, parmakları geniş ve avuç içleri dışarıda kalçalarını benden uzağa doğru çeviriyor.

Dengesini bozmak için ellerimi yine de onlara götürüyorum ama saniyeler içinde parmaklarını kollarıma dolayarak beni yüzeye doğru çekiyor. Nefes nefese yukarı çıkıyorum, vücudunu kaldıraç olarak kullanıp bir ayağımı kalçasına koyarak sırtına çıkıyorum ve üzerine kıvrılıyorum. Karışık bir iş -göğsüm yanağına çarpıyor ve parmakları kıcıma giriyor- ama muzaffer bir haykırıyla kendimi ona yapıştırmayı başarıyorum.

Yüksek sesle gülüyor, o kadar özlediğim güzel bir ses ki bir an için beni durduruyor. Ama sonra elleri kalçalarımı kavıyor, beni yukarı kaldırıyor. Bir kolumu omzuna doluyor, boştaki elimi boğazına doluyorum.

"Şimdi ne olacak?" Kulağına fısıldıyorum ve birden ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

Avucumun içinde bir titreşim var, ağzıma vereceği ama geri tuttuğu türden bir inilti. Sesi alçak ve "Sen söyle" dediğinde bile.

Bacaklarımı beline doluyorum ve topuğum ona sürtünüyor. O zaman sertleştiğini fark ediyorum ve nefes almayı kesiyorum. Sırtına çarpan kalbimi hissetmiş olmalı. Gerçekten inliyor, elleri ayak bileklerime dolanırken sessiz havada yankılanan ısırlmış bir ses, sıkı sıkı. Beni iteceğini sanıyorum ama beni orada tutuyor. Bekliyor.

Durabilirim. Durmalıyım. Ama bu beklenti sonunda bir yere varmak için çaresiz. Buraya son gelişimizde her şey çok açıktı; o beni istiyordu, ben de onu istiyordum ama buna izin vermedik. Yine de aramızda bir geçmiş yoktu, kalp kırıklığı yoktu ve şimdi oraya geri dönebilmek için can attığımı hissediyorum. Farklı bir şekilde oynamak ve en basit terimlerle yaptığımız şeyi yapmaya devam etmek için: birbirimizi burada istemek. Şimdi. Bahanemiz varken. Bunun yeterli olmasına izin vermek ve sonra gitmesine izin vermek.

Nefes verirken ensesine odaklanıyorum. Çok savunmasız. Ağzım için mükemmel bir yer.

"Vaz mı geçiyorsun?" Mırıldanıyorum ve neredeyse evet demesini umuyorum. İstediğim şeyden korkuyorum.

Cevabı hemen geldi. "Hayır."

Sesinde değişmez bir şey var ve midemde bir kıvılcım alevleniyor, kalan tüm şüpheleri ateşe veriyor. Hiçbir yere gitmiyor.

"Ellerini üzerime koy o zaman," diyorum, sanki bu onu devirecekmiş gibi yana doğru eğilerek. Devirmiyor. "Eğer denemiyorsan gerçek bir gümbürtü sayılmaz."

Eli'nin elleri ayak bileklerimden kalçalarımaya doğru hızla hareket ediyor ve birden vücudunun etrafında çekilmeye başlıyorum. Burun buruna gelene kadar beni itiyor. Bunu ne kadar çok istediğini doğrulayacak şekilde sıralanana kadar.

"Deniyorum," diye nefes alıyor. "Ne kadar çabaladığımı tahmin bile edemezsin."

Bacaklarımın arasına acilen girmesiyle başım geriye düşüyor, ama başparmağı alt dudağımın altındaki çukura giriyor, parmakları beni bakışlarının amansız mandalına kadar yerinde tutuyor.

Aramızda birkaç saniye geçiyor, su bizi birbirimize yaklaştırmak için ellerini her birimizin sırtına koyuyor. Burnu benimkini sıyrıyor ve etrafımızı saran tam sessizlikte yumuşak iniltisi sonik bir patlama gibi duyuluyor.

Bu öyle muhtaç bir ses ki, sürekli boş bir mideyle arzuladığım bir şey. Ağzını kovalıyorum ve tereddütlü bir saniyeden sonra bana veriyor. Dudaklarında ve benimkinde su var ve çaresiz diliyle birlikte mükemmel bir kayma sağlıyor. Başka bir ses çıkarıyor, sanki acıtıyor ama *iyi* geliyor. Öpüşmelerimiz daha da sertleşiyor, daha muhtaç hale geliyor, ağzı çenemde gezinip boynumdan aşağı inerken bıyıkları tenimi yakıyor.

"Buradaki son yazımızı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Neyi?"

"Öyle mi?" Parmakları kalçalarımaya girerek beni kendine çekiyor.

"Evet." Bir iç çekiş, sonra boğazımı hafifçe ısırırken bir inilti.

"Seninle istediğim o kadar çok şey vardı ki. Sadece seni *istediğim* o kadar çok yol vardı ki. Şimdi de böyle hissediyorum," diye mırıldanıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. "Adam buraya gelmemizi istediği anda bunun

gerçekleŖeceęini biliyordum ve ben

hala yaptım çünkü ben-" O duruyor ve zaman da duruyor. Söyleyebileceği şeylerden korkuyorum.

Lütfen basit tut, diye düşünüyorum. Başımı arkaya eğiyorum, bir yıldızla göz teması kuruyorum. Onu diliyorum.

Eli bir nefes verir. "Çünkü içten içe öyle olmasını istedim. Ama nasıl hissettiğini bilmiyorum. Ne istediğini. Ve ne zaman sormaya başlasam konuyu değiştiriyorsun."

Dilim cümle kurmakta yavaş kalıyor. Eli'yi istiyor, konuşmayı değil. "Yaptığımız şeyi yapmaya devam etmek istiyorum."

İtiraz etmek için saçlarını tuttuğumda bile geri çekiliyor, gözleri yüzümde geziniyor. O kararlılık parıltısı geri geldi. "Adam'dan çalmadığın bir cümle dene."

"Ne demek istediğini anlamıyor musun? Geçen hafta bu zamanlar birbirimizle konuşmuyorduk bile ve şimdi birlikte kış tekmeliyoruz ve bu sadece bu sabah yarı uykulu bir öpüşme yüzünden oldu."

"Uyumuyordum," diyor inatla. "Yüzde beş bile değil."

"Sadece söylüyorum, neler başarabileceğimizi hayal et-"

Kaşları düşüyor, sesi uyarıcı bir gümbürtüye dönüşüyor. "Seninle sohbet etmeye çalıştığım şu anda bunu söyleme."

"Parmakların şu anda kışımı deşiyor, bu yüzden konuşmak için berbat bir zaman seçiyorsun."

"Günlerdir bunun etrafında dans edip duruyoruz," diyor kayıtsızca. "Seni terapi etmek için değil ama ihtiyaçlarını bildirmene ihtiyacım var. Ne kadar istersem isteyeyim, başka bir şey yapmadan önce aklının nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Bu her neyse, dürüst olmak zorunda, çünkü geçen sefer-"

"Tamam, tamam," diye araya giriyorum. Geçen sefer hakkında konuşmak istemiyorum. Basit. Temiz. Dağınıklık yok.

"Yaptığımız şeyi yapmaya devam etmek istiyorum, her ne kadar bir hafta önce bunu kabul edebilecek bir konumda olacağımı hayal bile edemesem de," diyorum. "Ama aynı zamanda Adam ve Grace'in düğününü düzeltmeye yardım etmek için burada olduğumuzun ve buna konsantre olmamız gerektiğinin de farkındayım." Sertçe yutkunuyorum, gözlerimle Eli'nin köprücük kemiğindeki çizgiyi takip ediyorum, teninde tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. "Sadece ben..."

Sessiz kalıyor.

"Bunu istediğim zaman," diyorum hayal kırıklığıyla. Göz bebeklerinin büyüdüğünü, gözlerinin acıktığını izliyorum. "Seni tekrar istemek, o yazki gibi, *her zamanki* gibi-" "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tek düşünebildiğim bu," diye nefes veriyor.

"Ben de öyle."

"Öyleyse bana ne istediğini söyle." "*Söyledim.*"

"Tekrar söyle," diyor.

"*Sen.*" Ben daha durduramadan ağzımdan çıkıyor, Eli'nın beş yıldır ilk kez yatağıma girdiği, kalbinin hızla çarparak bana gördüğü, hissettiği, duyduğu, tattığı tek şeyin ben olduğumu söylediği dün gecenin bir yankısı. Sesinin alçak, sert dokusu ve açlıktan ölüyormuş gibi bana bakışı beni zorluyor.

Hareketi takip edişini izlemek için dudaklarımı yalıyorum. "İşleri karmaşıktırmak istemiyorum, özellikle de Adam ve Grace'in düğününü kurtarmanın tam ortasındaiken. Kafamda o kadar çok şey var ki ve her şey çok dağınık-"

"Sorun değil," diye ısrar ediyor ve buna ne kadar inandığını duyabiliyorum. Ama ben inanmıyorum.

"Bunu hemen şimdi istediğimi biliyorum, en azından herkes gelene kadar. Bu kadar basit olmasına ihtiyacım var," diye devam ediyorum. "Ve sanırım yeniden arkadaş oluyoruz ve ben..."

Gözleri kapanırken ben de susuyorum. Belirsizlik elimi boğazıma doluyor. "Ya da bilmiyorum, belki-"

Gözleri birden açılıp benimkilere kilitleniyor, her türlü duygudan arınmış bir şekilde. "Hayır, öyleyiz," diyor sessizce. "Öyleyiz."

"Bunun düğünü bozmasını ya da düzeltmesini istemiyorum. Eğer aynı fikirde değilseniz, lütfen ellerinizi kıcımdan çekin, çünkü-"

Elini kıcımdan çekiyor ama sadece bir tane, o da alt dudağıma emip dişlerini sıyırırken beni sabit tutmak için saçlarımın arasından geçirebilmek için. Bir saniye sonra kendini yeniden bulmuş gibi görünüyor ve önce üst dudağıma, sonra alt dudağıma en yumuşak öpücüğü konduruyor, gözleri açık ve benimkileri arıyor, ağır, ıslak kirpiklerinin altından çok derin ve sıcak.

"Aynı fikirdeyim," diye mırıldanıyor ağızıma karşı. "Bunu yapacağız, basit tutacağız."

Rahatlamam ilaç gibi geldi. "Tamam."

Geri çekiliyor. "Ama ayrıldığımızda, eğer gerçekten arkadaşsak, eski halimize geri dönmeyeceğiz."

Ona bir şekilde sahip olacağımı bildiğim için içimde bir zevk kıvrımı oluşuyor. "Biliyorum."

"Nefret ettim," diyor, sesi

kısıp. "Ben de öyle."

Cevabımı itiraf olarak kabul ediyor ve kararlılık gözlerini karartıyor. Sanki içimdeki isteği görüyormuş gibi röntgen ışınına benzer bir farkındalıkla birleşiyor. Korkuyu. Sanki bunu kabul ederek bir şeylerden kurtulmama izin veriyor.

"Seninle bir hesaplaşmamız olacak Georgia. Bu hafta olmak zorunda değil ama olacak."

"Tamam." Bunu hızlıca söylüyorum, bir söz gibi değil, F-kelimesiymiş gibi. Hesaplaşmalar dağınıktır. Her şeyi mahvederler. Şu anda gelecekteki bu olasılıkla uğraşamam ve bu yeni anlaşmanın şartları altında buna ihtiyacım yok.

Bu şimdi, gelecek değil. Mutluluk verici bir düşünce. Eli ne derse desin, geçmeyeceğimiz bir sınır.

Hâlâ beni izliyor. "Bunun benim için bir anlamı olacak." Bu son bir uyarı, ama buna ihtiyacım yok.

"Benim için de bir anlamı olacak." Yüz ifadesi rahatlamayla gevşiyor, sonra bacaklarımın arasında hissettiğim bir ihtiyaçla sıkılaşıyor. Çenesini çerçevelemek için uzanıyorum, başparmağımı ağızının köşesine bastırıyorum. Dokunuşumun altında sadece bir milimetre kalkıyor. Saymak için yeterli. "Yani, tabii ki öyle. Biz yabancı değiliz. Biz..."

"Biz."

Bu tek kelime beni ona bağladı. Küçük bir ses, *oh olsun, diye* fısıldıyor ama ben onu itiyorum. "Biz biziz."

Yumuşak, yavaş bir nefes veriyor. Ve sonra, "O zaman bu kadar yeter." diyor.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Kulübenin kapısından içeri düşüyoruz, eller her yerde.

Eli çoktan mayomun askılarını sıyırmış ve ben ağzını yakalamak için uzanırken avuçlarım teninin üzerinde geziniyor. O kadar tanıdık ki zaman akıp gidiyor ve birden yirmi bir yaşında apartmanımın yatak odasıdayım, onun tarafından ilk kez soyuluyorum, tenindeki taze doğum günü mumunun dumanını içime çekiyorum. Düşünüyorum *da, bu Eli, ona sahibim. Bana nasıl ihtiyaç duyduğuna bak; benimkiyle nasıl da uyuyor.* Ne büyük bir keşif.

Ve sonra buraya geri dönüyorum, şimdi ve ben onun atılmış spor ayakkabılarına takılıp düşerken o mırıldanarak, gülerek çeneme bir özür bastırıyor. Şimdi, dil ve dişler ve Eli'nin derin iniltileri, mayomu belime kadar indirdiğinde göğüslerimin göğsüne değmesi.

Öpüşüyoruz ve şimdi, ama çıplak tenimizin beş yıl sonra ilk kez birbirine kayma hissi, ilk kez öpüştüğümüz anın yankısını taşıyor. Eli'nin şaşkınlık ve rahatlama içinde "*oh*" diye nefes verişinde. Anısına.

İkinci kez bir ilke sahip olmak ne kadar tuhaf. Ne kadar şanslı, dağınık ve mükemmel. Tüm bunlar geçici olsa da gözlerimi yakıyor.

Yol boyunca öpüşerek yatak odasına ulaşıyoruz. Yatağın ayak ucunda durduğumuzda elleri vücudumda geziniyor, yüzümü kavrayana kadar yavaşça yukarı doğru kayıyor. Sanki daha önce ona ait olan her parçamı yeniden ziyaret ediyor.

"Merhaba." Alnıma bir öpücük kondururken kelimeyi iç çekerek söylüyor. Gülüşüm anı bozmamak için sessiz. "Merhaba."

"Bu gece ne yapıyoruz?"

"Her şey," diye fısıldıyorum. "Eğer istediğin buysa." Bir süre sessizlik oldu, sonra boğuk bir sesle "Öyle" dedi.

Oda karanlık, ama ay pencereden içeri giriyor ve ben de onun yüz ifadesini sanki üzerinde bir spot ışığı varmış gibi görüyorum. Oradaki ham ihtiyaç, eski bir şefkat, tam olarak anlayamadığım gölgeli şey. Gözleri hareket ediyor

Yüzümün üzerinde, başparmakları yanaklarımın yüksek düzlemleri boyunca fırçalandıktan sonra dudaklarımın dikişini izlemek için aşağı iniyor. Dudaklarımı tenine değecek şekilde ayırdığımda yumuşak, acılı bir nefes veriyor.

Bir dakika önceki çılgınca temposu yumuşuyor. Beni öpmek için eğiliyor, dili yok, sadece dudakları dudaklarıma değiyor. Avuç içleri çenemde çok dikkatli, sanki o da bu anı bozmak istemiyor. Ne kadar bunaldığını *hissedebiliyorum*. Bizi geri döndürmek için ikinci düşüncelerin içeri sızması ne kadar kolay olurdu.

Ama onu istiyorum, her şeyi, hemen şimdi, bu yüzden onu kendime getirmek için boynuna sarılıyorum. Dudaklarımı onunkilere doğru ayırıyorum, onu çözeceğini bildiğim muhtaç bir ses çıkarıyorum ve öyle de oluyor. İnliyor, dilini benimkine doğru kaydırıyor, belime sert bir el atarak bedenimi onunkine yapıştırıyor.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye nefes alıyor. "Tanrıya şükür daha önce mastürbasyon yaptım." Onun bu itirafı seks sisimi deliyor, sonra da yoğunlaştırıyor. "Ne?"

Boynumdan aşağı bir yol emiyor. "Yüzmeye gitmeden önce."

Geri çekiliyorum. "Üzerimi değiştirmem beş dakika falan sürdü ve ben oraya gittiğimde sen çoktan havuza girmiştin."

Başını kaldırıyor, şehvet sarhoşu ifadesi utangaç bir hal alıyor. "Evet, beş saniye falan sürdü."

Şişmiş ağzını geniş bir sırtıtaşa çeken bir kıkırdama çıkarıyorum ve eğiliyor, dişlerini köprücük kemiğime sürterken yumuşak bir kahkahaya dönüşüyor.

"Ne düşünüyordun?"

"Sen." Kelimeyi tenime bastırıyor; doğrudan damarlarıma gidiyor. "Bu. Tadın, sesin ve gülüşün. Ellerimi ne kadar iyi dolduruyorsun. Sana tekrar sahip olmanın nasıl bir his olduğunu." Parmakları sırtıma doğru bükülürken bir duraklama. Nefes alıyor ve sonra duruyor. "Kasada saklayacağım birkaç şey daha var."

"O kadar ahlaksızca mı?"

Mırıldanıyor, özel bir ses. "Onun gibi bir şey."

Kalçalarını benimkilere doğru iterek beni yatağa geri yatırıyor, sonra da beni takip ediyor. Omuzlarının genişliği diğer her şeyi unutturuyor. Hiçbir şey bize dokunamaz.

"Bunu yaptığımız için aptal mıyız?" diye soruyor, sesi kısık.

Yutkunuyorum, hangi cevabın bunun devam etmesine izin vereceğini merak ediyorum.

Muhtemelen gerçekte söylediğim gibi değil, yani "Birazcık".

Gözlerinde bir rahatlama parıltısı, kaşlarının arasındaki gergin çizgide bir gevşeme var. Düzgün bir kutuya sığacak bir cevap değil ama Tanrı biliyor ki gerçek ve bu hoşuna gitmiş gibi bana bakıyor.

Ben de öyle. Bunun ne olduğunu yüksek sesle söylediğimizde birbirimizi incitmeyeceğiz.

öyle.

Ve belki de aptalca değildir, diye düşünüyorum beni yatağa bastırırken. sanki onun tarafından tüketiliyormuşum gibi. Belki de artık sizin olmayan bir evi ziyaret etmek için geri dönmek gibidir. Belki anahtarınız yoktur ama yine de biri sizi içeri alır ve bir süre kalırsınız ve bir zamanlar ait olduğunuz bir yerde olmak çok iyi hissettirir.

Eli'nin ağzı benimkinin üzerine oturuyor ve hissi tam bir çember haline getiriyor. Dilinin benimkine dolanışının, avuçlarının vücudumda gezinişinin güzel, tanıdık ritminde kayboluyorum. Benimle vakit geçirmeyi seviyor ve ben de bana ait olan her saniyenin içine gömülüyorum.

Sonunda daha aşağılara iniyor, boynuma ağzı açık öpücükler konduruyor, dişleri meme ucuma ulaşana kadar tenimi sıyrıyor. Dili ıslak ve girdaplı olmadan hemen önce nefesi ılık, tüm bedenimi saran ihtiyacı yaladığı, emdiği, ağzına çektiği o noktaya odaklıyor.

"Birlikte olduğumuz zamanı hatırlıyor musun..." Diğer göğsüme doğru kayıyor ve mırıldanıyor: "Sana buradaki son yazımızda yapmak istediğim şeylerden bahsetmiş miydin?"

Eli'nin bana itirafları verdiğini hayal meyal hatırlıyorum:

Havuzda ellerimi üzerinde gezdirmek istedim, böylece yatağa girdiğinde beni hissedecektin, diye fısıldadı bir gece köşedeki dükkânda.

Seni yazlık oturma odanda dizlerinin üzerine çöktürmek istiyorum,
d i y e mırıldandı kulağıma bir partide, vücudu arkamdan üzerime kıvrılmıştı.

Seni bir bağ evinin ortasında öpmek istedim. Kahvaltıda, çalışırken,
gecenin bir yarısı seni sevdiğimi söylemek-
Sırf yapabildiğim için.

Son şey etrafımda dolanıyor. Şu anda yaptığımız şeyden bahsettiğini bilsem de, korku ve heyecanı damarlarıma çekiyor - nihayet o zaman birbirimizi istediğimiz gibi davranabiliyoruz.

"Hatırlıyorum," diye iç geçirdim.

"Hala listem var," diyor, eli kalçamın üzerinde kıvrılıyor. "Onları ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Mmm," diye mırıldanıyorum sessizce sırttan ağzını kaburgalarımın altına doğru sürüklerken.

Onlara *ihtiyacım* var ve yeni bir tane inşa ettiğimiz düşüncesi beni aynı anda hem bağlı hem de özgür hissettiriyor. Haftanın sınırları ve birlikte işaretlediğimiz maddeler dahilinde tam olarak ne ise o olmasına izin verebilirim. Eski listemiz büyük ölçüde öldü, ama bu beni güvende tutacak.

Eli dizlerinin üzerine çöküp parmaklarını belimde kıvrılan mayomun içine sokarak, "Atlatabildiğimiz kadarını atlatalım," diyor. Beni soymasına ve bu hafta bana sahip olmasına "tamam mı?" diye soruyor ve ben her ikisine de umutsuzca "*evet*" diyorum.

Takım elbisemi bacaklarımdan sıyrıp omzunun üzerinden atmasını dikkatle izliyorum. Bir an için dümdüz oldu.

Gözleri benimkilere kayıyor, konuşmadan önce boğazı düğümleniyor. "Lanet olsun. Hafızam sana asla haksızlık etmiyor."

"Buraya gel."

Vücudunu dikkatlice benimkinin üzerine kaldırıyor. Mayosunun önünü açmak için ellerimi aramıza soktuğumda, "İyi ki daha önce mastürbasyon yapmışım," diye inliyor.

"Neden, beş saniye sürmesin diye mi?"

Uyarmak için kalçamı sıkarken bile gülüyor. "Seni boşaltmam için bana yalvarman ne kadar sürerse o kadar dayanacağım."

İnliyorum. Eli, *her zaman sessiz olanların* canlı örneğidir.

Ağzı kulağıma doğru kayıyor. "Yalvarmana bayılıyorum Georgia. Asla bir şey istemiyorsun."

Sesi karanlık ve alçak, ama orada da yalvaran bir nota var ve bu beni parçalıyor, özellikle de şortunu çıkarıp

tamamen çıplak. Bacaklarımın arasında o kadar sert ki, tam da ihtiyacım olan şey. Birbirimize karışan soluklarımız buhar gibi tavana doğru yükseliyor.

"Lütfen içime gir," diye fısıldıyorum. "Henüz değil," diye fısıldıyor.

Saçlarını kavriyorum, sert ve dağınık bir öpücük için onu geri getiriyorum, ama çok geçmeden beni terk ediyor, vücudumda aşağı doğru ilerliyor, zinciri tenimde gıdıklayıcı bir sürüklenme yapıyor. Omuzlarıyla

kalçalarımı birbirinden ayırıyor, sonra her birine ıslak bir öpücük konduruyor, ona ihtiyacım olan yer yerine beni oradan yalıyor. Kalçalarımı kaldırarak, "Ne kadar baş belası olduğumu unutmuşum," diye yakınıyorum.

"İçimdesin

yanlış yerde."

Sırıttıyor, kalçamın kıvrımına yakın bir izi emiyor. "Bana neremi istediğini göster. Uzun zaman oldu, nasıl olduğunu hatırladığımdan emin değilim."

Cık cık. "Dokunuşunu mu kaybediyorsun?"

"Belki seninki bana ilham verir," diyor ipek gibi, sonra gürleyerek tekrarlıyor, "Göster bana."

Yarı bıkkınlık, yarı çaresizlik dolu bir iç çekişle elimi ağzından bir santim uzaklaştırıp yarattığı ıslaklığı yayıyorum. Bu oyundan sıkıldığında beni tatmasını kolaylaştırıyorum. Ve yakında tadacak.

"Siktir." Sesi boğuk çıkıyor. "Bu çok ilham verici."

Islak parmağımı dudaklarının kenarında gezdiriyorum, parmağımı dişleriyle yakalayıp tenimi emdiğinde nefesim kesiliyor. İniltisi her yerimi titretiyor, beni aşmasını istediğim lezzetli bir sınıra getiriyor.

"Mm." Bir elini bileğime doluyor ve tatlı bir gülümsemeyle bana bakmadan önce parmaklarımı yalıyor. "Şeftali. Gerçekten en sevdiğim tat."

Kendimi onun elinden çekiyorum, tam olarak onu istediğim yerin izini sürerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Bunun gösteri kısmı bitti mi?"

Elimi burnuyla çekip yumuşak, neredeyse iffetli bir öpücük konduruyor, sonra dudaklarını yalıyor.

"Şimdi hatırlıyorum," diyor, bacağımı kavrayıp daha da açıyor. "Hiç unutmadım. Sadece seni görmek istedim."

Ağzını üzerime koyduğunda, çıkardığı ses tamamen harap oluyor, parmakları kalçamı sertçe kazıyor. İyi olduğunu anlamam için kelimeleri söylemesine gerek yok, ama yine de söylüyor çünkü övgünün

beni akılsızlaştırıyor. "Tadın inanılmaz, çok iyisin Georgia, bana ne yaptığına bak" diye fısıldıyor, bir elini kendi etrafına sarıyor, beni çok iyi yalarken yavaşça okşuyor.

Dakikalar sonra orgazm olduğumda sanki bir kıvılcım alev alıyor; sıcaklık ve yalayıcı alevler, Eli'nın vahşi inlemeleri ve beni ağzında tutmak için seğiren kalçalarımı bastırması. Ben bittim ama *o* bitmedi, ben yalvarıp saçlarını çekene kadar bitmedi.

Dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri karanlıkta parlıyor, hâlâ kendini okşuyor. "Tanrım."

"Şaka mı yapıyorsun?" Neredeyse geveliyordum. "Bu konuda nasıl daha iyi oldun?" "Pratik yaparak değil," diye beni temin ediyor. "Bu sadece sensin."

"İşimiz bitmedi, değil mi?"

"Hayır," diyor. "Biz değiliz."

Sürünerek komodine gidiyor ve orada prezervatifleri bulunca rahat bir nefes alıyor. Bu Julia Teyze'nin dokunuşudur - eski bir lise danışmanı olarak seks konusunda son derece pragmatik bir bakış açısına sahiptir, bu yüzden prezervatifler profilaktik Pokémonlar gibi her yere saçılmıştır. Gençken çekmeceyi açtığımda yüzüm kızarırdı. Şimdi hepsini toplamak istiyorum.

Eli prezervatifi takıyor ve kendini yatak başlığına yaslıyor. Bu benim en sevdiğim pozisyon ve aklıma bunu hatırladığı geliyor. Pek çok şeyi hatırlıyor.

Bunun beni nasıl hissettirdiğini görmek beni korkutmalı. Kendime geçmişten bazı parçaların sızacağını hatırlatıyorum ama sorun değil. Şimdi böyle.

"Buraya gel." Yüz hatları şiddetli bir ihtiyaçla oyulmuş, ama kucağına süründüğümde orada da sonsuz derecede yumuşak bir şey var. Elini kalçama dolayarak beni üzerinde tutarken, diğer eli yüzümü kavırıyor. Hızlı ve sessiz bir öpücük için beni kendine çekiyor. "İyi misin?"

"Üstüne çıkmama izin verdiğinde olacağım."

İnliyor, sonra usulca gülüyor. "Sadece kendimi buna hazırlamaya çalışıyorum." "Ben de öyle. Ama seni şu anda istiyorum."

Karşılıklı bir itiraf gibi hissediyorum ve o da bana öyleymiş gibi bakıyor. Bunu yıllardır yapmamıştık ve bu şekilde geri dönmenin bir anlamı *var*.

Kendini bana göre konumlandırıyor ve sonunda yüz ifadesinin beklentiden şoka ve acıya benzeyen bir zevke dönüşmesini izleyerek yere çöküyorum. Başı yatak başlığına yaslanırken ağzından yumuşak, çaresiz sesler dökülüyor. Dilimi teninin tuzunda gezdirmek için eğiliyorum, kığım kalçalarına dayanana kadar onu vücudumun içine doğru çekiyorum.

Çok yoğun ve derin. Boğazıma kadar onunla doluymuşum, beni tüketiyormuş gibi hissediyorum.

"Siktir." Eli kısa, inanmayan bir kahkaha atarak kalçalarımı kavıyor. "Georgia, lütfen henüz kıpırdama."

"Yapmak *zorundayım*."

Bir kolunu belime doluyor, kığımın bir avuç alıyor, sonra yüzünü boynumun omzumla birleştiği kıvrıma gömüyor. Altımda kalçalarının titrediğini hissediyorum, beni sıkıca tutan ellerinde, avuçlarımda altındaki sırtında. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun. Seni ç o k özledim."

Sesi itirafın ortasında kırılıyor, kalbimde küçük bir çatlak açıyor. New York'tan ayrıldığımdan beri içimde taşıdığım özlemi yatıştırıyor.

Dikkatli ol, diye fısıldıyorum kendime.

O da bir şeyler fısıldıyor ama kelimeler boynuma çarpıp kayboluyor. Her ne ise kanımı ısıtıyor, sesinin muhtaç kemerine karşı simyasal bir tepki.

Ciddi bir şekilde hareket etmeye başlıyorum ve o da yalvaran bir iniltiyle bunu kabul ediyor, parmakları erişebildiği her yerime giriyor. Bu çok iyi, çok korkutucu, çok *fazla* ve bana bunu istediğini gösteriyor-

"Aynen öyle," diyerek yanağıma doğru pantolonunu çekti. "Hepsini alacağım."

İnliyorum, kolunu belime doladığında ağzımı onunkinin üzerine kaydırıyorum. Ve sonra bizi yana yatırıyor, kaymadan beni sırtüstü yatırıyor, kalçaları benimkileri ayırıyor, kalçaları beni tutuyor. Üzerimdeki ağırlığını, bedenimi kendi bedeniyle sabitlemesini seviyorum. Daha önce ve şimdi kendimi çok başıboş hissettim -bazen hep başıboş olduğumu düşünüyorum- ama o beni tam burada tutuyor.

Onun adı bir yakarıŖa dnŖyor ve ben ne için yalvardığımı bile bilmiyorum - bedeni için mi, kalbi için mi, tekrar ve sonsuza dek tutunmak için mi, bunu yapamayacağımızı bilsem de. Ama yine de tekrar söylüyorum ve o da içime iŖleyen bir "evet" tıslıyor.

"ok iyi," diye pantolonunu indiriyor, gözleri vücudumda geziniyor, itişleriyle zıplayan gğslerimden bağlandığımız yere kadar. Benimle ıslanmıŖ ve Ŗimdi kolay, derin bir kayma. Yemin ederim tam önümde eriyor, gözleri kapanıyor, yanakları kızarıyor, hızı arttıķa kolyesinin narin zinciri aramızda sallanıyor. "Oh lanet olsun, ne kadar..."

Alçak bir iniltiyle aŖađı iniyor, dilini ağzımın içine kaydırıyor, vücudunu tekrar tekrar bedenime sokuyor.

"Lütfen," diye nefes alıyorum dakikalarca onunla birlikte uçlarda gezindikten sonra. Ne kadar yakın olduğunu ve bunun bitmesini ne kadar istemediğini hissedebiliyorum.

Kalçaları yavaŖlıyor, vuruŖları uzuyor ama sertleŖmiyordu. "BoŖalmak mı istiyorsun yoksa benim seni boŖaltmamı mı istiyorsun?"

"Seni istiyorum-" Zevk omurgamdan aŖađı inerken bir iniltinin etrafında hıķkırıyorum. Çok yakınım, mutluluktan uçuyorum ve aynı ölçüde dayanılmaz bir Ŗekilde hayal kırıklığına uğruyorum. Gözümün kenarından bir damla yaŖ süzülüyor. "Senin olmanı istiyorum."

BaŖparmađıyla Ŗakađımdaki nemi siliyor. "Hissedebiliyorum, tam oradasın," diye övüyor, sesi gergin, sonra fısıldıyor, "Sana yardım etmeme izin ver."

Bir dirseğine dayanarak elini aramıza sokuyor, baŖparmađını tam Ŗuramın üzerinde gezdiriyor. Bunu yüksek sesle söylediğimde baŖını sallıyor, eğilip beni yavaŖa ve derinden öpüyor, içime sertçe giriyor. Hepsi bu

-sert ve hızlı ve derin ve yavaŖ olan, beni acıtacak kadar sıkı saran ve sonra beni vahŖi bir rahatlamaya bırakan.

Eli'nin hırıltılı iniltisi boğazında dğmlenirken, bir kolunu omzumun altından geçiriyor ve eliyle boynumu kavırıyor. Kaotik bir durum, ben onun altında kendimi kaybediyorum, Eli da benim içimde kendini kaybediyor. Neredeyse çok derine inerken bir süre tamamen sessizleŖiyor, sonra alçak, çatlak bir sesle boŖalıyor.

Adımı söylüyor, kalçaları yavaŖa sallanırken parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor, bitirmeye hazır değil.

"Becer beni," diye iç geçiriyor sonunda, boğazımı, çenemi öpüyor.

"Sanırım yaptım," diyorum sersemlemiş bir halde, o gülünce tavana doğru gülümsüyorum.

Mutluluğun etkisinin geçmesi ve gerçekliğin geri gelmesi tam altmış saniye sürüyor - az önce Eli ile seks yaptım.

Şimdiye tutunmak için elimden geleni yaptım, ama ileriye, geleceğe ve sonsuza dair o küçük parıltılar içeri sızdı ve en derin, en dağınık benliğimin ne istediğini ortaya çıkardı: Eli, her çağda.

Buna sahip olamazsın, kendime hatırlatıyorum.

Cuma günü herkes buraya geldiğinde zaman tükenecek ve biz de burada olmamızın asıl nedenine kendimizi kaptıracağız. Bencilce, onu sıkıca kavramak istiyorum, gitmesine izin vermeyeceğim.

Bu yüzden Eli'nın sadece kısa bir dokunuşla üzerimden kalkmasına izin veriyorum, böylece yakında yapmak zorunda kalacağım şeye kendimi maruz bırakmaya başlayabiliyorum. Bu yüzden, ikimiz de sırayla banyoya girdikten sonra yatağa döndüğünde, gözlerimin çıplak vücudunda gezinmesine izin veriyorum, böylece artık ona erişimim olmadığında neye benzediğini hatırlayabiliyorum.

Üzerime tırmanıyor, gözleri sıcak bir şekilde değerlendiriyor. Ellerini hâlâ her yerde hissediyorum, parmaklarının girdiği hassas noktaları. Bacaklarımın arasındaki ağrı hoş bir çiçek açıyor.

Yüzüme ulaştığında kaşları düşüyor. "Çıldırıyor musun?" "Hayır." Neredeyse gerçek bu.

Çenesini eğip beni bir bakışla kısıtıyor.

"Tamam, evet, ama sadece biraz." Başparmağımı köprücük kemiğinde gezdirerek duraklıyorum. "Seks yaptık."

Sesi alçalıyor. "Yaptık."

"Ve bu-" Beynim bunun için yeterince büyük bir kelime arıyor ama yok. "Gerçekten iyiydi."

Bunun üzerine sırtıttı.

"Öyleydi." "Çıldırıldın mı?"

"Evet." Duraksıyor. Gözlerinde yoğun bir şey parlıyor -bir fotoğraf parlaması, orada ve gitti- ifadesi alaycı bir hal almadan önce. "Ama sadece birazcık."

"Biz biraz aptalız," diyorum.

"Ama bunu birlikte yapıyoruz. Takım çalışması, değil mi?"

"Ekip alışması Adam'ın düğününü kurtarmakla ilgiliydi, senin sakin için yalvarmamla değil, ama demek istediğim..."

Eli benimkini tetikleyen bir kahkaha atıyor.

"*Hoşuma* gitti." "Belli ki benim de hoşuma gidiyor."

İstediğimi alıyorum; sırtıyor, gözleri harap ettiği her paramın üzerinde geziniyor. Ama bu bakış çabucak düşünceli bir hal alıyor.

Hissetmediğim bir hafiflikle yastığını okşuyorum. "Benimle uzan."

Kısa bir tereddütten sonra yapıyor. Karanlıkta birbirimize birkaç saniye boyunca bakıyoruz ve ben ona sözsüz bir şekilde geleceğin ya da geçmişin kapıdan içeri girmesine izin vermemesi için yalvarıyorum.

Gözleri ağzıma düşüyor, yanaklarımda, burnumda geziniyor, beni ya da bu anı ya da her ikisini birden ezberliyor.

"Bu gece Nick Miller'a ihtiyaımız var mı?" diye fısıldıyor sonunda.

Rahatlamış bir nefes aldım. "Yastıkya gerek yok. Berbat bir şaperondu."

Eli sırtıyor, geldiği gibi şefkatle giden bir sırtış. "O zaman buraya gel."

Kollarını açıyor ve ben tereddüt etmiyorum; şu anda tereddüt etmeme gerek yok. Beni kendine yaklaştırdığında i çekiyorum, şakağımı öptüğünde boğazına doğru mırıldanıyorum, ağzı sert bir baskı ile orada kalıyor.

Ve aynen böyle, uykuya daldım.

Yirmi İkinci Bölüm

"Kontrol listemizi gözden geçirelim mi?" Julia Teyze ertesi gün öğleden sonra avluda Eli ve benimle birlikte küçük bir Cooper grubuna soruyor. Bana soru soran bir kaş kaldırıyor ve ben de yanaklarımın alev almaması için dua ederek neşeyle başımı sallıyorum.

Sadece o kelime. *Liste*. Eskiden akıl sağlığımın temel taşı olan bir şey şimdi azgın bir anlamla yüklü. Tek düşünebildiğim Eli'nin benimle yapmak istediği şeylerin listesi, dün gece ve bu sabah, gün ışığı kadife ufukta sadece soluk mavi bir şeritken bana yaptığı şeylerle numaralandırılmış.

Onun ilgisini birkaç metre öteden hissedebiliyorum. Şu anda bile, saat neredeyse dört olmuşken, yaptığımız şeyin tatlılığına kapılmış, balın içinde debeleniyor gibiyim.

Julia, "...çadır kuruldu ve meşe ağacımız Big Daddy, tüm ışıklarıyla birlikte yeniden asıldı," diyor.

Kendimi sarsarak kutlama alkışlarına katılıyorum. Kafamı oyuna vermeliyim, Eli'nin elimin altında hızla çarpan kalbiyle nasıl uyandığımı, paniği atlatmak için yataktan çıkmak yerine nasıl bana döndüğünü düşünmemeliyim. Aşağı indiğinde beni nasıl kendine çektiğini, ağzının aç ve minnettar olduğunu.

Julia, "Cal tören kemeri için harika bir iş çıkardı," diye devam ediyor. "Yarın güverteyi hava koşullarına dayanıklı hale getireceğiz ve Cuma günü çocuklar geldiğinde tüm ufak tefek şeylerin hazır olmasını sağlayacağız."

İstemedenden bakışlarım tekrar yana kayıyor ve Eli'nin beni izlemeye başladığını görüyorum.

Seni yakaladım, diyor.

Önce sen bakıyordun, diye karşılık veriyorum. Dudakları yukarı kıvrılıyor ve gözlerindeki sıcaklık kanımı ısıtan bir kıvılcım oluyor. Sadece Cole'un mırıldandığı "Göz sikişi mi? Annemin önünde mi?" diye mırıldanması dikkatimi dağıtıyor.

Bu ve Eli ile listemizdeki her şeyi henüz kontrol *etmediğimizi* hatırlamanın verdiği endişe.

Konuşma dakikalar sonra sona erer ve grup dağılır. Cole hariç tabii. Elleri cebinde, bana ve Eli'ye döndü. "Satıcı aramaları nasıl gidiyor?"

"Hâlâ DJ üzerinde çalışıyoruz," diye itiraf ediyorum. Bu, Adam'ın mutluluğunun çok büyük bir bileşeni ve dünyanın Danny Diamonds'ına takılıp kalmak boynumuzdaki albatros.

Cole, "Arkadaşım bir grubun solisti ve bu gece şehir merkezindeki bir barda çalacaklar," diyor. "Müsait olup olmadıklarını bilmiyorum ama ona mesaj atabilirim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Adam gerçekten bir DJ istiyor."

Cole bir omzunu kaldırır. "Dilenciler, seçiciler, vesaire."

"DJ bulamazsak hayal kırıklığına uğrayacak, sence de öyle değil mi?" Eli'a sordum. "Bir grup 'Blow the Whistle'ın ruhunu tam olarak yakalayamaz. "

"Her ihtimale karşı onları kontrol edelim," diyor, bir elini sakallı çenesinde gezdirerek. "Danny'ye sürünerek geri dönmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Hazır gitmişken bir akşam yemeği yiyin. Zaten bugünlük işimiz bitti ve barın hemen yanında yeni bir Peru restoranı var." Cole bunu garip bir ciddiyetle söylüyor, dikkati Eli'nin üzerinde. "Süper sakın bir yer. Grup saat 10'da çıkacak, yani vaktin var."

Aralarında sözsüz bir konuşma geçer; sonunda Eli küçük, alaycı bir gülümsemeyle başını sallar. Cole muzaffer bir edayla sırtıyor, sonra başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "İşe dönmem gerekiyor ama cidden, git. İyi eğlenceler. Benim yapmayacağım bir şey yapma."

"Tamam, bu bir şey değil," diye sesleniyorum geri çekilen sırtına. "Kesinlikle!" diye karşılık veriyor omzunun üzerinden.

Eli bana döndü. "Bir gece geçirmek ister misin?"

Kalbim bana bakışına dalıyor, sanki umuduna dikkat ediyormuş gibi. Etrafıma bir sarmaşık daha sarıyor.

Listelerimi hatırlıyorum: onunla paylaştığım ve yaptığımız şeyi yapmaya devam etmemizi sağlayan listeyi ve bana neden bunun ötesine geçmesine izin veremeyeceğimi hatırlatan listeyi.

"Evet," diyorum, onun ışıldama şekline çok sıkı tutunmamak için kendimi zorluyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Peru restoranı çok soğuk. Aynı zamanda son derece romantik - karamsar bir şekilde aydınlatılmış, her masanın üzerinde yumuşak, sıcak lambalar asılı, mumlar titriyor, her şeyi altın ışığında yıkıyor. Oturduğumuz verandada bir müzisyen İspanyol gitarını çalıyor. Yasemin, arkasındaki kafese tırmanarak ağır havayı tatlandırıyor.

Eli bir şişe şarap sipariş ediyor ve gözlerimiz kadehlerimizin kenarına takılarak sözsüz bir kadeh tokuşturuyoruz. O andan itibaren sohbetimiz Adam'ı anmak ve ona kızmak arasında gidip geliyor. Menüü önceden internetten incelediği için ona takılıyorum; o da bir şey seçmek için on sekiz yıl beklediğim için bana takılıyor. Eli'nin abartıldığına yemin ettiği, benim ise takıntılı olduğum bir Netflix dizisinin son sezonu üzerine sağlam bir tartışmaya giriyoruz. Yemeğin yarısında, eski ve bilinçsiz bir alışkanlıkla başlangıç yemeklerini değiştiriyoruz.

Onu sık sık ağzımı izlerken buluyorum, gözleri mum ışığından parlıyor. Birkaç kez başımı kaldırıp onu yüzünde farklı bir ifadeyle yakalıyorum. Daha özel bir şey.

Bu bir randevu değil, ama bir randevu gibi hissettiriyor ve bunun nasıl olamayacağını düşünmek yerine, sıkıca anın içinde kalıyorum. Şarap kadehini dolu tutuyorum, özellikle lezzetli bir yemekten sonra ağzını yalarken onu izliyorum. Hesabı ödedikten sonra şarabımın kalanını bitirmemi beklerken fişi titizlikle katlayıp kâğıttan bir halka haline getirirken ona doğru eğiliyorum.

Çenemi elime dayayıp onu izliyorum. Parmakları çok güzel; uzun ve ince, her türlü sihri yapabiliyor.

"Bunları hâlâ yaptığınıza inanamıyorum."

Bana anlaşılmaz bir bakış atıyor. "Neden durayım ki?" Onu aramızdaki masaya koyuyor ve çocuksu bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Yani, şu şeye baksana. Mükemmel."

Öyle ve işimiz bittiğinde, onu gizlice araklıyorum. Uzun zaman önce gittiğinde bu geceyi hatırlamak için bir şey.

Seksi kozamızdan ayrılmaktan nefret ediyorum ama yapılacak işler var, bu yüzden yan tarafa gidiyoruz. Cole'un arkadaşının çaldığı bar küçük, ama yüksek, kemerli tavanı genişlik yanılsaması veriyor. Bir tarafı, altın rengi bir içki duvarıyla aydınlatılmış, yeşim yeşili şık bir bar kaplıyor. Bunun dışında loş ve kesinlikle bar masalarında duran ya da barmenleri işaret etmeye çalışan insanlarla dolu. Odanın uzak tarafında küçük bir sahnede enstrümanlar kuruluyor, önünde de bir o kadar küçük bir dans pisti var.

Eli yaklaşıyor, göğsünü sırtıma bastırıyor ve hafif bir elini karnıma koyuyor. Serçe parmağı kırılmış siyah üstümle ipek eteğimin arasındaki deri şeridini okşuyor. "Bir içki ister misin?"

Dokunuşun içinde eriyorum, ona yaslanıyorum. Mutlu bir şekilde mırıldanıyor. "Sadece bir kola. Birkaç saat içinde bizi eve bırakmam gerekiyor."

"Tamam." Ağzı kulağımı sıyrıyor. "Ben gidiyorum- *Cole* mu o?"

Hemen aramıza üç santim mesafe koyup etrafıma bakıyorum.

Elbette, sahneye yakın bir yerde, siyah dar bir elbise giymiş çarpıcı bir Asyalı kadın onunla konuşurken başı öne eğik duruyor.

Sanki uygunsuz bir şey söylemek için ani, inkar edilemez bir dürtü hissediyormuş gibi, kalabalığın içinde bizi buluyor. Gözleri parlayarak, *gel* işareti yapıyor.

"Tanrı bize biraz huzur versin," diye homurdanıyor Eli.

Gülerek, onu kalabalığın arasından geçirme bahanesiyle eline uzandım. Parmaklarımız birbirine dolanıyor, başparmağı bileğime sürtünüyor.

"Ben de *Isla*'ya ikinizden bahsediyordum," diyor *Cole* yanına vardığımızda, gözleri ısı güdümlü bir füze gibi bağlandığımız yere düşüyor. *Cole* bir kaşını kaldırırken *Eli*'nin eli sırtımın alt kısmına gidiyor ama yorum yapmıyor. Onun yerine yanındaki kadına dönüyor. "*Isla*, bunlar *Georgia* ve *Eli*. Bir gruba ihtiyaçları var."

Eli, *Isla*'nın uzattığı eli tutarak, "En iyi arkadaşlarımız," diye düzeltiyor. "Cumartesi günkü düğünlerinden önce listemizden çıkarmamız gereken son büyük şey bu."

"Kötü şanslarını duyduğum," diyor. Sempatik gülümsemesi elektrikleniyor, siyah saçları sırtında şık bir perde oluşturuyor. "Cumartesi konserimiz düştü

Bu yüzden seti dinledikten sonra iyi bir uyum sağlayacağımızı düşünüyorsanız, biz müsaitiz."

Kanatlı göz kaleminin jilet gibi keskin mükemmelliği dikkatimi o kadar dağıtıyor ki cevap vermem bir saniye sürüyor. "Bu bizim için inanılmaz bir şans olurdu."

"Santos, zaman," diye sesleniyor sırık gibi beyaz bir adam davul setinin arkasından.

Bize dönüyor ve Cole'un yanağına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında yükseliyor. "Görev çağırıyor. Setten sonra görüşür müyüz?"

"Kulağa harika geliyor," diyorum ve o uzaklaşırken el sallıyorum.

Cole, Eli ve benim aramda değerlendirici bir bakış paylaşıyor. "Yemek nasıldı?" "Söz verdiğim gibi çok soğuktu," diyorum.

"Bu gece burada olacağını bilmiyordum," diye ekliyor Eli.

"İsla beni davet etti ve ben de neden olmasın diye düşündüm." Sırtarak başını eğiyor. "Beni gördüğüne sevinmediğini söyleme sakın, Mora."

"Heyecanlandım," diye kestirip atıyor. "Ben içki almaya gidiyorum. Sen de bir şey ister misin?"

"Eski moda bir kadeh harika olur."

Tam o sırada, kaburgalarımı titreten bir bas hattı başlıyor. Kalabalıktan bir tezahürat yükseliyor. Eli bara doğru dönüyor, ama Cole onu takip ediyor, kulağına bir şeyler bağırabilmek için elini omzuna doluyor. Bunun içki siparişinde bir değişiklik olduğunu varsayıyorum ama Eli hemen sinirlenmiş görünüyor ve başını sallıyor. Cole ona "*hadi*" der gibi bakıyor, Eli *da* ona "*bırak*" der gibi bir şey söylemeden önce karşılık veriyor. Cole bana doğru ilerlemeden önce ellerini kaldırıyor. Gözlerimiz buluştuğunda kendi gözlerini deviriyor.

"O da neydi?" Doja Cat cover'ının girişinde sesimi duyurmak için eğilerek soruyorum.

"Görünüşe göre hiçbir şey."

Kaşlarımı çattım. "Ona tuhaf bir şey mi söyledin?" "Hayır, sadece çok sağduyulu."

"Sen ve Eli arasında, onun daha sağduyulu olduğunu garanti ederim." Kaşları yukarı doğru seğiriyor. "Şaşıracaksın."

Ona yan gözle bakıyorum ve aralarında neler olduğunu tekrar merak ediyorum. Blue Yonder'da birlikte geçirdiğimiz yazlar boyunca hep iyi geçinirlerdi ama

Bu yolculuğun dinamiği, son derece tanıdık ve karşılıklı kızgınlığın garip bir karışımı.

Cole beni aydınlatmaya niyetli görünmüyor, Eli da konuyu geçiştiriyor. Yine de Cole'a sert bir bakış atıyorum. "Bu gece uslu duracak mısın?"

"Her sabah davranışlarımı *değiştirmeye* adanmış bir şekilde uyanıyorum," diyor ve yüzünde yeniden bir gülümseme beliriyor. "Yani, hayır, muhtemelen hayır."

"Gerçekten hiç değişmemişsin."

Bunu bir uyarı olarak söylüyorum ama o sadece gülüyor, yaklaşmadan önce dikkati omzumun üzerinden kayıyor. "Dans etmek ister misin?"

Elini uzatmadan önce yerinde dönerek aslında düzgün olan küçük bir iki adım atıyor. Son derece gülünç, ama kalbimde bir yerlerde (derinlerde) yuvalanmış olan nostaljik yumuşak noktaya engel olamıyorum, bu yüzden elini tutuyorum.

Aramızda hatırı sayılır bir mesafe bırakarak beni dans pistinde dolaştırıyor. Isla'nın grubunun *gerçekten* iyi olduğunu anlamam Doja şarkısının sonuna kadar sürüyor. Orada sekiz kişiler - Isla ve sesi tüylerimi diken diken eden siyahi bir solist, arkalarında da tam kadro bir grup var.

Cole'a dönüyorum, gözlerim kocaman. O sadece güldü. "Bir şey değil."

Miley cover'ının büyük bir kısmında dans ediyoruz, Isla mikrofonu bize doğrulttuğunda şarkı sözlerini bağırarak söylüyoruz. Cole beni baş döndürücü bir dairenin içinde döndürüyor ve sonunda yüzüm bara dönük oluyor. Kalabalığın içinde Eli'yi arıyorum, kalbim küt küt atıyor, bana doğru gelmesini umuyorum. Ama o bara yaslanmış, elleri boş. Gözlerimiz buluşuyor, o her zamanki mandal gibi. Ne kadar kapatmaya çalışsam da hiç kaybolmadı ve şimdi bana bağlanmasına izin veriyorum.

Bir kaşını kaldırdı, bakışları benden Cole'a kaydı, sanki *cidden onunla dans mı ediyorsun?*

Kıskandın mı? Dudaklarımla alay ediyorum. Başını salladığında kalbim küt küt atıyor, gözleri parlıyor ve ağzından dumanlı bir gülümseme geçiyor.

"Dikkatli ol."

İrkildim ve Cole'a baktım. "Ne?"

Yüz ifadesi, onun yapabileceğini düşündüğümünden daha ciddi. Elini sırtıma koyarak eğildi. "Dinle, hangi hikâyeyi anlattığın umurumda değil.

Adam'a satıyorum ama sadece arkadaş olmadığınız çok açık. Yazları burada geçirirken de öyle olduğunuza hiç inanmamıştım."

"Biz-"

"En azından o kulübede sikişiyorsun," diye araya giriyor ve midem bulanıyor. "Ve en fazla-"

"Bunun azının *ya da* çoğunun sizi nasıl ilgilendirdiğini anlamakta zorlanıyorum."

"Öyle değil," diyor açıkça. "Ama siz Adam'ın en iyi arkadaşlarısınız, yani beni sahiplenseniz de sahiplenmeseniz de benim de arkadaşlarımsınız, bu yüzden böyle şeylerin çok hızlı bir şekilde yapışkan hale gelebileceğini söylemezsem ihmalkâr davranmış olurum."

Çekiniyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de o yollardan geçtim, terapi faturasını ödedim ve eski sevgilimle ortak bir en iyi arkadaşımız bile yoktu. Eğer ikinizden biri yaralanırsa, işler zorlaşabilir. Sadece sen ve Eli için değil, diğer silahşörün için de. Tüm söylediğim bu." Ağzı alaycı bir şekilde kalktı. "Her şey iyi olabilir. Hatta harika. Ben de bunu umuyorum. Ama birbirinize karşı dürüst olmanızı da umuyorum. Ve umarım kendi duygularınıza ve onunkilere dikkat ediyorsunuzdur."

Sertçe yutkunuyorum. Sahip olduğum her korkuyu saptadı ve duvara çiviledi. Ama ikimizin de incinmesine izin vermeyeceğim. Yaptığımız şey hakkında birbirimize karşı dürüst olacağız.

Ve dikkatli oluyorum.

"Sağlam bir tavsiye ama buna ihtiyacım yok," diyorum sertçe.

Gözleri kısıldı. "Onunla uğraşmıyorsun, değil mi?"

Göğsümde ısı alevleniyor. "Saygısızca, siktir git Cole."

Şarkı biterken beni değerlendiriyor ve müziğin yokluğunun kendi sesine dönüştüğü bir vuruş var. Kulaklarım onunla kükrüyor. Sonunda piç bir gülümseme kıvrılıyor ağzında. "Anlıyorum."

Yüz ifademi silerek sahneye doğru bakıyorum. "Söz veriyorum yapmayacaksın."

Ama işi bitmedi, çünkü asla b i t m e z . "Düğünler tuhaf şeylerdir. Gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolu var, sizce de öyle değil mi?"

Nick ve Miriam'ın geçen yılki düğününe, Eli ile paylaştığımız kurallardaki ilk ölçülebilir yırtık gibi hissettiren düğüne geri dönmekten kendimi alamıyorum. Cole'un sesi bilgili ama bunu bilmiyor olamaz. Eli bile o geceyle ilgili gerçeği bilmiyor, bu da benim ne kadar sarmalandığımı açıkça gösteriyor.

Harika.

"Bu düğünün ortaya çıkardığı tek şey Adam'ın endişesinin sona ermesi," diyorum.

Cole mırıldanıyor, sonra gözleri omzumun üzerinden kayınca gülüyor. "Geliyor."

Eli elinde içkilerle kalabalığın arasından ilerlerken dönüyorum. Bakışları Cole'un hâlâ kürek kemiklerimin arasında duran elinden yüzüme atlıyor. Kaşları çatılıyor ve "*İyi misin?*" diye soruyor. İfademi düzeltiyorum, yüzümde kalan kızgınlığı uzaklaştırmaya çalışıyorum ve "*Gel buraya*" diyorum. Gözlerine tescilli bir parıltı giriyor ve içimde bir şeyler kıvrılıyor - o narkotik ait olma hissi.

"Sanırım seni geri istiyor," diye mırıldanıyor Cole komplocu bir sesle. Daha yüksek sesle, "Gel kızını al, Mora. Biranı ben tutarım."

Eli onu görmezden gelerek bardakları bana uzatıyor. Kolamı dikkatlice çıkarıyorum, sonra onun birasını alıyorum, böylece Cole'a eski moda olanı uzatabiliyor.

Birdenbire tanıdık, duvarları titreten bir ritim başlar. Kalabalık hemen kendini kaybediyor ve Too \$hort'un "Blow the Whistle" şarkısının açılış sözlerini haykırıyor.

İlgisiz bir şekilde içkisini yudumlayan Cole'a doğru dönüyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Ürünü satmak zorundayım," diyor omuz silkerek, ama küçük, gururlu sırıtışını gizleyemiyor.

Eli inanamayarak gülüyor. "Sen gerçek misin?"

Eli video çekebilmek için çantamdan telefonumu çıkarırken "Cole," diye girişiyorum, "sen... tatlı biri misin?"

Alay ediyor. "Tamam, iğrenleşme. Sattın mı satmadın mı?"

Eli'ye bakıyorum, başını sallayıp sırtıttığında göğsümde zafer ateşi yanıyor. "Son onay için videoyu mutlu ifte mesaj atacağım, ama görünüşe göre bunu listeden çıkarabiliriz."

"Mükemmel. Setleri bitene kadar ortalıkta görünmeyeceğim ama son başarınız için tebrikler." Cole çenesini bize doğru sallıyor. "Adam'a söyleme ama bence bu düğün ilk denemeden bile daha iyi olacak. İkinci seferde uğur vardır, değil mi?"

Sonra da göz kırparak uzaklaşıyor.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Bu gece iyiydi, ha?"

Eli nadiren içki içiyor, kaygı verici bir durum ama şu anda kulübemize giden patikada el ele tutuşmuş, ayakkabılarımızın altında çakıllar çtırtıdayarak ilerlerken sevimli bir şekilde çakırkeyif ve pembe yanaklı.

"Çok iyiydi," diye kabul ediyorum, hâlâ bütün gece paylaştığımız o kolay yakınlıkla sarmalanmış halde: yemekte ve Cole bizden ayrıldıktan sonra dans pistinde, yoğun, dalgalı kalabalığı inanılmaz derecede yakın dans etmek için bir bahane olarak kullanarak ve sonra Eli başını arkaya yaslayıp gözleri kapalı, elini yatıştırıcı bir döngü içinde kalçamda aşağı yukarı gezdirirken sessiz eve dönüş yolunda.

Gerçekten de gecedeki tek aksaklık Cole'la aralarındaki o tuhaf diyalogdu. "Eli sözlerine şöyle devam ediyor: "Adam grubu çok beğenmiş görünüyordu.

Onaylayan bir ses çıkarıyorum. Eğer "EVET" mesajından sonra Videoyu izledikten sonra Cole'un ve kendimizin sırtını sıvazlayabiliriz.

İşler yoluna girmeye başladı ve bir dakika bile erken değil. Adam ve Grace kırk sekiz saatten az bir süre içinde burada olacaklar.

Zaman sınırlarımızı hatırlatınca parmaklarım refleks olarak Eli'nin parmaklarına dolanıyor.

Etrafımızdaki arazi sessiz, içinden geçtiğimiz avlu karanlığa bürünmüş. Düğün mekânının şeklini seçebiliyorum: resepsiyon için çadır, yeni bitmiş güverte ve Cumartesi günü Adam ve Grace'in üzerine gölgesini serecek meşe ağacı. Hepsi bir vaat gibi görünüyor. Düğünlerini ilk kez planladıklarında çizdikleri resim bu değildi, ama şimdi gelişmekte olan resim hayalimde çok güzel görünüyor. Umarım kabul ederler.

"Bir DJ'den çok daha iyiler, değil mi?" Ben soruyorum. "Kendi kendime konuşmuyor muyum?"

Eli duruyor, ona dönmem için elimi çekiştiriyor. Hiç tereddüt etmeden dönüyorum, eli sırtımın alt kısmına doğru kayınca vücuduna gömülüyorum.

"Bu grup, bu kadar kısa sürede bulabileceğimiz herhangi bir DJ'den yüz kat daha iyi," diyor, saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına iterek. "Muhtemelen uzun sürede bulabileceğimizden on kat daha iyi. Bunun için Cole'a da borçluyuz, ama Geli'nin ortalığı kasıp kavurduğunu kabul etmenin zamanı geldi."

"Ben... özür dilerim." Göz kırpıyorum. "Az önce isimlerimizi mi karıştırdın?" Sırıttıyor. "Karıştırdım."

"Vay, bu-"

Parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Yarın bu konuda utanacağım, ama lütfen şimdilik bundan kurtulmama izin ver."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Tamam."

"Adam'ın yüzü Cumartesi günü eriyecek. En başından beri neden DJ olmak istediğini merak edecek." Gözlerindeki zevki, kendini kanıtlama ihtiyacının muzaffer bir şeye dönüştüğünü görebiliyorum. Kalbim genişliyor; bu Eli geçen hafta arabamda oturan Eli'den çok farklı. "Hayatının geri kalanında bize borçlu olacak."

Gözlerimi kapatıyorum ve bunu hayal ediyorum. Bize borçlu olduğunu değil, ama o kadar uzun süre dayanacak kadar derin kökler saldıgımı biliyorum.

Gözlerimi açtığımda Eli bana bakıyor, yüzü ay ışığıyla aydınlanmış. Ağzımı istediğim her yerden öpüyordu.

"Sen en iyi en iyi kadınsın Georgia," diyor hayranlık şeklini alan bir şefkatle. Alkolün yoğunlaştırdığı bir şey, şüphesiz. Yine de kafamda şampanya gibi patlıyor. "Ve ben de hiç fena olmayan bir sağdıca dönüşüyorum."

"Sarhoş Eli kendine ayık Eli'den çok daha fazla kredi veriyor ama yeterli değil. Bu hafta en iyi sağdıç sendin."

Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, yüzünde zevk ve eğlence savaşıyor. "Kafam güzel, sarhoş değilim. Sarhoş Eli ilk dansı benim yerime Cole'a verdiğini unutturdu. Kafası güzel Eli *çok* net hatırlıyor."

"Eğer doğruysa ilk üçünü ona ben verdim." Eli bana o kadar etkilenmemiş bir bakış fırlatıyor ki gülüyorum. "Ondan sonraki her dansı senin aldığını hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır," diyor, sesine kaba bir mırıltı karışıyor. "İki saatin daha iyi bir kısmı boyunca kışını bana sürtüyordun. Bu zaten zihnimde kalıcı olarak yer etmiş durumda."

Ona sinsi bir gülümseme veriyorum. "Gördün mü? Hem zaten Cole hep senden bahsetti, yani sen de orada olabilirdin."

Eli hareketsiz. "*Benim hakkımda mı konuştu?*"

"Sen ve ben," diye değiştirdim. "Görünüşe göre peşimizde." "Bizim üzerimizde."

"Bizim..." olduğumuzu biliyor. Bunun için ne çok büyük ne de çok küçük olmayan bir kelime bulmakta zorlanıyorum, Karmaşık'ın Goldilocks'u. Sonunda "Bir şeyler yapmak" gibi çok yetersiz bir kelimede karar kılıyorum.

Mırıldanıyor, parmakları omurgamda oynamaya başlıyor. "Ne dedi?"

Anlık bir karar verdim: Her şeyi açıklamayacağım. Bunu yapmak Eli ile bu hafta işleri basit tutmak için yaptığımız anlaşmaya aykırı olurdu. Cole'un söylediği her şey gelecekle ilgiliydi, şu anda yaptıklarımızla değil ve bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecek.

Boğazımı temizliyorum. "Temel olarak bu. Bizim peşimizde. Özellikle de kulübede yaptığımızı düşündüğü çirkin şeylerden bahsetti."

Bunun üzerine Eli'nın ifadesi değişiyor. Eli kışımı avuçlamak için aşağı doğru inerken sırtışı eşit oranda orantısız ve ateşli. "Bence çok lezzetliler."

"Sakin ol kaplan," diye gülüyorum, ağzını çenemden aşağı indirip oraya tatlı, ağzı açık öpücükler kondururken. "Onun bilmesine şaşırılmış görünmüyorsun. Ya da bu konuda endişeli."

Bir süre sonra sesi boğuklaşarak, "Endişelenmiyorum,"

diyor. "Sence Adam'a bir şey söyleyecek mi?"

"Hayır." Bu kelime boğazıma bir fırça gibi çarpıyor. "Bunu kendine saklayabilir."

Ve daha da önemlisi, bunun kendisini ilgilendirmediyi biliyor."

"Ben de ona böyle söyledim ama bu yine de bir şeyler söylemesini engellemedi."

"Muhtemelen benim hatam. Belki de bu konuda aşırı derecede açık davranıyorumdur," diye mırıldanıyor. "Belki de sen bakmıyorken beni sana bakarken, listemizdeki işaretlenmemiş şeyleri düşünürken yakalıyordur."

Konunun değişmesiyle minnettar bir şekilde hareket ediyorum. Karmaşık geçmiş ya da gelecek hakkında düşünmek istemiyorum. Burada olmak, o zaman birbirimizi istemenin ve şimdi tekrar istemenin basitliğine dalmak istiyorum. Arada yaşanan tüm acıları düşünmek yerine, bu konuda harekete geçmek.

"Hala oldukça uzun, ha?"

"Hiçbir fikrin yok." Vücudu benimkine doğru sallanıyor ve beni belimden yakalayarak bir elini boynuma doluyor. Başparmağı çenemde yumuşak bir yol çizerken, şimdi daha sessiz bir şekilde, "Bu listede var" diyor.

"Neymiş o?"

"Seni buradan öpüyorum. Yazın geceleri seninle dışarıda olmayı hep sevmişimdir. O kadar güzel görünüyordun ki kalbimi sızlatıyordun." Sesi düşüyor. "Ve çok mutluydun. Seni böyle görmeye bayılıyordum."

Sesinde göğsümde ikiz bir his haline gelen bir acı var. "İşte yine buradayız."

"Evet." Bu kelime sadece bir ses, küçük ve minnettar. Eli elimi göğsüne, çarpan kalbinin tam üzerine çekiyor. "Şimdi bana ağzını verir misin?"

Evet demek çok kolay. Dudaklarımız birbirine değdiği anda çıplak bir inilti çıkarıyor, bir tane daha, şimdi daha aç, ona dilimi, tadımı verdiğimde, ihtiyacını çok sıkı sarmış gibi görünen o sessiz sesler. Üzerime kıvrılıyor, eli hala yüzümü kavırıyor, öpüşmemiz derin ve sınırsız olmasına rağmen nazik.

"Kahretsin, seni istediğim gibi," diye nefes alıyor ağzıma karşı. "Biri bana bakıp da bunu nasıl göremez bilmiyorum."

Geçen gece yaptığı gibi tenime başka bir şey söylüyor. Tek duyduğum *sensin* ve bunu kafamın içinde kalbinin atışına uygun bir ritimle tekrarlıyorum: vahşi ve hızlı, tekrar tekrar ve tekrar.

Sonunda ağzı sabırlı bir hal alıyor. Dudaklarımın ortasına ve sonra her bir köşesine şefkatli bir öpücük konduruyor. Elmacık kemiğim boyunca

Gözümün dış köşesine, şakağıma. Birkaç saniye boyunca orada kalıyor, bitmeyen bir öpücük ve ben ona tutunarak gözlerimi kapatıyorum.

Şu anda *yaptığın şeyi yapmaya devam* etmek düşmek gibi hissettiriyor ve onu daha sıkı kavramama neden oluyor. Yere çarpamıyorum.

"Hadi," diyor sonunda. Elini benimkinin üzerine koyuyor, hâlâ kalbine bastırıyor. "Hadi eve gidelim."

Boş bir yatağa **uyaniyorum**. Telefonumu kontrol ettiğimde, gözlerimin okuyamayacak kadar bulanık olduğu bir avuç mesaj var, bu yüzden saati kontrol ettikten sonra bir kenara atıyorum - neredeyse on, sevgili tanrım - ve yorgun bedenimi yatak odasından dışarı sürüklüyorum.

Eli koltukta oturuyor, gömleksiz, telefonunu karıştırırken dalgın dalgın kolyesini çekiyor. Ben içeri girdiğimde kafasını kaldırıp masanın üzerine koyuyor.

"İşte orada," diyor bana uzun uzun bakarak.

Ayıldıktan sonra dün gece beni nasıl mahvettiğinin işaretlerini açıkça katalogluyor - kalçalarımda bıraktığı bıyık yanığı, beni yüzüstü çevirip parmaklarını saçlarıma doladığında saçlarımda yarattığı felaket, "İhtiyacın olan buydu, değil mi?" diye mırıldanırken sert, yavaş vuruşlarla içime itti. Bu tempoyu o kadar uzun süre sürdürdü ki, bana istediğinde çok sabırlı olabileceğini, beni sonsuza kadar bekleyebileceğini söyledi, ben yalvaran bir karmaşa olana kadar, "lütfen" diye fısıldadım, onun için parçalanmaya çok hazırdım. Ancak o zaman beni sınırın ötesine itti ve inleyerek, "Benim de ihtiyacım olan bu. Her zaman."

"İşte buradayım, tüm ihtişamımla," diye mırıldanıyorum.

Oda o kadar küçük ki birkaç adımda ulaşabileceğim kadar yakını ve Eli hiç vakit kaybetmeden beni bacaklarının arasına alıp bana bakıyor. "Çok güzelsin."

Sonra kollarını belime doluyor, yanağını karnıma yaslıyor; verdiği nefes rahatlama şeklini alıyor. Sessizce samimi, çok

tanıdık geliyor ve bir an için nefes alamıyorum. Bunu şimdi anlayan Georgia'yı önceden kıskanıyorum.

Üzerine kıvrılıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, yıllar önce doğum günümde onun için nasıl dilek dilediğimi hatırlıyorum. Nasıl gerçekleştiğini ve ardından gelen mutluluğu ve karmaşayı hatırlıyorum. Artık bir şey dilememeyi daha iyi biliyorum, ama yine de bir doğum günü mumundan çıkan duman gibi kıvrılıyor, onu yakan ateşten hala sıcak.

"Akşamdan kalma mısın?" diye sordum.

Nefesi uyku tişörtümden içeri giriyor. "Başımı ağrıtabak şekilde değil."

Anlamam bir saniye sürdü. "Yarış düşünceleri tarzında."

"Evet. Muhtemelen bu yüzden bu sabah banka hesabıma baktım ve sonra LinkedIn'e geçtim."

"Ah." Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve uzaklaşmaya başlıyorum, ama onun tutuşu inatla sıkılaşıyor. "İş cephesinde yeni bir şey var mı?"

"İşverenimden strateji rolüyle ilgili bir e-posta aldım. Pazartesi den itibaren bir hafta içinde daha geniş bir ekiple görüşmek için gelmemi istiyorlar. Kesin olmalı." Ses tonu rahatlamışlık ve yorgunluğun tuhaf bir karışımı.

"Bu iyi, değil mi?"

İnliyor, bana bakmak için başını arkaya yatırıyor. "Öyle, ama... Bilmiyorum. O kadar tükenmiş hissediyorum ki şu anda çalışmayı hayal bile edemiyorum ve panik atak geçiriyorum çünkü neredeyse iki aydır maaş almıyorum ve diğer şeylerin yanı sıra Amari'ye cebimden ödeme yapıyorum. Müşteri tarafına geçmek daha iyi çalışma saatleri demek, ki bu iyi bir şey çünkü artık haftada seksen saat çalışmak istemiyorum, ama aynı zamanda daha az ücret demek. Peki ya bu iş yürümezse ve bir ay sonra hâlâ işsiz kalırsam?"

Vücudunun titrediğini hissedebiliyor, boynundaki nabzın sert atışını görebiliyorum. İtirafı karşısında yaşadığım şokun fiziksel bir tezahürü olarak içimde yankılanıyor: *Haftada seksen saat çalışmak istemiyorum*. Tek başına bu itiraf bile duyacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi. Eli çok çalışıyor çünkü buna *mecbur* olduğunu düşünüyor.

Ama sonra gerisini duyuyorum. Farklı görünse bile hala buna nasıl ihtiyacı olduğunu. Bu kaygı o kadar derinlere işlemiş ki, önceki işinin onu nasıl kırdığını onarmak için gerçek bir zaman ayırmayı düşünemiyor.

"Hâlâ birikmiş paran var mı?" diye sordum. *Biraz* demek muhtemelen yetersiz kalır; Eli parası konusunda çok titizdir. Biz ayrıldıktan sonra, kendi başına bir şeyler alabilecek durumda olmasına rağmen, bir arkadaşıyla birlikte Aşağı Doğu Yakası'nda bir eve taşındı.

"Babama peşinatı için yardım ettim ve son birkaç aydır bir kısmını kullanmak zorunda kaldım ama evet."

Sonraki sözlerimi dikkatlice düşündüm. Yedi gün boyunca sabah bire kadar çalıştığını gördükten sonra ona bir kez olsun işi bırakması gerektiğini söyledim. O kadar meşguldü ki öğün atlıyordu, o kadar yorgundu ki giyinik halde uyuyakalıyordu. Bunu bir Cuma sabahı, New York'ta geçirdiğimiz on ayın sonunda, sevebileceğim kadar tanıdık birinden sessizce uzaklaşabileceğim kadar yabancı birine dönüşmesini aylarca izledikten sonra söyledim.

"Ortaklık yapana kadar kalmam gerekiyor. Bir yıl daha, belki biraz daha fazla," dedi kravatının ucunu boğazındaki düğümden geçirirken, bitkin gözleri aynadaki yansımasına dikilmişti. Her zaman babasının ikizi olmuştu ve o anda gördüğü kişinin bu olup olmadığını, babasının mücadele etmeyen, boşanmış ve yalnız olmayan bir versiyonu olup olmadığını merak ettim. "O zaman daha iyi bir şey bula c a ğ ı m."

Daha iyi, dedi, ama *daha az ruh yıkıcı* değil.

"Ya biraz ara verseydin?" Şimdi girişimde bulunuyorum. "Gerçek bir mola mı?"

Bir elini saçlarında gezdirerek geri çekiliyor. "Amari de aynı fikri ortaya attı ama... bu Los Angeles işi iyi görünüyor. Daha önce yaptığım işten daha iyi ve eğer işe yaramazsa bu işi bırakabilirim."

Uzun zaman önce söylediklerinin zayıf bir yankısı ama yine de duyuyorum ve o eski yaraya baskı yapıyor.

"Peki. Sonunda nereye gidersen git, umarım sana Luce'un davrandığından daha iyi davranırlar," diyorum.

Yüz ifadesi rahatlıyor. "Daha azını kabul etmeyeceğim, söz veriyorum," diyor. "Keşke ara verebilseydim, ama bu adil bir ortam."

"Pekala."

Sesimdeki şüpheyi duymuş olmalı. "Terapiye başladığımdan beri daha iyiyim ama istikrara sahip olamama korkusundan kurtulmak zor."

Sesi yalvaran bir tonda, anlamamı istiyor ve ben de acıtıyor olsa da anlıyorum.

"Çocukluk yaralarının sıklıkla olduğu gibi," diye mırıldanıyorum.

Aramızda sözsüz bir anlayış geçti. İkimiz de bunun kurbanı olduk. Tanrı biliyor ya, ilişkimizin her köşesine gölge düşürdü.

Geriye doğru kayıyorum, dün gece beni çıplak bıraktığında hissettiğimden daha çıplak hissediyorum. Saat tutuyor, loveseat'in kenarına doğru kayıyor. Yalvaran ifadesi kararlı bir hal alıyor ve ellerini kalçalarımın doluyor. "Georgia-"

Ona yalvaran bir bakış atma sırası bende. *Burada hesaplaşma yok. Anlaştığımız şey bu değildi.*

Beni bacaklarının arasına çekip çenesini karnıma dayarken ağzı düzeliyor. Bir süre sonra iç geçiriyor. "Dün gece benimle ilgilendiğin için teşekkürler. Baş ağrısından eser yok."

Minnettar bir nefes aldım. "Advil ve H₂O'ya teşekkür et, bana değil."

Gülmek yerine bana bakıyor. "Hep başkalarıyla ilgileniyorsun. Seninle kim ilgileniyor?"

Soru birdenbire ortaya çıktı, beni derin bir yerimden vurdu, hatta soruş şeklindeki şefkatle bile. Belki de bu yüzden.

"Ah, bilirsin işte, eski güzel ben," diyorum sıradanlıktan iki yüz mil uzak bir ses tonuyla.

Bunun üzerine yıkılmış görünüyor ve ben de bunun etkisini göğsümde hissediyorum. "Öyle olduğumu sanıyordum. Önceden yani."

Tanrım, bu sabah her şeyi ortaya dökmeye gerçekten çok kararlı. Yan çizmek istiyorum ama kendini kınadığını duyabiliyorum ve kendimi ona bir yanıt vermeyi reddedemezken buluyorum. Beni New York'a getirmenin sonsuza dek sürecektir bir şeyin başlangıcı olduğunu, çalıştığı o nankör saatlerin bizim için olduğunu düşünüyordu. Tek görebildiği, temelimizi atmamız için sağlam bir şey inşa ettiğiydi.

Ama temeli hiç istemedim. Sadece onu istedim.

"Yaptığını biliyorum," diyorum, boğazım düğümleniyor.

"Hiç benden seninle ilgilenmemi ister miydin?" diye soruyor sessizce. "Şu anda bir şeye ihtiyacın olsa söyler miydin? Sadece bir fincan kahve ya da kahvaltı bile olsa, senin için yaparım."

İhtiyacım olan çok şey var, ama ona veremeyeceğim eski ve yeni, gelecekteki şeyler birbirine karışmış durumda. Ona sadece şu anı verebilirim.

"Bir şeye ihtiyacım var." "Söyle bana."

Kucağına tırmanıyorum. Gözlerinde bir duygu parıltısı var, fırtınalı bir şey, ama parmak ucumla ağzını izlediğimde, dokunuşumun altında eriyor.

"Sen."

Bu çok fazla ve bir kırıntı ve daha derine inmeden kabul ettiğinde memnun oluyorum. Dilimin kayışını acılı bir iç çekişle ağzına alıyor, altımda sertleşirken bana sıkıca tutunuyor.

"Sanırım bu kahveye hayır demek oluyor," diye homurdanıyor bir dakika sonra. "Kahven zaten berbat."

Bir kahkaha atıyor. Mutluluğunun tadını seviyorum; en sevdiğim duygu, en kolay olanı.

Gömleğim boynumda, elim Eli'nin boxer külotunun içindeyken kapı çalınıyor ve işler çığırından çıkıyor.

Eli ağzını benimkinden ayırıyor, yüz ifadesi öldürücü. "Yemin ederim, eğer bu Cole'sa-"

Ama kapıdan giren ses bu değil. "Aç kapıyı, benim ele avuca sığmaz asmam, ve en iyi arkadaşını içeri al."

Jamie, tam bir gün erken geldi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Aman Tanrım."

Aman Tanrım, bunu yüksek sesle söyledim. *Yüksek sesle*. Eli bana "Ciddi misin?" der gibi baktı ve elini ağzıma bastırdı.

"Georgia?" Jamie arıyor. "İyi misin?"

Arkama yaslanıyorum, eğer şu anda eski erkek arkadaşımın sikinin etrafında bir elim olmasaydı gerçekten hissedeceğim zevki sesime enjekte ediyorum. "Evet! Harikayım! Çıplağım!"

"Ne yapıyorsun?" Eli fısıldıyor, gözleri kocaman.

"Duştan yeni çıktım." Eli'nin kucğından kalkarken neredeyse geriye doğru devriliyordum. "Bir gömlek giyiyorum. Hemen geliyorum!"

"Tamam," diyor Jamie, kelimeyi uzatarak.

"Kalk," diye tıslıyorum kanepede diz çökmüş Eli'ye ve çok belirgin olan ereksiyonunu işaret ediyorum. "Ben kapıyı açmadan önce kendini toparlamalısın."

"Şu anda kapıya bakamazsın," diye fısıldıyor inanamayarak. "Açmak zorundayım! Jamie bir şeyler olduğunu anlayacak."

Ayağı kalkıyor, beni belimden yakalıyor. "Bir şeyler dönüyor. On saniye önce bana yaptığın el muamelesi yüzünden sertleşmiş durumdayım ve üzerinde Denver Nuggets tişörtüm var, bu da dün gece yüzüme sürdüğün için kalçalarında oluşan sakal yanığını çok net bir şekilde gösteriyor."

Beynim kırk farklı düşünceye takılmakla meşgul, bu yüzden ağzımdan çıkan şey savunmacı bir "*Pozisyonu* bilmeyecek." oluyor.

Eli bana bakıyor, sonra sırtıyor. "Bu tür bir baskı altında ne kadar kötü olduğunu unutmuşum."

Ona kıskırtıcı bir bakış fırlatıyorum. Üniversitedeki oda arkadaşlarının eve erken gelip bizi kanepede buldukları ve Eli'nin göğsümdeki kanserli olabilecek bir beni incelediğini ağzımdan kaçırdığım zamanı anlatmanın sırası değil.

Jamie tekrar kapıyı çalıyor. "Cidden, iyi misin?"

Yalvaran gözlerimi Eli'a çeviriyorum. "Ne yapmalıyım?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Eğer bilmesini istemiyorsan, pencereden atlayabilirim."

"Tanrım, bu çok dramatik." Bir iniltiyle ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildim. Kapana kısıldık. "Nasıl olsa fark etmeyecek. O bilecek."

Bana ısırılmış bir sırtış atıyor. "Pencereden çıksam bile mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Bilecek."

"Nereden bilecek ki?"

"Çünkü *beni* tanıyor." Panikle elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bunu ve yüzümün üstündeki kalçalarımı okuyacak!"

"Pozisyonu bilmediğini söylediğini sanıyordum."

"*Eli.*"

Gülüştü neredeyse sessiz. "Sorun değil, ben giderim. Panik yapmadığımız zaman bir şeyler düşünürüz."

Elimi göğsüne götürerek onu durduruyorum, aklım başımdan gidiyor.

Gerçek şu ki, Jamie zaten Eli ile olan geçmişimi herkesten daha iyi biliyor. Bunun olmasına şaşırarak ama kapıda Adam olsaydı yaratacağı dalgalanma etkisine neden olmayacak. Aksine, onun ani varlığı bana bir can simidi gibi geliyor. Belki de karmaşık düşüncelerimi kendimden başka biriyle çözmeye çalışabilirim.

"Hayır," dedim. "Şimdi halledebilirim. Pencereden düşmense dürüst olmayı tercih ederim."

Yüz ifadesinden sıcaklık geçiyor ve bir süre sonra şortunu kalçalarından aşağı itiyor. "Al bunları. Ben gidip giyineyim ve-"

"İyi fikir." Şortunu tutup çekiştirerek giydirdim. "Bırak ben halledeyim, böylece bir atlama korkusunu önleyebiliriz."

"Bir saniye içinde döneceğimi söyleyecektim. Bunu yalnız yapmayacaksın."

"Yapabilirim," diye ısrar ediyorum.

"*Değilsin,*" diye ısrar ediyor ve kalbim sıkışıyor. Kalçamı itiyor. "Git. Hemen geliyorum."

Ön kapıya doğru ilerlemeye başladım, ama o anda eli bileğime dolandı ve irkilerek "*Bekle*" dedi. Döndüğümde, gözlerinde bir korku parıltısı vardı.

aramaya başlamadan önce.

"Anlaşmamız..." Sözüünü kesiyor ve ilk başta anlamıyorum. "Şartlar herkes gelene kadardı."

Jamie'nin habersiz ve bir gün erken gelmesiyle artık yalnız olmadığımızı anladım. Her şey şu anda sona erebilir. Bunun nasıl bir his olduğuna hazırlıksızım, göğsümden vurulmak ve ciğerlerimdeki havanın tamamen çekilmesi gibi.

"I-" Kapının diğer tarafında Jamie'nin nefes alışını duyabiliyorum. Boğazım panikle ve Eli'yi henüz bırakma konusundaki mutlak, sarsılmaz isteksizlikle geriliyor. "Ben..."

"Hazır değilim," diyor. Kalbim ellerinin arasına dalıyor.

"Şartları uzatabiliriz," diyorum hızlıca, kapıya bakarak. "Düğün bitene kadar. Sadece bu konuda soğukkanlı olmalıyız. Dikkat dağıtıcı olamayız."

Eli bana bakıyor, soluk soluğa söylediği "evet" yanağını öpüyor. Kalbim yerinden fırlıyor. "Evet mi?"

"Birlikte yaşadığımız zamanlarda kıyafetlerini giymenin bu kadar uzun sürdüğünü hatırlamıyorum," diye sesleniyor Jamie.

Eli'ye dönüyorum ve vahşi, muhtemelen çaresiz göründüğümü biliyorum, ama öyleyim. Zamanımızın dolmasını istemiyorum. Diğer tarafta ne olduğunu biliyorum ve henüz yüzleşemiyorum.

"Konu sen olunca durmakta hiç iyi olmadım," diye fısıldıyor, gözleri yüzümde geziniyor, kaşlarının arasında küçük bir kıstırma var. Kalçamı tekrar itiyor. "Yani, evet. Git."

O yatak odasında kaybolduktan sonra kendimi toparlamam birkaç derin nefes almamı gerektiriyor. Rahatlama, adrenalin artıkları ve Eli'ye biraz daha sahip olduğumu bilmek beni titretiyor. Ve sonunda kapıya doğru ilerleyip açtığımda en iyi arkadaşımı orada bulunca rahatlamam on kat artıyor.

Jamie'nin düşünceli bakışları kollarıma atlarken güneş ışığına dönüşüyor. "Helloooo, güzelim."

"Merhaba," diyorum saçlarına doğru. "Bu sürpriz ziyaret de neyin nesi? Yarın geleceğini sanıyordum."

"Mesajlarımı almadın mı? Bu sabah sana yolda olduğumu bildiren birkaç mesaj gönderdim."

Gözlerimin kamaştığı bildirimleri hatırlıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. "Hayır, onları kaçırdım."

"Oh, ben-" Gözleri benden kaçıyor. "Aman Tanrım."

Onun dikkatini çeken şeye bakmama gerek yok, ama yine de bakıyorum, çünkü gözlerim Eli'nin şeklini takip etmeyi seviyor. Oturma odasına doğru yürüyor, ağzında utangaç ama kararlı bir eğim var.

Boğazımı temizliyorum ve şimdi bana yüksek sesle bakan en iyi arkadaşşıma dönüyorum. "Günün duygusu bu."

"Günaydın, James." Eli'nin eli belimi buluyor, parmakları omurgama sürtünüyor. Nefes almak gibi çok kolay hissettiren bir hareket. Tanrım, bunu özleyeceğim.

Jamie kaşlarını kaldırarak, "Sanırım bu senin iyi olup olmadığın sorusunu yanıtlıyor," diyor. "Ama bende bir milyon tane daha var."

"Kaç kere?" diye çılgılık atıyor. "Dört."

Yeniden hesapladım. "Bekle, hayır.

Beş." "*Ne zamandan beri?*"

İnleyerek yüzümü kapatıyorum. "Salı."

Bir Jamba ile bir manikürcünün arasına sıkışmış bir alışveriş merkezindeki kafenin verandasında oturmuş, kollarımız büyüklüğündeki buzlu lattelerimizi yudumluyoruz. Eli ile kısa bir sohbetten sonra onu Blue Yonder'da bıraktık, böylece Jamie'ye asıl meseleyi anlatabilecektim: Eli'nin son altı gündeki davranışlarını, birlikte ne kadar iyi çalıştığımızı, sonunda pes edene kadar birbirimizi nasıl yavaşça çembere aldığımızı ve anlaşmamızın şartlarını. Ona Eli'nin iş durumundan da bahsettim, bu bilgiyi ifşa etmenin kabul edilebilir olduğunu düşündüm. O benim insanım, Eli'nin değil ve sır tutabilir. Ayrıca, konuşmaya önemli bir bağlam katıyor.

Yani, bir bitiş tarihi olduğunu. Bunu tüm seks itiraflarından önce araya sıkıştırdım, yine de neyse ki dikkatini tamamen dağıtacak bir ayrıntı.

"İki günde beş kez," diye hayret ediyor Jamie. "Tüm bu sevişmelerin arasında düğünü planlayacak zamanın oldu mu?"

Yan masada yaşlı bir kadın Beverly Jenkins kitabının üstünden bakıyor. Jamie'nin bileğini tekmeledim. "Evet, boşboğaz. Her şey mükemmel olacak."

Yaramazca sırtıyor, sonra koltuğunda öne doğru eğiliyor, ifadesi düzeliyor. "Ve bu sadece seks değil. Duygular da var."

Umutsuzca iç çektim. "Evet."

"Her şeyden önce, bu beklenen bir şey, bu yüzden bir suç işlemiş gibi davranmayı bırakın. İkinizin bir mil uzunluğunda bir geçmişi var. İkincisi, bana son dakika haberi vermiyorsun. İkinizin arasında hâlâ bir şeyler olduğunu hep biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"En çok önemseydiğiniz şeyler, hakkında en az konuştuğunuz şeylerdir." Gözlemi sessizdir ama serttir. "Ve sen onun hakkında hiç konuşmuyorsun. En azından bugünden önce."

Buna karşı çıkmak imkansız, o yüzden denemedim bile.

Kollarını kavuşturarak, "Düğün bittikten sonra ne olacağına geri dönelim," diyor.

Dikkat dağıtmak için çok fazla. "Bittiğinde demek istiyorsun." "Doğru, bittiği zaman. Bana neden bitmesi gerektiğini söyle."

Ona bir bakış attım. "Neden olması gerektiğini biliyorsun." O da bana bakıyor.

"Dalga geç benimle."

"Şey," diye söze giriyorum, "işe yaramazsa kalbimin tekrar yok olmasını istememek gibi bariz nedenlerin ötesinde - ya da dener ve boka sararsa Adam'la arkadaşlığımızın nasıl etkileneceği konusunda endişelenmenin ötesinde" - bir kaşımı kaldırıyorum - "ag-"

Gülümseyerek gözlerini deviriyor. "Yine, evet, modeli görüyorum."

"Pazar günü Los Angeles'a gidiyor," diye devam ediyorum. *Ve sonra belki de Batı Yakası'nın zirvesine doğru yol alacağım. Senden 800 mil uzakta.*

Bu haberi şimdi vermek için zaten çok fazla şey oluyor. Ama hala birlikte yaşıyor olsaydık, Jamie'nin

Seattle'ı zaten biliyordu. Kapıdan girer girmez bunu yüzümde görürdü. Benimle birlikte beyin fırtınası yapar, yanımda LinkedIn'de gezinirdi. Belki de gelecekteki bir ziyaret için çoktan biletini almış olurdu.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. "Mesele şu ki, tarihi aynı sonuçla tekrarlamak istemiyorum."

"Yine de farklı davrandığını söylemiştin," diyor fincanındaki buzu döndürerek.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Burada harikaydı."

Aslında o tam da ihtiyacım olan ve asla istemeyeceğim bir şeydi. Başta yolumdan çekilmesini istedim ama şimdi reddettiği için, şimdi onsuz nasıl yaşayacağımı bilmediğim ekip çalışması için mücadele ettiği için minnettarım. Çünkü onsuz yaşamak zorunda *kalacağım*.

"Bu hafta bitiş tarihi olan bir balon Jamie. Bir işe ihtiyacı var ve LA'ı gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapacak." Gözlerimi kısarak gökyüzüne bakıyorum. Mavi, sonsuz. O kadar güzel ki acıtıyor. "O değişti, bunu görebiliyorum. Yani, Tanrım, tüm hayatı olan işi bıraktı ve *terapiye* gidiyor. Ama daha önce beni inciten o yanı..." Bakışlarım kucağında kenetlenmiş ellerime geri dönüyor. "Hâlâ orada. *Neden* olduğunu anlıyorum ama kendimi aynı duruma sokamam."

"Ve bu sorun değil," diyor Jamie. "Tanrı biliyor ya, birine kalbini bir kez vermek cesaret ister, kırdıktan sonra bir daha asla. Ona bir kez daha borçlu değilsin." Başını öne eğiyor. "Peki ya istediğini söylediğin o hesaplaşma?"

"Ugh." Arabayla geçerken bahsetmiştim.
o.

Jamie bir eliyle dizime sarılıyor, sesi sakın. "*Sen* neden Bunu da ister misin? Her şeyi bir kez olsun açıklığa kavuşturmak ve en azından bir kapanış yapmak için bir konuşma?"

Boğazım konuşamayacak kadar daralıyor. Bunu istemiyorum çünkü hesaplaşmalar hiçbir zaman iyi sonuç vermez. Buna dair sağlam kanıtlarım var: Bir keresinde babamı telefonda dinlediğimde, annem gitmeden önceki altı ay boyunca onunla çok fazla öfkeli konuşma yaptıklarından bahsetmişti.

her şeyi daha iyi hale getirmek için. Beni sevdiğini ve hayatını elimden geldiğince kolaylaştırdığını bilmeme rağmen, bazen çekip giden kişinin kendisi olmasını isteyip istemediğini sorgulamama neden oluyor.

Eli'nin anne ve babasının sonu gelmeyen ama hiçbir yere varmayan tartışmaları.

Eli ve ben birlikte yaşarken sesimiz kısılana kadar konuşmuş olsaydık bile, her gece kendisine ve bana daha iyi bakması için ona yalvarsaydım bile, o işini seçerdi. Bunu sessizce yaşamak yerine yüksek sesle duymak zorunda kalacaktım. Bu her şeyi daha iyi yapmazdı. *Daha çok* acıttırdı.

Jamie'nin parmakları bacağıma dolanarak beni yerimde tutuyor. "Son beş yıldır yaptığınız şey size huzur getirmedi ama birlikte geçirdiğiniz altı gün ikinizi başka bir alana itti. Ya Eli'nin istediği şey de bunu yaparsa?"

"Hayır," diyorum kalın bir sesle. "Bu her şeyi mahveder."

"Ya olmazsa?" diye bastırıyor. "Ya bazı cevaplar alırsan canının çektiğini *biliyor* musun?"

İşi. Neden bıraktığını. Neden aynı kararı vermek için yeterli olmadığını.

Korku boğazımda düğümleniyor. "Artık kötü şeyler hissetmek istemiyorum Jamie ve yanlış yaptığımız her şey hakkında konuşmak canımı acıtacak ve anlamsız olacak. Kapanışa ihtiyacım yok, ilerlemeye ihtiyacım var ve bence bu bittiğinde arkadaş olabiliriz. İşleri gereksiz yere karıştırmak istemiyorum."

"Muhtemelen birlikteyken bunu yapmadınız ama yine de yaptınız, değil mi?" Sesi yumuşamadan önce bunun içine işlemesine izin veriyor. "Mesele dağınık olmamak değil, dağınıklığınıza karşı dürüst olmak."

Evet, bu benim lehime nadiren işe yarar.

Söylememe gerek yok. Jamie bunu yüzümden okuyor ve iç geçiriyor. "Dinle, buraya geldim çünkü bana ihtiyacın varmış gibi görünüyordu ve sormayacağını biliyordum. Ama aynı zamanda Blake ve ben şu anda birbirimizin boğazına sarılmış durumdayız."

"Ne?" Gözlerim yüzünde geziniyor, mutsuzluk belirtileri arıyorum ama onun yerine genişçe sırıtıyor.

"Oh, evet. Yaklaşan duruşması ve finansal planlama toplantımız yüzünden tam bir felaket. Komik derecede kötü. Para konusunda çok farklı fikirlerimiz var. Onu her şeyden çok seviyorum ama inatçı bir şekilde kendi bildiğini okuyor ve yanına taşınmam onun tüm küçük sistemlerini ve süreçlerini altüst etti."

"Kasırğa kıcını seviyorum."

"Merak etme, o da benim kasırğa kıcımı seviyor. O sadece bir Oğlak." Jamie çenesini eğiyor, koyu renk gözleriyle beni sabitliyor. "İlişkiler dağınıktır ama gerçek olduklarını böyle anlarsın. Blake ve ben birbirimize her çirkin yanımızı gösterdik ve o beni hâlâ seviyor. Hatta bunun için beni daha çok seviyor. Bazen kendini kesip açman gerekir Georgia ve sen kendini *çok* sıkı tutuyorsun."

"Yapmak zorundayım." Sesimin kırılmasından nefret ediyorum.

"Öyle düşünüyorsun ve ben de bunu anlıyorum," diyor. "İnsanları rahatsız eden şeylere ihtiyaç duymana izin verilmediği gösterildi ve kendini küçültmeyi öğrendin. Ama neden herkes dağınık olabiliyor da sen olamıyorsun?"

Onun bulanık şekline bakıyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülürken gözümü kırıpıyorum. "Çünkü o zaman yalnızım."

Jamie'nin eli benimkini sarıyor. Teni sıcacık, parmaklarının sıkılığı beni uzaklara savrulmaktan alıkoyan tek şey.

"Korktuğunu biliyorum. Demek istediğim, eğer bu insani bir deneyim değilse, lanet olsun" diyor sessizce. "Ama ihtiyacın olan her şeyi hissetmene izin vermeyi hak ediyorsun. Dağınık olabilirsin. Gerekirse bir felaket olabilirsin. Seni seven insanlar bunun her bir parçasını kabul edecektir, sana *söz* veriyorum."

Eli'nin bu hafta buna ne kadar aç görüldüğünü düşünüyorum ve bunun gerçek olduğunu, bunu istediğini biliyorum. Ama aynı zamanda şu anda. Burada zamansızlık içinde kozalandık, geride bıraktığımız bazı aidiyetler var ve bu sona erecek. Bittiğinde elimde hiçbir şey kalsın istemiyorum.

"Bunu düşüneceğim," diyorum ona ve titrek bacaklarıyla koşan bir çocuğa odaklanıyorum. Düşüğünde ağlamıyor bile.

Jamie'nin değerlendirici bakışları üzerimde yoğunlaşıyor. Öne doğru eğiliyor, sonra parmaklarını ıslak yanaklarımda gezdirerek pisliği temizliyor. "Seni seviyorum Georgia, seni aptal kız."

"Ben de seni seviyorum," diyorum boğazım düğümlenerek. Bu konu hakkında daha fazla konuşamam. "Tanrım, böyle bir maraton konuşması yapmayı ne kadar oldu?"

Sırıtırıyor, hatırlamaktan yumuşak bir sırıtış. "Eskiden o küçük gri kanepemizde hep bunları yapardık. Saçlarını örer ve sana en son berbat randevumu anlatırdım, çünkü senin hiç randevun olmadı."

"Hiç berbat randevularım olmadı mı?" Şüpheli bir şekilde yankıladım.

"Senin hiç randevun olmadı, nokta." Ağzı alaycı bir şaşkınlıkla kıvrılıyor. "Hmm, neden acaba?"

Kolunun arkasını en hassas yerinden çimdikliyorum ve o da gülerek bir çığlık atıyor. "Julian'la çıktım."

"Beş yılda *bir* kişi ve o da Trader Joe's Beef Jerky Boy. Ne rekor ama."

Gözlerimi deviriyorum. Sepetinde inanılmaz miktarda kurutulmuş et olan Julian'la tanıştığımda o da benimle birlikte kasadaydı. Onunla asla ilk isim statüsüne geçemedi.

Jamie kocaman bir kahkaha atıyor. "Sonrasında bizi ağlatan filmleri nasıl izlediğimizi hatırlıyor musun? Genellikle yalnız ağlamamı istemediğin için?"

"*Küçük Kadınlar*," diye iç geçirdim. "Tanrım, *lütfen*," diye feryat ediyor.

Kahkahalarımız birbirine karışıyor, sonra beş yıldır bizi birbirimize bağlayan kolaylıkla kayboluyor. Başını omzuma yaslıyor, kolunu benimkinin içinden geçiriyor.

Onu özlemenin canımı yaktığını, keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik demek istiyorum. Seattle'a gidersem ona her zamankinden daha fazla ihtiyacım olacağını, Oakland ve San Francisco arasındaki mesafenin elli katı olmasına rağmen, zaten düzenli olarak geçemediğimiz bir mesafe. Ama tüm önemli kelimelerim gibi, boğazımda takılıp kalıyorlar.

Ama sonra gözüm yolun aşağısındaki vitrine takılıyor ve kafamdaki tüm sıkıntılı düşünceler kayboluyor. Burası bir parti malzemeleri dükkânı ve vitrinde özenle hazırlanmış pembe bir bekârlığa veda partisi düzeneği var: flamalar, holografik bir afiş ve bol miktarda penis şeklinde gereç.

Doğruluyorum. "Jamie."

"Hmm?"

"Şu dükkana gidebilir miyiz?"

Gözlerini kısarak koltuğunda dönüyor. "Parti Deposu mu? Neden oraya gitmemiz gerekiyor?"

Bir fikir o kadar hızlı oluşuyor ki, vücudum bir hız treninin tepesinden aşağı yuvarlanıyormuş gibi hissediyor: başım dönüyor ve nefesim kesiliyor, kalbim göğsümde, hayata tutunmaya çalışıyorum.

Belki kendime Eli'yle ilgili bir şans veremem ama ona kendi şansını verebilirim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ertesi gece kulübenin oturma odasının duvarına **gümüş** flamalar yapıştırmayı neredeyse bitirmiştım ki, belki de abarttığımı fark ettim.

Flamaların üzerinde BACH THAT ASS UP yazan bir balon afiş var ki Jamie ve ben buna gülerken neredeyse altımıza işiyorduk. Mutfak adası, aralarında Eli'nin havaalanındaki favorilerinin de bulunduğu üst raf likör, alkolsüz içecekler ve atıştırma malzemeleriyle dolu. Telefonum Cole'un ödünç vermesine izin verdiği Bose kablosuz hoparlöre bağlı ve Adam'ın çalma listelerinden birini dinliyorum. Disko ışığım bile var.

Adam'ın yeniden düzenlenen bekârlığa veda partisi Tahoe'daki ilk partide olduğu gibi olacak ama daha iyi olacak çünkü bu kez Eli burada olacak.

Onu düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Dün gece otelde Jamie'yle kaldım, kısmen artık hiç yatıya kalmadığımız için, kısmen de Eli olmadan uyuma düşüncesi bana tuhaf geldiği için. Tehlikeli bir his. Kırk sekiz saat içinde ikimiz de gitmiş olacağız.

Tüm bunların gerçekliği düşünmek için çok fazlaydı, bu yüzden yapmadım.

Yine de ona duyduğum özlemi tam olarak üzerimden atamadım ve akşam yemeğinden sonra, bu gece de otele taşınacağımız için eşyalarımı toplamama yardım etme bahanesiyle beni kulübeye kadar takip etmesine izin verdim. Son birkaç gündür yaptığı kâğıt halkaları süpürdüm ve o yatak odasından bavulumla çıkmadan hemen önce çantama doldurdum. Kollarını belime dolamasına izin verdim ve panikle uyanırsa, saat kaç olursa olsun bana mesaj atabileceğini ya da arayabileceğini söyledim. Yumuşak bir sesle, "Bu yeni bir şey," dedi ve ben de başımı salladım; çantamdaki yüzükleri, bana yasladığı bedenini ve bagajımdaki bekârlığa veda partisi malzemelerini düşünüyordum. Listemizi ve tüm bu haftayı, ne kadar eski ve yeni, korkutucu ve heyecan verici olduğunu, aynı anda hem ödünç alınmış hem de bize ait olduğunu düşündüm.

Beni tezgâha yaslamasına ve ağzımı kendi ağzıyla kapatmasına izin verdim, gelecekle ilgili düşünceleri bastırmaya çalışıyordum. Başparmağını

eneme dayayarak beni sabit tuttu, böylece tekrar tekrar bana dnebilecekti,

Zaman o kadar ince akıyordu ki, ağzı benimkinin üzerindeyken sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu. Ama sonra yıkık bir sesle ve homurdanarak çekildiğinde zaman bize geri geldi, "Hemen gitmeliyiz yoksa asla gidemeyiz."

Büyük Ev'e döndüğümüzde Jamie ne kadar dağılmış olduğumuzu görünce güldü. "Adam'ın yarın seni görmesini istemiyorsan numara yapman gerekecek."

Eli ve ben birbirimize baktık, o da alaycı bir ifadeyle çenesini kaşıdı. "Evet. Sanırım bunu yapabiliriz."

Ve Adam ve Grace bu sabah Jamie ve benimle aynı anda Blue Yonder'a indiklerinde, yaptığımız tam olarak buydu. Sıradan *selamlar* ve *merhabalar* verdik, normal görünecek kadar uzun ama bir kilit gibi tıklayacak kadar uzun olmayan göz teması kurduk. Günün karmaşası bizi bir araya getirirken ve sonra bir gelgit gibi birbirimizden ayırırken birbirimizin yörüngesinde döndük: Adam ve Grace'e Blue Yonder'ın nasıl dönüştüğünü gösterdiğimizde çekim, Julia Teyze için satıcılarla mekan adresini iki kez teyit etmek için uzaklaştığımda ve Eli terapi randevusu için ortadan kaybolduğunda itme. Prova yemeğinde daha fazla şarap isteyip istemediğimi sorduğunda yine itti. Her zaman yaptığımız gibi kabul ettik.

Ama bunun altında bu hafta yaptıklarımızın bilgisi, eski ve yeninin iç içe geçmesi yatıyordu ve bu yüzden bütün gün onun taklidindeki çatlakları gördüm, kendiminkilerde hissettim. Şarabımı doldururken omuzlarımızı sıktığında nefesinde hafif bir aksama oldu, prova sırasında kimse bakmazken onu bana bakarken yakaladım. Bütün gün onunla birlikte olmak isterken hissettiğim acı.

Sanırım *biraz daha uzun*, inatçı bir flamayı düzeltiyorum.

Ama önce, bu parti. Adam ve Eli'dan gizli tuttum, hazırlıkları yapabilmek için yemekten erken kaçtım ve Jamie'ye işim bittiğinde mesaj atacağımı, böylece herkesi getirebileceğini söyledim. Şimdi, sakın bir nefesle, bir mesaj gönderiyorum: **Hazır**.

Geriye çekilip kalbim hızla çarparak her şeyi düşünürken, Eli'nin geçen Perşembe arabada bekârlığa veda partisini kaçırmaktan ve berbat sağdıçlık sicilinden bahsederken yüzünde beliren yıkılmış ifadeyi hatırlıyorum. Pazartesi gecesi bana işten ayrıldığını söyledikten sonra partiyi aradığında

kararının katalizörü olacak. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve o da benim bildiğimi bilecek. Tüm bunları onun için yaptığımı söylemek istiyorum çünkü o benim arkadaşım ve o benim arkadaşım.

Ama o yanımdayken ve yokken kaburgalarım sürekli baskı yapan helyum benzeri bir his var. Arkadaşlık kadar basit değil. Hiç olmadı, belki o da bunu anlar.

Basamakları sarsan bir kakofoni, nabzımdaki ani gök gürültüsüyle eşleşiyor. Nefesimin altında küfrederek, terleyen avuçlarımı eflatun kuşgözü elbisemin ön kısmına siliyorum.

Kapı açıldığında sırıyorum, sonra yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Mutlu bekârlığa veda partileri!"

Herkes içeri *doluşuyor*, içkileri almak için sıraya giriyorlar. Sağdıçlara, nedimelere, Cole'a ve sonra neler olduğunu görünce ağladığı için özür dileyen Grace'e gülümsüyorum. Blake, yanağıma yüksek sesle bir öpücük konduran Jamie'yle birlikte içeri giriyor ve fısıldıyor, "Hiçbir fikri yok. Onu dümdüz edeceksin." Adam'ı kastetmiyor.

O ve Eli en son gelirler. Neredeyse yan yanalar, geniş omuzlular, ağızlarını ve gözlerinin kenarlarını çevreleyen çizgiler var. Bu arazinin her santimetrekaresinde birlikte koşturduğum çocuklar, şimdi büyüdüler ve bunun nostaljisi beni neredeyse deviriyor.

Önce Adam'ın yüz ifadesini ölçüyorum -şaşkınlık, sonra farkına varma, ağzı açık kalırken gözleri benimkilerle buluşuyor- sonra Eli'a bakıyorum.

Bana bakıyor. Yüzü ilk başta tamamen boş, ama sonra gözlerinin parlamaya başladığını, ağzını ovuştururken elinin titrediğini görüyorum. Aşağıya bakıp Adam'a dönüyor ve onu kucaklamak için kendine çekiyor.

Adam'ın "Her şey yolunda dostum," dediğini duyduğumda herkes içkileri hazırlıyor ve Mac Dre'ye şarkı söylüyor. PlayStation'ımı kırıldığında seni terk etmedim, değil mi?" Eli bir şeyler mırıldanıyor ve Adam sırtını sıvazlayarak gülüyor. "Pop-Tart'ı suçlamayı bırak, o zavallı köpek öldü ve kendini savunamıyor." Ve sonra daha sessiz, ancak müziğin sesini bastırarak, "Bunun için kendini hırpalamayı bırak. Seni seviyorum, buradasın. Tek ihtiyacım olan bu."

Ve bence *aşk budur*. Baktığım şey, hissettiğim şey, bu hafta sonu burada olan şey. İliklerimin her köşesinde arzuladığım ve elde etmekten çok korktuğum şey, çünkü çoğu zaman onu kaybediyorum.

Eli elini yüzünde gezdiriyor, duygularıyla boğuşurken kapıyı kapatmak için dönüyor. Bu benim içimde bir isyan yaratıyor. Keşke herkes gitse de ben de ona sarılabilsen. Beş yıl boyunca numara yaptık, ama on iki saat sonra bunu aştım.

Adam yaklaşıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme, bana sağduyumuzun ve eski sahte kurallarımızın neden gerekli olduğunu hatırlatıyor. Yarın evleniyor, bir dizi felaketten sonra mükemmel olması gerektiğini söylediği bir gün. Hepimiz için sade ve katıksız bir neşe olmasını istediğim bir gün. Eli ve benim şu anda ne olduğumuzu asla bilmesine gerek yok.

Ona BACH THAT ASS UP kuşağını veriyorum. "Mutlu bekarlığa veda partileri. Tekrar."

"Buna ihtiyacı olduğunu biliyordun," diyor ve yüzünde sinirlerimi dans ettiren bir tanıma ifadesi beliriyor. Ama sonra gözlerini kırıştırıyor ve beni ezici bir kucaklamanın içine çekerken kayboluyor. "Kimse seni hak etmiyor. Bunu biliyorsun değil mi?"

Boğazımdaki yumruya rağmen gülüyorum. "Evet. Beni yine de tut."

"Duh." Geri çekildiğinde, hassas an sona erdi; parti moduna geçti. "Bir shot ister misin?"

"Pellegrino'dan, evet."

"Amatör." Yanımdan geçerken omzumu sıkıyor, sahtekâr. Gelecek nesiller için bir atış yapacak ve sonra suya geçecek.

Onaylamak için dönmeden önce Eli'nin orada olduğunu biliyorum, ama yine de beni ürkütüyor, onun heybeti. Ne kadar muhteşem görünüyor, kırmızı gözlü ve kafası karışmış.

"Merhaba," diyorum zekice.

"Hey." Bir kez yutkunuyor, sonra tekrar. "Bunu yaptığina inanamıyorum."

Ona dokunmamak için parmaklarımı boğazımın dibine bastırıyorum ve bakışları oraya düşüyor. "Yeniden başlamayı hak ettin."

Aramızdaki gerginlik, sıkı ve dayanılmaz. İçinde debelenmek, ağzımı onunkine dayayarak ikiye ayırmak istiyorum.

"Gerçekten söylemek istediklerimi söyleyemiyorum," diyor Eli kısık sesle. "O yüzden şimdi sana teşekkür edeceğim ve sarılacağım, çünkü eğer seni ellerime almazsam

bir şekilde onu kaybedeceğim."

Beni kendine çekmeden önce rahatlamış bir şekilde "*Evet, tamam*" diyorum. Bir eli beni ona sabitlemek için omzuma dolanıyor, diğeri sırtımı sarıyor, parmakları o kadar sert giriyor ki zevk-acı veriyor. Boynuma doğru nefes alıyor, tam olarak bir iç çekiş değil, neredeyse bir inilti.

"Selam," diyor bir ses kulağımın dibinde bir süre oyalandıktan sonra. Geriye döndüğümde Jamie'nin yüzünde fazla geniş bir sırıtışla orada durduğunu görüyorum. "Eğer bunu başaracaksan leğen kemiğinden leğen kemiğine sarılma durumu sadece birkaç saniye sürebilir. Sadece söylüyorum."

Yanaklarım renkten renge giriyor.

"Doğru." Eli öksürüyor, kulakları kızarmış. "Ben-"

"Ben giderim-" Kenara çekiliyorum. Ama Eli ile aynı tarafa adım attığım için birbirimize çarpıyoruz. Kollarımı kavrayarak nefes veriyor ve küçük, sinirli bir gülümsemeyi bastırıyor.

"Mutfağa gidiyorum," diyor. "Senden uzağa."

"Tamam. Ben... başka bir yere gidiyorum." Parmakları pazılarımın arkasından aşağıya doğru kayıyor ve ben geri çekilirken ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "Senden daha da uzağa."

Tek istediğim daha yakın olmak olsa bile.

Bir süreliğine işe yarıyor. Sohbetin, müziğin ve heyecanın gürültüsü içinde kayboluyorum.

Ama sonra birkaç nedime ile sohbet ederken sırtımın küçük kısmına bastırılan bir avuç içi var. İnatçı bir flamayı düzeltirken at kuyruğumun ucundan çekştiriliyor. Doğaçlama bir dans molasının ortasında kalçamı sıkı parmaklar, kalça kemiğimi yukarı aşağı fırçalayan bir başparmak ve sonra tekrar soğuk havaya dönmeden önce yarım saniye boyunca bana doğru bastırılan bir vücut.

Eli etrafımda dönüyor.

Ona bir bakış fırlatıyorum ve o da sırıtıyor, bakışları ağırlaşıyor. Elleri şimdiden üzerimdeymiş gibi hissediyorum.

Bu bende hemen geri dönme isteği uyandırıyor.

Daha sonra onu mutfak masasında Adam ve Grace'le otururken gördüğümde, yanında boş bir koltuk vardı, Jamie ve Blake'le olan konuşmama ara verdim.

"Berbat durumdasın," diye gülüyor Jamie ben onun yanından geçerken.

Öyleyim ve şu anda umurumda değil. Bu keşif özgürleştirici olduğu kadar ürkütücü de.

Eli'nın sırtı bana dönük olduğu için geldiğimi görmüyor. Avuç içim, omzuna koymadan önce bile karıncalanıyor, başparmağım ensesini sıyrıyor. Adam ve Grace bakınca o da bakıyor. Işık az ama yine de gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü görebiliyorum.

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Yanındaki koltuğa kayarak soruyorum. Dizlerimiz çarpışıyor ve ben dizlerimi orada tutuyorum, Eli koltuğunda rahatça kayarak bacaklarını daha da açtığında bir gülümsemeyi ısırıyorum. Şimdi kalçalarımıza kadar temas ediyoruz.

Adam bir çubuk krakerin etrafında "Lanet," diyor.

Eli kolunu sandalyemin arkasına uzatıyor; ön kolu elbisemin bel kısmının üstünden tenime değiyor. "Lanetin şu anda bizimle birlikte odada olup olmadığını soruyordum."

"İkiniz de kesin şunu," diye cevap veriyor Grace, bir elini dalgınca karnına koyarak. Gülümsüyorum; Adam dün doğum randevusundan sonra grup sohbetine büyük harflerle **LIL' S-K IS ALREADY GORGEOUS (LIL' S-K ZATEN ÇOK GÜZEL)** diye mesaj atmış ve sonogramın bir resmini göndermiş, ardından da **BU BEAN BENİM ÇOCUĞUM OLACAK** yazmış.

Grace bana bilmiş bir bakış attı. "Artık lanet hakkında konuşmayacağımızdan bahsediyorduk, çünkü lanet sona erdi."

"Ben de tam belini bağla diyecektim, çünkü yarın yağmur bekleniyor," diye karşılık veriyor Adam. Eli masanın altında bacağını yavaşça ileri geri sallıyor ve kalçama tekrar tekrar bastırıyor. Gri pantolonunun çıplak tenime sürtünme hissi dayanılmaz. "Tanrıya şükür bir çadırımız var."

Grace, "Yüzde kırk ihtimal var, kuzenime göre bu hiçbir şey sayılmaz," dedikten sonra bana ve Eli'ye, "O bir meteoroloji uzmanı," diye açıkladı.

"Bu cömertlik olur," diye mırıldandı Adam.

"Kendini Eli'nin tören için çıplak elleriyle inşa etmesine yardım ettiği güvertede hayal et." Kalçasını okşuyorum, gülümseyerek ona doğru eğiliyorum, sonra bir heyecan verici saniye boyunca pantolonunun dikişini izliyorum.

Eli bir öksürükle doğruldu ve kolunu aramıza bıraktı. Masanın altında, ne Adam ne de Grace avucunun bacağımın üzerinde nasıl kaydığını, başparmağının uyluğumun kavisini nasıl izlediğini görebiliyor.

"Yıldızların altında ilk dansınız," diye ekliyor, parmak izini tenime bastırarak. "Çünkü gökyüzü elbette açık."

Mırıldanıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Tabii ki. Çünkü hava mükemmel." "Ve diğer her şey de mükemmel, çünkü en iyi insanların parkın dışında." Eli'nin gözleri yanıtlamı beklermiş gibi üzerimde kalıyor, eli dizime inip kapağın üzerinde gezinirken bile ifadesi nötr.

Tüylerim diken diken oluyor. "Bunu tam olarak nasıl yaptık?"

Parmaklarının baskısını neredeyse y o k o l a n a kadar kaldırıyor. Bu odaklanmış, hafif ilgi bir şekilde daha kötü. "Lanet değil."

"Kesinlikle lanet değil," diyorum. Adam hem eğlenmiş hem de üzülmüş bir halde iç geçiriyor, ama ben onu duymazdan gelip kaşlarımı kaldırarak Eli'ye bakıyorum.

Başını eğiyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Hmm."

"Hmm," diye katılıyorum.

"Belki de-"

Parmaklarımı şıklatıyorum. "Biliyorum. Takım çalışması."

Bu kelime *liste* kadar Pavlovvari ve burada birlikte yaptığımız şeyin farkındalığı gözlerine batıyor, ağır ve sıcak.

Çenesi bükülüyor, parmakları dizimin etrafındaymış gibi. "İşte bu kadar."

"Evet, evet, anladım. Lanetin canı cehenneme, her şey harika olacak," diyor Adam. Önce Grace'in alnına, sonra da ağzına bir öpücük konduruyor ve bana bakmadan önce saçlarını omuzlarından geriye doğru itiyor. "Ve ciddi George, bu gece için teşekkürler. Tahoe eğlenceliydi ama bu ikinci sefer çok özel."

Eli bana bakmadan önce o ve Eli birbirlerine sevgi dolu gülümsemeler gönderiyorlar. Göz ucuyla Grace'in Adam'ın dikkatini tekrar çektiğini fark ediyorum,

Ama Eli'nin yüz ifadesinin bu kadar açıkta olması beni korkutuyor. Ağzının sessiz bir "Öyle" cümlesinin etrafında kıvrılmasını izliyorum.

Mütevazı bir omuz silkme hareketi yapıyorum, vücudumdaki her sinir ona ulaşmaya çalışıyor.

Daha fazlasını söylemek istiyor, bunu anlayabiliyorum ve biri müziği açtığında bu fırsatı kaçırmıyor. Yakınıma eğiliyor, çenesini eğerek ağzını tam kulağıma dayıyor. Kirli sakalı yanağıma yakıyor.

"Daha sonra kapını çalacağım," diye fısıldıyor. "Lütfen cevap ver o."

Tereddüt etmiyorum. Zamanımız bizi çok hızlı terk ediyor. "Yapacağım."

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Gecenin ikisinde **otelimin** kapısı sabırlı ve sessiz bir şekilde **çalındı**. Gerçi şu anda sabırlı değilim, bu yüzden cevap vermek için acele ediyorum. Eli'nin odamda olmadığı her saniye kızdığım bir saniye.

Kapıdan içeri düşmesini ve muhtaç elleriyle beni yakalamasını isterdim ama öyle olmuyor. Bunun yerine, kapıyı açıp ona yer açmak için geri çekildiğimde yavaşça içeri adım atıyor. Saatler gibi gelen ama sadece saniyeler olan bir süre boyunca bana bakıyor. Zamanın hoş bir bükülüğü, anı uzatıyor, böylece her şeyi alabiliyorum: gözlerinin sıcaklığı, saçlarının alnından geriye doğru tepesi, avucunun göğsünün üzerinde bir deseni nasıl ovuşturduğu, yutkunurken boğazının sert baskısı.

Odanın sessizliğinde sesi alçak çıkıyor. "Ne güzel bir parti vermişsin, Peach."

İlişkimizin hafıza kutusundan o kadar çok şey çıkardık ki -Paylaştığımız parçalar, seks, Blue Yonder'ın kendisi. Ama sonunda beni beş yıl önce terk ettiğim ev şeklindeki boşluğa geri çeken şey eski lakabı ve bunu söyleme şekli - hassas, kancalı bir şekilde -.

Onu seviyorum ve bu konuda hiçbir şey yapamadığım için çılglık atmak istiyorum. "Oh, o eski şey mi?" Geri dans ederek nefes veriyorum.

Yaklaşıyor, gözlerini bana diyor. "Mütevazı olma. O flamaların tam bir baş belası olduğunu biliyorum."

Elini bileğime doladığında "Gecenin sonunda yarısı düşmüştü," diye hayıflanıyorum.

"Nankör küçük pislikler," diye mırıldanıyor sempatik bir şekilde, beni daha yakına çekerek.

Göğüslerimiz birleşince gözlerim kapanıyor. "Görüşüme tamamen meydan okuyor."

"Flamalar hakkında böyle şeyler duymuştum," diyor, bir eliyle yanağını okşarken diğer elini kalçama doluyor. "Çok inatçıdırlar.

senin hatan."

Sonunda ağzını üzerime koyduğunda nefesim yumuşak, yalvaran bir sesin etrafında dolanıyor - tam çenemde, ağzı açık, aç.

"Onları indirmem gerektiğini biliyordum."

Ağzı şimdi dudaklarımın köşesinde. "Sen ve elli yedi flaman bu gece beni tamamen parçaladığınıza göre bu utanç verici olurdu."

"Elli yedi mi?" Başımı mikroskobik bir şekilde çeviriyorum ve geri çekilmeden önce ağızlarımızın sürtünmesine izin veriyor. Saatlerce birbirimizi ulaşamayacağımız bir yerde tutmak zorunda kaldıktan sonra, Eli ona sahip olmama izin vermeye hazır değil.

"Saydım. Odanın öbür ucunda Adam'la birlikteydin ve sen güldün, ben de-" Nefes verışı sert ve titrek. "Numara yapamayacaktım. Yüzümü duvara dönüp flamaları saymak zorunda kaldım."

Kulağımın altındaki çukura bir öpücük kondururken "Tanrım, sanki dört binmiş gibi hissettim," diye soluyorum.

Gülümsemesini tenimde hissedebiliyorum, bir sonraki sert sözleriyle nasıl yıkandığını. "Bunu benim için yaptın."

Bedenim ihtiyaçla, kalbim *her şeyle* çarpıyor. "Evet."

"Neden?"

Aman Tanrım. Seyreltilmiş versiyonu bile tamamen ifşa edici, ama sanki ağzım beynimden kopmuş gibi. Kelimeler dökülmeye başlıyor.

"Çünkü sana değer veriyorum." Bu gerçek duygularımın çok zayıf bir versiyonu, sadece göğsümdeki en ufak baskıyı hafifletmeye yetiyor. "Çünkü ikinci bir şansın olsun istedim, böylece kendini kanıtlamak için bu kadar uğraşmayı bırakabilirsin. Çünkü yetersiz kalsan bile yeterince iyisin."

Çünkü bir parçam bunun için onu affetmek istiyor.

"Bunu hak ediyor muyum bilmiyorum. Çok şey kaçırdım." Kolları beni sıkıca sarıyor; aramıza bir kâğıt parçası bile giremiyor. "Burada değildim ve uzun zamandır düşündüğüm tek şey buydu."

"Ama artık buradasın. Bu yeterli." Yeterden de öte; tek istediğim buydu. "Kendini kanıtlamana gerek yoktu Eli. Sadece ortaya çıkman gerekiyordu."

Geçmişe doğru kazara bir kayma ve o bunu hemen fark ediyor. Geri çekiliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor, gözleri geniş ve arıyor.

"Georgia." Adım tek kelimelik bir soru, onun istediği ve benim veremeyeceğim bir hesaplaşma gibi şekilleniyor.

Başımı sallıyorum, "Çok az zamanımız var" diye fısıldıyorum. Kalbim her yerde: boğazımda, ondan uzaklaşırken, onun ellerinde. "Lütfen."

Gözleri kapanıyor, hayal kırıklığı güzel yüzüne yansıyor.

"Neden?"

"Çünkü bu hafta anlaştığımız şey buydu," diyorum. *Çünkü şimdi konuşursak bu iş bitecek.*

İç çekiyor, sonra beni kollarının arasına çekiyor. Birdenbire, batmamı sağlayan sıkı, hoş bir basınçla çevrelendim. Kendimi bırakmamı. Bir dakika, iki dakika böyle kalıyoruz, sallanıyoruz, onun hayal kırıklığı ve benim korkum huzur gibi bir duyguya dönüşerek kayboluyor.

Ama biliyorum ki tutunmaya devam edersem onu çok daha fazla, daha uzun süre isteyeceğim.

Yanaklarımız birbirine değecek kadar geri çekiliyorum. Sonra burunlarımız. Dudaklarımız. "Öp beni," diye fısıldıyorum. "Seni istiyorum."

Eli yumuşak bir ses çıkarıyor. Lezzetli bir an boyunca öylece duruyoruz ve sonra ruh halimiz en başından beri beklediğim şeye dönüşüyor - sabırsız ve muhtaç.

Sıcak bir baskıyla ağzımı kapatıyor, sanki burada olduğumu, bunun gerçek olduğunu, bu odada birlikte olduğumuzu onaylıyor. Bunu yaptıktan sonra dişleri alt dudağıma doğru kayıyor ve onu içeri almamı istiyor. Dillerimiz buluştuğunda iniltisini içime çekiyorum, eli saçlarıma dolanıp beni orada tutmak için enseme sıkılaştığında aç bir ses çıkarıyorum. Derin ve yavaş bir öpücüğün esiri oluyorum ve sertleşmesi sadece birkaç saniye sürüyor gibi geliyor.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle" diye fısıldıyor, gömleğini çıkardığımda ve elbisem belimde toplandığında. Bu talep, bunu ne kadar çok istediği, beni açıyor. Hepsini söyleyemiyorum ama bir kısmını dışarı çıkarabiliyorum. O aptal flamaların yaptığı gibi onu parçalara ayırmak istiyorum, ama sonuna kadar. Eğer yakında buna veda etmek zorunda kalırsak, onun beni *ezmesini* istiyorum.

"Listende henüz işaretlemediğimiz bir şey vardı ve kulübede değiliz ama

yeterince yakınız," diyorum. "Bu fırsatı kaçırmak istemem."

"Ne-" Ben dizlerimin üzerine çökerken keskin bir nefes alıyor. Aramızdaki anı çözüyor, yıllar önceki fısıltısı: *seni yazlık oturma odanda dizlerinin üzerine çöktürmek istiyordu.* "Siktir, Georgia."

Sesinde keskin bir şaşkınlık var, sanki ihtiyacım olan şeyin bu olduğuna tam olarak inanamıyormuş gibi ve elbise pantolonunun düğmelerini açtığımda ve bel bandını boxer külotuyla birlikte kalçalarından aşağı ittiğimde gözünü kırpmıyor ya da nefes almıyor.

Ellerimi kalçalarına koyduğumda kendine geliyor, yüz ifadesi sertleşiyor. Benden önce kendini tutuyor, diğer elini boynumun arkasına doluyor. Bir an için beni orada tutuyor, parmakları saçlarımda huzursuzca hareket ederken, eli kendi uzunluğunda huzursuzca aşağı yukarı hareket ederken bana hayranlıkla bakıyor.

"Dağınık olsun," diye mırıldanıyor sonunda ve ben aslında ne dediğini duyuyorum: *gerçek olsun.* İki şey şu anda diğeri olmadan var olamaz ve rahatlamış bir iç çekişle eğilip elini benimkiyle değiştiriyorum.

Ağızma dokunduğunda adımı sayıklıyor, ben onu tamamen içine alabilecek kadar ıslanana kadar yalayıp alay ederken ne kadar iyi olduğunu söylüyor. Kalçaları geriliyor, parmakları çenemi çevreliyor ve kendini ağızma sokuyor. Yumuşak inilti ve gevşeyen övgüler -tıpkı *bunun gibi, Tanrım, sana bir bak-* o çabamdan dolayı gözlerimin altında biriken yaşları silerken, başparmakları tenimde şefkatli bir fırça gibi geziniyor. Vücudunun kontrolü ele almasına izin veriyor ama sadece bir dakikalığına, yumruğu saçlarımda. Dilime ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum, tadını da alabiliyorum.

"Artık yok," diye soluyarak beni dizlerimden çekti.

Ben nefes alamadan ağızını benimkinin üzerine eğiyor ve beni yatağa düşene kadar geriye doğru itiyor. Ama beni yakalamak için hemen orada, bizi soyarken üzerimde sürünüyor. Ağız göğüslerimde aç ve ıslak, parmakları mükemmel ve bacaklarımda arasında dolaşıyor. Onun altında boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve bunu istiyorum - o eksiksiz, mutlu yok oluşu.

"Bu seni ıslattı," diye mırıldanıyor dişlerinin arasında meme ucumu yakalamadan önce.

"Mmm," diye iç geçirdim.

"Beni böyle görmek hoşuna gidiyor," diye devam ediyor, ısırtığının acısını dilini okşayarak yatıştırıyor. "Sana ne kadar ihtiyacım var."

"Evet," diye inliyorum bir parmağını içime sokarken, sonra diğerini.

"Sana ne kadar çok şey gösterebileceğimi hiç sanmıyorum." Sesi o kadar dehşete düşmüş gibi çıkıyor ki gülüyorum ve o da sırıtıyor. "Yine de deneyebilir miyim?"

Bir cevap beklemiyor, bunun yerine göğsümün eğimini emiyor, bir, iki, tekrar, yarın elbisemin altında gizlenecek bir dizi iz yaratıyor. Bu düşünce beni çözüyor.

"Affedersiniz, yapmanız gereken bir iş var ve o da benim."

Gülüyor, pantolonuna uzanıyor, sonra donup kalıyor. "*Lanet* olsun. O kadar acelem vardı ki prezervatif getirmeyi unuttum. Sende var mı?"

"Hayır," diye inliyorum. Eğer içimden başka bir yere hareket ederse, gerçekten ölebilirim.

İç çekişi düşüncelerimi yansıtıyor. "Gidebilirim-"

"Dur, bekle." Onu tekrar üzerime çekiyorum. Kalçaları benimkinin beşiğine düşüyor ve onu tam ihtiyacım olan yere koyuyor. "Benim bir RİA'm var."

"Georgia," diye nefes verir. "Bekle."

Aynı şekilde mi söylüyoruz bilmiyorum ama bir saniye sonra ileri atılıyor ve zar zor içeri giriyor. Avuçlarımı sırtına doğru kaydırarak inliyorum. "Geçen sonbaharda test yaptırdım ve her şey negatif çıktı. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım."

"Benim için de aynı, ama daha uzun."

Zaman çizelgesiyle ilgili bir şey beni çekiyor, ama sonra tatlı, boğuk bir sesle "Tamam mı?" diyor. Başımı salladığımda, yarı yolda ilerliyor. Onu hissetmek gerçek dışı. Onunla bu şekilde birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve ihtiyacım olan şey o kadar yoğun ki: seks, sadece onun bana verebileceği şekilde. Soyunmuş, muhtaç, dağınık ve mükemmel. Daha fazlasını isteyebilirim ve o da bana verir.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, o içeriye doğru kayarken ben "Daha derine" diye fısıldıyorum. Bana istediğimi veriyor, dudakları ayrılıyor, kalçaları benimkileri daha da ayırırken, olabildiğince derine inerken şaşkın bir ses çıkıyor. Ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor ve gözlerimiz kilitleniyor, sonra gözleri kapanıyor.

Sonra hareket etmeye başlıyor ve ben onu hissediyorum, bedenime ve kalbime girmesine izin veriyorum.

Şimdilik.

"Dağınık olsun," diye fısıldıyorum kulağına ve gülüyor, vücudumun onu nasıl ele geçirdiğini izleyebilmek için dizlerinin üzerinde yükseliyor.

Nazik değil, ama şefkatli ve aramızda uzanırken gözleri benimkilerde kalıyor, tekrar tekrar içime girerken başparmağını üzerimde gezdiriyor.

İnlemelerim kesik kesik pantolon pantolonuna dönüşürken gözleri parlıyor. "Benim için çok iyisin," diye mırıldanıyor. "Tanrım, seni böyle seviyorum, şu haline *bak*. Beni boşaltacaksın."

Yaklaşan orgazmım yüzünden zihnim bulanık, ama onun *seni seviyorum cümlesine* tutunamayacak kadar değil, sonrası buhar gibi uçup gidiyor. O anda demek istiyor -benim muhtaç seslerim, bedenimin ona verdiği zevk- ama yine de beni sımsıkı sarıyor.

Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve üzerime düşüyor, bizi o kadar yakınlaştırıyor ki kolyesi teninden sıcak bir şekilde boğazımda birikiyor. Nefesinin kesilmesinden, boynuma bastırarak verdiği nefeslerden onun da böyle bir şeye ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum.

Geri çekildiğinde, onun dağılışını izliyorum - ifadesi sade, ihtiyaçla çizilmiş. Beni öpüyor ama bu öpüşme histen çok sesle oluyor. Ağrıyan bir inilti ağzımın içine kıvrılıyor, kaygan dilinin benimkine değmesiyle birlikte nefes nefese bir iç çekiş ve sonra nihayet, sadece otlayan dudakları.

"Yavaş ol," diye yalvarıyorum. "Bitmesini istemiyorum."

"Sorun yok," diye fısıldıyor. Hiç yavaşlamıyor. Bir şekilde tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor: onunla bu şekilde tamamen düşmek, çünkü başka türlü yapamam. "Bittiğinde, her şeye yeniden başlayacağız."

Ve doğru olmadığını bildiğim halde *evet diye* fısıldıyorum. Bedenim gerildiğinde onu içime çekiyorum ve sonra nefes verirken bırakıyorum.

Ufukta karanlık, uğursuz bulutlar var.

"Her beş saniyede bir onlara bakıyorsunuz diye ortadan kaybolmayacaklar."

"Bunu gerçekleştirdiğimde kendini gerçekten aptal gibi hissedeceksin," diye şaka yapıyorum ve Eli'nin yatağa tünemiş, ellerinin üzerine yaslanmış olduğu yere bakıyorum.

"Sana inanıyorum, ama sen bile havayı kontrol edemezsin."

Gülümsemesi küçük ve sevecen ve o kadar ahlaksızca iyi görünüyor ki beni gergin düşüncelerimden uzaklaştırıyor - dizleri açık, koyu gri takım elbise pantolonu kalçalarının sert kıvrımlarını sergilemek için sıkı bir şekilde çekilmiş ve beyaz elbise gömleğinin düğmeleri boğazının çukurunu ortaya çıkaracak kadar açık, altın zincirin bir şeridi ona yaslanmış. Bu sabah onun isteği üzerine yüzünü tıraş ederken başparmağımı oraya dayadım, daha sonra beni banyo tezgahına yatırıp becerdiğinde nefes nefese kaldım.

Uyandığımda Eli'nin yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle tavana baktığını gördüğümünden beri üzerimden atamadığım bir huzursuzluk hissediyorum. Acaba yaptığımız molekülleri yeniden düzenleyen seksi mi tekrarlıyordu, o da benim gibi bundan etkilenmiş miydi ve ne şekilde etkilenmişti? Ya da belki de yarın Los Angeles'a giden bir uçakta olacağını ve önümüzdeki birkaç haftanın kariyerinin gidişatını nasıl belirleyebileceğini düşünüyordu.

Uyandığımı görünce yüz ifadesi düzeldi. Beni kollarına çekti ve dağınık saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Neden bana bakıyorsun?"

"Çünkü çok güzelsin," diye mırıldandım.

Sırıtsı şefkatliydi, ama o zamandan beri bir şey söylemek ister gibi nefes almakla, çözemediğim bir bakışla beni izlemek arasında gidip geliyor.

Adam ve Grace sabahı birlikte hazırlanarak geçirirken, Eli ve ben de aynısını yapmaya karar verdik. Her saniyesinin tadını çıkarıyor olsam da panik içindeyim; otel odamızın kapısının ardındaki gerçek dünya durmaksızın kapımızı çalıyor. Yarın eve gidiyoruz ve o ev her zaman olduğu gibi farklı yerlerde. O kendi kafasında, ben kendi kafamdayım.

Ve şimdi, şu lanet bulutlar, ıslak zemin. Gecenin bir vakti yağmur yağmış olmalı.

"Sence Adam çıldırmış mıdır?" Üstümü değiştirmek için dolaba doğru ilerlerken soruyorum. Elbisem saten bir numaraydı ve yırtmaçları vücuduma kadar uzanıyordu.

Blue Yonder sarmaşıklarına uyan zengin bir yeşil.

"İhtimaller her zaman yüksektir."

"Muhtemelen Grace'in meteorolog kuzeninin voodoo bebeğini yapıyordur." Bornozumu bırakıp elbisenin içine girerek spagetti askıları omuzlarıma doğru çekerken Eli'nin kahkahası üzerime çöküyor. Fermuarı tek başıma yukarı çekmek imkânsız olacak. "Sakıncası var mı-"

Ama o çoktan orada, bir eliyle omurgamın dibindeki fermuarı tutuyor, diğer eliyle de kumaşı sırtımın ortasında birleştiriyor. Bu kadar sıradan bir şeyin ortasında bile dokunuşunun ne kadar hevesli olduğunu görünce ürperiyorum.

"Bu gerçek değil," diyor sessizce, "senin giyinmeni izlemeyi, senin soyunmanı izlemek kadar seviyorum. Geç saatlere kadar çalıştığım ofiste oturur ve senin muhtemelen pijamalarını giydiğini ve benim bunu kaçırdığımı düşünür ve kendimden nefret ederdim. Bunu tekrar yapmanı izleyebileceğimi hiç düşünmemiştim." Nefesi ensemde, saçımı gevşek bir topuz haline getirdiğim yerin hemen altında geziniyor. "Bu anı ya da bu hafta bana yaşattığın herhangi bir anı hafife aldığımı düşünme Georgia."

Geçmişimizden bahsedince boğazım düğümleniyor. Ellerini omuzlarıma doluyor ve beni döndürmeden hemen önce aynada ağzının kararlı baskısını yakalıyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda sanki ona ilk kez çarpıyormuşum gibi hissediyorum; nefesim kesiliyor ve içimde bir kilit açılıyor.

Oh, lanet olsun.

"Eli-"

"Anlaştığımızı biliyorum," diyor ve panik yüzümde allık gibi çiçek açıyor. "Ama bütün haftamı -aslında siktir et- yıllarımı bir şeyler söylemeyerek ve bundan pişmanlık duyarak geçirdim. Söylememekten bıktım. I-"

Kapı acilen çalınıyor.

Eli'nin bakışları omzumun üzerinden kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor, gözlerinde ateş parlıyor.

Bir kapı daha çalıyor, bu seferki daha yüksek sesle. "Buna bakmam lazım," diye idare ediyorum. "Tabii ki var," diye iç geçiriyor.

Kapıyı açmak için uyuşmuş bacaklarımın üzerinde döne döne yürüyorum ve bu da bir dizi talihsiz olaya yol açıyor. Birincisi, kulp elbisemin dikişine takılıyor ve elbisemde sağlam bir yara açıyor. İkincisi, elbisemle ilgili nefes nefese kalmakla o kadar meşgulüm ki kapıyı ardına kadar açıyorum ve fırtına bulutu gibi bir ifadeyle orada duran Adam, ben daha neden burada olduğunu düşünmeden Eli'ı odamda görüyor.

"Güzel, işte buradasın," diyor Eli'ye, keskin bir nefes vererek. "Kapını çaldım ama kimse cevap vermedi."

Sesindeki rahatsız olmama hali, az önce böldüğü şeyle birleşince daha da yükseliyorum. "Biz- o sadece-"

"Elbisesi yırtıldı ve koridorda bağırdığını duydum," diye araya girdi Eli. "Çıldırma üzere."

Ona omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum, o da kaşlarını kaldırıyor, *öyle değil mi?* Şu adam ve onun lanet olası çifte anlamları ve lanet olası uygunsuz hesaplaşmaları.

Adam bunu umursamıyormuş gibi geçiştiriyor. Buradaki bıçak gibi kesilmiş gerilimden dikkati dağılana kadar buna şaşırdım.

"Hayati bir şeyiniz yoksa, şimdilik elbisenizi unutmanız gerekiyor," diyor acımasızca. "Blue Yonder'a gitmemiz gerekiyor. Her şey mahvoldu."

Yirmi Yedinci Bölüm

Adam her şeyin berbat olduğunu söylerken **dramatik davranıyordu** ama çok da değil.

İnsanlar nehir taşlarının etrafındaki su gibi etrafımızda koşuştururken, Büyük Ev'in lobisinde duran dağınık bir grubuz. Elbisemdeki boşluğu sıkıştırıyorum. Jamie'nin üzerinde sarı, uçuşan bir nedime elbisesi var ama yüzü çıplak, bukleleri kedi kulaklı, havlu kumaştan bir saç bandıyla geriye itilmiş. Adam'ın annesi Laurie, otoparka girdiğimizde bizi "Panik yapmayın" diye teskin ederek karşıladı, sarı kafası ısı vermeyen bigudilerle doluydu. Ve otel lobisine yeşil suratıyla aksayarak inen Grace, saç ve makyajı yapılmış, ama soluk pembe saten bir uyku seti ve Adam'ın flanel gömleğini giymiş, ayakları eski Adidas kaydırakların içine sokulmuş halde muhteşem görünüyor. Yukarıya doğru parti, aşağıya doğru giderek panik.

Takım elbisesinin içinde mükemmel olan tek kişi Eli. Adam'ın yanında dururken sakın ve kararlı görünüyor ve bu beni daha da çözülmüş hissettiriyor.

Söylememekten bıktım.

Midem bulanıyor. *Ne diyorsun?*

Laurie bir kolunu belime dolayarak, "İşte başımıza gelen bu," diyor. "Dün gece rüzgâr bir Big Daddy dalını güvertenin üzerine düşürdü. Hasar bir köşede sınırlı, yani hâlâ kullanılabilir durumda. Sandalye ve koridor düzenini değiştirmek için çalışan insanlarımız var."

"Tamam, o kadar da kötü değil," diyor Adam, yeniden yeşile dönen Grace'e umutlu bir bakış atarak.

"Daha bitirmedim."

Adam iç geçirir.

"Doğru."

Tören sırasında etkili olabilecek başka bir fırtına sisteminin yolda olduğunu, ancak Cole'un konuklar için bulabildiği kadar çok şemsiye almak için dışarı çıktığını söylüyor. Sabahtan beri elektrikler gidip geliyor ve pastanenin teslimat kamyonu çalışmıyor, bu yüzden pastayı buraya getirmek için alternatif bir araç bulmaya çalışıyorlar.

"Çiçekçi ile de bir karışıklık oldu ve onun yerine Meadowcrest'e gittiler. Şu anda buradalar ama muhtemelen iki saatlik bir kurulum süresi kaybettik."

Kalbim yerinden çıkacak. *Kahretsin*. Julia Teyze'nin listeyi bölme teklifine rağmen bu görevi üstlenmişim. "Hayır, dün tüm satıcılarla adresi iki kez teyit ettim."

Ama bunu söylerken bile, Jamie'nin Blake'le birlikte parti için market alışverişinden döndüklerini haber vermek için ofise uğradığında dikkatimin dağıldığını ve çantaları bırakabilmeleri için kulübenin anahtarlarını bulmam gerektiğini hatırlıyorum. Sonra Eli terapi görüşmesinden döndüğünde açık kapının önünden geçerken gözleri benimkilerle kilitlendi.

Şaşkın bakışlarımı gören Laurie bana daha sıkı sarıldı. "Hey, endişelenme tatlım. Kabloların kesiştiği bir durum olabilir."

Hiçbir kablo karışmadı. Hepsi benim suçum.

Adam elini ağzına götürüyor. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum, kızgın mı, hayal kırıklığına mı uğramış yoksa uyuşmuş mu? Seçeneklerden herhangi biri başımı zonklatıyor. "Her şeyi zamanında yapabilecekler mi?"

"Evet."

Herkesin dikkati Eli'a yönelir.

"Her şey yoluna girecek," diyor, gözleri bana odaklanmış. Çeliğin üstünde yatıştırıcı bir şey. "Beş saatimiz ve bir düzine elimiz var. Birkaç saati kolayca telafi edebiliriz."

Adam bir süre ona bakıyor, sonra kaşlarını kaldırıp tekrar bana bakıyor. "Pekâlâ."

Ses tonu sakın ama Adam'ı on altı yıldır tanıyorum ve bu iki kelimenin altında yatan duyguları sezebiliyorum. Kendimi çıplak hissediyorum, Eli'nin bir saat önceki sözleriyle soyunmuşum, ellerinin hayali dokunuşunu hala vücudumda hissedebiliyorum. Ve Eli de soyunuyor, hem de hiç çekinmeden. Bu sadece arkadaşını yatıştırmaya çalışan bir arkadaş değil; sesinin tınısı farklı bir özenle ağırlaşıyor.

Tedbirli olmak buraya kadarmış. Neyse ki Adam bu tonu tam olarak sindiremeyecek kadar başka şeylerle meşgul görünüyor, ama içimde bir endişe var.

Sessizce, bir kaçış kapısı gösterdim.

"Blake ve ben çiçekçinin yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya gidebiliriz," diyerek Jamie usulca araya giriyor ve serçe parmağını benimkine geçiriyor.

"Kesinlikle," diye katılıyor Blake. "Kendimizi işe vermekten mutluluk duyarız." "Gerçekten yanlışlarımı düzeltmeliyim-"

Julia telaşlı bir şekilde içeri giriyor. "Az önce nikâh memurunuz aradı. Ciddi bir gıda zehirlenmesi geçiriyormuş ve gelemeyecekmiş."

Adam göz kırpmıyor. "*Bizimle evlenecek* olan kişiyi mi kastediyorsun?" Topuklarının üzerinde dönerek bizden uzaklaşıyor. "Doğru, tabii ki."

"Tamam, bu kötü," diye fısıldıyor Grace.

Julia ellerini kaldırdı. "Panik yapmayın."

"Bunu dinlemiyorum Jules Teyze," diye karşılık veriyor Adam, çenesi tavana dönük. "Sana tüm lanetin gerçek olduğunu söyledim ve bu-" Keskin bir nefes veriyor. "Pekâlâ. Tüm ihtiyaçlarımızı kontrol etmeliyiz - Grace'in gelinliğinin parçalanmadığından emin olmalıyız, yemek şirketini kontrol etmeliyiz, grubu aramalı ve bir obruk tarafından yutulmadıklarını teyit etmeliyiz." Dikkati bana yöneldi. "Nikâh yüzüklerimiz sende, değil mi? Gollum görünümlü bir adam tarafından kapılmadılar mı?"

"*Yüzüklerin Efendisi*'nin gerçek olduğunu düşünen on üç yaşındaki Adam mı konuşuyor?" Bana düz bir bakış attı ve ben de ellerimi kaldırdım. "Şaka yapıyorum. Evet, bende-"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Otel odamdaki masanın üzerinde duran Düğün Çantamı hayal ediyorum. Kapıdan aceleyle çıkarken almak istediğim ama panikle dikkatimin dağıldığı çantam. İçinde rötuşlar için makyaj çantam, acil durumlar için çeşitli banyo malzemeleri, ayaklarım bu beş inçlik topuklara isyan ettiğinde giymek için bir çift parmak arası terlik var.

Ve Adam ve Grace'in evlilik yüzükleri. En iyi kadın konuşmamla birlikte.

Lanet olsun. *Lanet olsun.*

Adam öne çıkar. "Bu bakışı sevmedim Georgia, neymiş o bakış?" "Bakış yok! Bende var." Yalan değil; bende var. Sadece burada değil. "Harika, o zaman, hepsi buysa-"

Cal içeri girerek Adam'ın alaycı esprisini böldü. "Az önce pastaneden aradılar ve birinin arabayla gelip pastayı almasının daha hızlı olacağını söylediler.

Çalışanlardan biri arabada sabit kaldığından emin olmak için arabaya binecek." "Lütfen. Küfür dilinde bu, pastanın mahvolduğu anlamına gelir," Adam İnliyor.

Onun gözünde bu bir sorun daha, benim gözümde ise listemden üç maddeyi çıkarmanın bir yolu: Otele gidip çantamı alabilirim, bu görevi herkesin sırtından alarak tedarikçi sorununu telafi edebilirim ve kendimi Eli'nin ulaşamayacağı bir yere koyabilirim. Beni birkaç dakika yalnız bırakırsa ne diyeceğini Tanrı bilir. Kaçış kapağı ortaya çıktı. Lobi kapısına doğru geri geri gidiyorum, "Ben hallederim. Siz beni özleyemeden geri dönmüş olacağım."

Çanta bıraktığım gibi masanın **üzerinde duruyor**, Adam'ın ve Grace'in yüzükleri içinde. İki tekerlekli araba yolculuğu boyunca boğazımın bırakmayı reddettiği nefes rahatlamış bir şekilde dışarı çıkıyor.

Etrafıma bakıyorum, yarı yarıya odanın kasırga çarpmış gibi görünmesini bekliyorum. Eli'nin kestirip atan açıklamasından sonra kendimi rüzgârla savrulmuş hissediyorum, bu yüzden diğer her şey de öyle olmalı.

Ama sessiz ve durgun, birlikte geçirdiğimiz sabahın işaretlerini sakince taşıyor

-Tezgâhın üzerinde hâlâ duran tıraş bıçağı ve el bezi, beni yatırmak için serdiği havlu, karmakarışık yatak ve komodinin üzerinde duran kolonyası. Onun baharat kokusunu alabiliyorum. Kendisi ofisinde yalnızken beni dairemizde tek başıma düşündüğünü itiraf ettiğinde nefesini boynumda hissedebiliyorum. Zihnimde bölünmüş bir ekran görüntüsü: Eli işte, ben evde. İkimiz de birbirimizi düşünüyoruz.

Tanrım, mutlak, kalp kırıcı bir *israf*.

O zamanın hayali acısını hissetmek bile o kadar canımı yakıyor ki ondan uzaklaşmak zorunda kalıyorum. O kalp acısının yoğunlaştırılmış halini bir daha asla hissetmek istemiyorum ama Eli bize bunu hatırlatmaya kararlı görünüyor. Bizi bu konuda konuşturmak için, bunun ne faydası olacak ki?

Bütün haftamı -aslında siktir et- yıllarımı bir şeyler söylemeyerek ve bundan pişmanlık duyarak geçirdim. Söylememekten bıktım. I-

Bundan sonra gelebilecek bir deklarasyon listesi var, çünkü hesaplaşmayı isteseydim, onlar da listemde olurdu: *Yeni Dünya hakkında konuşmak istiyorum.*

York'a. Bana bittiğini söylediğin gece. Neden birbirimiz için savaşmadığımızı. Nick ve Miriam'ın düğünü. İşimi. Bu hafta. Ne yaptığımızı. Ne mi yapıyoruz?

Birdenbire, bilmiyorum. Anlaşmamızı yaptığımızda, bunu haklı bulmuştum. Onun tarafından dikkatim dağıtılmıştı ve buna boyun eğmenin beni kontrol edebileceğim bir şekilde doyuracağını düşündüm. Ama benim ihtiyaçlarım her zaman çok büyük, çok açgözlü ve karmaşa yaratmaya çok müsaitti. Şimdi anlaşmanın çürük bir iskeleyle inşa edildiğini, bir süreliğine bir fantezinin içinde yaşamak için bir bahane olduğunu görebiliyorum. Kendi deyimimizle, biraz aptal olmak için. Adam daha önce araya girmeseydi ne olurdu? En iyi arkadaşlarımızın hayatlarının en önemli gününün tam ortasında yıkılır mıydım? Ya Eli?

Anlaşmanın öldüğünü söyleyebilirim ve elimde kalan tek şey bu haftadan sonra onunla olamayacağıma dair sebepler listesi. Blue Yonder'dan ayrılacağız ve orada ördüğümüz büyü bozulacak ve kalbim bunu istemese de mantıklı beynim bunun en iyisi olduğunu biliyor. Gerçekte biz birbirini seven ama bunu henüz söylememiş yirmi yaşındakiler değiliz. Biz bunu yüzlerce kez söyleyen ve yine de birbirlerinin kalbini kıran yirmi sekiz yaşındakileriz.

Belki Los Angeles'a gider ve bu kararlılıktan vazgeçer. Birbirimizden uzaklaştığımızda, belki her şey bu kadar tüketici hissettirmez. Onu hala seveceğim ama kalbim şu anda hissettiğim gibi tamamen açıkta olmayacak.

Sadece bu günü ve yarın sabahı atlatmamız gerekiyor ve sonra anlaşmaları, listeleri ve hesaplaşmaları unutabiliriz.

Telefonum çalıyor ve beni korkutuyor.

"Aklını başına topla Georgia," diye mırıldanıyorum, çantamdan telefonumu çıkararak.

Adam'ın nerede olduğumu soran haklı bir mesaj attığını varsayıyorum ama beni karşılayan mesaj bu değil. Eli'dan.

Bana ihtiyacın olursa ara.

Yaparım. Yapamıyorum. Kıyamadığım bir avuç saniye boyunca ona bakıyorum. Daha fazla dikkat dağıtıcı şey yok. Daha fazla felaket yok. Daha fazla dağınıklık yok.

Her şey yolunda! Yazıyorum. Yakında döneceğim.

Sonra kalbimin sıkışmasına aldırmadan telefonumu çantama yerleştiriyorum. Kapı arkamdan kapandığında, neredeyse sessiz bir çıtırtıyla beni o odadaki tüm anılardan ve dileklerden ayırıyor.

Icing on the Cake'de bana evrenin bir hediyesi sunuluyor: Tai'nin yerinde başka bir fırıncı var, yani onunla yüzleşmek ve Eli'yle anlattığımız hikâyeyi hatırlamak zorunda değilim. Kutu Adam'ın kuzenlerinden birinden ödünç aldığım minibüse yüklenirken nefesimi tutuyorum, ancak arka koltuğa olaysız bir şekilde yerleştirdiklerinde bırakıyorum. Benimle birlikte gelen lise çalışanı da kutunun yanına oturuyor ve sonra yola çıkıyoruz.

Olan biten her şey düşünüldüğünde bu çok kolay geliyor ama sorgulamadan kabul etmeye karar veriyorum.

İyi misin? Kapıyı kapatırken Adam mesaj attı. **Bir süredir yoktun. Bir yandan da. Bir sorun yok değil mi?**

HAYIR, nemli parmaklarımla sürücü tarafına koşarak cevap yazıyorum. Topuklarım kaldırımda kayıyor, ben içerideyken hızla akan duştan dolayı kayganlaşmıştı.

Telefonum yine elimde çalıyor. Adam'ın cevabı **güven verici**.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanıyorum, kontağı çeviriyorum ve çok endişe verici bir zamanı gösteren gösterge panelindeki saate bakıyorum.

Blue Yonder'a geri döndüğüm süre boyunca "*her şey yolunda, her şey yolunda, pasta iyi, sen iyisin, her şey yolunda ve iyi olacak*" mantrası içinde dönüp duruyorum. Kendimi koridorda süzülürken, mucizevi bir şekilde gerçekleşmiş mavi bir gökyüzünün altında evlenen Adam ve Grace'e gülümserken, çadırın üstünden görünen yıldızlarla Isla'nın grubuyla dans ederken ve bu pastadan bir dilimin tadını çıkarırken hayal ediyorum. Mükemmel bir gece geçirmek ve kalbimi sızlatan hiçbir şeyi düşünmemek.

Otoparka girdiğimizde neredeyse sakinleşmişim. Çantamı omzuma atıyorum, sonra kutuyu minibüsten çıkarmaya yardım ediyorum. Pastayı dengeleyerek Büyük Ev'in merdivenlerinden çıkarken dikkatli, kesik kesik adımlarımın ritmiyle mantrama devam ediyorum. İnsanlar, birdenbire son derece düğün havasına bürünen avluya girmemize izin vermiyorlar; güverte tören için hazırlanıyor ve çadırın içindeki masalara son rötuşlar yapılıyor. Grace ve Adam rustik, kaleydoskopik renkler istemişler ve bu renkler her yerde; çiçeklerde, masa örtülerinde, nedimelerin elbiselerindeki gökkuşağı genişliğinde, arazinin yeşilinde.

Her şey yolunda. Her şey mükemmel.

Ama sonra Eli'nin Adam'la birlikte yolun sonunda durduğunu görüyorum ve kalbim sıkışıyor. Başını sallıyor ama dikkati dağılmış bir şekilde etrafına bakınıyor, gözleri geziniyor-

Benimkiyle kilitleniyor. Nefesini tekrar boynumda hissediyorum, vücudunun sıcaklığını, o kelimeleri duyuyorum: *Bütün haftamı -aslında siktir et- yıllarımı bir şeyler söylemeyerek ve bundan pişmanlık duyarak geçirdim. Söylememekten bıktım. I-*

DUR, sessizce bağıyorum. Söylemediği tüm kelimelerin arkasında çözöldüğünü duyabiliyorum ve onları kafamdan çıkardım.

Kutu sallanıyor ve fırın çalışanının nefesi kesiliyor.

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum, kalbim küt küt atıyor. "Biz iyiyiz. Sorun yok."

Ama Adam'ın ve Eli'nin gözleri birlikte açılıyor ve sonra geniş omuzları bana ulaşma telaşıyla çarpışarak patikadan yukarı doğru adım atıyorlar.

"Buldum," diye sesleniyorum. "Sadece bize nereye gideceğimizi söyle-"

Eli şimdi yakınımda, bu yüzden ona çarptığı anda, *bana* çarpmadan saniyeler önce ayakkabımın tabanının ıslak kaldırımında kaydığını görüyorum. Ayaklarım altımdan kayıyor.

Ve ben -ve daha da önemlisi pasta- düşüyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Tam kığım yere çarpacakken **Eli elini** koluma **doluyor**. Pasta da midemle aynı şekilde eğiliyor: hızlı ve sert, mide bulandırıcı bir kıyamet duygusuyla.

Ama sonra Adam orada, düşmeden önce kutuyu düzeltiyor. Gözlerini kapatır ve titrek bir sesle "Kutsal..." diye nefes verir.

"Pasta iyi mi?" Ben bağıriyorum.

"Öyle *misin*?" Eli karşılık veriyor, parmakları pazumun etrafında sıkışıyor.

"Evet." Ayağa fırlıyorum, gözlerim yanıyor, lanet olası topuklarım yine kayıyor. "Ama pasta-"

Adam kutunun üstünden bakarak, "Sorun yok," diyor. "Şey. Çoğunluğu iyi. Bir tarafı oldukça ezilmiş." İçimden yaralı bir ses çıkıyor ve incelemek için hamle yapıyorum ama kutuyu çeviriyor. "*Sorun* değil George, cidden, şu anda kusurlu krema umurumda bile değil."

"Çok umurumda." Çünkü bunun sebebi benim.

"Sen iyi misin?" Adam bunu duymazdan gelerek sorar. "Orada gerçekten çuvalladın."

Hasarı incelemek için dönüyorum. "Evet, ben-" *Bok* gibi. En azından elbisem öyle. Kığımdan etek ucuna kadar uzanan uzun bir çamur çizgisi var, kumaşa kir ve ot yapışmış. Bağ bloklarında yuvarlanıyormuşum gibi görünüyorum.

Gözlerimdeki yanma sinirli bir sele dönüşüyor ve öfkeli bir şekilde gözlerimi kırıştırıyorum, yaklaşan çöküşümü gizlemek için çenemi göğsüme bastırıyorum.

"Ben banyoya gidip temizleneceğim," diye çıktım.

Eli'nin ilgisi Büyük Ev'e kadar kürek kemiklerimin arasında bir ağırlık gibi.

İçeri girer girmez banyoya giriyorum, kapıyı kapatır kapatmaz kapıya yaslanıyorum. Ani sessizlik kulaklarımı çınlatıyor, vücudumda hafif bir titreme başlatıyor.

Daha fazla felaket olmaması için çok fazla.

Çantamı tezgâhın üzerine koyarken, Eli'nin panik atakları için kullandığı tempoyla nefes almaya çalışıyorum. Aradığım çengelli iğnelerin bulunduğu fermuarlı keseyi, bir kutu Altoids'i, birkaç tamponu ve en iyi kadın konuşmamın yazılı olduğu defteri alıyorum.

Ama orada değil.

"Ne?" Şaşkınlıkla fısıldıyorum, çantayı çılgınca karıştırmak için keseyi bırakıyorum.

İnkâr etmek imkânsız hale gelene kadar her bir parçayı çekip çıkarıyorum: En iyi arkadaşlarımla birlikte geçirdiğim bir geceyi - muhtemelen yakın gelecekteki son gecemizi- hatırlamak için duygusal açıdan tatmin edici bir hatıra olacağını düşündüğüm için aldığım süslü defter hiçbir yerde yok. Adam'la arkadaşlığımızın mükemmel bir temsilini yaratmak ve onun Grace'le bir sonraki aşamaya geçişini kutlamak için haftalarca üzerinde çalıştığım konuşma da yok.

Gariptir ki beni saran şey keder gibi hissettiriyor, ama işte bu, hayatımın bu döneminin gitmeden önce ne anlama geldiğini açıklamak için doğru kelimelere sahip olamayacağım bir tür kayıp. Beni şekillendiren şeylere hiçbir zaman gerçek anlamda veda edemedim - ne anneme ne de ilk en iyi arkadaşlığıma, ne Eli ile olan ilişkiye ne de anlaşılmamızın belirsiz bir şekilde sona ermesi sayesinde bu hafta ne olduysa ona. Jamie ile bir evi ve günlük yakınlığı paylaşmam ya da yanımda kalan ilk en iyi arkadaşım Adam ile arkadaşlığımdaki kaçınılmaz değişim değil. Önem verdiğim hiçbir şey, elimden çıkmadan önce güzel bir kurdeleyle bağlanmadı. Her şey karmakarışıktı. Beni arzulamaya ve ihtiyaç duymaya itti.

Ve beni şuna dönüştürüyor: Kırık elbiseli bir kız, banyoda tek başına ağlıyor.

Kapının açıldığını duymuyorum. Hemen arkamda duran ölçülü ayak seslerini zar zor duyuyorum. Ama bedenim en çok sevdiği kişiyi tanıyor, bu yüzden sert bir göğse doğru çekildiğimde onun Eli olduğunu biliyorum.

"Nefes al," diye mırıldanıyor saçlarıma.

Gerçekten yapmak istediğim şey ona sarılmak ve asla ayrılmamak. Onun yerine ellerimi kaburgalarına dolayarak itiyorum. "Bunu seninle yapamam."

"Neden?" Kolları beni sarmaya devam ediyor, eli kürek kemiklerimin arasında sabit bir baskı oluşturuyor.

"Çünkü sen-" *Bu konuda konuşmak istiyorum. Bu odada seninle kapana kısıldım ve her şeyi söyleyebilirsin, her şeyi ve ben yıkılırım ve her şey zaten parçalanırken yıkılamam.*

"Söylemeyeceğim," diyor, sesinden hayal kırıklığı akıyor. Verdiği söze rağmen her şeyi söylemek istiyor. "Ama ben de hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden nefes al Georgia."

Bu bir istek değil. Beni nefes almaya ve sonra bırakmaya, parçalar halinde tekrar nefes almaya zorluyor. Tanrım, onun tarafından tutulmak iyi hissettiriyor. Ve Tanrım, bunu içinde bulunduğumuz andan çok daha uzun süre istiyorum.

"Ne görüyorsun?" Eli sessizce soruyor, avucu tenimi yumuşatıyor.

"Ne?"

"Beş şey," diyor ve nabzım anlayışla yükseliyor. Onun sakinleştirici egzersizi.

Sesim boğuk çıkıyor. "Gökyüzü." Mavi olmasını dileyerek pencerenin çerçevelediği gri alana bakıyorum.

"Güzel." Yumuşak bir övgü. "Başka ne var?"

"Beyaz laleler. Bu güzel jüt halı. Çantam her yere döküldü. Süslü el sabunu."

Lavabonun üzerinde asılı duran aynada gözüne takıldım. *Seninle.*

"Dört şeyler sen olabilir Dokun." o diyor, onun gözler
Karanlık, yoğun, kaçınılmaz.

Kendiminkini kapatıyorum, parmak uçlarımda dolaşmasına izin veriyorum. "Elbisem ve ayakkabıları. Tezgah kalçama yaslanmış." Lavabonun izini sürmek için uzanıyorum. "Soğuk porselen."

Sen. Yanağımı omzuna sürtüyorum.

"Duyabileceğin üç şey."

"Lobideki sesler. Dışarıda tören için prova yapan yaylı çalgılar dördlüsü. Ayak sesleri."

Seni seviyorum. Seni seviyorum, yüksek sesle söyleyemediğim bir şey. Onun bilmediği, aramızda bir yerde durması damarlarıma ferahlık veriyor.

Sesi alçak ve yatıştırıcı. "Koklayabileceğin iki şey var."

"Taze çimen," diyorum derin derin içime çekerek.

"Yağmur."

Sen. Yıllardır taşıdığı aynı baharat. Bedenimi ve kalbimi saran teninin kendine özgü simyası.

"Ve tadabileceğiniz bir şey."

Islak dudaklarımı yalıyorum.

"Tuz." *Sen.* *Keşke sen*

olsaydın.

"Georgia," diyor, sesi acı çekmiş gibi çıkıyor. Başımı kaldırıp o n a baktığımda bunu gözlerinde görüyorum. "Neden ağlıyorsun?"

Başımı salladım. "Önemli değil."

"Fark eder," diyor.

"Şimdi zamanı değil."

"Zamanı geldi, çünkü şu anda bunu hissediyorsun. Neden ağlıyorsun?"

O böyle söylüyor ama ben şunu duyuyorum: *Şu anda bir şeye ihtiyacın olsa söyler miydin?*

Birçok anımı onu ve daha da önemlisi kendimi cevaptan mahrum bırakarak geçirdim. Şu anda bunu yapabilecek durumda değilim.

"Berbat durumdayım." Bunu yüksek sesle söylemek içimdeki rüzgârı dışarı atmak gibi geliyor. Hazır olmadan önce tüm hava ciğerlerimden boşalıyor, ama ardından gelen boşluk ağırlıksızlığı getiriyor.

Eli gevşek, terli bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Hey, kulübe katıl."

"Bu kulüp berbat."

"Biliyorum," diyor sempatik bir şekilde. "Bedava hediye falan yok."

Islak kahkaham yeni bir gözyaşına dönüşüyor ve yüzümü kapatıyorum. "Tanrım. Çiçek satıcısıyla işleri berbat ettim."

"Kim burada ve her şey hazır," diyor

sakince. "Ve pasta."

"Ki bu iyi bir şey."

Parmaklarımın arasından düz bir bakışla bakıyorum. "Bir tarafı parçalanmış." "Yani o tarafı herkesten uzağa çevirmişler." Kaşı yukarı kalkıyor

yüz ifadem değişmediğinde. "Nasıl olsa yenecek."

"Elbisem mahvoldu," diyorum ellerimi bırakarak. "Tüm fotoğraflarda kara bir leke olacağım."

"Bu mümkün değil."

Gözleri üzerimde hızlı bir tur atıyor ve bu ateşli bir bakış değil ama yine de içimi ısıtıyor.

"Kulağa biraz önyargılı geliyor," diye burnumu çekiyorum.

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Hadi ama Georgia. Birazcık değil."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Aramıza, bedenlerimiz arasındaki çıplak santimlik boşluğa bakıyor, bizi bu sessiz yakınlıktan kurtaracak bir yol arıyorum.

Eli'nin nefesi kesiliyor, sanki boğazına bir duygu takılmış gibi. Sanki bir şey söylemek için boğazını zorluyor.

"Hey, sana getirdim- oh."

Eli ve ben Adam'ın kapı aralığından gelen sesiyle irkiliyoruz. Adam şaşırmış görünmüyor, Jamie de omzunun üzerinden bakınca öyle. Yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor ama sonra bakışları yanaklarımda geziniyor ve gülümsemesi kayboluyor.

Onun ve Adam'ın sesi aynı anda: "*Ağlıyor* musun?"

"Hayır!" Doğru, şu anda ağlamıyorum ama yine de çok saçma. Yüzüm rimelden sıırıslıklam oldu. "Hayır, sadece elbisemi düzeltmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı."

Herkes elbisemin aslında hala tamir edilmemiş olduğundan bahsetmeyecek kadar nazik.

Eli, "Aslında berbat ettiğini düşündüğü şeylerin listesini gözden geçiriyorduk," diye yanıtlıyor.

Ona bakakaldım. "Teşekkürler, *hain*."

"Berbat mı?" Adam şaşkınlıkla yankılanır. "Ne demek istiyorsun?"

Şimdi benim kuşkulu bakışlarımdın sırası Adam'da. "Adam, neredeyse pastanı çıkarıyordum. Grace'in en çok heyecanlandığı şeyi biliyor musun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bunu size söylemekten neredeyse nefret ediyorum çünkü hepimiz pastaya duygusal olarak bağlıydık, ama bu sabah Grace kelimenin tam anlamıyla 'çarkıfelek meyvesi' diyerek kustu, bu yüzden bu stres noktasını bırakabiliriz."

"Ben- oh." Jamie, Eli ve Adam'ı yolumdan çekip başparmağını gözlerimin altından geçirmek için yanıma geldiğinde gözlerimi kırpttırıyorum.

"Başka ne var?" Eli soruyor. Bir omzunu duvara yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. O kadar güzel ki. Darmadağınık bir hamstera benzediğimde haksızlık oluyor.

"Başka ne olabilir?"

Bakışları sabit. "Listende başka ne var?"

Dikkatim tekrar Adam'a kayıyor, boğazımda bir yumru büyüyor. Beni izliyor, ela gözleri kocaman, takım elbisesinin içinde uzun boylu ve yakışıklı. Ama boyunun ve kare çenesinin altındaki çil yüzlü çocuğu görebiliyorum, en iyi arkadaşlarımı kaybetmenin yalnızlığı bırakmam gereken bir şey haline geldiği gün yanına gittiğim o çocuğu. Onda bir şey görmüştüm, gerçek olan benzer bir şey ve bunun benim için ne anlama geldiğini düzgün bir şekilde ifade edecek kelimelere sahip olmadığımı bilmek ağlamak istememe neden oluyor.

Ama ben öyleyim. Ne sürpriz
ama. "En iyi kadın konuşmamı
kaybettim."

Adam kaşlarını çatı. "Bir konuşmayı nasıl kaybedersiniz?"

"Bunu bir deftere yazdım ve çantama koyduğumu sanıyordum ama orada değil," diyorum ve ağzı bir karış açılıyor, ifadesi şaşkınlıktan farkındalığa, sonra da sempatiye dönüşüyor. "Onun yerine telefonuma koymamanın ne kadar aptalca olduğunu biliyorum. Ben sadece... bunun özel olmasını istedim." Dudağımı ısıriyorum, sırayla Jamie ve Adam'a bakıyorum. "Son üç aydır birlikte hiç zaman geçiremedik ve ondan önce Seattle'daydım ve kimse ziyarete gelemedi, inanın bana, anlıyorum. Herkesin kendi hayatı var ve siz yeni, heyecan verici bir döneme giriyorsunuz, ben de-"

Sesim çatlıyor. Belime sarılan Jamie'nin kolları sıkılaşıyor. "Çok mutluyum. Şimdi Grace'le bir bebeğiniz olacak Adam ve Jamie, sen ve Blake evliliğe giden hızlı trene bindiniz, yemin ederim ki bunun için konuşmamı kaybetmeyeceğim." Kalın bir kahkaha attı. "Ama tüm bunlar ve benim ayrılma ihtimalimle birlikte, sanki düğün bir şeyler gerçekten değişmeden önce hepimizin böyle olacağı son zamanmış gibi geliyor, anlıyor musun? *Bu* gerçekten de *bu* dönemin sonu. Adam'ı ağlatacak harika bir konuşmayla bunu düzgün bir şekilde anmak istedim."

Bitirdiğimde nefesim kesilmişti ve bir süre sessizlik oldu.

Sonra Adam, "Tüm bunları sindireceğim ama az önce gideceğini mi söyledin?" dedi.

"Tamam, çünkü bunu duyan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum," diye yanıtlıyor Jamie.

Eli'nin kocaman gözleriyle karşılaştığımda midem bulanıyor. "Üzgünüm, hayır. Bunu söylemek istememiştim."

"İsteyerek yapmadın ama *yaptın*," diyor Adam.

"*Yapmamışım* gibi davranmak yeterince kolay," diye karşılık veriyorum.

İnanılmaz bir şekilde gülüyor. "Evet, haklısın. Anlat bize."

İnledim. "Bekleyebilir miyiz? Düğünden sonraya kadar bir şey söylemek istemedim ve o kadar çok şey oluyor ki-"

"Bunu şimdi halledelim," diye araya giriyor Jamie nazıkçe.

Yutkundum, köşeye sıkışmıştım. "Rolüm Seattle'a transfer oldu. Aslında rolüm feshedildi. Seattle'daki rol direktör seviyesinde ama benim almamı istiyorlar. Nia bana izne ayrılmadan hemen önce söyledi."

Gözümün ucuyla Eli doğruldu. "Taşınıyor musun?" Jamie'nin nefesi kesildi.

"Bilmiyorum. Sanırım, belki." Çaresizce tekrarlıyorum, "Bilmiyorum." Adam elini ağzına götürdü. "Vay be."

Jamie beni çevreliyor, böylece yüz yüze geliyoruz. Gözleri kocaman, duygularla dolup taşıyor. Fısıldıyor, "Nasıl hissediyorsun? Mutlu musun?"

Soru beni yandan vurdu. Karar verme korkusuna o kadar kapılmıştım ki, orada olmanın nasıl bir his olacağını düşünmek için kendime zaman tanımadım. "Bilmiyorum. Yani, işimi seviyorum ve terfi objektif olarak harika bir şey ama..."

Bakışlarım hâlâ sessiz olan Eli'a kayıyor. Yüzünde bir duygu kaleydoskopu oynaşıyor ama ben hiçbirini yakalayamıyorum.

"Ama ben de korkuyorum," diye itiraf ediyorum, gözlerinin manyetik çekimine kapılıyorum ve orada bir tane görüyorum: anlayış.

"Neyin?" Adam sorar.

Ona geri dönüyorum, yolda Jamie'nin bakışlarını yakalıyorum. Başımı sallıyorum, kelimeleri ağzımdan çıkaramayacak kadar korkuyorum.

"Sorun yok," diye beni temin ediyor. "Seni seviyoruz. Buna dayanabiliriz."

Geçen günün bir yankısı: *dağınık olabilirsiniz. Sizi seven insanlar her bir parçanızı kabul edecektir.*

"Çünkü altı ay boyunca orada kaldığımda her şey değişti," diye itiraf ediyorum ve göğsümdeki baskı neredeyse anında kalkıyor. "Sen taşındın, Adam ve Grace de taşındı ve şimdi birbirimizi zar zor görüyoruz. Sizin hayatınız ne kadar dolu olursa bana o kadar az yer kalıyor gibi geliyor. Eğer gidersem, belki de o boşluk tamamen ortadan kalkacak."

Eli'nin ilgisi bir ağırlık, tıpkı birkaç dakika önce sırtımdaki elleri gibi. Onunla da böyleydi. İşi ve kaygısı büyüdükçe, beni bir köşeye sıkıştırana kadar daha da itti. O kadar küçüldüm ki hiç yer kalmadı.

"Georgia, hayır," diye nefes alıyor Jamie. "Senin için *asla* daha az yer olmayacak."

"Kesinlikle daha az zamanımız var. Bu son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz en uzun zaman..." Başımı sallayarak devam ediyorum. "Seattle'a gitmeden çok öncesinden beri."

Adam sessiz. Onu hesap yaparken görebiliyorum. Sindiriyor. Doğru olduğunu anladığında ifadesi düşüyor.

"Sizden hayatınızı değiştirmenizi istemiyorum, sadece nereye uyduğumu bilmediğimi ve bunun zor olduğunu söylüyorum. Seni kaybetmek istemiyorum. Geri dönemeyecek kadar uzaklaşana kadar farkında olmadan sürüklenip gitmemizi istemiyorum," diyorum sesim titreyerek. "Büyürken ne gerçek bir arkadaşım ne de yakın bir ailem vardı, sonra sen geldin ve benim için her ikisine de dönüştün. Özür dilerim, biliyorum kaldırması çok zor ama hepinize *ihtiyacım* var. Seattle'a taşınırsam beni unutmanızı istemiyorum ve sizi son dokuz aydır özlediğim gibi özlemek istemiyorum ve böyle hisseden tek kişi olduğum için korkuyorum."

Bakışlarım Eli'ye kayıyor. Dudaklarını birbirine bastırıyor ve yere doğru göz kırpmıyor.

Adam beni omuzlarımdan tutarak Eli ile olan bağımlı koparıyor. "Öncelikle, hayatında bize ihtiyaç duymamı kaldırılamayacak bir şey değil. Sana bunu söyleyen herkesin canı cehenneme ve evet, bu mesaj doğrudan o pisliklere gidiyor

Heather ve Mya, diğerklerinin yanı sıra." Bir kakhaha attığımda kaşları çatılıyor. "İkincisi, neden hiçbir şey söylemedin?"

"Herkesin çok fazla sorunu var ve kimse bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Ve bazen bir şeyler söylemek benim için zor oluyor." Eli'ye tekrar bakıyorum ve Adam ve Jamie'ye dönmeden önce alaycı bir gülümsemenin gölgesini gördüğüme yemin edebilirim. "Bilmiyorum, zamanlama hiç doğru gelmedi." İniltili kakhaham etrafımızda yankılanıyor. "Düğünden saatler önce bu konu hakkında konuşmak iyi bir zamanlama değil."

Eli sadece benim yakalayabildiğim yumuşak bir ses tonuyla, "İdeal zamanlama hissettiğin zamandır," diyor.

"Kesinlikle," diyor Jamie ve beni sıkıca kucaklıyor. "Öncelikle seni unutacağımızı bir kenara bırakalım, çünkü böyle bir şey asla olmayacak. Her şey çok hızlı değişti ve sen yokken oldu, bu yüzden hazmetmesi zor oldu. Gerçeği söylemek gerekirse, benim için de bir alışma süreci oldu, ancak son birkaç günü birlikte geçirene kadar kafamı toparladığımı bile sanmıyorum. Hayat çok yoğun ama seni özliyorum. Daha iyisini yapmalıyım."

"Ben de öyle," diyorum omzuna yaslanarak. "Bir şey söylemeliydim."

"Evet." Gözlerinde yaşlarla geri çekiliyor. "Lütfen, sana verdiğimden daha fazlasına ihtiyacın olursa ya da bir uçağa atlamamı istersen, sadece söyle ve yapacağım. Senin için her şeyi yaparım."

Adam kolumu sıkarak, "Ben de kendi hayatıma gömüldüm ve özür dilerim," diyor. "Özellikle de işin içine lanetler girdiğinde, kendi hayatım hakkında miyop olabiliyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Jamie benim "Dur" ve Eli'nın "İşte başlıyoruz" sesleri arasında, ama Adam sadece sırtıyor.

"Lil' S-K geldiğinde zaman azalacak ama biz hayat arkadaşınız. Düğünümün en iyi kadını sensin. Çocuğumun vaftiz annesi olacaksın." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve bir tutam saçını çekiştirip ağzını buruşturuyor. "Birkaç yüz milin bunu değiştireceğini mi sanıyorsun?"

"Söylediğinde kulağa aptalca geliyor," diye itiraf ediyorum. "Sadece kendimi o."

Jamie parmağını gözlerimin altında gezdiriyor. "Bir saniyeliğine bizi unut. Yap

Seattle'a gitmek *ister misin?*"

Çeşitli korkularımı bir kenara bırakarak titrek bir nefes aldım - onlardan uzaklaşmak, New York'ta başarısız olduğum gibi bunda da başarısız olmak, yalnız kalmak, unutulmak.

Gerçek şu ki, daha önce hiç böyle bir fırsatım olmamıştı. Daha önce Seattle'da yaşadım ama geçiciydi ve daha önce kalıcı olarak taşındım ama New York Eli içindi, benim için değil. Seattle'da kalıcı olarak yaşamamanın nasıl bir his olacağını bunu yapmadan bilemem. Bu korkunç bir risk.

Ama belki de heyecan verici bir ödül olabilir. "Sanırım istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sadece korkuyorum."

"En iyi şeylerin hepsi korkutucudur," diyor Jamie elimi sıkarak.

"Ya yeni en iyi arkadaşlar edinirsen?" diye soruyorum.

"Siktir et," diyor Adam. Jamie'nin sert bakışı bu duyguyu destekliyor.

"Ya oradan nefret edersem?"

"O zaman bize geri dönersin," diyor Jamie, gözleri ıslı ıslı. "Ya seversem?" Kalın bir sesle soruyorum.

"O zaman sen orada olduğun sürece biz de sana geliyoruz," diyor Adam. Omzunun üzerinden, bu cevapla birlikte Eli'nin gözlerinde bir şey parlıyor, beni sarsan bir şey.

Jamie'ye bakıyorum. "Ya sonsuza dek sürecekse?" "O zaman sonsuza kadar," diyor basitçe.

Kalbim her cevapta büyüyor, acı gibi hissettiren bir şekilde geriliyor. "Bu çok fazla uçuş demek."

"Ben miller için bir fahişeyim," diyor Adam. "Mil kazanmaya adanmış bir kredi kartım var."

Önümdeki sahne kayboluyor, yerini Seattle'daki potansiyel hayatımın gelişmekte olan bir resmi alıyor: beni takdir eden ve tanıyan insanlarla sevdiğim bir işi yapmak. Mutlu saatlerin ve hafta sonu maceralarının temposuna geri dönmek. Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaparak ait olduğum bir yer bulmak. Arkadaşlarımın beni görmeye gelmesine izin vermek, onları bu kumaşın içine dokumak. Beni şekillendiren döneme veda etmek, evet, ama büyümemi izleyecek yeni bir döneme başlamak.

Adam görüş alanıma giriyor ve yanağımdan bir damla yaşı alıp omzuma siliyor. Ben gülerek gözlerimi devirince sırtıyor.

"Bizimle kaldın, George. Anladın mı?"

"Yüksek sesle ve çok net bir şekilde."

Eli'ye gizlice bir bakış atıyorum. Tüm konuşma boyunca çok sessizdi, ama sessizliği kelimeler gibi şekilleniyor, arkamda beliren bir canavar gibi. Her şey sakin ve kontrol edilebilir hissettirmeye başlıyor. Dağınıklığımı burada dışa vuruyorum, ama bu dökmeden tutabileceğim bir bardak su. Eli ile olan karmaşa okyanus; beni boğacak.

Bırakması için sessizce yalvarıyorum ama o sadece bana bakıyor, sadece Adam kollarını açıp "Grup kucaklaşması zamanı" dediğinde bağlantımızı koparıyor.

Hepimiz içeri dalıyoruz. Eli beni kendine çekiyor ve kendimi göğsüne yarı yarıya gömülmüş halde buluyorum; kalbi benimkine baskı yapıyor, hızla çarpıyor. Gözlerimi kapatıyorum, bu hafta sonu ona bir daha böyle dokunamayabileceğimi biliyorum. Aramıza biraz mesafe girene ve bu hesaplaşma ortadan kalkana kadar olmaz.

"Hepinizi seviyorum," diyor Adam ve bugün ilk kez duygudan boğuluyor. "Henüz bir nikah memuru bulamadık, bu yüzden Grace ve ben bugün resmen evlenecek miyiz onu bile bilmiyorum ama ne olursa olsun, iyi kısımları daha da iyi hale getirmek için yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

Herkesin kolları gerilir ve sanki ezilmiş gibi olur. Bu mükemmel. Bu benim.

Kapı aralığından Cole'un sesi geliyor: "Burada her ne süper tuhaf şey oluyorsa bölmekten nefret ediyorum." Hep birlikte dönüyoruz ve dikkatini Adam'a odaklamadan önce ağzı alaycı bir şekilde yukarı kalkıyor. "Az önce bir nikâh memuru aradığınızı duydum."

Canlandı. "Evet."

"Bu harika bir haber," diyor, "çünkü ben papaz oldum. Grace'le seni evlendirmeye ne dersin?"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Düğün için berbat bir gün.

Gökyüzü karanlık, hava yağmur ve başka felaketlerin tehdidiyle yoğun. Çiçeklerle kaplı koridorun iki yanında oturan insanlarla dolu güverte, grinin amansız gerginliği altında neredeyse önemsiz görünüyor. Blue Yonder bugün adını hak etmiyor.

Adam'ın umurunda değil. Bu hafta ne kadar gergin olsa da, koridorda kendisine eşlik etmeleri için anne ve babasının kollarına girerken gayet sakindi. Babası bir şeyler fısıldamak için eğildiğinde küçük bir gülümseme beliriyor. Başını sallıyor, gözleri parlıyor.

Ve sonra gitme zamanı. Julia koridorda ilerlemeleri için onları yönlendirir ve yaylı çalgılar dörtlüsü tören şarkısının ilk notalarını çalarken herkes yerine döner.

Eli'nin önümde uzanan geniş omuzlarına bakıyorum, kalbim hızlı hızlı atıyor. Elbisemi kurtarmak için elimden gelenin en iyisini yaptım -şimdi güvenli bir şekilde iğnelendi ama hala çamurlu ve kırıışık. Bu haldeyken yüz çift gözün önünde koridorda yürüyeceğimi düşünmek midemi bulandırıyor.

Eli gidiyor ve ben de onu takip etmeye başlıyorum, ancak topuğumun etek ucumdaki gevşek bir ipliğe takıldığını fark ediyorum.

Tabii ki.

"Devam edin," diye fısıldıyorum arkamdaki üç sağdıca. Eli sessiz kargaşayı duyarak dönüyor ama ben topallayarak yan tarafa geçerken ona çılgınca el sallıyorum. Jamie çoktan nedime sırasından çıkmıştı.

Dolaşıklığı incelemek için bacağımı kaldırdığında "Yırt gitsin," diye tıslıyorum. "Nasıl olsa yarın yakacağım."

Jamie bir kahkaha atıyor, sonra etek ucunu çekiştiriyor. Yırtıldı, ama bu noktada bu bir iyileştirme. Ayağa kalkıyor, elimi sıkıyor ve sonra göz kırparak ve ağzından "*seni seviyorum*" diyerek tekrar sıraya giriyor.

Saniyeler geçmesine rağmen, sanki herkes günlerdir benim hareket etmemi bekliyormuş gibi geliyor. Zaman bir spot ışığı gibi uzuyor. Koridorda yürümeye başladığımda kalp atışlarım tellerin sesini bastırıyor.

Kendimi önümdekilere odaklanmaya zorluyorum. Cole en yakın odak noktası: güvertenin sonunda, nefes kesici bir palette kır çiçekleri patlamasının yer aldığı muhteşem bir kemerin altında duruyor. Arkasında devasa meşe ağacı yükseliyor ve üzüm bağının zengin yeşil yayılımı oradan uzanıyor. Adam sağında, beklentiyle kıpır kıpır. Bana parlak bir gülümseme veriyor ve ben de gözlerimde kaçınılmaz gözyaşlarını hissederek gülümsüyorum.

Sonra bakışlarım Eli'ye kayıyor ve gerçekte yürümeye devam ediyorum ama zihnimde o anın ortasında donup kalıyorum. Bu bizim için değil, ama bunun olabileceği paralel bir anı hayal ederken kalbim sızlıyor. Sanki o da bunu görüyormuş gibi bana bakıyor, sanki bu onun da canını yakıyormuş gibi.

Keşke hala acımasaydı. Keşke bunu durdurmak için ne gerektiğini bilseydim.

Vücudunun benim için bıraktığı boşluğa kayıyorum ve yalpaladığımda parmaklarının sırtıma hızlı, sıcak baskısı beni sabitliyor.

"Bu ayakkabılar ölümcül," diye mırıldanıyor kulağıma. Dudaklarında bir gülümseme izi görmek için geri çekiliyorum, gözlerindeki fırtına bulutları dağılmış.

Buketimi tutuyorum. "Eve döndüğümde tüm bu kıyafeti atacağım. Beni öldürmeye çalışıyor."

Âdem elması boğazına doğru sertçe bastırıyor, teninde baş döndürücü bir dalgalanma yaratıyor. "Sanırım bana karşı da bir kan davası var."

"Başka bir kurban olmasın," diye mırıldanıyorum.

"Maalesef." Beni tepeden tırnağa süzüyor. Hızlı, belki üç saniye, ama tenimde kalıyor. "O kadar güzel görünüyorsun ki dizlerimi hissedemiyorum."

Şok ve sıcaklık etrafımı sarıyor. "Berbat haldeyim" diye fısıldıyorum. "Biliyorum," diye fısıldıyor, gözleri derin ve yalvarıyor.

Müzik kayboluyor, anı zorla bizden uzaklaştırıyor. Eli nefes veriyor; bunu göğsümde hissediyorum. Herkes tek bir akıcı hareketle ayağa kalkıyor ve hava giysilerin hışırtısı, bir boğaz temizleme, bir burun çekme sesiyle

yoğunlaşıyor. Sonra gök gürültüsünden önce tutulan bir nefes gibi etrafımıza sessizlik çöküyor.

Keman ilk notasını çıkarıyor. Adam'a bakıyorum, o da aynısını yaparken Eli'nin nefesinin yanağıma değdiğini hissediyorum ve birlikte yüz ifadesinin beklentiden, adını koyamadığım kadar güçlü bir şeye dönüşmesini izliyoruz. Bu sevgi, güvence ve bağlılık, en yoğun odaklanma. Doğaüstü bir sakinlik. Onu ve Grace'i bu noktaya getiren her anı canlandırdığını görüyorum. Birlikte geçirdikleri her saniyenin -iyi, kötü, lanetli- onları buraya getirdiği için ne kadar minnettar olduğunu görüyorum.

Elimi yanan kalbimin üzerine bastırıyorum.

Müzik yükseliyor, güzel ve parlak. Grace köşeyi döner, omzu açık, narin fildişi renginde bir elbisenin içinde muhteşemdir, saçları çıplak sırtına dökülmektedir. Adamın gözleriyle karşılaştığında, yüzü güneş gibi bir gülümsemeye dönüşür ve Adam'ın gözleri yaşlarla dolar.

Birbirlerine bakmaktan vazgeçmiyorlar, babası önce ona sonra da Adam'a sarıldığında bile. Birbirlerine bakıp el ele tutuştuklarında baş döndürücü gülümsemeleri aynı.

"Merhaba karıcığım," diye fısıldıyor.

Ona ısıltılı bir bakış atıyor. "Henüz değil."

Adam, Cole'a bakmadan "Acele et," deyince konuklardan bir kahkaha dalgası yükseldi.

Sanki gökyüzü duymuş ve son sözü söylemek istemiş gibi. Yırtıp açıyor, üzerimize yağlı, ılık yağmur damlaları bırakıyor. İnsanlar koltuklarının altından şemsiye almak için çabalarken şaşkın nefesler yükseliyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum dehşet içinde, omuzlarımı kulaklarıma kadar çekerek. Eli'nin ağzı seğiriyor, bana bakarken yağmur kirpiklerine takılıyor.

Ve sonra kahkahalar yükseliyor -Adam'ın ve Grace'in kahkahaları, çeneleri yağan felakete doğru eğik- tören başlarken.

Evlendikten sonra Adam ve Grace hiçbir şeyi umursamazlar. Blue Yonder arazisinde çekilen grup fotoğraflarında bir grup boğulmuş kedi olarak ölümsüzleştirilmemiz de. Ne yağmurun yeniden başlaması ne de bir dizi çekim için kullandığımız yumuşak inişli çıkışlı tepenin dönüşü

küçük bir nehre dönüşüyor ve hepimiz kış üstü kayıyoruz. Grace ayağa kalktığında elbisesi kahverengiydi. Adam'ın endişeli görüldüğü tek an bu ama Grace sırtıyor ve Adam'ın ifadesi coşkuya dönüşene kadar onu öpüyor. Fotoğrafçı her açıyı yakalamak için etraflarında dolaşıyor.

Çadırın su sızdırdığını, altındaki boşluğun mini bir çamur çukuruna dönüştüğünü ve pastanın bulunduğu masanın bir ayağının kırıldığını duyduklarında bunu umursamazlar. Julia Teyze düşmeden önce yakalamış ama şimdi Adam'ın büyükbabasının eski poker masasında belirgin bir şekilde sergilenen iki yıkık taraf var.

Resepsiyona görkemli girişlerini yaptıkları sırada elektrikler kesilince, Adam ve Grace kalabalık "Öp, öp, öp" diye bağırırken birbirlerine eğlenerek bakarlar. Pille çalışan ip ışıklarla aydınlatılmış dans pistine geldiklerinde, coşkulu alkışlar eşliğinde tam da bunu yapıyorlar. Isla ve grubu kısa süreliğine sahnede toplanırken, Adam'ın Grace'in dudaklarına her öpücük konduruşunda -bir kez, iki kez, tekrar ve tekrar- ağzından "*Seni seviyorum*" sözcüklerinin çıkışını izliyorum.

Sonunda, o ve grup arkadaşı sahnenin en ucuna gelirler.

"Beni duyabiliyor musun?" Isla sesleniyor. Kalabalık cevap olarak yuhalıyor, sadece Cole'un gürültülü ağzından çıkabilecek bir kurt ıslığı havayı deliyor. Sırtıyor. "Güzel. Leo ve ben jeneratör devreye girene kadar bunu akustik olarak yapacağız."

Sessizlik çöküyor ve sonra Leo gitarından bir melodi çıkarmaya başlıyor. Adam ve Grace sallanıyor, kendi dünyalarında kaybolmuşlar.

Yine de evrenin engellemek için elinden geleni yapmasına rağmen gecenin nasıl ilerlediğini tam olarak takdir etmek zor. Akşam yemeğine ve dolayısıyla konuşmalara yaklaştıkça beynim son bir felakete takılıp kalıyor. Yani, bir konuşmamın olmaması. Bugün o kadar kaotik geçti ki ne söyleyeceğimi düşünecek zamanım olmadı.

Akşam yemeği servis edildiğinde, düğün partisi için ayrılmış yuvarlak masaya doğru ilerliyoruz. Eli karşımda, iki sağdıç arasında sıkışmış bir şekilde dururken Jamie ve Blake yanımda yer alıyor. Onlarla sohbet ediyorum. Yemeğimi yediğimden oldukça eminim ama hiçbir şey tatmadım. Hem Grace'in hem de Adam'ın ailesinin kadeh kaldırmalarına gülüyorum ve ağlıyorum.

Ama beynim bir düşünce döngüsüne dönüştü: eski konuşmamdan parçalar, Adam'la arkadaşlığımın dönüm noktaları ve onun Grace'le ilişkisi. Eli'nin bu sabah ensemdeki nefesi, bana dokunma şekli, söylediği şeyler. Söylemediği ama boynumda aynı ağırlıkta asılı duran şeyler. O zamandan beri ondan kaçıyorum. Kendime güvenmiyorum.

-Benim korkum *ya da* ihtiyacım değil.

Jamie beni dürttü. "Julia sana el sallıyor, tenderoni. Sanırım neredeyse senin sıran geldi."

Dans pistine doğru bakıyorum ve Eli'nin aniden boşalan sandalyesini fark ediyorum. Onun ötesinde, Julia gerçekten de beni dans pistine doğru el sallıyor. Grace'in nedimesi bitiriyor.

Ayağa kalkıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, parmaklarım içgüdüsel olarak defterime uzanıyor ama orada olmadığını hatırlıyorum. Bir iniltiyle, döndüm-

Ve Eli'a doğru

koştum. "Oh," diye

nefes nefese kaldım.

"Merhaba."

"Selam," diyor. "İyi misin?"

Tek yapabildiğim "Mm-hmm," demek.

Kaşları etkilenmemiş bir çizgi oluşturuyor. "Son bir saattir yeşilsin."

"Ben..." Kolay kelimeleri yutuyorum, onun yerine kendimi gerçek olanı seçmeye zorluyorum. "Tamam, korkuyorum. Her şeyi berbat etmek istemiyorum."

"Bu mümkün değil," diyor, o kadar inançlı bir şekilde ki, bir kısmı bana da geçiyor. "Mükemmel olmak zorunda değil Georgia. Sadece doğru."

Sonra beni dans pistine doğru itiyor, ben uzaklaşırken parmakları omurgamda geziniyor.

Keşke elektrikler tekrar gelmeseydi diye içtenlikle diliyorum; yüzler denizine bakmak gözümü kamaştırıyor. Julia'dan mikrofonu alıyorum, terleyen avuçlarım sayesinde neredeyse düşürüyordum.

Ama vahşi gözlerim Adam'inkilerle çarpıştığında ve o yüzünde cesaret verici bir gülümsemeyle öne doğru eğildiğinde, nefesimi bırakıyorum.

Mükemmel olmak zorunda değil. Sadece doğru.

"Bir konuşma hazırlamıştım," diye titreyerek başladım. "Ama bugünün temasına uygun olarak, onu kaybettim, bu yüzden bir araya getirilmiş bir

şeyler alacaksınız

düşünceler."

"Kimsin sen?" Adam sırtarak seslenir.

Kahkaham gece havasında yankılanıyor. "Ah, doğru ya. Ben Georgia, Adam'ın son on altı yıldır en iyi arkadaşım. Aslında ben onun asla istemeyeceği kız kardeşiyim, çünkü ilgi odağı olmayı çok seviyor." Kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırıyorum. "Konuşmamı şimdiden devralmaya başlamasından da anlaşılacağı üzere."

Adam, bilmiş kahkahaların dalgalanması üzerine yuh alıyor. Laurie masasından "Seni seviyorum," diye sesleniyor.

Gerginliğimin bir kısmının azaldığını hissederek sırtıyorum. "Neden bu kadar uzun zamandır arkadaş olduğumuzu merak ediyorsan, cevabım evet, onu harika ebeveynleri ve Blue Yonder'ın inanılmaz şarap seçkisine sınırsız erişimi için kullanıyorum."

"Bunu söylemesi için ona para vermedim," diye bağıyor Adam'ın büyükbabası ve kahkahalar yeniden yükseliyor.

"Ama dürüst olmak gerekirse, Adam ve ben altıncı sınıfta Hannah Montana tişörtüne iltifat ettiğim günden beri arkadaşız. Gerçek şu ki, ağlıyordum çünkü gerçekten bir arkadaşla ihtiyacım vardı ve Miley Cyrus'u seven birinin güvenilir olması gerektiğini düşündüm."

Tekrar Adam'a bakıyorum; Adam'ın neşesi yerini yumuşak bir şefkate bırakmış. Boğazım düğümleniyor. "Ağladığımı biliyor olmalıydın ama gözünü bile kırpmadın. Gömleğinin havalı olduğunu söylediğimde sadece 'Biliyorum' dedin, hangi sınıfta olduğumu sordun, beni sınıfa kadar geçirdin ve sonra öğle yemeğinde görüşeceğimizi söyledin. İlk defa birilerinin beni gördüğünü ve kaçmadığımı hissettim."

Elini kalbinin üzerine koyuyor, gözleri parlıyor ve ben de ona tehditkâr bir şekilde işaret ediyorum, devam etmeden önce benimkilerin de taşıdığını hissediyorum.

"Adam'ın yapmayacağı bir şey varsa o da gerçek duygulardan kaçmaktır. En yüksek yoğunlukta nasıl hissedeceğini bildiği tek şey bu." Kalabalık titriyor ve Adam koltuğunda geriye yaslanıp bana el sallıyor. Grace gülerek ona doğru eğildi. "Eğer kızgınsa, kızgın olduğunu söyler. Mutluyorsa, bunu söyleyecektir. Lanetli bir düğünün endişesi içinde boğuluyorsa, bunu da söyleyecektir. Grace'in aradığım kişi olduğunu böyle anlamıştım. Gece birde bana ve Eli'a mesaj attı.

Üniversitenin ilk yılında, muhtemelen ilk randevuları bittikten dakikalar sonra ve tek söylediği 'Aşığım' oldu. Buraya gelmenin kaçınılmaz olduğunu biliyorduk."

Bunu yaptığının farkına varmadan bakışlarım Eli'a yöneliyor. O geceyi hatırlıyorum, sadece Adam'ın açıklaması yüzünden değil, mesajı aldıktan sonra Eli ve ben hangimizin önce evleneceği konusunda spekülasyon yaptığımız için. Onun yatağında kıvrılmış, ders çalışıyorduk, beni rahatlatan bir sessizlik içinde kozalaştık.

Eli başka tarafa bakmama izin vermiyor. Aynı anının onun zihninde de canlandığını görebiliyorum. O gece söylediği şeyi şimdi geçmiş zamanda düşündüğünü görebiliyorum: *biz olacaktık*.

Kalbim hızla çarparak Adam ve Grace'e dönüyorum. "Her neyse, biliyorum bu düşün..."

"Boktan bir gösteri," diye duyuruyor Adam.

"Boktan bir gösteri," diye onaylıyorum gülerek. "Ama bana söylediği tek şey, ikinizin her şeyi üstleneceğiniz - yüksekler, alçaklar ve karışıklıklar - ve her şeyde birbirinizi seveceğiniz. Hiçbir şeyden korkmuyorsunuz, çünkü birbirinize sahip olduğunuzu biliyorsunuz. Buna tanık olmak büyük bir onur." Boğazımda bir düğüm oluşuyor; onlar için mutluluk, benim için keder. "İkinizi de seviyorum. Bu güzel yeni dönemin şerefine."

Herkes tezahüratlarını haykırırken Julia'nın bana uzattığı bardağı kaldırıyorum.

Grace önce bana yaklaşıyor ve nefesimi kesen bir sarılmayla beni kendine çekiyor. "Georgia," diye fısıldıyor burnunu çekerek. "Lütfen. Hamile bir insana düğün gününde bunu yapamazsın."

"Özür dilerim," diye gülüyorum.

Geri çekiliyor, kara gözleri ıslak. "*Teşekkür ederim*. Sizi seviyoruz." Elini sıkıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Adam ellerinin topuklarıyla gözlerini sildikten sonra karısının etrafından dolaşıp beni kollarına çekiyor. "Tamam, seni *pislik*."

Omzuna doğru gülümsedim. "Bir şey değil."

Kaburgalarım inleyene kadar beni sıkıyor. "Orijinal konuşman neydi bilmiyorum ama bundan daha iyisi olamazdı."

Ben de hatırlamıyorum. Aklımdan geçen her ne varsa artık yok oldu. Tam olarak ihtiyacım olan şeyi söyledim.

"Sanırım bugünün getirdiği pek çok felaketten biri iyi sonuçlandı."

Adam beni inceliyor, sonra önümüzde duran manzaraya bakmamız için bizi döndürüyor. Dans pisti çamur içindeydi, pasta iğrençti. Herkes su içinde görünüyor. Çadır daha iyi günler görmüş.

Ama gürültü baş döndürücü, kahkahalar durmaksızın yükseliyor. Laurie ve David gururlu bir gülümsemeyle birbirlerine bakarak dans ediyorlar. Jamie kollarını birkaç adım ötedeki Grace'in beline dolamış, yanağını onun omzuna yaslamış, Blake ellerini coşkuyla sallayarak konuşuyor. Eli, Julia mikrofonu ona uzatırken başını eğmiş ve başını sallayarak onu dikkatle dinliyor; sırada onun konuşması var. Baktığım her masa mutluluğun bir enstantanesi.

Çadırın ötesinde bulutlar açılmaya başlıyor, siyah gökyüzü artık yıldızlarla ve alçakta asılı duran ayla dolu. Hava nem ve Blue Yonder'ı elli yılı aşkın süredir ayakta tutan toprağın kokusuyla ağırlaşıyor.

Aşkın nasıl göründüğünü ve nasıl hissettirdiğini tarif etmemi isteseydiniz, bunu söyledim. Boğazım gözyaşlarıyla doluyor. Adam bana daha sıkı sarılıyor.

"Bu çok garip. Aylardır bugünün nasıl geçeceğini hayal ediyordum. Ve tamamen objektif olarak, gerçek daha kötü. Mükemmel olmasını istedim, anlıyor musun?"

"Biliyorum," diye boğuldum. Ben de biliyordum.

"Ama Tanrım, Georgia," diyor, sesi kalınlaşıyor. "O kadar mutluyum ki. Bunu Meadowcrest'te mükemmel bir havada ve elektrikle yapıyor olabilirdik." Islak kahkahası benimkine katılıyor. "Ama burası benim evim, biliyor musun? Her şey karmakarışık ama tuhaf bir şekilde mükemmel."

Başımı sallıyorum, tek kelime bile edemiyorum.

"Bilmiyorum," diyor başını sallayarak. "Sanırım böyle olması gerekiyordu, ilk seferinde her şey ters gitmişti ki bu sefer doğru gidebilsin."

"Doğru gittiğini söyleyemem," diyorum kuşkuyla.

"Mükemmel gitmiyor. Bu doğru olmadığı anlamına gelmez."

Göğsümde bir şey titriyor. "Artık lanetten nefret etmiyor muyuz?"

"Olmayabilir. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu." Adam sırtıyor.
"Yine de hayatımın aşkıyla evlendim. Cole bir Slip 'N Slide aldı. Destansı bir gece olacak."

"Bitmesini istemiyorum," diye itiraf ediyorum. Burada on gün daha geçirebilirim. Yüz gün, yolun aşağısındaki kulübeye sıkışmış, mutluluğumu kalbimi ağırlaştıracak kadar yoğun tutan bir balonun içinde asılı kalmış bir ömür.

"Ben de öyle," diyor ve sonra beni güven verici bir şekilde sıkıyor.
"Ama bunun gibi daha çok gecemiz var George."

"Evet," diyorum belli belirsiz, bakışlarım Eli'ye kayıyor.

Ama bir daha asla böyle olmayacağını biliyorum ve bu da vedalaşmayı daha da zorlaştırıyor.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

En alt basamaktan karanlık kulübeye **bakıyorum**. Saat gecenin ikisi ve ayaklarım ağrıyor. Sırtım ağrıyor. Kalbim ağrıyor. Parti sonrasının coşkulu sesleri tepeden aşağı süzülüyor ve ben de kendimi ona bırakıyorum. Yakında bir anı olacak.

Kulübenin bir basamağını daha tırmanıyorum. *Bizim* kulübemiz. Bütün gece Eli'yi izledim - düğün konuşmasını yaparken mikrofonu tutuyordu; düğün için gelen Nick ve Miriam'la sohbet ediyordu; onlarla sohbet ederken beni izliyordu; dans pistinde birbirimizin etrafında dönüyorduk. Kendime çok yaklaşmamamı söyledim ama yine de son şarkı sırasında kendimi onun kollarında buldum.

Hiçbir şey söylemedik; müziğin sesi astronomik derecede yüksekti ve boynundaki minik tüylerin yükselişini izleyerek vedalaştım. Beni duyamıyordu ama belki de bedeni bu kelimeyi anlamıştı. Bana sarılışı sıkılaştı ve yemin ederim saatler sonra bile parmak uçlarının baskısını hissedebiliyorum.

Elim şu anda kapının kolunda ve vedaları düşünüyorum. Yarın hepimizin söylemek zorunda kalacağı vedayı. Seattle'a gittiğimde benim de söylemem gerekecek. Eli'ye daha önce verdiğim veda ve daha öncekiler de beni aynı şekilde mahvetmişti: Cal Poly birinci sınıfına gittiğimde ve onu her gün göremeyeceğimi anladığımda. Bitti dediğimiz gece benden kopardığı veda ve taşındığımda ona Post-it not kağıtlarından birine bıraktığım veda çünkü gidişimi izlemek için orada olmak istemedi.

Ona asla veda etmek istemiyorum. Sorun da bu. Bu yüzden buradayım, çünkü bunu yüksek sesle söylediğini duymak istemiyorum ve yine *de* bu haftaya bir *şekilde veda etmek zorundayım* - ne yaptığımıza, *biz* kelimesini hala acı veren ama en azından dokunabildiğim bir şeye nasıl şekillendirdiğimize.

İçeri girdikten sonra koltuğa oturup etrafa bakıyorum, ışığı yakma zahmetine girmiyorum. Burayı ezbere biliyorum. Eli ve benim yaşadığımız her köşeyi görüyorum - Adam'ın yüzüğünü kurtardıktan sonra neredeyse öpüştüğümüz küçük mutfak, panik atak geçirdiği ve bunu görmeme izin verdiği bu koltuk, yatak

Dağınık ve gerçek olduğumuz yere. Daha da geriye gidiyorum, son beş yılın anılarını gözden geçiriyorum. Ondan daha uzun. Vedaları ve merhabaları, başlangıçları ve sonları düşünüyorum. Beni tekrar tekrar tek bir duyguya geri getiren sonsuz bir döngü hayal ediyorum: onu sevmek.

Dışarıda, bir tahta basamak gıcırıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ne kadar zamandır Eli'yi düşündüğümü bilmiyorum, sonsuza kadar düşünmüş olabilirim ama ayak sesleri var. Sabit ve ölçülü. Kalbim uçacak mı yoksa dalacak mı bilemiyor.

Sonra kapı açılır ve Eli oradadır. Uzun boylu, güzel, buruşuk. Ay ışığı bir taç gibi üzerinde; parmak uçlarını vücudunda gezdirerek onu siluet haline getiriyor.

Bu bir döngü. Zaman, son vedalaşmamıza doğru bükülüyor. O hala kapıda, ama burası Yukarı Batı Yakası'ndaki dairemiz. Beş yıl önce Aralık ayındayız, gece yarısına yakın. Üzerimde bir elbise var ama bu kısa ve siyah, uzun kollu. Karanlıkta kanepemizde oturuyorum, ellerimi kucağımda kavuşturmuşum. Şirketin Empire Hotel'deki tatil partisinden eve yürüyerek döndüm çünkü duygularımın bir kısmını atmam gerekiyordu ama bacaklarım artık üşümüyor bile. İşte bu kadar uzun zamandır bekliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor sonra, nefes nefese, bıkkınlık ve korkunun güçlü bir karışımıyla.

Korku çünkü ondan market alışverişi dışında benimle bir şey yapmasını istemeyeli elli sekiz gün olmuştu; saydım. Şirketin tatil partisi bu akşamdı ve nihayet iki gün önce teslim oldum, ondan bir yolunu bulup gelmesini istedim çünkü yalnız gitmek istemiyordum. Beş yıl önce bu noktada işimden nefret ediyordum - pasif agresif patronum, bu kelimeye yalnızlık anlamı yükleyen arkadaşlarım, Eli'nin gizli bir ikinci ailesi olması gerektiğine dair sinsi şakalar. Bütün gece tek istediği şeyin nasıl bir aile olduğunu düşündüm. O bunun için çok çalışıyor ve biz de sessizlik, endişe ve hayal kırıklığından oluşan düdüklü tenceremizde bunu mahvediyoruz.

Muhtemelen sinirlenmişti, çünkü gömleğinin göğsüne yapışmasından orada olmadığını görünce otele ya da eve koştuğu anlaşıyordu. Ama ben zaten yaklaşık üç saattir oradaydım, insanlarla dolu bir balo salonunda tek başıma, sahte Noel ağacına ve bir metre boyundaki

Yolun karşısındaki menorada, anaokulundayken babam bayram konserine gelemediğinde hissettiğim gibi hissediyordum. Altı yaşındayken seyirciye bakıyordum ve bir mihenk taşım yoktu. Yirmi üç yaşındayken de aynıydı. Akşam yemeği boyunca oturdum, tahammül edemediğim insanlarla konuşmalara katlandım, o bilmiş bakışları görmezden geldim, 10:07'de gönderdiği tek mesajı görmezden geldim.

Kalkıp veda etmeden ayrılana kadar sonunu düşündüm. İstifa e-postamı eve yürürken hazırladım.

Eve döndüğümde bir yığın tuğla hayal ettim. Her bir tuğla onun ya da benim çuvalladığımız, ikimizden birinin aklından geçenleri söyleyebileceği ama bunun yerine hiçbir şey söylemediği bir zamandı. Bizi o anda mahvetmeyen ama ördüğümüz duvara eklenen sonsuz küçük günahlardı.

Beş yıl önce Aralık ayının bu gecesinde, ne kadar yüksek olduğunu görüyorum. Ne kadar tırmanılmaz.

Korkuyor çünkü o da duvarı görüyor. Öfkeli çünkü o kadar yorgun ki bugünün Cuma değil Perşembe olduğunu sanmış. Gelmediğini söylemiyor, sadece fark *etmemiş*. Nerede olduğunu sormak için hiç mesaj atmadım ve geleceğine dair gönderdiği mesaja da yanıt vermedim.

Beklemediğim için korkuyor. Çünkü beş yıl önce bu gece ona "Benden bu kadar. Artık bunu yapamam."

Beş yıl önceki Eli uzun bir süre bana bakıyor. Rüyalarımnda bazen saatler sürer. Sonra yıkılmış bir şekilde "Biliyorum." diyor.

Şimdi, kulübemizin eşiğinden geçip kapıyı arkasından kapatırken, o gece nasıl bağırabileceğimi düşünüyorum. Hissettiğim her çirkin şeyi ortaya dökebilirdim. Ama yine de çekip giderdim ve beş yıl sonra farklı bir şekilde yeniden inşa edilebilecek bir şey yerine moloz olurdu.

Eğer dikkatli olursak.

"Burada ne yapıyorsun?" Eli şimdi soruyor, ama korku yok, sadece o lanet olası kararlılık var.

Dağınık bir veda istemiyorum. Bunlardan çok sıkıldım. "Ne yapıyorsun? burada ne yapıyorsun?"

"Geldim-" Elini sallayarak sözünü kesiyor. Elinde telefonunun yanı sıra bir Post-it not defteri ve bir kalem tutuyor. "Önce sen."

Çenemi ona doğru sallıyorum. "Bekleyemeyecek kadar önemli bir iş mi yapıyorsun?"

Şaka düz kalıyor; o burada çok hazırdı. Hiçbir şey bu hafta yaptıklarımızdan daha önemli değil. Ama ben geçmişimizin ağına ve her şeyin balkabağı şekline dönüşmek üzere olduğu gerçeğine çok fazla takılmış durumdayım. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, terleyen avuçlarımı kalçalarımın altına sileyken

Ayağa kalk. "Özür dilerim."

Başını sallıyor. Yaklaşıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Veda etmeye geldim." Zararsız bir ifadenin içine gizlenmiş gerçek. "Zor bir hafta oldu ve bu kır evi bir dakikalık sessizliği hak ediyor, özellikle de ne zaman döneceğimden emin olmadığım için."

"Çok güzel bir hafta oldu." Bir adım daha. Beş adım ötede, tenindeki yağmur kokusunu alabileceğim kadar yakın. "Burada olmanı umuyordum. Seni Slip 'N Slide'ın orada kaybettim."

"Beni takip mi ediyorsun?" Birkaç gece önce, yüzmeye gitmeden hemen öncesinin bir yankısı. Teslim olmadan hemen önce.

"Her zaman," diyor sessizce, ama bu sefer alay etmiyor.

"Madem burada olacağımı düşünüyordun, neden burada ne işim olduğunu sordun?" "Sadece söylediğini duymak istedim."

"Bu çok kurnazca bir davranış," diye söze giriyorum.

Ağzının bir köşesi kalkıyor, sonra düzeliyor. Oradaki kararlılığı görüyorum. Ne istediğini görüyorum. "Georgia-"

"Konuşmak istemiyorum," diye araya giriyorum.

Yaklaşıyor ve işte bıkkınlık orada. "Ne söylemek istediğimi bile bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum," diyorum, sehpanın etrafında dönerek kapıya daha da yaklaşıyorum.

New York hakkında konuşmak istiyorum. Bana bittiğini söylediğin gece. Neden birbirimiz için savaşmadığımızı. Nick ve Miriam'ın düğünü. İşimden. Bu hafta ve yaptıklarımız.

Hepsi günlerdir, bazıları yıllardır boğazımın dibinde duruyor ve içimde bir dalga gibi yükseldiğini hissediyorum.

Nefes nefese kaldı. Beni takip etmeye bile çalışmıyor; o kilitli bakışları beni durdurmaya yetiyor. "O zaman bırak da ben söyleyeyim."

"Her şeyden önce," diye karşılık verdim, "anlaşmayı bozuyorsun."

"Anlaşmaya tüm saygımla, anlaşmanın canı cehennemde. Ayrıca, hafta sona erdi." Sesi alçalır. Neredeyse okşar gibi. "Sana bir hesaplaşma yaşayacağımızı söylemiştim Georgia. Söylemek istediğim şeyleri söylememek için çok uzun zaman harcadım ve artık söylemeyeceğim."

"Tanrım, *neden*?" Ben patladım. "Ne işe yarayacak ki?"

"Konuşmamanın bize sağladığı faydadan çok daha fazlası."

Başımı sallıyorum. "Hayır."

Bir adım atıyor. "*Evet*."

Dalga büyüyor; ihtiyaç, korku, panik ve öfke. "Beş yıllık cehennemden sonra iyi bir yere dönüyoruz. En azından benim için."

Gözlerinde bir şey alevleniyor ve ilk kez böyle bir şeyi yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum.

"Benim için de öyle," diyor.

"Doğru," diye yalvarıyorum. "Tamam, şimdi iyi hissediyorsun, değil mi? Bu hafta iyi geçti, değil mi?"

"Bu-" Sesi kesiliyor ve ifadesi de kesiliyor. Kararlılığının altında bütün hafta parıltılarını gördüğüm bir duygu var: açlık. "Her şey oldu."

"*Evet* ve yeniden arkadaş oluyoruz."

Eli adım adım uzaklaşıyor, vahşi bir iniltiyle ellerini yüzünde gezdiriyor.

Çaresizce devam ediyorum. "Bunu mahvetmek istemiyorum, o zaman neden bu kadar zorluyorsun? Neden bu kadar önemli?"

Hesaplaşmanın ne olacağını bildiğimi sanıyordum, ama topuklarının üzerinde dönüp bana doğru yürüdüğünde, aslında söylediklerine hiçbir şekilde hazırlıklı değildim.

Tam önümde durdu, gözlerinde bir alev vardı. Hayır, alev değil, orman yangını.

"Önemli," diyor sesi kırılarak, "çünkü sana aşığım."

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

Her şey durur. Ben. Zaman. Dünya,
muhtemelen. "Ne?" Fısıldıyorum, dümdüz.

"Sana aşığım," diye tekrarlıyor, şimdi daha sakın.

Bir an için doğum günümünden bir hafta sonra beni ilk kez sevdiğini söylediği geceye geri döndük. Marketteyiz, ders çalışmaktan sayıklıyoruz ve ben kendimle Smucker's'ın mı yoksa Welch's'in mi yok etmeyi planladığım PB&J için daha doğru üzüm aromasına sahip olduğu konusunda tartışıyorum. Başımı çevirdiğimde Eli'nin beni izlediğini görüyorum, yüzünde en yumuşak, en mutlu gülümseme. Kağıt halkalı gülümsemesi. O anda "Ne?" diyorum ve o da "Sana aşığım." diyor. O kadar kolay ki, sanki daha önce yüzlerce kez söylemiş gibi. Bunun ilk olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Ama şimdi, o zaman değil. "Yine mi?" diye boğuk bir ses çıkardım.

Gülümsemiyor ama ağzı yumuşak, gözleri yumuşak, bu kelime yumuşak: "Hala."

Bir daire. Zaman bükülüyor.

"Aman Tanrım, Eli." Sesim titriyor. "'Hâlâ' ne demek?" Nefes alıyor ama hayal gücüm altüst oldu. "Bu haftadan mı bahsediyorsun? Birkaç aydan mı? Nick ve Miriam'ın düğününe gitmek için çıktığın kadını ülkenin öbür ucuna uçurduğunda bana aşık mıydın?"

Sesimdeki acı *çok* açık; onun orada olması ve onu orada çok istediği için bu kadar çaba sarf etmesi. O bunu duyabiliyor ve benim bunu hissetmeye hakkım yok. Julian'ı getiriyordum, gerçi bu lojistik tembelceydi ve eski sevgilisine kazık attıktan sonra tartışmalı hale geldi. Ama ben dağınık olduğumda böyle oluyor; adaletsiz, mantıksız ve çirkin.

Eli uzun bir süre bana bakıyor. Cevap vermek isteyip istemediğiyle savaşıyormuş gibi değil; sanki çözmeden önce hazırlık yapıyormuş gibi.

"O zamanlar Cole'un kız arkadaşıydı," diyor sonunda. "Cole'un yapabildiği kadarıyla bir kız arkadaşına yakındı."

Çenem düştü. "Ne oluyor Eli? Cole'un *kız arkadaşıyla* mı çıkıyordun?"

"Hayır," diyor, gözlerinde şefkatli bir eğlence parlıyor. "Cole'un son on sekiz ay içinde birkaç kez New York'a gittiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

İçgüdüsel olarak başımı sallıyorum; beynim tüm yapboz parçalarını bir araya getirmekle meşgul.

Eli bir nefes verir. "İlk ziyaretinde - hem konferansa gitmek hem de Emma'yı görmek için - buluştuk. Çok sarhoştum ve bana nasıl olduğunu sordu, ben de... kendimi bıraktım. İkimiz hakkında hiç *konuşmamıştım* Georgia. Adam'la konuşamadım, tabii ki seninle de konuşamadım ve Cole da oradaydı." Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Aslında çok iyi bir dinleyici bu arada."

Sadece bir gıcırtı çıkarabiliyorum.

Eli bir elini dağılmış saçlarında gezdirir. "Bu yüzden bütün hafta çok garip davrandı. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyor ve itiraf etmem için beni cesaretlendiriyor. Teşvik etmekten kastım, bu konuda hiç durmaması."

Cole'un bana dikkatli olmamı söylediğini düşünüyorum. Eli ile dalga geçip geçmediğimi sormasını ve yüzümdeki gerçeği gördüğünde nasıl değiştiğini.

Eli tam önümde durmak için hareket ediyor. Ona doğru sallanmama engel olamıyorum.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, arıyor. "Bunun bir anlamı olup olmadığından emin değildim, çünkü bu haftadan önce beni uzak tutmak istediğini açıkça belirtmiştin. Ve sonra işler değiştiğinde, nasıl hissettiğini ya da aramızdaki bu yeni dinamiğe ne yapacağını bilmiyordum. Ama sonra anladım ki önemli olan dürüst olmak Georgia. Bu bilgiyle ne istersen yapabilirsin, ama en azından bu bilgiye *sahipsin*."

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. İnceleyecek kadar uzun süre elimde tutamıyorum bile; gümüş gibi hızla kayıp gidiyor.

"Her neyse," diye devam ediyor Eli, "Nick ve Miriam'ın düğününden hemen önce Emma'yı görmeye geldiğinde, ona senin orada biriyle olacağını söyledim. Düğünü kaçırmak istemedim ama yalnız gitme düşüncesi

ve seni başka biriyle görmek, *aylardır* çıktığın biriyle.

."

Sanki bunu söylemek bile canını acıtıyormuş gibi sertçe nefes alıyor ve bu acı bana da yansıyor. İkimiz de çok seyrek çıkıyorduk; Eli'nın bir ilişkisi olduğundan hiç emin değilim ve bunun doğrulanmasını hiç istemedim. Nick ve Miriam'ın düğünü onun biriyle görüştüğünü bildiğim ilk andı ve muhtemelen tersi de doğrudur.

Onu birkaç saatliğine biriyle görmek bile beni sarmal hale getirdi. Bütün geceyi onun bana dokunduğu gibi ona dokunduğunu hayal ederek geçirdim. Benim ona olan ihtiyacım hâlâ pençelerim arasındayken ona *herhangi bir* şekilde ihtiyaç duymak.

Julian'la sıkışıp kalmaktan ve yalnızlıktan yorulduğum için çıkmış olmam ve sonunda bunun beni daha da yalnızlaştırmış olması önemli değil. Ona anlamlı bir parçamı vermemiş olmam önemli değil. Eli kalbimi göremiyor ve bu daha iyi çünkü kalbimin her yerinde onun adını görecektir. Ama bu daha da kötü çünkü kalbimin *her* yerinde kendi adının olduğunu göremiyor ve bu onu incitiyor.

Birbirimizi tekrar incitmekten nefret ediyorum. Yine de. "Bence bunu yapmamalıyız.

."

"Yalnız gitmek istemedim ama birlikte gidebileceğim kimse de yoktu," diye araya giriyor. "Senden başka kimseyi istemediğim için flört hayatım yok denecek kadar azdı, yani seçeneğim yoktu. Emma sonunda benimle çıkmayı teklif etti. Uzun bir hafta sonu geçireceğini, düğünden sonra Cole'u görmeye gideceğini söyledi."

Donup kaldım, onun göğsümde *senden başka kimseyi istemedim*.

"Ama sonra ben ortaya çıktım." Eli'nın bakışları beni olduğum yerde tutuyor. "Yalnızdın Georgia ve bir şekilde bu çok daha kötüydü, çünkü seni hayal kırıklığına uğratan başka biriydi ve bunu yüzünde görmek zorundaydım. Sana bunu yaptığım onca zamanı ve o gece yaptığın gülümsemeyi nasıl taklit ettiğini hatırlamam gerekiyordu." Yüzümü ararken sesi kesiliyor. "Tekrar izleyemedim. Gıda zehirlenmesi geçirdiğimi söyledim, böylece gidebildim."

Ben onu göremeyene kadar bulanıklaşıyor. Bütün o geceyi onu istediğini düşünerek, dışarıdan öyle görünse de ben yapamadığım halde onun hayatına devam ettiğini düşünerek çok mutsuz geçirdim. Ondan

sonraki aylarımı bu düşünceden kurtulmaya çalışarak geçirdim.

kendimi o eski listenin beni güvende tuttuğu alana geri çekmeye çalışıyordum. Ama belki de geçen hafta uçaktan inmeden önce bile ölmüştü.

"Sana hâlâ aşığım dediğimde," diyor sessizce, "bugün, dün ve tüm bu haftayı kastediyorum. Nick ve Miriam'ın düğününü ve son beş yılı kastediyorum." Mümkünse daha da sessizleşiyor ama şimdi daha yakın olduğu için her kelimesini anlıyorum. "Sana hâlâ aşığım dediğimde, seni ilk gördüğüm anı ve şu anı kastediyorum. Aradaki her saniyeyi kastediyorum."

"Hayır," diye idare ediyorum, benim için doğru olsa bile.

"*Evet*," diyor Eli. "İşte bu yüzden önemli. Çünkü sana o kadar aşığım ki nefes alamıyordum gibi hissediyorum. Sana her baktığımda, beni her içeri aldığımda, güldüğünde ya da senin için bir şey ifade ediyordum gibi bana baktığında bunu düşünüyorum. Bunun berbat bir şey olduğunu ve bundan nefret ettiğini biliyorum ama aynı zamanda *doğru*."

Sicim sicim sökülüyordum gibi hissediyorum, sanki içimde sakladığım her şey onun tarafından çözülüyormuş gibi. Metodik olarak sökülüyorum, tüm hassas parçalarım açığa çıkıyor.

"Bunu yapamam," diye nefes alıyorum.

Yüz ifadesi çöküyor. "*Neden?*"

"Çünkü seni tutmak istiyorum!"

Ben yakalayamadan içimden fırlıyor ve ikimiz de şok dalgalarıyla sarsılarak geri çekiliyoruz. Yüzünde duygular oynuyor -şaşkınlık, şaşkınlık, anlayış ve tabii ki yepyeni bir kalp kırıklığı- ve birden ağlamaya başlıyorum.

Gerçek benim için de ürkütücü ama olan bu. Ben sadece onu elimde tutmak istedim. Tüm listelerim bir şeyleri ve insanları tutmak için kullanılır, çünkü kendimi bir yerde tutmadığım zaman bu konuda çok kötüyüm. Eli Mora listelerim bunun en yoğun halidir, hatta beş yıl boyunca kullandığımız liste bile. *Özellikle* de o.

Gözleri yakın karanlıkta parlıyor. "Georgia."

Mutfak adasına doğru bastırarak geri çekiliyorum. "Seni bir kez kaybettim ve bir daha kaybetmek istemiyorum. Seninle ve sensiz çok mutsuz olduğumu duymak istemezsin. New York'ta ve sonrasında çok yalnızdım."

"İstiyorum," diyor kısık sesle, ama ben yalvarırcasına başımı sallıyorum.

"Seni yanımda tutmak istiyorum çünkü ayrıldığımızda, daha az acıtması için aramak istediğim ilk kişi *sendin*, en iyi arkadaşım ve artık buna bile sahip olmadığımı fark etmek *beni öldürdü*."

Gözleri titreyerek kapandı.

"O zamanlar sana çok ihtiyacım vardı, hâlâ da var." Bunu daha önce yüksek sesle söylediğimden emin değilim ve içimde bir şeyler kırılıyor. Bunu itiraf etmek. Onun orada durup bunu özümsemişliğini görmek. "Bu hafta bana hala buna sahip olabileceğimizi gösterdi, ama bunu yapmaya devam edersek, bana nasıl aşık olduğunu ve bunca zamandır *her şeye rağmen* bana aşık olduğunu ve yine de seni savaştan terk etmeme izin verdiğini düşüneceğim. *Şimdi* işini nasıl bıraktığını, *şimdi* nasıl terapiye gittiğini ve beş yıl önce bunların hiçbirini için yeterli olmadığımı düşüneceğim."

Tanrım, bunu söylemek istememiştim. Sessizlik o kadar mutlak ki bir ses gibi.

Eli bana bakıyor, yüzü kül rengi.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor sonunda. "Yeterli olmadığını mı?" Panikle başımı sallıyorum.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye sorar.

Tezgâhın kenarına tutunuyorum. "Sanırım işini korumayı beni korumaya tercih ettin."

Gerçek bu, sade ve çirkin, tam aramızda.

"Hayır," diyor, gözleri ıslak. "İşimi ben seçmedim. *Seni* seçtim, aynı senin kendini seçtiğin gibi. İkimizin de içinde bulunduğu sefaletten kurtulma kararına saygı duymayı seçtim. Ben kendimi bundan kurtaramadım ama sen kurtardın. Ve bunu yapma şeklini ya da *benim* yapma şeklimi sevdiğimi söylemiyorum. Eğer sadece konuşsaydık, eğer seni zorlasaydım..." Sözünü kesip yüzümü inceliyor. "O zamanlar bana çok ihtiyacın olduğunu söylemiştin, ama senden tek gördüğüm ve duyduğum hiç ihtiyacın olmadığıydı."

"Sana söylesem de bir şey fark etmezdi," diyorum. "Sen-" Duruyorum ve o da bastırıyor, "Ne?"

"Kendi beklentileriniz ve kaygılarınız içine kapanmıştınız. Zaten sana ulaşamazdım."

"Yine de bana bunu söyleyecek kadar güvenmedin," diyor. "Ve sen de kendine bunu söyleyecek kadar güvenmedin."

O haklı. Söylemiyorum ama cevabı zaten bildiğinizde daha az acı verdiğinden şüpheliyim.

Kulaklarımda yankılanan kalbimin sert atışı dışında oda sessizliğe gömülüyor. Bitirmek istiyorum. Kaçmak istiyorum ama hareket edemiyorum. Tek yapabildiğim Eli pencereden dışarı bakarken onu izlemek, ifadesi çok uzaklarda, belki yıllar önce bir yerlerde.

Sonunda bana baktı. "Keşke tüm bunları uzun zaman önce söyleseydim, ama ayrıldığımızda iyi değildim - tabii ondan önce de - ve nasıl olacağıma dair hiçbir fikrim olmadığının çok farkındaydım. Bir parçam kalman için sana yalvarmak istiyordu. Seni aramak için kaç kez telefonu elime aldım, Georgia-" Sesi ismimle çatlıyor. "Ama sana hak ettiğini verememişken senden bana bir şans daha vermeni istemek ne kadar adil olurdu? Bunu *kendime* bile veremedim."

Gözlerimi kapatıyorum, onu New York'ta telefonuna bakarken hayal ediyorum, ben de San Francisco'da kendi telefonuma bakıyorum, onu o kadar çok özlüyorum ki midemin içi boşalıyor.

"Şu anda tamamen iyi olduğumu söylemiyorum," diyor sessizce ve gözlerimi açtığımda, önümde beliren, bulanık bir şekil. "Ama geçtiğimiz yıl terapide olmak hayatımdaki bazı şeylerin değişmesi gerektiğini, değişmesini *istediğimi* anlamama yardımcı oldu -işimle, Adam'la..." Çenesini eğiyor, beni bakışlarının hedefinde tutuyor. "Ve seninle. Sen bana her zaman yettin. Kendim için yeterli değildim. Oraya ulaşmak zorundaydım ve bu yolda seni incittiğim için çok üzgünüm."

Göğsümde bir şeyler gevşese bile, onun özrü karşısında boğazım düğümleniyor. "Ben de seni incittim ve bunun için özür dilerim."

Başını sallıyor, o anı özüksüyor. Benim sözlerim. Sonunda, "Beş yıl önce çekip gittiğin kişi olmadığımı dair elinde çok az kanıt olduğunu biliyorum ama bu doğru. Yirmi üç yaşındaydık ve ben bunu nasıl yüksek sesle söyleyeceğini ya da yardım isteyeceğini bilmeyen berbat biriydim. Şimdi biliyorum. Tekrar bu şekilde burada olmamızın bir nedeni olduğuna inanmak istiyorum."

Ya da hâlâ, sanırım. Aidiyet duygusu göğsümde sıklaşıyor. Zaman hem acımasız hem de bir mucize. Sana sahip olduğun şeyi gösterir ve bazen onu sana geri getirir, ama her zaman farklıdır.

"Yirmi üç yıllık eşyalarımızdan bazıları hâlâ orada."

Yarın Los Angeles'a uçacağını, muhtemelen kabul edeceği işi düşünüyorum. İçini kemiren endişeyi. Değiştiği yönlerin farkındayım, ama onu sadece pratikte kariyerini seçen adam olarak tanıyorum, hangi mercekten bakmak isterse istesin. Kalbim buna ikinci kez dayanamayacak.

"Eskisi gibi olmayacak," diyor.

Bunu bilmiyorum. İşten neden ayrıldığını hala tam olarak bilmiyorum ve bunu öğrenmek için bu konuşmayı bir saat daha sürdüremeyecek kadar yorgunum.

Ve bu önemli değil. Ona geri dönecek. Farklı, evet, ama hayatlarımız birbirinden binlerce mil uzakta olacak.

"Konuş benimle," diyor sessizce. "Bunu kaldırılabirim." "Çok dağınık."

"Sana bunu istediğimi söyledim." Yaklaşıyor ve yüzündeki her şeyi görüyorum: açlık ve hayal kırıklığı ve sevgi, kendi dağınıklığı. Buna güvenmemizi istiyor.

Ama yapamam. Her şeyin daha kötüye gitme ihtimali yüzde bir bile olsa yapamam. Onu daha yeni geri aldım.

"Bana ihtiyacım olanı sana söyleyip söylemeyeceğimi, isteyip istemeyeceğimi sormuştun," diyorum zorlukla yutkunarak. "Bunu sana ben söylüyorum: Arkadaşlığına ihtiyacım var. Bunun bizim için yeterli olmasına ihtiyacım var, en azından şimdilik."

Uzun bir süre öylece bana baktı. Nabızı boynunda hızlı ve sert bir şekilde atıyor ve bunu benimle istemeyebileceğini fark ediyorum. Onu yine de kaybedebilirim.

"Seni özledim," diye devam ediyorum. "Ve seni özlemekten yoruldum. Bir şey deneyip yine mahvetmek ve sonunda kırıntılarla yetinmek istemiyorum. Bu hafta bir fanteziydi. Sana daha önce burada aşık oldum ve bunu tekrar yapmama izin verdim ama gerçek farklı. İlişkimizin ilk iki yılı ve hatta New York'taki ilk birkaç ay, kolay olduğunda birbirimizi sevmekte gerçekten iyi olduğumuzu kanıtladı, ancak şu anki durumumuzla ilgili hiçbir şey

Kolay. Bir geçmişimiz var ve sen Los Angeles'a gidiyorsun, ben Seattle'a gidiyorum. Bu benim için korkutucu bir şekilde işleri karmaşıklştırıyor."

"Bu benim için de korkutucu," diyor gözleri parlayarak. "Ve LA olmak zorunda değil."

"Ama *öyle*. Ve belki de sonuçta *öyle* olmak zorunda değil, ama bunu kendin çözelisin Eli. Bu senin seçtiğin bir şey olmalı çünkü bunu *sen* seçiyorsun, endişen, ben ya da başka bir şey değil."

Başka türlü ona güvenemem. Yüksek sesle söylemiyorum ama belki duyuyordur. Omuzları düşüyor ve kaşlarının arasındaki o tartışmacı çatıklık düzeliyor.

"Lütfen," diyorum. "Bu haftadan sahip olabileceğimizi bildiğimiz bir şeyle ayrılalım."

Yavaşça, aramızdaki son santimleri kapatıyor. Çenemi ellerinin beşiğine alıp çenemi kaldırıyor. Bana bakıyor, başparmakları yanaklarımda geziniyor ve ben oradaki acıyı görüyorum. Aşk. Hissettiğim her şeyi.

"İhtiyacın olan bu değil mi?" Ben soruyorum. "Ya da istediğin?"

"Tabii ki istiyorum," diyor, dikkati dokunuşunun izini takip ediyor. Zihnindeki çarkların, tahmin bile edemeyeceğim düşünceler üzerinde döndüğünü görebiliyorum. Gözlerimiz nihayet buluştuğunda, yeni kararlı görünüyor. "Sana sahip olabileceğim her şekilde seni istiyorum. Sana sahip olabileceğim *her* şekilde seni istiyorum. Sadece dürüst olmak istiyorum."

Başımı sallıyorum, korku hâlâ göğsümü sıkıyor. "Öyle." Neredeyse tamamen.

Öne doğru eğilip alnıma bir öpücük kondurmadan hemen önce kirpikleri teninin üzerinde dalgalanıyor. Uzun süren bir dokunuş ama ondan istediğim şey bu değil. Bedeninin benimkinin üzerinde olmasına, içime girmesine ihtiyacım var. Parçalanmasına ve yalvarmasına, izleri tenime çekmesine ihtiyacım var ki ayrıldıktan sonra burada olduğumuzu hatırlayabileyim. Bunun gerçek olduğunu. Her şeyin gerçek olduğunu.

Yine de ondan bunu isteyemem. Beni kollarına çekmesi, vücudunu benimkine bastırması neredeyse yeterli.

"Tamam," diye fısıldıyor.

Nemli gömleğini kavrayarak rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım.

"Tamam."

"Partiye geri dönecek misin?" diye soruyor saçlarıma dokunarak. "Ya da otele, sanırım, saat sabahın ikisi olduğuna göre."

Başımı salladım. "Sanırım burada kalacağım. Bitmesi için hazır değilim."

Bu, kabul etmesini beklemediğim ince bir davet. Zor kısımlardan sonra hiç kalmadık.

Ama onun yerine bir elini sırtımda gezdiriyor. O titrek bir şekilde nefes vermeden önce elbisem belimden geriliyor. "Ben de değilim. Ama seninle olamam." Ağzı kulağımın üzerinde geziniyor. Yanağımda. Ağzımın hemen yanında duruyor. Donup kalıyorum, dokunuşunun altında sıkışıp kalıyorum. "Seks, yani. Gitmene izin veremem."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, ağlıyor. "Sadece benimle yat."

Yatak odasında gömleğinin düğmelerini açıp bana uzatıyor, böylece elbisemle uyumak zorunda kalmıyorum. Soyunurken birbirimize sırtımızı dönüyoruz ama bu odadaki ve diğer odalardaki sesler ve anılar benim için boşlukları dolduruyor. Onu kısmen koruyabiliyorum, ama yine de özleyeceğim - omuzlarının geniş yayılımı, gövdesinin sağlam inceliği ve kalçalarının güzel kıvrımı. Ağzının şeklini ve duygularını nasıl yaydığını, parmaklarının bilinen her yolu ve yenilerini de izleyişini. Kalbinin hızlı çarpışı ve daha yavaş, daha sakin atışı. Bu hafta onun her şeyine sahip olma şeklim. Bu bir fanteziydi ama gerçektir de.

Gömleğini giydirdiğimde, teni hâlâ sıcaktı.

Yatağa giriyoruz. Uzanıyoruz. Birbirimize bakıyoruz. Dokunuyoruz, ama sadece dizlerimizden ve parmaklarının benimkilerle birleştiği yerden.

"Seninle gurur duyuyorum" diyor. "Seattle'da terfi aldığın için. Tüm bunları hak ediyorsun ve işini ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Öyle mi?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Bunun hakkında konuştuğunda söylemek kolay. Gözlerin kocaman ve mutlu oluyor."

Yumuşakça gülüyorum. "Bu beni vahşi gösteriyor."

"Öyle olduğunu çoktan tespit ettik." Karanlıkta dişleri parlıyor. "Birazcık."

Dizimi onunkine bastırıyorum, hem uyarmak için hem de tenini hissetmekten hoşlandığım için. "Bunu seviyorum." Bir sonraki düşüncem boğazıma takılıyor ama sözcükleri zorla çıkarıyorum. "Yine de korkuyorum."

"Biliyorum," diyor ve *tüm* bunlar hakkında ne demek istediğimi bilip bilmediğini merak ediyorum. "Ama yine de yapıyorsun. Bazen korktuğunda bunun daha anlamlı olduğunu düşünüyorum. Riskleri biliyorsun ama kendine güvenmek her şeyin üstünde."

"İşinden ayrıldığında da böyle mi hissettin?"

Yer değiştiriyor, bakışları omzumun üzerinden bir noktaya kayıyor. Teninin çarşafıya sürtünürken çıkardığı tanıdık ses tuhaf bir rahatlık veriyor. "Evet, korkmuştum. Dehşete kapıldım aslında, hâlâ da öyleyim ama doğru kararı verdiğimi biliyorum." Gözleri benimkileri buluyor ve kilitleniyor. "Şimdi her zamankinden daha fazla."

"Ben de seninle gurur duyuyorum, biliyorsun. İstifa ettiğin için. Umarım Luce istifan karşısında boğulmuştur." Eli'nın kahkahası keskin ve şaşkın, sonra minnettarlık gibi sessiz bir şeye dönüşüyor. "Terapiye gittiğin için ben de seninle gurur duyuyorum. Farkı görüyorum."

Gözleri benimkileri arıyor. "Öyle mi?"

Sözsüzce başımı sallıyorum. Elim ağzına götürüyor, ayırdığı dudaklarını oraya bastırıyor ve tenime doğru nefes veriyor.

"Yarın kaçta gidiyorsun?" Fısıldıyorum.

"On. Cole beni havaalanına götürecektir. Zaten San Francisco'ya gitmesi gerekiyor." Duraksıyor. "Bence sen yaparsan çok zor olur. Ayrıca, beni yolda yakaladın."

Doğru karar ama bundan nefret ediyorum. "Evet, bir kez bedava ama iki kez zorlama olur."

Sırıttırıyor, tatlı, güzel ve hüzünlü.

Karanlıkta, kalbim ağrırken, "Yarın benden önce uyanırsan, beni uyandırma" diyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyor Eli, bir elini yanağının altına sokuyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

Benden önce uyanacak ve gidecek ve bu anı diğer vedalaşmalarımıza eklemek zorunda kalmayacağız. Belki daha az acır.

Uykuya ilk kim dalıyor bilmiyorum ama sabahın ortasında pırıl pırıl güneş ışığına uyandığımda yatağın onun tarafı boştu.

Ondan geriye kalan tek iz, komodinin üzerine özenle yerleştirilmiş kâğıttan bir yüzük.

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

"Yarınki ilk iş günün için heyecanlı mısın?"

IKEA kutusuyla yaptığım güreşi bırakıp Jamie'ye bakıyorum. Yepyeni dairemdeki yepyeni oturma odamın ortasında duruyor, elleri eşofmanlı kalçalarında. Omzunun üzerinden bana yeni bir manzara bakıyor: caddenin karşısındaki modern beyaz apartman, kaldırımları kaplayan parlak yeşil ağaç tepeleri ve onun üzerinde bulutsuz gökyüzünün masmavi bir dilimi. Burası Seattle'daki ilk hafta sonumda beni selamlayan mavi ufuk.

Kutunun üzerindeki son bant parçasını da çekip düz bir şekilde itiyorum. "Heyecan ve gerginliğin mide bulandırıcı bir karışımı içindeyim. Bu garip mi? Ben yeni çocuk değilim. Yani, o ofisteki insanların yarısını ben işe aldım, yani en azından finansal açıdan beni tanıyorlar ve sevmeleri gerekir."

"Asgari düzeyde," diye katılıyor Jamie.

"Ama bilmiyorum," diyorum yeni mekânıma bakarken. "Hâlâ o yeni çocuk hissi var içimde."

Yanıma geliyor ve yere, yanıma uzanıyor. "O sersemlik hissini iyi bilirim. Kötü bir şey yapmak üzereyken hep hissederim. Genellikle kötü bir şey yapmak üzere olduğumu kendime hatırlatmak bu hissi yok eder."

"Kötü bir şey mi yapıyorum?"

"Georgia." Jamie dizlerimizi birbirine bastırarak yüz yüze gelene kadar kayıyor. Yüz ifadesi sert, uyarıcı ve sevgi dolu. Dikenli bir kedi yavrusuna benziyor. "İşinde o kadar başarılısın ki, 'Al sana terfi, daha fazla para ve taşınma ikramiyesi çünkü seni çok seviyoruz, git harika ol' dediler. Sekiz yüz mil uzakta yeni bir eyalette yeniden başlıyorsun" - tehditkâr bir parmakla beni işaret ediyor - "ama bildiğin her şeyden bir telefon ve uçak bileti uzaktasın. Evet, gerginsin, ama heyecanlısın da, çünkü bir şeyler yapacağını biliyorsun."

Kendin için harika bir şey. Heyecanlanıyorsunuz çünkü bunu yapabileceğinizi *biliyorsunuz*."

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor.

"Doğru hissediyor musun?" diye soruyor.

Geçen ay Blue Yonder'dan döndükten bir gün sonra Nia'nın ofisine gittiğimi, avuçlarımın bizim için aldığım Blue Bottle lattelere süründüğünü düşünüyorum. Ona direktörlük pozisyonunu kabul ettiğimi ve bana ihtiyaç duydukları anda yukarı çıkabileceğimi söylediğimde sesimdeki hafif titremeyi. Bunu söylediğimde midemdeki düğümün nasıl çözüldüğünü hatırlıyorum.

Bu kararı verdiğimden beri heyecan ve gerginlik arasında gidip geliyorum. Hatta birkaç kez kararımı sorguladım. Buraya taşınmayı kesinlikle belalı olmak olarak sınıflandırmazdım.

Ama işte buradayım, Jamie ile dairemde oturuyorum ve heyecan ve endişenin altında huzur gibi hissettiren başka bir duygu var. Bu bana Blue Yonder'daki ilk yazlarımı hatırlatıyor; buranın özel olduğunu biliyordum ama henüz bana ait değildi. Zaman içinde bu duyguya alışmam, yavaş yavaş güvenmem gerekti.

South Lake Union'daki bu küçük tek yatak odalı oda bana şimdi böyle hissettiriyor. "Evet," diyorum. "Doğru hissettiriyor."

"O zaman önemli olan da bu," diyor Jamie, kollarını belime dolayarak.

Başına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

"Bu iyi bir moral konuşmasıydı, değil mi? Mesela, birden ona kadar bir ölçekte, neye bakıyorum?"

"Kolay bir on iki," diye onaylıyorum.

"On iki! Blake ölçeğin dışına çıktığın için seni azarlardı." "Ama şu anda sadece biz varız," diyorum.

"Yani on iki alıyorsun."

Mırıldanıyor, sonra bana daha sıkı sarılıyor. "Tanrım, seni özleyeceğim."

Bu hafta sonu otuzuncu kez, gözlerim yaşlarla doluyor. "Jamie, neler oluyor? Buraya taşınmama yardım edersen beni ağlatmayacağına söz vermiştin."

"Yalan söylediğimi bilmediğin için bu senin suçun," diyor ve tam yanağından bir damla yaş süzülürken geri çekiliyor.

Birbirimize bakıyoruz, son ağlama krizinden sonra yüzlerimiz hala ıslak, sonra kahkahalara boğuluyoruz. Vedalaşmamız çok yakın ve her ne kadar iyi olacak olsak da bunu yapma düşüncesi canımı yakıyor. Birbirimiz için her şeyi yaparız ve ikimizden biri yeterince yapmıyorsa bunu yüksek sesle söyleyeceğimizi her zamankinden daha fazla biliyorum.

Jamie iç çekerek yanağını omzuma yaslıyor. Rahat bir sessizliğe gömüldük, onu eve geri göndermeden önceki son saatimizi birlikte geçiriyoruz. Aynı kelimenin farklı yerleri ifade edebilmesi garip ama coğrafi olarak nerede olursak olalım, birlikte olduğumuzda da bu his var. Ne kadar rahatlatıcı bir düşünce.

"Tamam, bu kadar üzgün kız saçmalığı yeter." Jamie doğruldu ve avuçlarını ıslak yanaklarına sildi. Aynı şeyi bana da yapıyor ve ben gülünce sırtıyor. "Havaalanına gitmeden önce senin o çok kapsamlı yapılacaklar listenden başka neleri çıkarabiliriz?"

Dudağımı ısırarak ona yan yan bakıyorum. "Tamam, bir itirafım var."

"Ne?"

"Yapılacaklar listesi defterimi kaybettim," diyorum ve ellerimi ağzıma kapatıyorum.

Gözleri açıldı. "Ne?"

"Hiçbir yerde bulamıyorum." Yapmam ve satın almam gereken her şeyi, hizmet kurulumları için aramam gereken şirketleri, hatta kontrol etmek istediğim yerel restoranları ve mağazaları içeren sayfalarca öge var. Her yere yanımda götürüyorum ama Jamie ve ben Seattle'daki hemen hemen her mağazaya gittik. İzini bulmamın imkanı yok.

"Yani, bekle. Sen sadece... kanatlandın mı?"

"Sayılır," diye homurdandım. "Notlar uygulamamda yarı yazılmış bir listem var ama o kadar kapsamlı değil ve bu konuda paniğe kapılamayacak kadar bunalmış durumdayım. Çoğunlukla içgüdülerimle hareket ediyorum."

Jamie bana göz kırpmıyor, şaşkınlıktan ağzının kenarı kıvrılıp sırtıyor. "Georgia, sen köşedeki markete bile liste yapmadan gitmezsin. Bana dün Target'a gittiğimizi ve ihtiyacın olmayan şeylere beş yüz dolar verdiğini mi söylüyorsun?"

"Çoğuna ihtiyacım vardı!"

"O eşofmanlar mı?" diye karşılık veriyor ve kendisinininkiyle aynı renkteki batık pantolonu işaret ediyor.

"Onlar bir hatıra," diyorum savunmacı bir şekilde, bacaklarımı altına kıvrarak. "Birlikte olmadığımız zamanlarda aynı anda aynı yıldızlara bakmamızın boş zamanlardaki karşılığı."

"Peki ya on dakika boyunca kendinle tartıştığın o halı?" Jamie devam ediyor.

Elimi, artık sahip olduğum, altımda parke zemine yayılmış rengârenk halının üzerinde gezdiriyorum. Eski nötr halım şu anda mobilyalarımın geri kalanıyla birlikte Seattle'a giden bir nakliye kamyonunda; buna ihtiyacım yoktu. Ancak beyaz duvarlar, soluk parke ve krom aletlerden oluşan boş alanımı benim gibi hissettiren bir alana dönüştürmeye yardımcı olmak için bir gereklilik gibi hissettim. Evdeki en sevdiğim şey.

"Listemde olmadığını biliyordum," diye itiraf ediyorum. "Sadece istedim."

Jamie şaşkınlıkla başını sallar. "Bebeğim büyüyor. Listelerinizi ateşe attığınızda ne olduğunu görüyor musunuz? Sonunda muhteşem halılar elde edersin."

Bu iki kelime *-liste* ve *ateş-* zihnimin Eli şeklindeki boşluğuna kaymasına neden oluyor. O ateşe vermeden önce beş yıl boyunca takip ettiğimiz listeyi, Blue Yonder'da bıraktığımız listeyi, aramızdaki o uykudaki kıvılcımı tekrar yakan listeyi ve şu anda takip ettiğimiz çok daha belirsiz listeyi düşünüyorum. Bizi arkadaş tutan şey.

Adam'ın düğününün ertesi sabahı kulübenin kapısını arkamdan kapattığımdan beri bir ay geçti, Eli'nin kağıt yüzüğü başparmağıma dolanmış ve tüm duygularım boşalmıştı. Şimdi o yüzük, Jamie ile birkaç gün önce yaptığımız yolculuk sırasında arka koltukta onurlu yerini koruyan Converse kutusunun üstünde duruyor. Gözüm kitaplıkta, bugünlerde Eli'yi her düşündüğümde olduğu gibi kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Ki bu her zaman böyledir.

Jamie bir kaşını kaldırarak görüş alanımı takip ediyor. Adam ve Grace'in düğün gecesi Eli ile aramızda geçen bomba gibi konuşmayı çok iyi biliyor. Ertesi hafta içkilerimizi yudumlarken anlattım, dinlediği için minnettarım.

Fikrini dile getirmeden, ilerlemek için anlaştığımız yolla ilgili gözlerindeki soruyu görebiliyordum.

Bu hafta sonu onun hakkında konuşmadık ama düzenli olarak mesaj attığında onun sinsi farkındalığını özlemiyorum.

Los Angeles'a gittiği gün bir mesajla başladı. Eve döndüğümde, Eli ile geçirdiğim her anı mutluluk verici ve acı verici ayrıntılarla anlatırken stres temizliği yaptım. Bu kelimeyi yüksek sesle söylememiş olsak da, göğsümdeki his bir veda kadar ağırdı ve bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aramızdaki arkadaşlığın neye benzediğini, kuralların ne olduğunu konuşmamıştık.

Sonra telefonum ondan gelen bir mesajla çaldı.

Veda falan etmiyorum. Sadece sağ salim indiğimi ve rastgele bir adam tarafından alındığımı haber veriyorum.

Bu mesajdan hemen sonra Eli ve babasının bir fotoğrafı vardı. İkiz gibi görünüyorlardı - altın ten, koyu renk gözler ve saçlar, ölümcül kirpikler, aynı sessiz gülümsemeler. Gözlerinin altındaki mor lekelere rağmen Eli çok güzel görünüyordu. Tanrım, onu daha bir gece önce görmüştüm, eli elimde uyuyakalmıştım ve gecenin bir yarısı yüzü boynuma gömülmüş halde uyanmıştım ve şimdi yüzlerce mil uzaktaydık.

Havaalanından bulabildiğin her araçla kaçırıyorsun, ha? I

Seni özledim dememek için cevap verdim.

Cevabı neredeyse anında oldu: Göbek adımı bilen biri tarafından şoförlük yapılmasını tercih etmenin yanı sıra, Uber'ler pahalı ve ben işsizim

Çok sürmez, diye cevap yazdım.

Birkaç dakika boyunca cevap vermedi. Karanlık ve sessiz dairemde telefonuma bakıp onu bekledim.

Kusura bakma, babam sana selam söylemem için beni rahatsız etmeyi bırakmıyor. Ondan uzaklaşmak için kendimi misafir odasına kilitlemek zorunda kaldım.

Aylar önce babasının DM'sini düşündüm, neredeyse beni kıracak olan *özledim seni evlat*. Ama bu bir bağ gibi hissettirdi.

Ona selamımı söyle ve istediğin zaman seni rahatsız etmesini söyle, mesajın ilk kısmını ileteceğim,

kışkırtıcı

Güldüm, sonra metin balonu açılıp kaybolurken ve tekrar açılırken nefesimi tuttum.

Sonunda bir mesaj geldi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Seni özlüyorum, dedi ve ardından şimşek hızıyla, **bir arkadaş olarak**.

Seni özledim diye mesaj atabilmenin rahatlığı, ardından güvenli ama yetersiz eklentinin hayal kırıklığı, **aynı zamanda bir arkadaş olarak**, gözlerimi yakacak kadar güçlüydü. Onu mümkün olan her şekilde özliyordum ama en azından bunu bu şekilde söyleyebiliyordum. Bu, aynı anda içerlemiş olsam da minnettar olduğum bir sınırdı.

O zamandan beri iletişimi çok istikrarlı ve her sabah mesajını, en son tamamladığı yapbozun her resmini (**bunun ne kadar ateşli olduğunu biliyorum**, mesaj atıyor, **kendini tutmaya çalış**) veya vahşi doğada gördüğü bir Georgia plakasını (**seni buldum**) içime **çekiyorum**. Karşılığında ben de en aptalca, en sıradan şeyleri mesaj atıyorum. Sadece orada olduğunu bilmek istiyorum ve o her zaman orada. Geri dönene kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim - güvenebileceğim bir Eli. Hazır ve gayretli, bir bakıma benim gibi hissedenden bir Eli.

Sadece kalbimin istediği şekilde değil.

"Burası çok güzel görünüyor, Şeftali Çukuru," diyor Jamie, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Mobilyaların buraya geldiğinde, burası *gerçekten* senin olacak. Bitmiş ürünü görmek için geri gelmem gerekecek

elbette."

"Elbette," diye kabul ediyorum, pençe tokamı yırtık pırtık tişörtümün kenarından çıkarıyorum. Saçımı yukarı doğru kıvrıp tokayla sabitledikten sonra yerime bakıyorum. "Sıkıcı ya da boş gelir diye endişeleniyordum ama eşyalarım olmadan bile şimdiden tanıdık geliyor." Ellerimin üzerine yaslanıp ona bakıyorum. "İlk defa sadece bana ait olan bir yerde yaşıyorum. Bu çılgınca değil mi?"

Jamie'nin kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Açıkçası büyürken babamla yaşadım, sonra üniversitede çeşitli oda arkadaşlarım oldu. Sonra New York'ta Eli ile yaşıyordum." Adını ve anısını zar zor hatırlıyorum ve bu bir ilerleme gibi geliyor. Daha sıcak şeyler onun yerini aldı. "Ve sonra sen. Ama sen taşındıktan sonra bile burası *bizim evimiz* gibi hissettirdi, anlıyor musun?"

"Her zaman öyle olacak," diyor Jamie otoriteyle. "Ve şimdi burası senin olacak. Nasıl bir duygu?"

Derin bir nefes alıp etrafıma bakıyorum. "Doğru hissettiriyor. Sanki evim olacakmış gibi." "Sadece geri döneceğin başka bir evin olduğunu u n u t m a , " diyor,

Elimi tuttu.

Parmaklarını kendiminkilerle sıkıyorum. "Biliyorum."

Gözleri tekrar doluyor ve benimle aynı anıları tekrar yaşadığını görüyorum: Adam, Grace ve Blake ile eşyalarımı toplamak, bundan bir parti çıkarmak, birçok iniş çıkışıma tanıklık eden, Jamie ile arkadaşlığımı şu anki haline getiren mekana resmi bir veda etmek. Eli ile FaceTime bile yaptık ve telefonda sesini duyduğum her saniye için keşke yüz yüze duysaydım dedim.

Kendi kendime, onun kendi işleri olduğunu söyledim, gerçi o *işlerin* ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Kilit olduğunu söylediği işi kabul **etmedi - işe yaramadı**, sorduğumda mesaj attı, **ama sırada başka şeyler var - ve** başka türlü konudan kaçıyor. Birbirimizi sevmek dışında konuşmadığımız tek şey bu.

Ama Jamie, Adam, Grace ve Blake gibi ben de ona geri dönebileceğim, ev şeklinde bir yer. Beş yıl boyunca sahip olduğumuzdan çok daha iyi.

Ve eğer sekiz gün boyunca yaşadıklarımızdan daha kötüyse, bunu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

Ofisteki ilk günümde, WE MISSED YOU pankartı, Fresh Flours'tan lezzetli hamur işleri ve mimozalar için plastik şampanya kadehleriyle tamamlanan sürpriz bir hoş geldin kahvaltısıyla karşılandım.

Masama geldiğimde muhteşem, parlak yapraklı bir bitki duruyordu ve kaşlarımı çatarak toprağa saplanmış metal bir kartlıktan ağır kart stoğunu kopardım.

Kartı okurken kalbim hızlanıyor:

Çiçek göndermeyi düşündüm ama bir bitki sizin için daha uzun ömürlü olacaktır. Bitkiler hakkında hiçbir şey bilmediğimi unutmayın, bu yüzden eğer bu berbatsa, etkilenmiş gibi davranın, tamam mı?

Bu hafta ve sonraki her hafta iyi şanslar, Peach. Harika işler başaracaksın. Zaten öylesin.

*Sevgiler,
E*

Boğazımdaki düğümü çözmek için çok sayıda yavaş nefes almam gerekiyor. Her bir kelimeye, başkasının el yazısıyla yazılmış ama Eli tarafından dikte edilmiş o aşka odaklanıyorum. Blue Yonder'daki o geceden onun sesini duyuyorum, *seni seviyorum* cümlesinin ardından, en iyisinin bu olduğunu hatırlamakta zorlandığımda zihnimde yankılanan o sessizlik geliyor.

Ve en iyisi *de* bu. Bunu New York yerine Los Angeles'tan göndermesi de bunun bir kanıtı. Bunu gönderiyor olması *bile* bunun bir kanıtı.

Kartı bitkinin önünde tutup fotoğrafını çekiyorum, sonra da mesaj atıyorum: Onlarla olan geçmişimi bildiğin halde bana bir bitki alman ne kadar cesurca.

Fotoğrafıma bakana kadar kartın sağ alt köşesinde bir numara yazdığını fark etmedim: 212. Muhtemelen teslimatların kaydını tuttukları bir yöntemdir, ama titizlikle yazılmış bir kart için şaşırtıcı bir gözden kaçma.

Eli'nin cevabı ortaya çıkıyor: **Sana güveniyorum.**

Gülümsememi bastırarak yazıyorum, ona iyi bakacağım, söz veriyorum. Bunu yapmak zorunda değildin ama şu ana kadar günümün en güzel kısmı buydu (bunu Pazartesi sabahı 9'da mimoza içen bir kız söylüyor).

Beynim bundan sonra frene basıyor ama kalbim parmaklarımı hareket ettiriyor. Tek şey, muhtemelen ona her baktığımda seni özlememe neden olacak. Panikle, "Bir arkadaş olarak" diye ekliyorum.

Belki de asıl planım buydu, hemen cevap yazıyor.

Aman Tanrım. İntikam olarak ilk günün için sana büyük bir vurgun ya da başka bir şey yapacağımdan emin olabilirsin.

"Ooh," diyor iş arkadaşım Minh, hücrelerimizi ayıran bölmenin üzerinden fırlayarak, gözleri bitkime kilitlenmiş.

Telefonumu masanın üzerine koydum. "Bitki kıskançlığı mı yaşıyorsun?"

"Evet. Bu, karıma hakkında en bariz ipuçlarını verdiğim şu süslü yerden. Yine de bir şey çıkmadı." Başını eğiyor, uzun pembe saçları omzunun üzerinden kayıyor. "Ne muhteşem bir antoryum. Yapraklarının nasıl kalp şeklinde olduğunu görüyor musun?"

"Elbette," diyorum başparmağımı bir tanesinin kıvrımında gezdirerek. "Çok güzel," diye iç geçiriyor.

"Partnerinden mi?"

"Hayır." Gözlerimi kırıştırıyorum, göğsüm ağrıyor. "En iyi arkadaşlarımdan birinden."

Bunu yüksek sesle söylediğimde sadece Minh'i değil kendimi de kandırıyormuşum gibi hissediyorum. Birkaç dakika sonra telefonumu kontrol edip Eli'nin yanıtını gördüğümde ise bu his ikiye katlanıyor.

Seni özlemem için bana bir şey göndermene gerek yok Georgia. Zaten özlüyorum.

Sonraki birkaç hafta içinde bir düzen ortaya çıkıyor ve yavaş ama emin adımlarla yeni hayatım sadece benim hayatım haline geliyor.

Sevdiğim işin ritmine kapılıyorum, geceleri ve hafta sonlarını iş arkadaşlarımla gezilerle tamamlıyorum. Hatta lisedeki kros günlerime şüpheli bir saygı duruşu olarak tekrar koşmaya başladım ve Adam'a bir akşam Union Gölü'nde koşunun ortasında, daha çok *ölümün* ortasında gibi görünen bir fotoğrafımı gönderdim. Hemen bana FaceTime atıyor, otuz saniye boyunca gülmekten sessiz kalıyor ama sonrasında yirmi dakika boyunca telefonda kalıyor, kızmak ve cesaretlendirmek arasında gidip geliyor.

Buzdolabım için bir takvim alıyorum ve önümüzdeki birkaç ay boyunca dört gözle beklediğim her şeyi yazıyorum, buna Ekim sonunda doğum gününden sonraki hafta sonu gelecek olan babamın ziyareti de dahil. Bunu yazmak bile çılgınca imkansız geliyor, ama ona taşınacağımı söylemek için gittiğim gün bileti satın alışı izledim. Gururla gurur arasında gidip geldi. -"Tabii ki sana terfi verdiler, evlat, sen bir yıldızsın"-ve endişe-"Orada dikkatli olacaksın, değil mi? Sana biraz biber gazı sipariş edeyim"-kol mesafesinde olmayan bir kıza sahip olmanın lojistiğine inmeden önce-"Tatillerde evde olacak mısınız? En azından Noel'de? Şükran Günü'ne kadar çalışmam gerekecek."

Daha sonra, aldığım Vietnam yemeklerinin kutusunu açtık. Mutfağının etrafında dolaşp tabakları ve kapları alırken onu izledim. Babam uzun boylu ve fıçı göğüslüdür ve olduğundan birkaç yaş daha yaşlı görünür. Ama aynı koyu kahverengi saçlara ve mavi gözlere sahibiz, kaşlarımızda aynı kavis var ve kahkahalarımız aynı melodiye sahip. Benzerliğimize hiç dikkat etmemiştim ama o anda bunun için minnettar oldum. Bu bana onun da benim ait olduğum bir kişi olduğunu hatırlattı.

Belki de bu yüzden ağzımdan "Beni ziyarete gelmek ister misin?" diye kaçırdım.

Yemek çubukları elinde asılı bir şekilde bana baktı; ilk başta bunun izin almayı hayal edemediği için olduğunu düşündüm. Ama bir daire çizdiğinde

"Böyle sormak zorunda kaldığın için üzgünüm" dedi.

"Ne gibi?"

"Hayır diyeceğimi zaten biliyormuşsun gibi."

Bu tek an, ilişkimizi mükemmel bir kartpostala dönüştürmeyecek ama bir farkındalığın tohumunu ekti: İhtiyacım olan şeyleri isteyebilir ve cevabın beni şaşırtmasına izin verebilirim.

Ayrıca terapistimle tekrar iletişime geçtim.

İlk randevumuzda "Yeniden başlamaya karar vermenize ne sebep oldu?" diye sordu.

"Bir arkadaşımın ilham aldım," diyorum Eli'yi düşünerek. Her zaman onu düşünürüm. Dikkatimi pencerenin dışındaki alacakaranlık akşam gökyüzünden, artık tamamen döşenmiş olan oturma odama çeviriyorum. "Ve bahsettiğim gibi, bu hafta Seattle'a taşındım. Bu oldukça büyük bir hayat değişikliği ve tüm bunları değerlendirirken biraz rehberliğe ihtiyacım var."

Seanslarım haftalık, çünkü kısmen sağlık sigortam bunu karşılıyor -bu bir Amerikan mucizesi- ama aynı zamanda aylardır içimde çok fazla şey tuttuğum için. Bırakmak iyi hissettiriyor. Birkaç seanstan sonra ilk fark ettiğim şeylerden biri bu.

Uzun zamandır duygularımı saklıyordum ama Adam ve Jamie'ye, Eli'ye yaptığım itiraflar, hatta babama karşı savunmasız olmam bile bu isteğimi kırdı. Listelerimden saptığımda, kolay olmayan şeyler istediğimde, dağınık olduğumda ve insanlar bunu kabul ettiğinde hayatımın nasıl geliştiğinin örneklerini görüyorum.

Terapistime bundan bahsettiğimde çok etkilendi.

"Senin için bu keşfi seviyorum Georgia." İçimdeki insanları memnun eden kişi şarkı söylüyor. Hiçbir terapi, övgünün üzerimde yarattığı boğucu etkiyi tamamen ortadan kaldıramaz. "Kendini zorlamaya devam etmen için seni cesaretlendirmek istiyorum. Bunu küçük yollarla yapmaya devam et, çünkü bu duygusal kası geliştirmek inanılmaz derecede önemli, ancak daha yüksek riskli durumlarda da buna açık ol. İhtiyacınız olan cevabı alamama riskinin yüksek olduğunu bilerek babanızla bu konuda harika bir iş çıkardınız. Buna devam et, tamam mı? Ve bunu her yaptığında ne kadar rahat nefes alabildiğini fark et."

"Yapacağım," diyorum. "Ama lanet olsun, sonrasında bile korkutucu." "Ah, ama kendine güvenmeyi böyle öğreniyorsun."

Onun sözleri, Blue Yonder'daki son gecemizde Seattle'a gitmekten korktuğumu itiraf ettiğimde Eli'nin bana söylediklerine o kadar benziyor ki: *Bazen korkmanın daha anlamlı olduğunu düşünüyorum. Riskleri biliyorsunuz, ama kendinize güvenmek her şeyin üstünde yer alıyor.* Neredeyse bir önseziye geri dönüp bakmak ve yerine getirdiğimden emin olmam gereken bir söze ileriye bakmak gibi geliyor. Kendimi işime adıyorum.

Bazen eve geldiğimde, kulaklıklarımı çıkarmadan önce tüm ışıkları açıp televizyonu açmıyorum, çünkü Jamie ya da Adam'la sohbet etmekle çok meşgulüm ya da yanımda arkadaşlarım var ya da sadece sessizlik beni rahatsız etmiyor. Bazen de dairemdeki tüm yaşam belirtilerini söndürdükten sonra bile müziğimi açıyorum. Duygularıma kapandığım zamanlar oluyor ama çoğu zaman kendimi, sonunda ağlamak zorunda kalsam bile onları hissetmenin normal olduğuna inandırabiliyorum. Genellikle sonrasında bir arınma koşusuna çıkarım.

Bazen kendimi yalnız hissediyorum. Tavana bakıp farların yansımasının tavanımdan geçişini izlediğim, *New Girl*'ün gece arkadaşım ve uyumamın tek yolu olduğu geceler oluyor. Kendime bunun bir gerileme olmadığını hatırlatıyorum. Normal ve iyi olduğunu. Buna inanmaya başlıyorum. Bazen o anlarda Jamie'yi arıyorum. Bazen Eli'ye mesaj atıyorum ve karşılıklı konuşmalarımız beni kendime getiriyor. Bazen tek başıma hallediyorum.

Bazen de tamamen karmaşık olmayan bir şekilde mutlu oluyorum. Tam olarak şu anda bulunduğum yerde olmam gerektiğini hissettiğim anlar oluyor - bulduğum koşu kulübüyle Union Gölü boyunca koşmak veya şehri kendi başıma keşfetmek ya da Minh ve diğer arkadaşlarımla maceralar yaşamak. Kendimi insanların bana yer açtığı ceplere sığdırmak yerine, bana ait bir alan inşa ediyorum. Kendimin gerildiğini hissedebiliyorum, bu gerekli ve güzel bir acı.

Ve o zamanlar, en mutlu olduğum zamanlar, Eli'yi en çok özlediğim zamanlardır. Başka bir yeni şehirde de mutlu olduğum zamanlar oldu.

Eli ile New York'ta geçirdiğimiz zor zamanları hiç düşünmek istemedim, ama iyi anıları daha da bastırdım, çünkü onlar daha çok acı veriyordu. Şimdi o anılar bir dalga olana kadar parçalar halinde bana geliyor.

İşe başlamadan önceki ilk birkaç haftayı ve şehri daha fazla bizim kılmanın yollarını aradığımız birkaç ay sonrasını düşünüyorum. Riverside Park'taki dolambaçlı yürüyüşlerimizi düşünüyorum. Adı açıklanamaz bir şekilde Jake's Dilemma olan mahalle barımızda içtiğimiz ucuz içkileri. Bulmaca-film karışımı geceler. Eli'nin hafta sonları sabah erkenden aldığı simit ve kahveler. Yatağa girer, beni yataktan kalkacak kadar uyandırana kadar boynumdan, yanaklarımdan öperdi.

Komşumuz gitar çalarken beni nasıl kollarına çektiğini düşünüyorum; müzik onun oturma odasının penceresinden bizimkine doğru süzülür, dört kat altımızdaki trafiğin sesine karışırdı. Dans etmek, aşık olmak için mükemmel bir film müziği idi.

Birlikte yaptığımız gündelik şeyleri hatırlıyorum - Ali yemek yaparken doğrama becerilerimin ne kadar kötü olduğu konusunda benimle dalga geçiyordu, reality flört programlarını izliyor ve hangi yarışmacıların en dengesiz olduğunu tartışıyorduk. Alışkanlıklarımızı birleştirmenin küçük, güzel sıkıntılarını çözmek. Birlikte çamaşır katlamak bile içimi ısıtan bir anı, belki de Eli'nin beni yatağa atıp kıyafetlerimi çıkarmasıyla sık sık kesintiye uğradığı içindir.

"Kötü haber, bunların hemen yıkanması gerekiyor," derdi, gözleri mizah ve sıcaklıkla yanardı.

"Vay canına, çamaşır konusunda çok titizsin," diye cevap verirdim, ciddiymiş gibi davranarak. "Bu konuda daha ciddi olamazdım."

Yerdeki yığını göstererek, "O zaman işe koyulsam iyi olur," derdim. Bunun için geniş, hınzır bir sırıtış alırdım. "Bunu planlıyorum."

"Çamaşırlarla birlikte. Çok ciddi olduğu için."

"Üzgünüm, Şeftali," diye fısıldardı, üzerime sürünerek. "Daha ciddi olduğum bir şey var."

"Bu da ne?" Cevabını zaten bildiğim halde sorardım. Bana göstermişti. Ama yine de söylerdi, gülümsemesi ağzımı okşardı. "Sen."

Eli'ye Pike Place Market'in, Kerry Park'tan şehir manzarasının, Bainbridge Adası'ndaki günümün fotoğraflarını gönderirken yavaş yavaş farkına varıyorum. "**Şuna bak**" diye mesaj atıyorum ama aslında "**Bunu hatırlıyor musun?**" diyorum. O da her zaman kendi "**Evet**" versiyonuyla cevap veriyor. **Hatırlıyorum**. Bu kelimeler eskiden acıyordu, hala da acıtıyor, ama bu özel bir şeye sahip olmanın acısı.

Doğum günümünden bir gün önce, Washington Park Arboretum'dayken, her şey yerine oturdu: Seattle'ı keşfetmeyi seviyorum çünkü burası benim olacak ve köklerimi derinlere salmak istiyorum. Ama aynı zamanda keşfetmeyi seviyorum çünkü daha önceki mutluluğuma bağlı ve Eli ile bu bağlantıyı arzuluyorum. O eski anılar bu yeni anılarla sarmaş dolaş oluyor ve hepsi zaman içinde birbirine bağlanmış gibi hissettiriyor. Hiç bitmeyen bir döngü.

Belki de bu yüzden o gece Converse kutusunu oturma odasının zemininde önümde buluyorum. Eli'nin yazlık komodinin üzerine bıraktığı kağıt yüzüğü parmağımda çeviriyor, daireler ve zaman hakkında düşünüyorum. Sonsuz şekilli şeyleri. Gözlerim kutunun içine yerleştirilmiş neon ışıkları yakalarken Blue Yonder'da birlikte geçirdiğimiz haftayı düşünüyorum. Ondan önceki beş yılı ve kendimizi birbirimizden çok uzağa ittiğimiz için o zamandan burada dokunulacak somut bir şey kalmadığını düşünüyorum. New York'u ve ondan önce Ali'nin bana verdiği tüm yılları ve yüzükleri düşünüyorum. Eski olanlar kırılğan görünüyor ama hala oradalar. Kusurlu bir şekle sahipler, bazıları dikiş yerlerinden yıpranıyor ama parmak uçlarımin altında sapasağlam duruyorlar.

Geçtiğimiz yedi haftayı ve onu gerçekten *görmeyi* ne kadar çok istediğimi düşünüyorum. Ona dokunmayı, nasıl hissettiğini hatırlamayı, sesinin tenime değen zımpara dokusunda yuvarlanmayı. Beni sevdiğini söylerken onu dinlemek.

Telefonuma bakıyorum. Ekran karanlık ve Eli iki gün önce mesaj atıp doğum günüm için ne planladığımı sorduğundan beri öyle.

Arkadaşlarla akşam yemeği, ama akşam yemeği olduğu için çok süslü bir şey değil.

Pazartesi, cevap yazdım.

İçinde bir dolarlık mum olan kek yok mu?

Mesajına baktım, kalbim ağırlaşmıştı ve göğsümde çarpıyordu. Bu, tarihimizdeki önemli bir dönüm noktasına açık bir itmeydi ve zihnimde onun ilk *seni seviyorum*'unu duydum. Tekrar duymak istedim. Buna çok açtım. Şarabımdan bir yudum alırken hala midemdeki hırıltıyı hissedebiliyorum.

Söylediklerini kabul eden ve bizi tehlikeli bir alana sürüklemeyecek bir cevap yazmam en az beş dakikamı aldı. Sessizliği doldurmaya çalışmadı; sadece bekledi, o anının aramızda asılı kalmasına izin verdi.

Sonunda yazdım, **eminim ki bu markalıdır. Başka kimse cesaret edebilirdi.**

Haklısın, dava açacağım, mesajı saniyeler sonra geldi.

Ona onu özlediğimi söylemek istedim, sonunda *bir arkadaş olarak* değil. Sadece bunu. Onu özledim, çünkü özlüyorum. *Hâlâ özlüyorum.* Bu kelimeyi onun sesinde ve benimkindede duyuyorum, başka bir iç içe geçme.

Onun yerine "Bir tane olsa fena olmazdı" yazdım.

Cevabı hemen geldi, sanki beni bekliyormuş gibiydi. **Doğum günü dileğin bu mu?**

Evet. Başparmaklarım harflerin üzerinde geziniyor, tam olarak dokunmuyordu.

Mum yüzüme gelmeden dilek tutmuş sayılmam Mora, diye cevap **verdim** sonunda.

Tek yazdığı **not edildi** ve o zamandan beri kalbim durmadı.

Pek çok açıdan çok yol kat ettim. Bunu *hissedebiliyorum.* Ama yine de Eli'ye karşı hissettiklerimden korkuyorum. Buradaki hayatım güzel, mutluluğum uzun zamandır olmadığı kadar dokunulabilir. Ama Eli'yi özleme şeklim de onunla birlikte büyüyor. Blue Yonder'daki son gecemizde ona son beş yıldır olduğu gibi onu özlemek istemediğimi söyledim. Bu arkadaşlığın özlemi bu kadar yoğun hissetmemi engelleyeceğini, çünkü en azından bir şekilde ona sahip olacağımı düşünmüştüm. Öyle de oldu.

Ama bir şekilde, yine de yeterli değil. Bu aslında hissetmeme izin verdiğim dağınık bir duygu. Keşke onunla ne *yapacağımı* bilseydim.

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle kadehimi yere bıraktım ve kâğıt halkayı çıkarıp dikkatlice yere koydum. Sonra telefonumu elime alıp

son mesajını okuyabilmek için Eli'la olan mesajlaşmalarına bakabilirim.

Önümüzdeki birkaç gün çok yoğun, ama doğum gününde seninle mutlaka konuşacağım, tamam mı?

İşle ilgili olup olmadığını sormamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden tek yazdığım cevap "Elbette, iyi şanslar!" oldu.

Ama mesaj baloncuğunun içinde hiç göndermediğim bir "Seni Özlüyorum" var.

"Seni özledim," diyorum telefonuma, hoparlörü ağzıma gelecek şekilde eğerek. Daha yüksek sesle ekliyorum: "Seni özlüyorum, sana aşığım ve dürüst olmak gerekirse seninle arkadaş olmaktan nefret ediyorum. Berbat bir şey."

Karanlık ve sessiz kalıyor ve iç çekerek bir kenara atıp bacaklarımı düzeltiyorum.

Ama sanırım evren bir süredir başıma bir felaket gelmediğine karar verdi ve bu süreçte şarap kadehimin sapını tekmeledim.

"Kahretsin," diye soluyarak ona doğru hamle yapıyorum. Her yere dağılmadan önce yakalıyorum, ama bir şarap tsunamisi dalgası dudağın üzerinden akıyor ve doğrudan kağıt halkanın üzerine sıcıyor. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Üst katman şeffaflaşmaya başlıyor ve ben de aptalca bir şekilde gözyaşlarıma hâkim olamayıp pisliği temizlemek için dekoratif Target atkıma uzanıyorum. Sadece kağıttan bir yüzük ama Eli'nin bana verdiği son yüzüktü ve şimdi muhtemelen onu mahvettim-

Parlak pembeye karşı siyah bir çizgi düşüncelerimi durduruyor. Bu bir el yazısı. Daha doğrusu Eli'nin. 211 rakamı ve ardından bir nokta yazılmış. Ondan sonra yarım bir kelimeye benzeyen bir şey var, ama onu çıkaramıyorum.

Halsiz beynimin bunu anlaması bir saniye sürüyor ama sonra sert ve hızlı bir şekilde fark ediyorum.

Eli, Blue Yonder'daki son sabahımızda bana verdiği kağıt yüzüğün içine bir şeyler yazmış.

Otuz Dördüncü Bölüm

Titreyen parmaklarımın bulanıklığında kâğıdı yavaşça soymaya başlıyorum. Ne yazdığını görmek için yanıp tutuşmasaydım, Eli'nin büyük bir özenle bir araya getirdiği bir şeyi mahvettiğim için kendimi kötü hissederdim.

Aciliyetim ödüllendiriliyor; saniyeler sonra açıyorum ve kalbim duruyor. Karmaşık halkayı oluşturan iki Post-it notun üzerine titizlikle küçük blok el yazısıyla yazılmış bir liste.

207.

Çünkü baskı altında panikliyorsunuz ama yine de sihir yapıyorsunuz.

208.

Çünkü bu hafta hiç gerek yokken beni içeri aldın.

209.

Buna bağlı olarak, korkunuz sayesinde cesursunuz ve bunun farkında bile değilsiniz.

210.

Bekarlığa veda partisi ve 57 flaman yüzünden. Ayrıca, o kırmızı mayo, lanet olsun.

211.

Çünkü bu sabah veda etmemi istemiyorsun. Bizim için asla veda olmadığını henüz bilmiyorsun. Ama bileceksin, söz veriyorum.

Tekrar okuduğumda kelimeler bulanıklaşıyor, beynim bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Bir liste, evet, ama neyin listesi? Ve geri kalanı nerede?

Gözlerim Converse kutusuna kayıyor. Diğer kağıt halkalar.

Uzun bir süre nefes alamadan ona baktım. Ama sonra menteşeli kapağı açıp bulabildiğim ilk sağlam yüzüğü kapıyorum. Pipet ambalajları onu yıllar önce ele verirdi, bu yüzden onun yerine yıpranmış bir sakız ambalajı yüzüğünü açıyorum.

Yeterince eminim, içinde yazı var:

22.

Çünkü bir şeyin komik olduğunu düşündüğünüzde ilk baktığınız kişi benim.

23.

Çünkü evden çıkmamız gerektiğinde benimle ve kız kardeşlerimle parkta buluşuyorsun ve o boktan plastik kaydıraktan her kayışta çığlık atıyorsun.

onları güldürmek için kıcını sallarsın.

24.

Çünkü yaptığım kahve berbat ama sen yine de seviyorsun. Bence senin damak tadın kusurlu.

Boğuk bir kahkaha atarak bileğimin arkasını ağzıma bastırıyorum, paketleri bir kenara atıp başka bir yüzük alıyorum.

76.

Çünkü dün BY'ye geldiğimde beni gördüğün için o kadar heyecanlandın ki garaj yolunda çok hızlı koştun ve bir şeyler yedin.

77.

Çünkü seni içeri taşımama izin verdin. Bütün yaz boynumdaki nefesini düşüneceğim.

78.

Çünkü Julia'nın getirdiği karikatür yara bantları seni güldürdü, sonra dişlerindeki kiri sildiğimde daha çok güldün. Bu halinle bile çok güzelsin. Özellikle de bu halinle.

79.

Yine, çünkü beni gördüğün için çok heyecanlıydın. Kahretsin, sana çok aşığım.

Ve bir tane daha.

184.

Çünkü dün gece saat 3'te yatağa geldiğimde uyuyordun ama bana doğru döndün ve sana sarılmama izin verdin. Sanki sarılmayalı haftalar olmuş gibi.

185.

Çünkü Everything but the Bagel baharatına karşı sağlıksız bir takıntın var. Süzme peynirde mi?! Cidden mi?

186.

Çünkü kahvem hala berbat ama bu sabah sana bir fincan yaptığımda yüzün aydınlandı.

187.

Çünkü bana gülümsedin. Bir saniyeliğine mutlu göründün. Kendimi bu endişeden kurtaramıyorum, Peach. Bunu ortadan kaldıran tek şey iş. Ama daha da kötüleştiren şey de o. Bunu sana neden söyleyemiyorum?

Listenin amacı netleştikçe her birini okuyarak daha fazla ayırıyorum. Her maddeden önce üç sessiz kelime var: *Seni seviyorum*.

146.

Çünkü artık aynı adresi paylaşıyoruz.

1.

Çünkü kimsenin sana Peach demesine izin vermezken benim dememe izin veriyorsun.

54.

Çünkü paralel park etmeye çalışmak seni çok sinirlendiriyor ve sonra ben devraldığım da ve hızlı yaptığım da daha da sinirleniyorsun.

32.

Çünkü mağazada her gördüğünde bana bir puzzle alıyorsun. Sana onlarla beş ömür boyu iyi olduğumu söyleyecek yüreğim yok.

123.

Çünkü havaalanı atıştırmalıklarına inanmıyormuş gibi davranıyorsun, ama sana sabah 7'de Naneli Pattie aldığım da çok hoşuna gitmişti. Kendine yalan söylemeyi bırak, Peach.

47.

Çünkü Heather Russo'nun bana aşık olduğunu söylediğimde kendini çok beğenmiştin. Senin küçük kalbini seviyorum. Sana ait olduğumu biliyorsun ama nasıl olduğunu bilmiyorsun.

89.

Çünkü sana Cal Poly'ye geleceğimi söylediğimde çok mutlu görünüyordun.

151.

Çünkü köşedeki bakkal senin adını ve doğum gününü biliyor ve bana sadece "Georgia'nın erkek arkadaşı" diyor. Aileyi her yerde bulabilirsin.

111.

Çünkü beni sevdiğini söyledin.

164.

Çünkü metroya bindiğimizde raylara tutunmak yerine bana yaslanıyorsun. Başka türlü bana hiç yaslanmıyorsun. Uzun metro yolculuklarına neden aldırmadığımı merak ediyorsun.

Bazılarında dil değişiyor ve bunların en zor zamanlarımızda olduğunun farkındayım.

182.

Beni Rory ile yemeğe davet etmediğin halde. Çalışacağımı düşündüğünü biliyorum ama sormadın bile. Evde olduğumu fark ettiğinde bana yemek getirdiğin için seni seviyorum.

191.

Öyle olmadığı halde "sorun yok" desen de. Beni ittiğini görsem de ve sana nasıl ulaşacağımı bilmesem de. Ya da bunu hak edip etmediğimi.

198.

Bazen seni sevmek acı verse de.

199.

Seni mutlu edemesem bile.

Çözülen her bir halkayı okurken ve onlarla birlikte çözülürken gözyaşlarım serbestçe dökülüyor. Yer kağıtla doluyor. Dağınıklık var ve ben daha da büyütüyorum. Onları yayıyorum, sonra sıraya diziyorum, keskin kırıksıklıklar ve yumuşak buruşukluklarda, taze ve lekeli mürekkepte zamanın geçişini alıyorum. Eli'nin el yazısında duyguların gelgitlerini ve akışını görüyorum - bazen çok dikkatli. Bazen kesik kesik, her satır kararsızca kıvrılıyor.

Burada on üç yıllık bir aşk var. Beş yıllık yokluğumuzda bile bunu görebiliyorum.

Eli'nin gönderdiği antoryuma iliştilmiş numaralı kartı hatırlayınca numaranın 211'de bitmediğini, hayır, 212 olduğunu anlıyorum. *Harika işler başaracaksın*, dedi. *Zaten öylesin*. "Seni seviyorum" dediğini duydum.

Orada, kabul etmek istemesem bile, ve şimdi duyuyorum. İki yüz on iki kez kağıt üzerinde, yüzlercesi de sesli olarak. Bazıları hiç söylenmedi.

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıp listenin çizdiği dolambaçlı yola bakıyorum. Ben bir liste kızıyım, bu yüzden düşüncelerin amaca yönelik organizasyonunu tanıyorum. Ama daha önce hiç böyle bir liste görmemiştim -düşünceleri ya da duyguları bölümlere ayırmak için değil. Onları özgür bırakmak için.

Gözlerim en son açılan yüzüğü buluyor.

208.

Çünkü bu hafta hiç gerek yokken beni içeri aldın.

209.

Buna bağlı olarak, korkunuz sayesinde cesursunuz ve bunun farkında bile değilsiniz.

İçimde bir şeyler çatırdıyor. Belki hayatımın başka yerlerinde cesur davrandım ama Eli konusunda değil. Kendimi güvende tuttum çünkü onu korumak için bunun gerekli olduğunu düşündüm. Ancak bu liste, çok fazla değişim, kargaşa ve ayrı büyüme yoluyla en iyi ve en kötü halimizi gösteriyor. Hiç değişmeyen tek şey onun beni sevmesi.

Ve benim onu sevmem. Bu bizim bağımız, asla sürüklenmemize izin vermeyen şey.

Çok uzak.

Bende sevdiği pek çok şeyin kolay olmadığının da farkındayım.

Eli'in en sevdiğim yönünü düşünmeme neden oluyor. Mükemmel şeyler değil, *gerçek* şeyler. Dağınık şeyler, Blue Yonder'daki haftamız boyunca her şeyini görmeme izin vermesi, son on üç yıldır onu görmeme izin vermesi. Kusurlu, evet, ama gerçek. Bu kadar kapsamlı bir liste hazırlayamam ama benim için hazırladığı liste başlı başına bir Eli Mora kapsülü, onu zaman içinde sevmemin tüm nedenlerini ortaya koymamın bir yolu.

Onu seviyorum çünkü en zor zamanlarda bile güzel anlar buluyor. Sevdiği şeylere ve insanlara olan kararlılığı ve bağlılığı nedeniyle. Çünkü o gerçekten sinir bozucu derecede yetenekli bir paralel parkçı.

Çünkü her şeye gösterdiği özveriyle kaygılarını bastırmaya çalışıyor. Berbat kahvesi, sessiz ağzı ve bir şey onu rahatsız ettiğinde ya da kafasını karıştırdığında kaşlarının arasında oluşan o kırıksıklık yüzünden. Havaalanı atıştırmalıklarına olan sarsılmaz inancı ve küçük tatlı bulmaca bağımlılığı yüzünden. Çünkü yanında kalmasını istediği insanlara lakap takar. Çünkü en önemli anlarda otoriterdir.

Çünkü en dağınık olduğu zaman, onda kendimi görüyorum.

Birinin size en savunmasız ve hassas, en az cilalanmış parçalarını gösterecek kadar güvenmesi bir ayrıcalıktır. Sabah ilk iş olarak, panik atağın ortasında, ağladıktan hemen sonra onları görmenize izin vermek bir güven gösterisidir. Berbat bir kavgadan sonra size titrek bir gülümseme vermek. Kalpleri ellerinde size tekrar tekrar geri dönmek.

Eli tüm haftayı Blue Yonder'da bana gerçek, dürüst ve dağınık olmak istediğini söyleyerek ve göstererek geçirdi. Bu liste de bana aynı şeyi söylüyor: Beni bütünüyle sevmek istiyor. Ona izin vermeliyim. Sevmeyi hak ettiğim yol bu değil mi -tam, dağınık, kusurlu? Kendimi bu şekilde sevmeyi hak etmiyor muyum?

Eli'nin de hak ettiği bu değil mi?

Tüm bu şeyler olabiliriz - iyi, kötü, kolay ve muhtaç, sonsuz bir döngüde iyi ya da değil - ve diğerinin kalacağına güvenebiliriz. Koşullarımız dağınık, ama hayat da öyle. Bu birbirimizi sevmeyeceğimiz anlamına gelmez. Zaten seviyoruz.

Eli'nin Adam ve Grace'in düğün sabahı, sakladığı şeyleri artık söylemeyeceğini söylediğinde neler hissetmiş olabileceğini birden anladım. Ona söyleyecek çok şeyim var. Her şeyi söylemek istiyorum. İlk şey *seni seviyorum* olacak. Son şey de öyle.

"Telefon," diye nefes alıyorum, onu ararken ellerimin etrafında bir kâğıt fırtınası dönüyor.

Zil sesim arkamda çınlıyor ve dönerek, tüm bunlar olurken bir ara kanepenin altına doğru kaymış olan telefonuma doğru sürünüyorum. Tanrım, umarım Eli'dir.

Adam'ın adını gördüğümde sönüyorum ama yine de cevap vermek için kaydırıyorum. "Oh, hey."

"Vay canına," diyor, "daha önce hiç bu kadar ezici bir karşılama almamıştım, teşekkürler."

"Üzgünüm, ben-" Etrafıma bakındım, bunalmıştım. "Açıklamaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum aslında."

"Sen... istiyor musun?"

"Belki sonra." Tanrım, hiç mantıklı konuşmuyorum ama Eli'la konuşmam gerek. "Dinle-"

"Evde misin?"

Durup dururken sorduğu soruya ve ses tonuna kaşlarımı çatıyorum. Sanırım esintili olmayı hedefliyor, ama Adam bir karahindibanın tüylerini bile üfleyemez. "Evet, evdeyim ama-"

"Daha da önemlisi, sen iyi misin?" diye araya giriyor, sesi artık babalık kaygısı olarak adlandırdığım şeye dönüşüyor. Nisan ayında bebek gelmeden önce hepimiz üzerinde deneyler yapıyordu. "Sesin-"

Şimdi bölme sırası bende. "Yemin ederim eğer *vahşi* dersen, Adam-"

"Akılsız dememi mi tercih edersin? Çünkü o zaman iki." Alnımı kanepeye yaslayarak inliyorum. "İyi misin, ciddi?"

Yıkılmış oturma odama bakıyorum, gözlerim Eli'nin benim için yazdığı tüm kelimelere, zaman içinde yazıya dökülmüş küçük beyanlara takılıyor. Çok fazla sessiz bağlılık.

"Adam," diye fısıldıyorum.

"Georgia," diye ihtiyatla cevap veriyor. "Eli'ye aşığım."

Uzun bir duraklama oldu. Sonra sakince, "Evet, biliyorum," diyor.

"Biliyorsun," diye yankıladım.

"Biliyorum."

"Sanki *biliyorsun* da."

"Oh, biliyorum," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

İnledim. "Lütfen daha fazla ve farklı kelimeler kullanın ve ayrıca bu konuda neden bu kadar rahat olduğunuzu söyleyin."

"Çünkü bu konuda rahatım," diyor. "Dinle, düğünden önce çok heyecanlandığımı biliyorum ama bunun başlıca nedeni Nick ve Miriam'ın düğününde ikinizin çok garip görünmenizdi ve ben de sizi garip bir duruma sokmak istemedim. Ayrıca lanet olayına kafayı takmıştım."

"Küçük bir ayrıntı."

Bunu görmezden geliyor. "Ama sonra siz ikiniz yardım etmek için Blue Yonder'a gitmeye gönüllü oldunuz ve dürüst olmak gerekirse..." Sözünü kesiyor. "Bilmiyorum, bana her şeyin yolunda olduğunu söylemiştin -her zamankinden daha iyi, sanırım tam olarak böyle demiştin-"

"Bu gerçek olmaktan çok bir önseziydi," diye itiraf ediyorum.

"Doğru," diyor gülerek, sonra sesi düşünceli bir hal alıyor. "Eli'yle aranızın iyi olmadığını bilmiyordum, çünkü ikiniz de inatçı hıyarlar bunu asla kabul etmezsiniz, ama bu duygudan kurtulamıyordum. Ve birlikte yukarı çıkmanıza izin vermenin bir hata mı yoksa ikinizin başına gelen en iyi şey mi olacağını bilmiyordum ama bunu çözeceğinize güveniyordum."

Sesi ne kadar içten geliyor diye boğazım düğümleniyor. Ne kadar sakın ve kendinden emin.

"Bunu sana hiç söylemedim ama Grace beni destekleyebilir çünkü yıllar boyunca onunla bu konu hakkında konuştum," diye devam ediyor Adam.

"Sık sık," diye sesleniyor Grace arka plandan.

"Birbirinize geri dönmenin yolunu bulacağınıza dair içimde hep bir his vardı. Bazen işleri hızlandırmak için zorlamak ve karışmak istedim ama Grace bana hatırlattı-"

"Sık sık," diye tekrarlıyor.

"-eğer bu noktaya geleceksen, bunu *sen* istediğin için olmalıydı, ben araya girdiğim için değil. Her zaman olduğu gibi zeki ve haklıydı." Adam'ın sesi yumuşar. "Ve sen de birbirinize geri dönmenin yolunu bulmak istiyordun George, yani bu açıdan ben de haklıydım."

Şok olmuş bir kahkaha attım.

"FaceTime görüşmelerimizde vibing yaparken bunun olduğunu gördüm ve sonra oraya vardığımızda gerçekten çok açıktı - bekarlığa veda partisi, düğün felaketlerinin karmaşası boyunca birbirinize yaslanma şekliniz, afterparty sırasında ikinizin de nasıl kaybolduğu ve gecenin geri kalanında kimsenin sizi bir daha görmediği."

Son kısmı sinsice söylüyor ama ben pek dikkat etmiyorum. Eli'yi otel odamda bulduğunda, sinir krizimin ortasında banyoya girdiğinde ve beni Eli'nin kollarında gördüğünde ne kadar şaşırmadığını hatırlıyorum. Resepsiyonda Eli'yle birlikte dans ederken Eli'nin omzunun üzerinden göz göze geldiğimizde. Kendi dünyasında olduğunu, her şeyi bir araya getiremeyecek kadar mutlu olduğunu düşünmüştüm ama o her şeyi görmüştü.

Bu gelişmeden endişe duyması beni durdurmazdı, ama şimdi onun kararlılığını ve umudunu duymanın beni rahatlattığını inkar edemem.

"Vay be, tamam, demek gerçekten biliyorsun."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Ve bilmenizi isterim ki ikinizi de çok destekliyorum. Her zaman da öyle oldu. Konuşman sırasında bana en çok takılan şeylerden biri, Grace'le benim inişli çıkışlı bir hayat sürdürüğümüzden ve bu süreçte birbirimizi sevdiğimizden bahsetmen oldu. Bence sen ve Eli bunu farkına bile varmadan yaptınız ama şimdi bunu birlikte yapacaksınız."

"*Lanet* olsun sana," diyorum sesim titreyerek.

"İntikam, bebeğim," diye bağıyor.

Eşofmanımın koluyla yüzümü siliyorum. "Berbat haldeyim." Bunu söyler söylemez, *keşke Eli bunu görebilseydi* diye düşünüyorum.

Hattın diğer ucundan, bir mesaj geliyormuş gibi bir ding sesi duyulur. Adam sessizce gülüyor. "Hey, George."

"Hmm?"

"Geç olduğunu biliyorum," diyor, "ama sanırım bir ziyaretçiniz olacak."

Mutfak duvarındaki saate kaşlarımı çatıyorum. Neredeyse on olmuş. "Ne yapıyorsun

."

Bir vuruş var. Yumuşak ve sabırlı bir ses. Beynim yetişmeden vücudum onu tanıyor ve aniden ayakta durup ön kapıma bakıyorum. Kalbim boğazımda. Ayaklarımın dibinde. Ait olduğu kişiye doğru yol alıyor.

"Adam," diye fısıldıyorum, yanağımdan aşağı sıcak bir gözyaşı süzülüyor.

"Seni seviyorum dostum," diyor, sesi biraz kalın. "Ona selamımı söyle, tamam mı?"

Sanırım "tamam" diyorum ve belki de "hoşça kal" diyorum ama sonra kapıdayım, kilidi açıyorum. Fırlatıp açıyorum.

Eli ayaklarının dibinde bir bavul ve elinde bir fırın kutusuyla orada duruyor. O kadar güzel ki, yüz ifadesi gergin ve kendinden emin bir karışım, tek kelime edemiyorum.

Ama Eli beni yakaladı. Yaklaşıyor ve "Hey, Peach." dediğinde bakışlarımızın kilitlenmesini göğsümde hissediyorum. Doğum günün kutlu olsun."

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Beş

Kendimi ona doğru çılgınca fırlattığımı fark edemeden Eli'nin kollarındayım. Bir sallanma ve gülerek "Oof" demeye kabul etti.

"Burada ne yapıyorsun?" Boynuna doğru soruyorum.

Kolları bana dolanıyor, biri belime, diğeri sırtıma. Kalplerimiz birbirine çarpıyor.

"Size ticari markalı cupcake ile bir dolarlık mağaza mumu kombinasyonunu sunmaya geldim," diyor, "çünkü başka kimse bu deneyimi sunamaz."

Onu içime çekerek geri çekiliyorum. Vay canına, bu adamı seviyorum. "Henüz doğum günüm değil."

Eli gülümsüyor, gözleri ona çarpmayan her yerimde geziniyor. "Aşağı yukarı bir saat elli yedi dakika sonra. Bunu sana dileyen ilk kişi olmama riskini almak istemedim."

"Tek sebep bu mu?"

"Evet." Elini çeneme doğru kavislendiriyor, başparmağı yanağımın yüksek düzleminde oynuyor. "Ben şimdi gidiyorum, sana iyi şanslar."

Gülüyorum, hâlâ burada olduğu için şaşkınım. "Eli."

"Georgia, hadi." Sesi sakinleşiyor, gözleri sıcak ve mutlu. "Kek bir paravan. Buradayım çünkü seni seviyorum."

Son otuz dakika o kadar gerçeküstüydü ki, ama bu an -Eli'nin karşımda durması, benimle alay etmesi ve beni tam da böyle görmesini dilediğimde beni sevmesi- her şeyi sağlamlaştırdı.

Gözyaşlarına boğuldum.

Eli'nin yüzü düşüyor ve beni yere bırakıp, kek kutusunu çantasının üstüne koymadan önce beni fuayeye götürüyor. Kapı arkasından kapanıyor.

"Georgia," diye mırıldanıyor ve adımı o kadar özenle söylüyor ki bu beni daha çok ağlatıyor. Tekrar deniyor, sessiz bir "Şeftali". Başka birinin aşk ya da ev diyeceği şekilde söylüyor. "Neyin var?"

"Sana aşığım," diye mırıldandım.

Gözleri en sıcak renklerden oluşan bir yıldız patlamasına dönüşüyor; zengin kahverengi, bal, altın. "Bu kötü bir şey mi?"

Titreyerek derin bir nefes alıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Hayır, ama bütün günü -aslında son yedi haftayı- burada olmanı dileyerek ve arkadaşın olmaktan ne kadar nefret ettiğimi düşünerek geçirdim ve sonra Adam beni arayıp kapıda birinin olduğunu söyledi-" Eli'a dönüyorum. O benim alanımda. Kot pantolon, kolyesi yakasının altına sevgiyle sıkıştırılmış gri bir kazak ve eski Converse'lerini giymiş. Saçları dağınık, hâlâ çok uzun, kirli sakalları yeniden uzamış. Burada, benim *evimde*. İçinde çok iyi görünüyor. "Ve o sendin. Kötü değil, harika. Sadece kalbim patlayacakmış gibi hissettiriyor ve bu çok rahatsız edici."

Göz kırpıyor. "Arkadaşım olmaktan nefret mi ediyorsun?"

"*Evet.*" Tanrım, kulağa şiddetle vurgulanmış gibi geliyordu. "Yani, hayır, arkadaşın olmayı seviyorum ama senden tek istediğim bu değil."

Bir adım atıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. Umudunu orada, tam yüzeyde görebiliyorum. "Ne istiyorsun?"

"Her şey," diye boğuluyorum. "Tüm iyi şeyler, pis şeyler ve hatta kötü şeyler. Hepsini istiyorum."

Gözlerindeki bakışı tanıyorum - anı olarak geri dönebilmek için o anı işaretleme ihtiyacı.

Nefesini bırakıp elini uzatıyor, ben de uzatıyorum ve parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Yavaşça çekiyor, tekrar ona bastırılana kadar beni çekiyor. "Ben de hepsini istiyorum," diyor, sesi alçak.

"*Bu* yüzden mi buradasın?"

Ağzının bir köşesi kalktı. "Sana kek olduğunu söylemiştim." "Kek üzerinde çok baskı kuruyorsun."

Gülüyor ama çabucak kayboluyor, yerini çok daha kararlı bir şey alıyor. "Sana söylemem gereken şeyler var."

Oturma odamda yarattığım felaket beni çağırıyor. "Ben de."

Sanki biliyormuş gibi başını sallıyor ama yapamıyor. Hepsini değil. Ben yüksek sesle söyleyene kadar.

"Ya önce ben seni öpsem?" diye mırıldanıyor, bakışları gözlerim ve ağzım arasında gidip geliyor.

Titrek bir nefes verdim. "Bundan nefret etmezdim."

Gülümsüyor; öyle hassas bir şekil ki, ağzı benimkini sıyırdığında öyle hassas bir his ki. Yumuşak ama çok çabuk değil. İç çekiyor, dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve ben ona doğru açılırken boğazım şiddetle sıkılıyor. Beni yavaş ve derinden öpüyor, başparmağı gözümün kenarındaki bir damla yaşı silmek için gözünü kırpmadan yukarı doğru hareket ediyor. Çok aç, tamamen doymuş bir öpücük, ağzını yanağıma götürdüğünde sona eren ama asla bitmeyecek bir öpücük.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor tenime karşı ve bu his o kadar tanıdık ki beni Mavi Yolcu'ya, yakalayamadığım şeyleri fısıldadığı o gecelere geri götürüyor. Bunu o zaman söylediğini şimdi anlıyorum. O kadar uzun zamandır söylüyordu ki, duyamadığım ya da duymak istemediğim anlarda bile.

"Seni seviyorum Georgia," diyor tekrar. Geri çekiliyor, gözleri benimkileri buluyor ve beni yerimde tutuyor. "Bu, söyleyeceğimiz her şeyden önce gelir."

Başımı sallıyorum, çenemden bir damla yaş süzülüyor. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsemesi güzel ve sessiz. O kadar emin ki, bu gece ne konuşursak konuşalım bizi sadece daha iyi yapacağını biliyorum. "Tamam o zaman. Hadi gerisini halledelim."

Eli oturma odamın zeminine **çömelmiş**, çözülmüş bir kağıt halkayı dikkatlice yere bırakıp başka bir tane alması dışında hareketsiz ve sessiz. Okuma arasında ona gizli mesajlarını nasıl keşfettiğimi anlatıyorum. Ona telefonda bağırarak yaptığım açıklamayla ilgili kısmı eklediğimde ağzı açık kalıyor, bakışları yılların izini takip ediyor.

Sonunda son kâğıt parçasını da gözlerini ovuşturarak yere bırakıyor. Ayağa kalkıyor ve sehpayı yuvarlayarak kanepede yanıma oturuyor. Elini kalçamda gezdirerek bir nefes verdi.

"Bunların hepsini ben yazdım, o yüzden *biliyorum*. Ama onları böyle görmek..." Başını sallayarak sözünü bitiriyor. "Seni gerçekten uzun zamandır seviyorum."

Başımı sallarken boğazım duygularla doluyor.

"Blue Yonder'dayken yaptığım yüzükleri gizlice aldığını görmüştüm, o yüzden sende olduğunu biliyordum," diyor, şok olmuş ciyaklamama gülümseyerek karşılık veriyor ama sonra ifadesi sonsuz bir şefkate dönüşüyor. "Yine de hepsini saklamışsın."

"Ben yaptım."

Gözleri benimkileri arıyor. "Neden?"

"Çünkü ben de seni uzun zamandır seviyorum."

Kirpikleri aşağı iniyor, tenine sertçe bastırıyor. Gözlerini tekrar açtığında, parlıyorlar ve bana sabitlenmişler. Söyleyecek söz bulamıyor gibi.

"Önce sen mi gitmek istersin yoksa ben mi gideyim?" Onun ve benim gerginliğimizi hafifletmek için alay ediyorum.

Nefesini dışarı üflüyor. "Belki de bir ajanda hazırlamalıydık." "Eğer *haberim olsaydı*-" Sırıttığında zafer kazanmış gibi duruyorum.

"Evet, önümüzdeki elli yıl boyunca kapıyı açtığında yüzünde beliren ifadeyle yaşayacağım," diyor gözlerini silerek. "Gündemin ikincil hasar olması umurumda değil."

"Eğer uygunsanız geç bir ekleme yapacağım." Kaşlarını çattı.

"Öyleyim."

"Bunu neden yaptığını bana söyleyecek misin?" Yüzükleri göstererek soruyorum. "Ve neden bana onlardan bahsetmediğini?"

"Bu gece size söyleyecektim, sadece gayri resmi gündem kaydı tutma amacıyla bilesiniz diye. Buraya sadece kek için gelmedim."

"*Biliyordum.*"

Hafifçe gülüyor, sonra yüzüklere bakıp iç geçiriyor. "Bilmiyorum, onlara ilk yazmaya başladığımda, duygularımı hiçbir şeyi patlatmadan bir yerlere dökmek içindi. Sen ve Adam o noktada hayatımda sahip olduğum tek gerçek istikrardınız ve sana söyleyip garipleşmesi riskini almak istemedim."

"Yine de bununla nasıl başa çıkardım bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. O zamanlar onu çok sıkı bir şekilde en iyi arkadaş grubunda tutuyordum; ona bu şekilde çok ihtiyacım vardı.

"Tanrım, on beş yaşındaki kalbimi parçalardın," diye inliyor. "İyi seçim. Ve bir araya geldiğimizde, sanki bir şeymiş gibi hissettim."

senin için inşa ediyorum, biliyor musun? Her zaman 'seni seviyorum' demenin ne kadar hissettiğime hiç dokunmadığını hissettim. Sana seni sevdiğim tüm zamanları kümülatif olarak gösteren bir liste verseydim, belki anlardın, çünkü bu senin dilin. Ben..." Bir eliyle çenesini ovuşturarak nefes alıyor. Kirli sakalları teninde mırıldanıyor, her yerde hissettiğim bir ses. "Bunun için böyle planlar yapıyorum, sanırım, ama sana gösteriyorum, bir kadeh şarapla değil."

"Ne kadar düşüncesiz," diyorum.

"Gök gürültüsü hırsız," diye katılıyor.

"İstersen pencereden atmana izin veririm."

Sırıtsı küçük. "Hayır, beklediğim için böyle oldu. Daha iyi bilmeliydim." Ciddileşirken sesi sakinleşiyor. "Daha iyi biliyorum. Aramız kötüleştiğinde, yüzükleri yüksek sesle söyleyemediğim şeyleri söylemenin bir yolu olarak kullandım çünkü zaten çok uzaktaydın ve seni daha fazla zorlamak istemedim. Ama söylememek de bunu yaptı. Bence bizim sorunumuz, kendimizle ilgili güvenmediğimiz parçaları birbirimizden saklamamızdı."

Başımı salladım. "Çünkü sen güvenmediysen ya da ben güvenmediysem, diğer kişi neden güvensin ki?"

"Kesinlikle," diyor. "Anksiyetemin bana hissettirdiklerinden ve davranışlarımdan nefret ediyordum, daha çok çalışmanın her şeyi daha iyi hale getirirken daha da kötüleştirmesinden nefret ediyordum, ayağımı pedaldan çekersem kaza yapacakmışım ve uğruna çalıştığım her şey yok olacakmış gibi hissetmekten nefret ediyordum. Utanıyordum, bu yüzden sana erişim izni vermedim. Ama bu benim tüm hayatımdı, Georgia. Böyle hissederek uyandım ve uyudum. Elbette kendini dışlanmış hissedecektin."

"Ben de seni dışladım," diyorum dizlerimi onunkilere bastırarak. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğundan utanıyordum. Sadece o ilk birkaç ay mutluydum ve sana bu şekilde güvenmek, sen işine gerçekten alıştığında mutluluğu kendi başıma bulamamak çok büyük bir baskı gibi geliyordu. Sen uzaklaştıkça bu his daha da büyüdü ve beni daha da korkuttu. Birlikteyken ve ayrıldıktan sonra sana ne kadar ihtiyacım olduğunu sakladım, hatta Blue Yonder'da olduğumuz o hafta bile. Elimde Eli Mora listeleri vardı.

."

Kaşı yukarı kalkıyor. "Bekle, kendi Georgia Woodward yapımı listelerim mi vardı? Çoğul mu?"

"Gururun okşanmasın," diye uyarıyorum gözlerindeki kıvılcımı görerek. "Onlar seni sevme nedenlerimin güzel fiziksel tezahürleri değildi. Dağınık duygularımı kontrol altında tutmanın bir yoluydu."

Eğer bir şey olursa, o kıvılcım büyür. "Dağınık duyguların seni sevme nedenlerim arasında, bu yüzden yine de gurur duyacağım."

Bunu duyunca boğazım düğümlendi. Sonunda bunun doğru olduğuna inanıyorum. "Bu senin için çok garip."

"*Beni* sevme nedenlerin arasında bu da var mı?" diye soruyor, ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. Çaresiz bir kahkahayla başımı sallıyorum ve o da mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

"Her neyse, işe yaramadı. Sana hala ihtiyacım vardı, sadece bunu bir kutuya koymuştum. Ama tüm kurallarımın altında, kendime yapamayacağımı söylediğim her şeyi hala yapıyordum - hala sana aşıkım. Seni hâlâ özlüyordum."

Eli elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Yüzüklere bakınca anladım," diyorum. "Benimle ilgili sevdiğin şeyleri iyi ve kötü zamanlarda, en iyi ve en kötü zamanlarımızda yazmışsın. Daha önce birbirimizi sevmekte sadece kolay olduğunda iyi olduğumuzu söylediğimde yanılmışım. Bence birbirimizi yüksek sesle sevmekte iyiyiz, ama tüm zor zamanlarda birbirimizi sessizce sevdik."

"Evet," diyor sessizce. "Tanrım, bunu senden duymak çok güzel. Emin değildim."

"Zor şeyleri söyleme konusunda daha iyi olmaya çalışıyorum. Yine de korkutucu." "Ama bunu yapıyorsun," diyor gururlu ve rüzgârla savrulmuş bir ifadeyle.

Başımı sallıyorum, sonra derin bir nefes alıyorum. Tekrar yapmak üzereyim. "O gece tartıştık-"

"Ben buna tartışmak demezdim."

"O gece şiddetle aynı fikirde değildik," diye düzeltiyorum soru soran bir kaşımı kaldırarak. Eli başıyla onaylayınca devam ediyorum: "Korktuğun zaman bir şey yapmanın daha anlamlı olduğunu söylemiştin, çünkü riski biliyorsun ama kendine güvenmek bunun üstünde yer alıyor. Arkadaş olmamızı istediğimi söylemek korkumun beni yönlendirmesine izin vermektir. Gerçekte tek dürüst seçenek, mükemmel olmasa bile seninle h e r

şeye sahip olmaktır. Özellikle de o zaman. Seni seviyorum ve

Şu anki lojistiğimizin karmaşık olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Ben burada olabilirim, sen de Los Angeles'ta olabilirsin ve bir yolunu buluruz-"

"Los Angeles'ta olmayacağım." Bunu o kadar sakın, o kadar gerçekçi bir şekilde söylüyor ki, anlamam tam beş iş saniyemi alıyor.

"Ne?"

"Bu benim diğer gündem maddem," diyor. "Eğer seninkiyle işin bittiyse." "Evet," diye idare ediyorum.

Eli yaklaşıyor ve bir elini kalçama doluyor. "Sana Adam'ın bekârlığa veda partisinin işimi bırakma kararımın katalizörü olduğunu söylemiştim, ama aynı zamanda sendin Georgia."

"Ben mi?" Ayrıldıktan beş yıl sonra işten ayrılma kararında benim rol oynamış olmamın imkânsızlığı sesime sinmiş durumda.

Gözlerinde bir şey parlıyor - belki de eski bir acı, şaşkınlığımı görünce. "Evet, sen. Adam'ın bekârlığa veda partisinden birkaç hafta sonra Luce beni başkan yardımcılığına terfi ettirdi." Nefesim kesilince ağzı açık kaldı ama devam etti: "Kıçımı yırtarak çalıştığım için beni tebrik etti, hak ettiğimi kanıtlamak için daha da çok çalıştığım sürece müdürlüğe giden yolda hızla ilerleyeceğimi söyledi."

"*Siktir* et şu adamı."

"Değil mi?" Eli kısa bir kahkaha atıyor. "Tüm bu saçmalıklar kafamdan geçerken ona bakakaldım - onun gibi olma yolundaydım, işinden başka hiçbir şeyi olmayan, evine boş bir eve giden, bankada bir ton parayla ölecek ama elini tutacak kimsesi olmayan biri."

Ben onunkini alıyorum, bu yolun onun yolu olmadığını hatırlasın diye.

Eli o anda pencereden dışarı bakıyordu ama şimdi bana bakıyor. "Adam'ın bana bekarlığa veda partisini kaçırmamın sorun olmadığını söylemesini ve sana gelemeyeceğimi söylediğimde havaalanından gönderdiğim mesaja cevap vermemeni düşündüm. Bana bittiğini söylediğin geceyi, benim için de bir dönüm noktası olabilecekken senin için nasıl bir dönüm noktası olduğunu düşündüm. Acı çekmemize rağmen kendini bu sefaletten kurtardın. Eğer o terfiyi kabul etseydim, sadece acımı uzatacağımı biliyordum. Peki *ne* için? Yalnız olduğumda anlamsız olan bir istikrar için mi?" Gözleri çok fazla duyguyla dolu,

Kalbimdeki hisle eşleşiyordu. "Yemin ederim Georgia, ona istifa edeceğimi söyledüğimde aklımda senin sesin vardı."

Eski yaraların dikişli kalması gerekir ama onun itirafıyla içimde bir şeyler açılıyor. Sadece kendim için değil, Eli için de bir rahatlama, gerçek bir iyileşme gibi geliyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Tanrım, Amari'yle gerçekten iyi iş çıkarmışsın."

"Acımasızdır," diye gülüyor ve uzanıp başparmağını yanağımda gezdiriyor. Islak bir şekilde geri geliyor. "Bunu yaptıktan sonra korkmadığımı ya da hâlâ korkmadığımı söylemiyorum. Ama bu korkunun benim endişemden kaynaklandığını biliyorum ve dürüst olalım, kapitalist bir roller coaster'ın dişlisi olmanın ağır dozundan asla kurtulamayacağınızı hissediyorsunuz."

"Bundan bahsetmek için uygunsuz bir zaman olduğunu biliyorum," diye nefes alıyorum, "ama bu şimdiye kadar söylediğin en ateşli şey."

Bana küçük bir göz kırptıyor, sonra öne doğru eğilip elini baldırımının arkasına doluyor ve hafifçe sıkıyor. "Gerçek şu *ki*, bir çarkın dişlisi olmak zorundayım ve bu da kaygılarımın bir kısmını besliyor olabilir. Ama beni mutlu edecek bir hayat istiyorum. Bana sadece finansal istikrar sağlamakla kalmayacak, doğru hissettirecek bir şey istiyorum. Los Angeles ve San Francisco'da görüşmelere gittim. İlk görüştüğüm yer ve San Francisco'da bir telekom şirketinde strateji rolü de dahil olmak üzere iki iş teklifi aldım."

"Eli," diye nefes alıyorum. "Tebrik ederim."

"O iki işi de kabul etmedim," diye nazıkçe araya giriyor. "Bana kendim için bir şey seçmemi istediğini söyledin ve şimdi benim seçtiğime güvenmene ihtiyacım var. Bu işlerin hiçbirini seçmiyorum çünkü doğru gelmiyor. Seni ve kendimi seçiyorum çünkü *öyle*."

Kolları beni sarana ve kollarının ev şeklindeki yerine sokulana kadar ağladığının farkında bile değilim.

"Her yerde olabilirim Georgia," diye mırıldanıyor, elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken. "Seninle olmak istiyorum. Burada, eğer beni kabul edersen."

"Az önce koca bir gündem maddesini sana yapacağımı söyleyerek geçirdim," diye hıçkırıyorum.

Gülüyor, sonra yüzümü çerçevelemek için geri çekiliyor ve beni içine alıyor. Gözlerindeki bakışı tarif etmek zor, ama bunun için kelimeleri

bulmak için zamanım olduğunu biliyorum.

Şimdilik tek düşünebildiğim *evim* ve o "Seni seviyorum" dediğinde duyduğum şey bu.

"Seni seviyorum," diyorum ve sonra, hem Eli'ye hem de kendime dağınık şeyleri yüksek sesle söyleyeceğimize söz verdiğim için, çünkü bunu yapmak çok rahatlatıcı, "Hâlâ korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ben de." Kâğıttan yüzüğünün onun en mutlu gülümsemesi olduğunu sanırdım, ama şimdi bana verdiği gülümseme onun yerini alıyor. "Bunu birlikte yapalım."

Başımı sallıyorum, ağlıyorum, gülünç bir şekilde gülümsüyorum ve o da beni öylece öpüyor - gözyaşlarımın ve sevincimin arasından. Bu yüzden. Beni kucağına çekiyor, ağzı hızla minnettarlıktan açlığa dönüyor. Gündemin konuşma kısmı resmen sona erdi.

Ona olan ihtiyacımın içine tamamen gömülüyorum, onun bana olan ihtiyacını beslemesine izin veriyorum. Karşılığında bana her şeyi veriyor: yumuşak, harap inilti, parmakları bacaklarımın arasında ve sonra ağzı, fısıltısı, *çok iyi, Peach, her zaman çok iyi olacak. Sessiz, sana çok aşığım.* Hepsi zamansız hissettiren bir döngüde çalışıyor.

Bir şekilde bunun onu daha önce özlediğim gibi özlemenin sonu olduğunu biliyorum. Kanımda eriyor, kalçalarımı kavrayıp beni üzerine çekerken parmaklarının izlediği yolu takip eden bir coşku, böylece sonunda içine kayabiliyor.

Daha sonra, Eli'nın benim için hazırladığı Denver Nuggets tişörtünü giymiş kanepeye yayılmışken, mutfaktan çıkarken ışıkları kapatıyor. Gömleksiz ve yüzü kızarmış, elinde benim kekim var. Elleri mumun etrafında kıvrılmış, alevi koruyor.

Yıllar önce Eli ile birlikte onun için dilediğim doğum günümü düşünüyorum. Yanımda oturup "İyi ki doğdun" şarkısını söylerken gözlerinin kenarlarındaki ince çizgilerin izini sürüyorum. Bu çizgiler bana o andan bu ana kadar sekiz yıl geçtiğini, o ana geri döndüğümüzü hatırlatıyor. Birbirimizi sevdiğimizi. Tekrar değil ama yine de.

Zaman bir mucizedir. Size neye sahip olduğunuzu gösterir ve bazen onu size geri getirir. Farklı. Daha iyi.

Eli şarkı söylemeyi bitirdi. Gözlerimiz muma takılıyor ve ben onunkindeki alevi görüyorum. Sönüyor. Hiç sönmedi.

"Bir dilek tut," dedi sessizce.
Ben de öyle yaptım.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Sekiz ay sonra

Düğün için mükemmel bir gün.

Ya da şimdi akşam, sanırım, günün asıl evlenme kısmı bittiğinden ve işler bir partiye dönüştüğünden beri. Bu kadar son dakika ve bu kadar küçük bir grup insan olduğu için gürültülü ama daha azını beklememeliydim. Bazen mutluluk gürültülü ve dağınıktır.

Bütün gün ortasında kaldıktan sonra kargaşanın kenarında duruyorum. Bunun nasıl görüldüğünü ve hissettirdiğini tam olarak hatırlamak istiyorum: çıplak omuzlarımın üzerinden esen tatlı esinti; arkadaşlarla ve aileyle dolu güverte, kahkahalar, şingırdayan kadehler ve gecenin yaz sıcaklığını kesen müzik; onun ötesinde, dağların ağaçlarla örtülü çıkıntısına doğru uzanan üzüm bağı; Blue Yonder'daki pek çok anımı izleyen meşe ağacı Big Daddy'nin uzanan dalları. Daha önce Eli'yle altında durup birbirimizin parmaklarına yüzük taktığımızda bana güneşin damlalarıyla gölge sağlayan ağaç.

Ve gökyüzü. Bir saat önce alacakaranlığı kovaladı ve şimdi her dakika derinleşen geniş bir mavi, o kadar sonsuz ki neredeyse gerçek görünmüyor.

Ama öyle. Bunların hepsi öyle.

Başparmağımı yeni nikâh yüzüğümün üzerinde gezdiriyorum, Converse kutumdaki post-it, makbuz ve sakız ambalajlı yüzükleri düşünüyorum, hâlâ biblolarım ve Eli'nin yapboz kutularıyla tıka basa dolu olan kitap rafında duruyor. Üç hafta önce Kerry Park'ta sıradan bir Cumartesi günü bana uzattığı kağıt yüzük, bana verdiği ilk yüzükten beri bu anı düşündüğünü söylüyordu. Ve içindeki evlenme teklifini okuduğumda, ayaklarımın dibinde diz çökmüşken elinde tuttuğu pırlanta.

Bugün bana verdiği yüzüğü düşünüyorum, yeminlerini ederken gözleri ıslıl ıslıdı. Eli'nin bana verdiği her yüzüğün aynı anlama geldiğini bilerek yüzüğün sonsuz çemberini izliyorum: sonsuza kadar.

Bir çift kol belime dolanıyor ve gözlerimi kapatıyorum, bedenim en sadık dokunuşun sıcaklığı altında eriyor.

"İşte orada," diye mırıldanıyor Eli tenime karşı. "Ve o derken, karımı kastediyorum."

"Evlendiğimizden beri bana yaklaşık dört bin kez böyle seslendin."

"Ve bunu önümüzdeki yüz yıl boyunca dört milyon kez daha söyleyeceğim," diyor inatla.

Gülüyorum. "Ah dostum, o tahminle ilgili kötü haberlerim var."

"İyi, elli ya da altmış," diyor. Kulağıma, "Ne olursa olsun hepsi," diye mırıldandığında gülümsemesinin ağzının üzerinde kıvrıldığını hissedebiliyorum.

"Kulağa oldukça ideal geliyor," diye cevap veriyorum, onu alacağımız gerçeği göğsümü ağrıtıyor.

Eli bana daha sıkı sarılıyor, çenesini başımın tepesine yaslıyor. Sessizleşip her şeyi birlikte içimize çekerken parmağımı evlilik yüzüğünün kemeri üzerinde gezdiriyorum. Grace ve Adam, Laurie üç aylık Penny'yi uyuttuktan sonra gece boyunca eğlenebileceklerini bildikleri için müzik eşliğinde birbirlerini döndürüyorlar. Jamie ve Blake, Eli'nin kız kardeşleriyle birlikte derme çatma bir çember oluşturmuş sandalyelerde oturuyor, aralarında yerde bir şarap şişesi var; benim ve Eli'nin babaları da takım elbiseli göğüslerinin üzerinde kollarını kavuşturmuş rahat rahat sohbet ediyorlar. Son dakikada nikâh memurumuz olan Cole, kadehindeki şarabı çeviriyor ve Eli'nin annesi ile nişanlısının koklaması için uzatıyor. Onun ester-volatize edici konuşmasını bir mil öteden takip edebiliyorum.

Gerçekten mükemmel bir gün ve bizim günümüz.

Sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi Eli beni yüz yüze gelecek şekilde çeviriyor ve kollarını belime doluyor. Her zaman yaptığım gibi gözlerinin hipnotize edici kilitlenmesine kapılıyorum - karamel ve altın rengi ve koyu, koyu kahverengi, tören sırasında gözyaşları yüzünden hala diken diken olan kirpiklerle çevrili.

"Seni çok seviyorum," diyor sessizce, ağzını benimkinin üzerinde gezdirerek. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Benimle evlendiğin için teşekkür ederim." Eli yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kalkıyor, başparmağı yanağımın kıvrımında geziniyor.

Bir omzumu kaldırarak dokunuşuna doğru eğildim. "Yani, başka hiçbir şeyim yoktu."

Sırıttıyor ve dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. "Ve bu kadar kısa sürede bunu yapmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Bu hiç akıllıca değildi. Düşünleri bir hafta içinde planlama konusunda kanıtlanmış bir geçmişimiz var," diyorum ve beni gerçekten öptüğünde hala gülümsüyor.

Başlangıçta, bir Kore geleneği olan Penny'nin yüzüncü doğum gününü kutlamak üzere hafta sonu için Bay Area'ya gelmeyi planlamıştık. Ancak nişanlandıktan sonra Eli, Grace Penny'yi doğurduğunda Mart ayında gelmiş olmamıza rağmen geziyi tüm haftaya yaymamızı istedi.

Eli ile yaşamaya başlayalı sekiz ay ve bir telekom şirketindeki strateji direktörlüğü içinde (diğer avantajlarının yanı sıra sınırsız PTO ile birlikte geliyor) altı ay olmasına rağmen, bazen beynimi bu kadar az endişeyle izin öneren bir Eli'ye göre ayarlamak zorunda kalıyorum. Gece geç saatlere kadar çalışan, hafta sonlarını bana ve Seattle'da birlikte ve ayrı ayrı edindiğimiz arkadaşlara ayıran, panik ve stresi zaman, sabır ve terapiyle çözülmeye devam eden bir Eli.

Kolay bir evetti. Eli ile Seattle'da olmayı, birlikte bir hayat kurmamız için bize sağladığı alanı seviyorum ama sahip olduğumuz bu diğer evi de özlüyorum. Belki bir gün geri döneriz. Şimdilik, bulunduğumuz yeri seviyorum ve buraya yaptığımız her yolculuk bir bonus gibi geliyor. Evin şeklini ve hissini tanımak için çok mücadele etmiş bir kız için, bu kadar çok yere ve insana sahip olmak bir keşif.

Uçağımız inene kadar Eli'nin isteği hakkında hiçbir şey düşünmedim ve yüzüme baktığımda onu yumuşak ve aç bir ifadeyle yüzüğüme bakarken buldum.

"Güzel, değil mi?" Sanki son iki haftadır yıldız gözlerle ona bakmıyormuşuz gibi elimde tutarak sordum. Okuma ışığının altında göz kırptı.

Eli mırıldandı, sonra başını kaldırıp baktı. Gözleri benimkilerle kilitlendi ve "Hey, Şeftali" diye mırıldandığında göğsümdeki o tıkırtı hissini içimde yarattığı titreşimin tadını çıkardım.

"Hey, Eli," diye mırıldandım.

Küçük bir sırtış ağzını yukarı kaldırdı ama gergin bir titreme vardı. "Bu hafta evlenmek istiyor musun?"

Kısa ve anlamsız bir kahkaha attım, ciddi olduğunu anladığımda ise kahkaham söndü. "Bir dakika. Redding, California üzerinde uçarken yeniden mi teklif ediyorsun?"

"Araştırdım," dedi. "Kaliforniya'da evlilik cüzdanı almak için bekleme süresi yok, yani gidip alabilir, sonra da Blue Yonder'da evlenebiliriz."

Boğazım anında düğümlendi. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Yani." Eğlenen bakışları yüzüğe doğru kaydı. "Evet."

Başımı salladım, telaşlıydım. "Şu anda, yani. Bu hafta. İşte."

"Seninle evlenmeyi daha çok isteyeceğim başka bir yer düşünemiyorum." Sesi sakın, ifadesi sıcak ve umut doluydu. "Blue Yonder'da seninle evlenmenin her zaman listemde olduğunu söylemek için muhtemelen iyi bir zaman."

"Benimkinde de vardı," dedim, gözlerim dolmuştu. Henüz düğün planlamasına başlamamıştık ama birdenbire onunla, aramızdaki aşkın ilk köklerinin saldıgı yerde evlenmek için yanıp tutuşuyordum. Ve beklemek istemiyordum.

"Tamam," diye fısıldadım ve iki hafta içinde ikinci kez ona evet dedim.

Penny'nin gününü kutladıktan sonra hızla bir araya geldi. Adam bizim için Blue Yonder'ı ayarladı-"Tüm zamanların en eşit geri ödemesi ve bu siz ikinizin evleneceği anlamına mı geliyor? Tabii ki evet," diye haykırdı ondan yardım istediğimizde. "Ama ben kimin sağdııcı olacağım?" Ve öğrendim ki Eli, planını kabul edeceğimi tahmin ederek ailesinden çoktan uçakla gelmelerini istemiş. Jamie, Grace, Blake ve ben alışverişe çıktık ve sanki benim için kaderde yazılmış gibi bir elbise buldum; Eli'nin nutkunu tutup yemin ederken tökezlemesine neden olan, straplez, tatlı yakalı bir elbise. Adam'ı müzikten sorumlu tuttuk, Jamie ve Blake'ten Costco'dan bir pasta almalarını istedik ve Julia Teyze'ye süslemeler için Trader Joe'dan her çiçeği aldırarak.

Ve şimdi evliyiz.

Eli'in ağzı benimkine karşı yumuşuyor, sadece bir sıyrık olana kadar geri çekiliyor. Bu gelecek şeylerin bir habercisi. Parmakları belime doğru bükülüyor ve nefes alıyor

"Evden nasıl kurtulacağız?"

Güvertenin diğer tarafından "Moralar *sevişiyor!*" diye bir uluma geliyor. "*Hadi gidelim!*"

Adam'ın ellerini ağzına götürdüğünü görüyorum, sanki sesini yansıtmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi. Diğer herkes onun etrafında toplanmış - Cole kurt ıslığı çalıyor, Jamie "*ow-owwww*" diye bağıyor - ve alkış, bardak çınlaması ve neşeden oluşan bir kakofoni, kesinlikle kilometrelerce yankılanan bir ilahiye dönüşene kadar: *öpücük, öpücük, öpücük*.

Gürültü üzerine Eli'a dönerek, "Aman Tanrım," diyorum. "Bu çok saçma."

"Saçma," diye kabul ediyor ama mutluluğu kelimenin etrafında kıvrılıyor ve bu yüzden kulağa *mükemmel* gibi geliyor.

"Onlara istediklerini verene kadar durmayacaklar." Artık neredeyse bağıyorum; bu bir isyan.

Eli bana bakıyor, gözlerinde o kadar büyük bir sevgi var ki, bunu her zaman görmeme rağmen beni neredeyse şok ediyor. Onun bana ait olduğunu bu kadar açık görmeye alışabilecek miyim bilmiyorum. Bunu bana her gün göstermeye ne kadar hevesli.

"Peki o zaman," diyor ve beni daldırdığında, bizi en çok seven insanların coşkulu, kükreyen tezahüratı sayesinde kulaklarımın patladığına yemin edebilirim. Bu günü en az bizim kadar isteyen ve gerçekleşmesi için her şeyi yapan insanlar.

Eli ağzıma karşı, "Onlara istediklerini versek iyi olur," dediğinde hâlâ gülüyordum. Senin için planlarım var."

Çok, çok sonra, fotoğraflar çekilip yemek yendikten **sonra**, coşkulu dans partimiz dağılıp herkes evine döndüğünde, Eli ve ben tanıdık bir yola giriyoruz. Üzerimizdeki gökyüzü sonsuz, zifiri karanlık ve yıldızlarla dolu görünüyor. Bu gece uyuyacağımız kulübenin - *bizim* kulübemizin - önünden geçiyoruz ve havuzun kenarına doğru ilerlerken topuklarımı tekmeleyip çimlerin üzerinde bırakıyorum. Ay ışığının altında parıldıyor, yaşadığımız ve yaşayacağımız tüm anıları barındırıyor.

Niyetim sadece hızlı bir serinleme için ayaklarımı daldırmak, ama Eli'ye baktığımda sırtıyor, köpekbalığı gibi sırtıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, çenesini suya doğru sallayarak. "Atlamak ister misin?"

"Ne, böyle mi?" Elimi bağın kiriyle sarılmış elbisemin üzerinde gezdirerek cevap veriyorum; onun güvercin grisi elbise pantolonu, beyaz elbise gömleği, kravatı ve ceketini çoktan unutulmuş.

"Çıplak da olur," diyor ipek gibi. "Ne olursa olsun seni oraya götüreceğim."

Sesindeki meydan okumayı duyuyorum ve bir kaşımı kaldırarak doğruluyorum. "Benden *gürlememi* mi istiyorsun, Eli Mora?"

"Belki de öyleyimdir, Georgia Mora."

"Aman Tanrım," diye gülüyorum. "Adım kafiye. Bunu düşünmemiştim bile."

"Hoşuma gitti," diyor beni kollarının arasına çekerek. Şimdi gülümsemesi ıslık ıslık, şimdiye kadar gördüğüm en mutlu gülümseme.

"Ben de," diye mırıldanıyorum, gözlerim yanıyor.

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, nazik bir dokunuş daha ihtiyaç duyulan bir şeye dönüşüyor ve anı yavaşlatmak için nefes veriyorum. Bu bir rüya. Gerçek bir şey. Bir anı, ama henüz değil. Elli yıl sonra ya da Eli'nin istediği olursa yüz yıl sonra dönüp bakacağımız bir şey.

Sonunda bakışlarını yüzümde gezdirerek uzaklaşıyor. Gülümsemesi soluyor ama mutluluğu hâlâ orada. İçinde bulunduğumuz bu anıyı o da benim gibi hissediyor. "Ne dersin? Eski günlerin hatırına bir gümbürtü?"

Sırtıyorum. Eski ve yeni, tekrarlayacağımız bir model.

"Hadi yapalım şunu." Ve sonra, ellerimiz kenetli, atlıyoruz.

Teşekkür

Teşekkür yazılarını okumayı her zaman sevmişimdir. Bu, bir yazarın kapıyı aralayıp sadece kitabı kimin yarattığını söylemek için değil, aynı zamanda nasıl yarattıklarına dair küçük bilgi kırıntılarını ortaya koymak için kullandığı bir yol gibi geliyor. Yazar beynim okuduğum her kitabın mahrem mühendisliğini bilmeyi seviyor.

Eğer *ben* bir yazar olarak teşekkür yazılarını okumayı seviyorsam, muhtemelen diğer yazarlar da seviyordur. Eğer bu sizseniz, mükemmel, burada olmanıza çok sevindim, çünkü size bu kitap hakkında bir şey söylemek istiyorum: Bu benim ilk yazışım değildi. Birkaç yıl önce çok farklı bir versiyonunu yazmıştım ve o da sorgu siperlerinde öldü. Bir rafta durdu ve ben onun için ağlarken, bırakmayı düşünürken, başka bir şeye geçerken (çok tesadüfi bir şekilde, *Manzaralı Sen* adlı bir kitap) sabırla bekledi. Aslında olması gereken hikayeyi yazabilecek yeteneğe sahip olana kadar bekledi.

Eğer bir yazarsanız, muhtemelen bir projeyi rafa kaldırmanın acısını bilirsiniz, ancak umarım bu kitap ilk şansınızın her zaman son şansınız olmadığına kanıtı olabilir. Çoğu zaman öyle değildir (Georgia ve Eli'ye sorun). Eğer şu anda bunu okuyan bir yazarsanız ve her şeyin çamuruna saplanmışsanız, siperlerdeyseniz, bir kitabı rafa kaldırmanın ortadaysanız, gözyaşları içinde bir sonraki kitabınızı yazıyorsanız, buna değip değmeyeceğini merak ediyorsanız, size kesin olarak degeceğini söyleyebilirim. Bir mola verin, nefes alın ya da her ikisini de yapın ve sonra devam edin.

Çok önemli teşekkürlerime geçelim! İlk olarak, inanılmaz menajerim Samantha Fabien'e. Bana olan inancınız kendime inanmamı sağlıyor ve rehberliğiniz, uzmanlığınız, heyecanınız için çok minnettarım. Root Literary ailesinin geri kalanına, hepiniz mutlak ikonlarsınız. Heather Baror'a,

Kitaplarımı ziyaret ettiğim ülkelere sokmak için yaptığınız tüm çalışmalar için teşekkür ederim.

Muhteşem editörüm Kerry Donovan'a teşekkür ederim. Seninle çalışmak bir rüya - sadece her zaman aynı sayfada değiliz, aynı zamanda o sayfada sürekli olarak aynı kelimeleri okuyoruz. Yazdıklarımı *anlıyorsun* ve sonra daha da iyi hale getiriyorsun. Genel olarak Berkley ve PRH'ye, özel olarak da birlikte çalıştığım için şanslı olduğum ekibe çok teşekkür ederim: Mary Baker, Genni Eccles, Anika Bates, Dache' Rogers, Yazmine Hassan, Megan Elmore ve diğer şeylerin yanı sıra en ikonik Theo Spencer susuzluk tuzağı gönderilerini yaratan Berkley sosyal medya ekibi. Emily Osborne ve Anna Kuptsova'ya bir kez daha gerçek bir sanat eseri olan bir kapak yarattıkları için teşekkür ederim. Transworld'deki muhteşem İngiltere ekibime de teşekkür ederim: Alice Rodgers, Lara Stevenson, Emma Fairey ve Rosie Ainsworth!

Hayatımın platonik aşkları Lavanya ve Kate'e: Tüm New York referansları sizin için, çünkü Jake's Dilemma'dan Anya'nın dairesine (Geli için kurgusal olarak ödünç almama izin verdiğiniz için teşekkürler), John Stephens'a ve neredeyse kovulduğumuz MoMA'ya kadar bu şehir bizim.

Çok yetenekli CP'lerim Livy Hart, Laya Brusi ve Sarah T. Dubb'a çok teşekkür ederim. Yazamayacağımdan emin olduğumda bana bu kitabı yazabileceğimi söylediğiniz için teşekkür ederim. Alicia Thompson'a, en sevdiğim Balık burcu (ve en sevdiğim insanlardan biri, nokta), aklımı başımda tutuyorsun ve aklım başımda olmadığında bana arkadaşlık ediyorsun. İkinci kitap savaşçım Erin Connor'a, BAŞARDIK BEBEĞİM. Bana sürekli bu kitabı bitireceğimi hatırlatan Lindsay Grossman'a, meğer sen haklıymışsın ve ben dramatikmişim, hehe. Berkletes'e ve #TeamSamantha'daki herkese çok sevgiler. Ve düzenli olarak konuştuğum ama birini kaçırsam diye isimlerini vermekten korktuğum tüm inanılmaz yazarlara: beni her zaman evimde hissettirdiğiniz ve en sevdiğim kitaplardan bazılarını yazdığınız için teşekkür ederim.

İlk okuyucularıma teşekkür ederim: Alicia, B.K. Borison (Celine Dion kardeşim, en sevdiğim serinin ikonik yaratıcısı), Mazey Eddings (birbirimizin yazdıklarını ne kadar sevdiğimiz konusunda birbirimize bağırmanıza bayılıyorum), Tarah DeWitt (ya yarattığın güzel dünyaların içinde yaşarsam? O zaman ne olacak?), Lana Ferguson (harikası, benimle tartışma), Laura Marie

Meyers (gerçekten ruh kardeşim), Maggie North (iyi kalpli, korkunç yetenekli), Nicole Poulsen (başından beri gerçek mavim), Esther (ilk booksta amigo kızlarımdan biri), Shaina (OG okurum, seni seviyorum) ve Sofia (senin fikrin = her şey).

You, with a View'u tanıtmak için zaman ayıran muhteşem yazarlara da teşekkür ederim: Ali Hazelwood, Alicia Thompson, Rachel Lynn Solomon, Anita Kelly, Mazey Eddings, Denise Williams, Amy Lea, Jen Devon, Chloe Liese ve Ava Wilder!

Yerel bağımsız kitapçım Books Inc.'e, özellikle de Chestnut Street'teki ekibe teşekkür ederim! Sürekli desteğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Teşekkür etmek istediğim diğer harika bağımsız kitapçılar: Capital Books; A Seat at the Table, özellikle Faith Emmert; Rachel Johnson at Content Bookstore (I LOVE YOU); The Novel Neighbor; The Ripped Bodice; Meet Cute Bookshop; East City Bookshop (Destinee!!); ve Tombolo Books. *Seni* altınla kaplanmış gibi *bir bakışla* satan Bree'ye ve kitabımı okuyan, tavsiye eden, onun için o kova listesindeki küçük alıntı kartlarından birini yazan her kitapçıya, sana çok şey borçluyum.

Okurlara ve bookstagrammer'lara: Tanrım, sizi seviyorum. En başından beri yanımda oldunuz. Instagram'da, TikTok'ta *You, with a View* diye bağıldınız. Perakendeci sitelerinde ve Goodreads'te yorum yaptınız (yanına bile yaklaşıyorum ama ruhen bunu yaptığınızı biliyorum ve bunun anlamı çok büyük). Bana en dokunaklı mesajları yazdınız, bana içinizi döktünüz, kederinizi gösterdiniz. Büyükanne ve büyükbabanın fotoğraflarını paylaştın ve onları da tanımama izin verdin. Zion'da, Yosemite'de, dünyanın dört bir yanındaki ülkelerde *Manzaralı* fotoğraflarınızı çektiniz. Hayallerimi gerçeğe dönüştürdün × binlerce. Kalbimin her köşesinden teşekkür ederim.

Doğru hisleri yakalamama yardımcı olan ve Rutherford'da "araştırma" yapmam gerektiğinde bana kapılarını açan şaraphane uzmanlarına teşekkür ederim! Yanlış yaptığım her şey benim hatam (Napa County'de şaraphane arazisinde birden fazla kır evi olup olamayacağını çok derinlemesine araştırmayın, çünkü yapamazsınız) (ama bu kurgu, bebeğim!). Yatırım bankacılığı konusunda bana pek çok uzman tavsiyesi veren Marjan'a teşekkür ederim.

Eli'nin işinin "ne bileyim, sadece para işleriyle uğraşıyor" gibi gelmediğinden emin olmak için. Ve giriş için Renske'ye teşekkür ederim!

Beni hayatımın diğer evrelerinde tanıyan ve bu yolculuğa benimle birlikte heyecanla çıkan tüm arkadaşlarıma (hepinizin adını sayamam ama siz kim olduğunuzu biliyorsunuz) teşekkür ederim. "Ah, bir kitap yazdım ve yayınlanacak" dememin ilk şaşkınlığını gerçekten atlattınız.

Taylor Swift'ten "Maroon", "Labyrinth", "This Love", "Paper Rings" ve "You're Losing Me"; Noah Kahan'dan "Your Needs, My Needs"; Hozier'den "Work Song" ve Georgia Parker'ın Taylor Swift'in "Karma" şarkısına yaptığı cover'a özellikle teşekkür ederiz.

Benim en iyisi olduğumu düşünen anneme. Bunu senden aldım. Yerel B&N'inizin beni teşhir masasına koymasını sağladığınız için teşekkür ederim. Babama, gurur duyduğun için okul projelerimle dolu bir çekmeceyi sakladığı ve sana okumamanı söylememe rağmen kitabımı okuduğu için. Ve tüm inanılmaz aileme, desteğiniz ve kitabımı satın aldığınız için teşekkür ederim (size yapmamanızı söylememe rağmen!!!!).

Büyükanne, sen her yerdesin. Omzumun üzerinden, Utah plakalı her arabadan, en güzel günlerde gökyüzünden seni okuyorum. Ölümün bile seni benimle olduğunu göstermekten alıkoyamayacağı kadar yaramaz olduğun için teşekkür ederim.

Ve son olarak, küçük ekibime - bu yolculuğuma çok yatırım yaptınız ve pickleball arkadaşlarınıza kitabımı almalarını söylediğinizde (Steve) veya annenizin bir yazar olduğundan gururla bahsettiğinizde (Noah) çok minnettarım. Evimiz benim için her zaman acı veren hıçkırıklara dönüşen kahkahalarla dolu, ama bunu hiçbir şeye değişmem. Seni sonsuza kadar seviyorum.

Jessica Joyce'un bir sonraki kitabının önizlemesi için okumaya devam edin

RUH EŐİ MASKARALIĞI

OceanofPDF.com

Yıldızların Denizle Buluştuğu Yer

Yazan: *Wander* için Helena Wright

Annem bir keresinde bana gökyüzünde Dünya'daki kum taneciklerinden daha fazla yıldız olduğunu söylemişti.

Dokuz yaşındaydım ve iki haftalık yaz tatilimizin ikinci günüydü. Kuzey Kaliforniya'da Big Sur ve Carmel-by-the-Sea arasında bir şehir olan Stella Point'in varlığından haberdar olduğum ikinci gündü.

Ailemle birlikte sabahı, bir film setinden fırlamış gibi görünen şehir merkezini keşfederek geçirmiştik. The Next Page Bookshop'un sahibi, ablamın yepyeni *Anne of Green Gables* kitabının yanına koyduğum bir yığın ikinci el kitabın benim için olduğunu söylerken, Lauren'ın on iki yaşındaki şüphecililiğini belli eden iç çekişine göz kırpmadan önce, büyülenmiş bir şekilde dinlemiştim. Stellar Toys & Novelties'de kulağımın arkasından bir bozuk para çıkarmış, bıyıklı çalışan göz kırparak "Sihir" dediğinde gülmüştüm. Bir dükkanın dışındaki sandviç panosunda PSİKOLOJİK OKUMALAR yazarken büyülenmiş gibi bakakalmıştım: Annem bizi yan taraftaki atari salonuna götürene kadar EVRENDE NELER OLDUĞUNU KEŞFEDİN. Oraya vardığımda, tilt oynayacağımı ilan etmiş, sonra da onun yerine köhne bir fal makinesine bozuk para atmak için s1v1şm1şt1m.

Sihri takip edin, makineden çıkan neon pembe kağıtta şu yazıyordu. Kaderle orada tanışacaksın.

Onu kot şortumun arka cebine, güvenilir kağıt falcılarımdan birinin yanına koydum. Tam olarak doğru hissettiriyordu ve şimdiden gerçek-sihir *beni* Stella Point'in her yerinde takip etmişti.

Ve daha sonra, Luna Plajı'nda, annem elinde bir avuç kumla kıyı şeridinde yanıma çömeldiğinde beni tekrar buldu. Günümün çoğunu

Öğleden sonra tepemde martıların çığlıklarını dinlerken, çarpan dalgaların arasından atlar, gerçek olanları okyanusun derinliklerinden çıkarmak için denizkızı gibi davranırdım. Şimdi, bir kumdan kale yapımının ortasında, annemin tuttuğu kumun aynısıyla kabuk bağlamıştım.

"Bütün bunları görüyor musun?" diye sordu, parmağını avucunun içinde, tam kalp çizgisinin üzerinde g e z d i r d i , kumu o kadar ince yaydı ki her bir zerresini görebildim.

Başımı salladım, parmak ucumla birkaç tane aldım.

"Şimdi katrilyonlarca yüz katrilyonluk bir sayı hayal edin."

Çenem düştü. "Bunlar gerçek rakamlar mı?"

"Çok gerçek ve yaklaşık olarak Dünya'daki kum tanesi sayısı kadar. Ama"-benim fısıltılı "vay be" sesime kumla kaplı parmağını kaldırdı, patentli astrofizik profesörü ses tonu bana bunun bir ders olduğunu söylüyordu-"evrende iki yüz milyar trilyon yıldız olduğu tahmin ediliyor. Yani elinize bir avuç kum aldığınızda ve tüm bu küçük parçacıkları gördüğünüzde, üzerimizde akıl almaz derecede daha fazla sayıda yıldız olmasının ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşünün."

Annem ailemizin battaniyesine döndükten sonra kumu kazmakla meşgul oldum. Her bir zerrenin milyonlarca ya da milyarlarca yıldıza eşit olduğunu hayal ettim. Medyumun işaretini düşündüm ve dilek dileyebileceğim bu kadar çok yıldızla dolu sonsuz bir evrenin benim için neler sakladığını hayal ettim. Kendini bir yol olarak şekillendirdi, yıldız maddesiyle aydınlandı ve bana tam olarak gitmem gereken yeri gösterdi.

Onuncu ya da yirmi yedinci kum avucumda parmaklarım metale çarptı. Sonsuz sayıda kum parçacıkları ve yıldız zerreciklerinden oluşan yuvasından uzun gümüş zincirli bir madalyon çıkardım. Bir yüzüne kendi yıldızları kazınmıştı, diğer yüzüne de yarım bir H harfi kazınmıştı. H, Helena için. *Benim* için.

Yaklaşık bir saat boyunca, başkasına ait olmadığından emin olmak için sahilde bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Bunu doğruladığımda, kitapçı sahibinin sözlerini tekrarlayarak zinciri boynuma doladım: *benim içindi*. Bu, evrenin benim olduğunu göstereceği pek çok şeyden ilkiydi, hâlâ yıldızların arasında bir yerlerde saklıydı.

Yaklaşık yirmi yıl sonra aynı noktaya bakan başka bir şey daha ortaya çıkacaktı. Bir kolye değil ama bir yüzük, bu sefer bana verildi. Stella Point'in kumlu avuçlarında sevgiyle tutulan sihirli bir şeydi. Sol elimin dördüncü parmağına takıldı.

O serveti hâlâ her zaman düşünürüm. Komodinimin çekmecesinde saklıyorum ve düzenli olarak çıkarıyorum. Zamanla, yıpranmayla ve umutla buruşmuş, neon pembesi solmuş, yumuşak ve güzel bir şeye dönüşmüş ama kelimeler her zamanki gibi net ve aynı derecede doğru.

Stella Point'te pek çok anda sihir buldum. Onun sayesinde kaderle tanıştım, tekrar ve tekrar ve tekrar. Luna Plajı'nda belirli bir noktada durur, ayaklarınızın altınızdaki neredeyse akıl almaz kum tanelerine girmesine izin verir ve gökyüzündeki aynı derecede akıl almaz yıldızlara bakarsanız, dalgaların bunu fısıldadığını duyabilirsiniz:

Tam olarak olman gereken yerdesin.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

İnanılmaz derecede kaybolmuş durumdayım.

Bir başka keskin viraja yaklaşırken güneş gözlüklerimi kaldırıp gözlerimi kısarak Google Haritalar'ın beni çektiği iki şeritli yola bakıyorum. Birinin yanlış bir hareket yapması durumunda arabamı kesin ve karşılanamaz bir hasardan ayıran sarı çizgi işe yaramaz noktaya kadar yontulmuş.

"Hayır, bu harika," diyorum açık pencereden içeri dolan çam kokulu havaya. Yolcu koltuğundaki buruşuk Taco Bell poşetinin etrafında kıvrılıyor ve zaten tepetaklak olmasaydı midemi alt üst edecek bir koku yaratıyor. "Bu gerçekten, gerçekten harika-"

Telefonumun sesi bu yalanı böldü ve "If It Makes You Happy" şarkısının son yedi saat içinde art arda iki yüzüncü kez tekrarlanmasıyla birlikte beni neredeyse yoldan çıkarıyordu. Şu anki şansımı düşünürsek, muhtemelen uçurumdan aşağı yuvarlanıyordum.

Tamam, bu doğru değil. Otoyol 1'den çıktıktan sonra takip ettiğim bu gizemli yolun her iki tarafındaki sık yapraklar, Pasifik Okyanusu'na yaklaşmaya fırsat bulamadan cılız arabamı yakalayacaktı ama dramatik olma hakkını kazandım.

Bakışlarım önümde, Colette'in "Merhaba!" sesi ölmeden aramaya bağlanmayı başardığımı doğrulayana kadar parmağımı takılı telefonumun ekranına bastırıp "Alo?" diye tekrarlıyorum.

"Oh, merhaba, patronum mu arıyor?"

İniltisine gülümsüyorum, bu sabah San Diego'dan ayrıldığımdan beri ağzım ilk kez böyle bir şey görüyor.

"Lütfen bunu bir tartışmaya dönüştürme," diyor. "Geçmişimiz göz önüne alındığında, bana patronum demeni kaldıramam."

"Ama ben biraz *seviyorum*, Col."

"Bir keresinde iş yerinde çöp kutusuna kustuğuma bizzat şahit oldun. Senin üzerinde hiç otoritem yok."

Yolun diğer tarafında bir Porsche yanımdan hızla geçerek eski Dodge Neon'umu sarsıyor.

"Savunman için söylüyorum," diyorum, soyulan direksiyonu parmak eklemlerim beyazlayana kadar kavrayarak, "yirmi dört yaşındaydık ve bütün gün içmiştik çünkü hepimiz işimizi kaybedeceğimizi yeni öğrenmiştik."

Colette, benden en az üç vergi dilimi yukarıda olan birinin nostaljik iç çekişiyle, "Bir astroloji şirketinde çalışmanın karşılığı bu," diyor.

"Kesinlikle öyleydi." O rüya iş hızlı bir şekilde öldü. "Ayrıca, bu projeyi başardığım sürece benim patronum *olacaksın*."

"Şaka mı yapıyorsun? Aklımda hiç şüphe yok. Bu yüzden seni aradım," diyor. "Bu iş için daha mükemmel kimse yok."

Midem bulanıyor. Keşke bilseydi.

Bir ay önce, Colette'in teklifle aramasından dakikalar önce, kız kardeşimin misafir odasının zemininde, bana teklif edilen ofis müdürlüğü pozisyonunu kabul etmek için hazırladığım e-postaya bakıyordum, parmağım GÖNDER düğmesinin üzerinde geziniyordu. Kendime tereddüt ettiğimi, çünkü maaşın boktan olduğunu ve hukuk bürosunun kriptocu titreşimleri verdiğini söyledim. Gerçekte, karar vermek için kendime güvenmiyordum. Tekrar yanlış yola sapma ihtimali beni dehşete düşürüyordu. Takip ettiğim son yol beni mahvetmişti.

Uzun zamandır doğru yolda olduğuma, kaderin sevgi dolu elleri tarafından yönlendirildiğime dair sarsılmaz bir kesinliğe sahiptim. Amacımı biliyordum, çünkü benim *için* biliniyordu. On yedi yaşındayken, bana bunun için yaratıldığımı söyleyen AP Edebiyat öğretmeni sayesinde yazarlık alanında kariyer yapmak istediğimi biliyordum. Yirmi ikinci yaş günümde köhne bir bardan çıkarken bir adama çarptığımda ve bana adını söylediğinde, onun sonsuza kadar olduğunu biliyordum. Yirmi dört yaşında StarSite'tan kovulduğumda evrenin beni daha da iyi bir işe iteceğini biliyordum ve bir hafta sonra da itti - kaderle beslenen bir algoritmayı öne çıkaran bir flört uygulamasında rüya gibi bir rol. Yirmi yedi yaşında, Wes evlenme teklif ettiğinde, hayatımın geri kalanının tam olarak neye benzeyeceğini biliyordum.

Biliyordum, biliyordum, *biliyordum* ve o büyüü sadakatle takip ettim. Bir uçurumdan aşağı.

Colette aramadan dakikalar önce, o uçurum anından bu yana hayatımın neye benzediğini düşünüyordum: ilişkimin ve ardından hayalimdeki işin ölümü, çünkü San Diego'dan uzaktan çalışmama izin vermediler ve tek bir gelirle San Francisco'yu karşılayamazdım. San Diego'da da hiçbir şeyi karşılayamadığım için kız kardeşimin yanına taşındım. Tam zamanlı bir yazarlık işi bulmaya çalışmak ve tekrar tekrar başarısız olmak. Bir yıl boyunca aynı sefil, gri kavşakta sıkışıp kaldığımı ve görünürde bir son olmadığını hissetmek.

Eskiden hep hayal kurardım ama artık hayal kurmak güvenli gelmiyordu. Hayat, beni daha fazla mahvetmemesini umduğum bir dizi seçime dönüşmüştü.

Colette'in adı ekranda parladığında parmağım GÖNDER düğmesine milimetreler kalmıştı. Sohbet etmeyeli birkaç yıl olmuştu ama StarSite'in eski CEO'su zimmetine para geçirmekten yeni tutuklanmıştı, bu yüzden ortak bir Hak Ettiği Şey partisine katılmak istediğini varsaydım. Benden daha kötü zamanlar geçiren birine, özellikle de bunu hak eden beceriksiz bir serseriye odaklanma düşüncesi beş yıldızlı bir zihinsel tatil gibi geliyordu.

Onun yerine, "Dört haftalık bir sözleşme için bir metin yazarına ihtiyacım var ve bu kişi sen olmalısın" dedi.

Bu tek başına beni harekete geçirmezdi. Kariyerim yamalı bohçaya dönmüştü ve dört haftalık bir sözleşme onun sönmekte olan korlarını ancak körükleyebilirdi. Kalıcı bir şeye ihtiyacım vardı, özellikle de kız kardeşimin iş için ülkenin öbür ucuna, Charleston'a taşınmasına haftalar kaldığı ve bir yabancının evindeki küçük bir odanın kirasını ödeyebilmek için düzenli bir maaşa ihtiyacım olduğu için.

Sanki Colette beni duymuş ya da kelebek etkisi yaratan bir deprem gibi parmağımın GÖNDER düğmesinin üzerindeki titremesini hissetmiş gibiydi, çünkü sözleşmeyi imzaladığım sürece beni çalıştığı halkla ilişkiler firmasında kalıcı olarak işe alabileceğini söylemek için acele etti.

"Bu işi başaramaman mümkün değil" dedi ama kalbim çoktan havalanmıştı. *Permanently*, hala sevdiğim bir kariyere bağlı kalmak için bir can simidiydi ve maaşı ofis yöneticisi pozisyonundan çok daha iyiydi. Stüdyo daire parasıydı. "Sana ne için olduğunu söylediğim anda çılgılık atacaksın."

Öyle de yaptım. En azından içten içe, ne için olduğu için değil, *nerede* olduğu için: Stella Point, Kaliforniya, sihrin nasıl bir şey olduğunu öğrendiğim, benim için neyin amaçlandığını bilmek için tek yapmam gerekenin onun peşinden gitmek olduğunu öğrendiğim yer. Wes neredeyse iki yıl önce orada evlenme teklif ettiğinde bu eminliğin astronomik boyutlara ulaştığı yer. Üç ay sonra, Luna Plajı'na bakan romantik küçük pansiyonumuzdaki yatağa tünemişken benimle evlenemeyeceğini söylediğinde ise öldü.

Şu anda gittiğim yer.

Sola doğru kıvrılan yolla birlikte midem de alçalıyor.

"Oh!" Colette diyor ki. "İki sebepten dolayı aramıştım. Birincisi, bu hafta sonu en iyi arkadaşımın düğünü olduğunu hatırlatmak istiyorum, bu yüzden cebimde para olmayacak."

"Sana ihtiyaç duymamak için elimden geleni yapacağım," diye söz veriyorum. "Yani, bana ihtiyacın olabilir-"

Bir dönüş daha ve bu sefer kalbim yerinden çıkacak. Tanrım, *neredeyim* ben? "Duygusal olarak en sağlıklı anlamda gideceğim, ama gerçek anlamda benden haber alamayacaksın."

"Bana gerçek anlamda ihtiyacın olursa mesaj at. En iyi arkadaşımın müstakbel kayınvalidesi yüzünden düğün çok stresli geçecek, o yüzden yüzükler takılana kadar duygusal çöküşleri engelleyeceğimden eminim."

"Tamamen olaysız bir hafta sonu geçireceğimi tahmin ediyorum." Başka bir deyişle, Netflix'te kendimle takılacağım.

"Çok olaysız değil," diye cevap veriyor. Mükemmel şekilde alınmış sarı kaşlarının altından, eskiden birbirimize attığımız o kandırıcı bakışla bana baktığını hayal edebiliyorum. Hani şu her zaman "*Sadece mutlu saatler, yedide evde oluruz!*"u "*Kahretsin, nasıl oldu da bir çarşamba gecesini saat ikide bir barın tepesinde bulduk kendimizi?*"e çeviren bakış. "Stella Point'te şok edici sayıda genç insan var.

bu günlerde. Aslında, geçenlerde orada kader temalı yeni bir bar açıldığını okudum. Sanırım adı-"

İsmi öğrenemedim sesi kesiliyor ama önemli değil. Böyle bir yerde bir dakika durmaktansa göz kapaklarıma kıymık batırmayı tercih ederim. Bugünlerde barlardan tamamen uzak durmaya çalışıyorum; Wes'in yönettiği zamanlarda barlarda yeterince zaman geçirdim.

"...eğlenceli bir Cumartesi gecesi,"
diyor. "Kontrol edeceğim." *Saat hiç
olmadı.*

"İkincisi ve muhtemelen daha önemlisi, Pazartesi günü başlamaya hazırlık olarak size bir e-posta gönderdim. İçinde bazı teslim tarihlerimiz ve oradayken ziyaret edeceğiniz önemli yerlerin resmi bir listesi var. Önümüzdeki haftaya kadar yakından bakmanıza gerek yok, ancak Pazartesi akşamı kitapçada bir etkinliğiniz olduğu için bunu işaretlemek istedim."

"The Next Page, evet. Takvimime ekledim bile."

Adını yüksek sesle söyleyince hemen aklıma geliyor: duvara gömülü, yeni ve ikinci el kitaplarla dolu parlak ceviz kitap rafları. Güneşli havalarda mekânı sıcak altın rengi ışıkla dolduran ve deniz tabakası içeri girdiğinde sessiz, yumuşak bir griye dönüştüren tavan pencereleri. İki haftalık bir süre boyunca neredeyse her gün dükkânının etrafında koşuşturmamı yüzünde bir gülümsemeyle izleyen dost canlısı, yakın zamanda emekli olmuş sahibi.

Umarım şimdi tamamen farklı görünür. Yapmak için orada olduğum şeyi çok daha kolay hale getirecek.

Colette mutlulukla iç geçiriyor. "Bu konuda seninle birlikte çalışacağım için çok heyecanlıyım Helena.

Bu tam da bu proje için tezahür ettirdiğim şeydi ve şimdi bize bakın." "Bize bakın," diye yineliyorum, pencereden dışarı bakıyorum. Kesinlikle daha az karanlık,

Bu da (gerçek anlamda) ormandan çıkıyor olabileceğim anlamına geliyor, ama bu hüsnükuruntu da olabilir.

"Aslında," diye devam ediyor, benim kargaşamdan habersiz, "az önce *Wander* makalenini tekrar okuyordum, bu rehberi dönüştüreceğin başyapıtı düşünüyordum. Sihirli olacak."

"Evet, şey," diyorum, gülüşümdeki rahatsızlığı duymamasını umarak. "Beni bu yüzden işe aldın. Sihir için."

Stella Point her zaman kendi hikayesine inandı, bana anlattığı ve dinleyen herkese anlatacağı hikayeye: kaderin büyüünün orada havada yaşadığına. Yıldızlar ona başka yerlerde olduğundan biraz daha yakın. Neredeyse dokunulabilir.

Ve şimdi bu hikaye çok daha büyük bir izleyici kitlesi buluyor.

Geçtiğimiz yıl, kadersel bir aşk hikayesini konu alan çok popüler bir aşk kitabının film uyarlaması kent ve çevresinde çekilmişti. *Only With You'nun* son derece sadık bir hayran kitlesi var ve şehir yetkilileri, film iki ay sonra İşçi Bayramı hafta sonunda vizyona girdiğinde bu hayranların Stella Point'e hac ziyaretinde bulunacağına güveniyor. Colette'in halkla ilişkiler firmasını bu yüzden tuttular; itibarlarının ve hayranlarının *Only With You'nun* hikayesinde işlenen büyüye duydukları çılgın sevginin birleşmesinden faydalanmak istiyorlar.

Colette de beni *bu* yüzden aradı. Çünkü *Wander* makalesinde Stella Point'e bir aşk mektubu yazmıştım. Çünkü projeyi aldıklarında o yazıyı okuyup patronuna göstermiş ve Rayan da ona beni işe almasını, iyi bir iş çıkardığım sürece Colette'in yalvardığı personel sayısı için beni kalıcı olarak işe alabileceğini söylemiş.

Ve şimdi, yaklaşık iki yıl önce Stella Point'te ve hayatımda var olan şansa hala inanırken yazdığım tüm o büyülü kelimeleri bir şekilde çoğaltacağım. Bunları filmde yer alan şehrin tüm simge yapılarını anlatan interaktif bir rehberle aktaracağım ki filmle birlikte yayınlanabilsin ve ben de San Diego'da kalıcı bir iş bulabileyim.

Bu oklarla aydınlatılmış bir yol, takip etmemek aptallık olurdu ve bu yola zorla itilmiş olmamın beni daha iyi hissettirdiğini inkar edemem. Basmam gereken bir GÖNDER düğmesi yoktu. Colette beni iş teklifiyle aradı. Lauren o gecenin ilerleyen saatlerinde dairesinin satışının resmen kapandığını ve ikimizin de Haziran ortasına kadar -tam da sözleşme başladığında- çıkmış olmamız gerektiğini söyledi. İşten bahsettiğimde "Stella Point" şarkısında sesim çatallaştığında gözleri kısıldı ve "Çürümeyi bırakman için mükemmel bir fırsat Len. Oradayken oraya hak ettiğinden fazla güç verme. Ciddiyim. Orası *sadece* bir yer." Benim

Arkadaşım Neve ertesi gün, Colette'in şirketi Stella Point'te sadece üç günlük bir konaklama için ödeme yapmaya razı olduğu için yakında evsiz kalacağım için endişelenirken, biraz tadilat tozuna aldırmadığım sürece Temmuz ayında satışa çıkarana kadar ailesinin oradaki kiralık evinde kalabileceğimi söyledi.

Sonunda vermem gereken tek karar arabaya binmek ve Google Haritalar'ın beni bu yan maceraya götürmesine izin vermek oldu. Elbette şimdi pişmanlık duyduğum bir karar. Ama bundan sonrası sadece yukarıya doğru olabilir, değil mi?

"Tamam, gitmene izin vereceğim ama yalan söyledim, aramak için üç nedenim var," diyor Colette. "Oraya sağ salim vardığından emin olmak istedim. Yerleştin mi?"

Dallardan oluşan karmaşık tavan nihayet incelmeye başlıyor ve öğleden sonra güneşinin daha anlamlı dilimlerinin içeri girmesine izin veriyor. Güneş gözlüklerime tekrar ihtiyacım olacak kadar.

Bir nefes verdim ve parmağımı kolyemin zincirinde gezdirerek uzun zamandır yaptığım yatıştırıcı bir hareket yaptım. "Tamamen dürüst olacağım. Otoyolda yanlış bir yola saptım, bu yüzden tüm telefon görüşmesi boyunca kayboldum, ama neredeyse orada olduğumdan oldukça eminim."

Colette mutlu bir gıcırta çıkarır. "*Ah*, gerçekten tüylerim diken diken oldu."

Üç yönlü bir kavşağa ulaşıyorum ve Google Maps'in ısrarıyla sola dönüyorum, sonra da sert bir sağa. Neredeyse anında hava tuzla yoğunlaşıyor ve tanıdık bir yola çıkarken keskin çam kokusunu geri itiyor. Yirmi yıl önce seyahat ettiğim bir yol. Son kez bir yıldan uzun bir süre önce Wes'le ve sonra onsuz seyahat ettiğim bir yol.

Ve evet, benim de tüylerim diken diken oldu. Ama muhtemelen Colette'inki gibi değil. "Dur bakalım," diye nefes nefese kaldı. "İçimde bir his var."

Kalbim sıkışıyor. "*Hissetmek* gibi mi?" "Çok fazla *duygu hissi*."

StarSite'ta çalıştığımız zamanlarda sürekli olarak bunları alırdı. Betonarme ofisimizde masalarımız neredeyse birbirinin üstündeydi. Ben Boğa Ayı'nın yazısını yazarken kulağımın dibinde anons ederdi, heyecanlı bir şekilde koltuğumda döneceğimi bilirdi.

"Söyle bana, söyle bana, söyle bana." Yirmi dört yaşındaki Helena işaretler ve hisler için yaşıyordu, kaderin kardeş duyguları ve *olması gerekenler* için.

Şimdi Colette'e bunu kendine saklaması için yalvarmak istiyorum.

Ve eğer o anda tanıdık bir tabela karşıma çıkmasaydı, saygıyla karşılardım. El boyaması yıldızlar ve kıvrımlı harflerle süslenmiş, tepesi yükselen bir dalga şeklinde. Güneş tepedeki ağaçların arasından geçerek ahşap boyunca kafes şeklinde bir ışık deseni oluşturuyor.

STELLA POINT'E HOŞ GELDİNİZ, diye duyuruyor. Bir çekmecenin arkasında, dokuz yaşındayken aldığım eski falın yanında, Lauren'a çekmesi için yalvardığım bir fotoğraf var: önünde duran ben, çarpık dizli ve dişlek gülümsemeli, renk ve desenlerden oluşan bir zil sesiyle giyinmişim. Kendisi için yaratıldığını düşündüğü her şeye ve herkese kalbini veren o küçük kız, solmuş fotoğraf kağıdında sonsuza dek korunuyor.

Burası sadece bir yer, Lauren'ın sesi yankılanıyor ama kafamı çevirip bakamıyorum.

Colette, "İçimde çok güçlü bir his var," diyor ve bu sözler kulağıma o kadar derin bir uğursuzluk gibi geliyor ki irkiliyorum, "önümüzdeki dört haftanın sorunsuz geçeceğine dair bir işaret almak üzeresin."

Gerçek bir tabelaya bakmakla o kadar meşgulüm ki önümdeki ışığın sarıya döndüğünü ya da önümdeki arabanın kendine saygısı olan herhangi bir Kaliforniyalı gibi ışıktan geçmek yerine aniden fren yaptığını fark etmiyorum.

Ve artık çok geç.

Bu kadar uzun süre kullanılmadığım için becerilerim paslanmış durumda, ancak Stella Point'e vardktan iki dakika sonra bir araba kazası geçirmenin kötü bir işaret olduğunu varsaymak zorundayım.

Fotoğraf yazarın izniyle

Okuma süresini en üst düzeye çıkarmak için aynı anda yürümeyi ve okumayı öğrenen doymak bilmez bir okuyucu olarak büyüdü. Romantizm seven kadınlarla dolu bir aile sayesinde aşk hikayelerini keşfetti ve bir daha asla arkasına bakmadı. Yazmadığı zamanlarda onu düzensiz bir şekilde oluşturduğu çalma listelerinden birini dinlerken, TikTok'lara ağlarken, kocası ve oğluyla birlikte Bay Area'da yemek yerken ya da *Pride & Prejudice*'in 2005 versiyonunu izlerken bulabilirsiniz.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.